Colecția

Iubiri de poveste

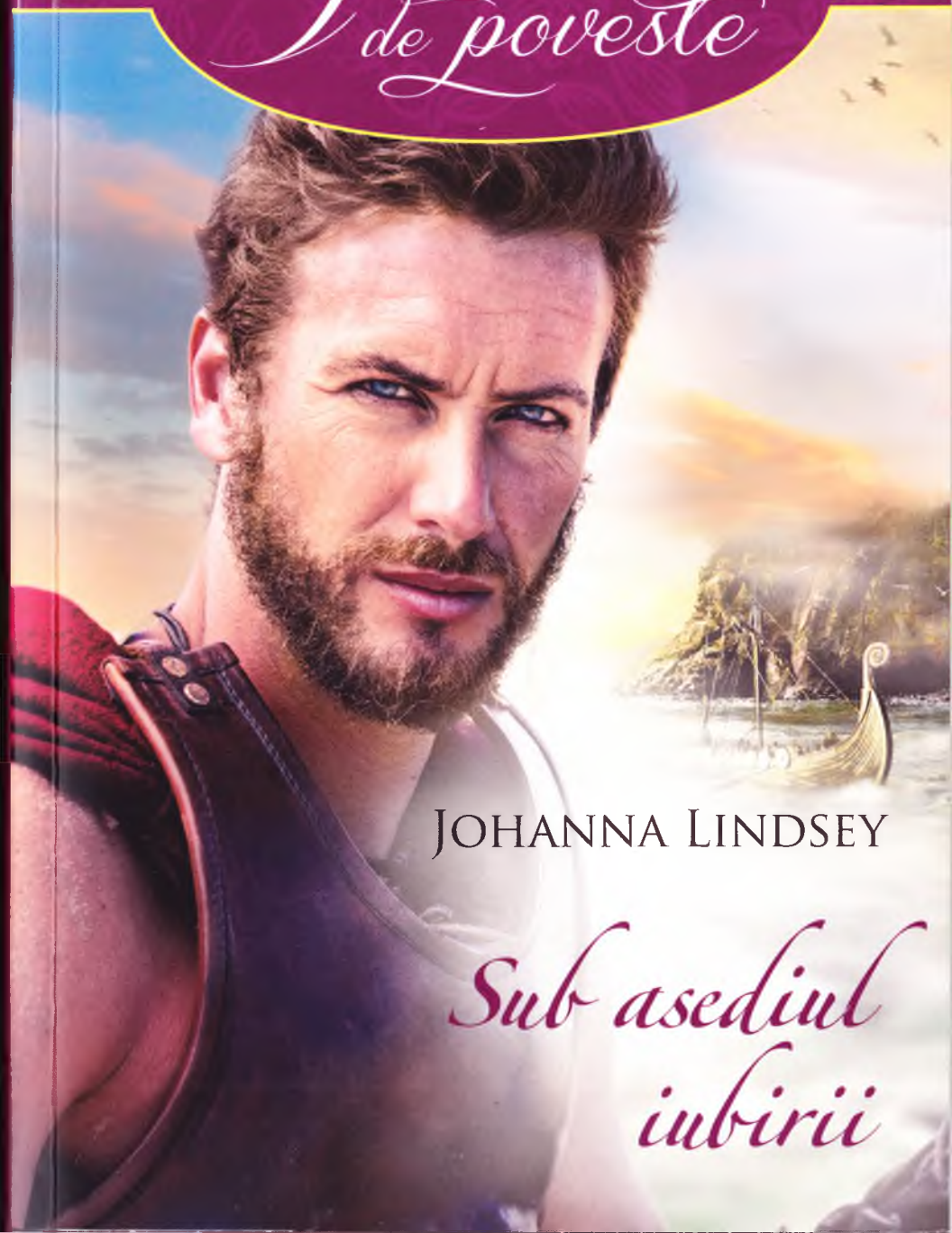

Johanna Lindsey

Sub asediul iubirii

SERIA „FAMILIA VIKINGILOR HAARDRAD“

Aflat într-o misiune, chipeșul viking Selig Haardrad este atacat de hoți și aproape că își pierde viața. Ajuns în cele din urmă la Gronwood ca să ceară ajutorul stăpânei ținutului, Lady Erika, este considerat spion și aruncat în temnițele castelului. Ba mai mult, aroganța lui o face pe Erika să pună să fie biciuit, iar ceea ce îl ține în viață, în ciuda durerii și a febrei care îi chinuie trupul, este un singur gând: răzbunarea!
Curând roata destinului se întoarce: sora lui Selig, Kristen, vine să-i pledeze nevinovăția, sprijinită de o armată impresionantă, și, evident, iese învingătoare din această înfruntare. Acum este rândul lui Selig să o ia prizonieră pe Erika. El însă nu este interesat să îi plătească cu aceeași monedă și să-i facă vreun rău fizic, ci să înfrângă spiritul mândru al acestei „regine de gheață“, cucerind-o cu o armă care nu a dat niciodată greș: pasiunea. Ceea ce nu și-a imaginat este că propria inimă va ajunge să fie supusă de frumusețea Erikăi și de dorința aprinsă pentru superba daneză.
La rândul ei, Lady Erika începe să-l descopere pe acest viking frumos ca un zeu și își dă seama că răzbunarea poate fi cu adevărat dulce când adevăratul învingător este dragostea.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1144-4
9 786063 311444
Alma

JOHANNA LINDSEY

Sub așternutul iubirii

Surrender My Love
Johanna Lindsey
Copyright © 1994 Johanna Lindsey
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Sub asediul iubirii
Johanna Lindsey

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Sub asediul iubirii / Johanna Lindsey.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1144-4

I. Graal, Soft (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Sub asediul iubirii

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan/Graal Soft

Alma

Capitolul 1

Wessex, 879

Păși în holul lung al castelului Wyndhurst și toate femeile aflate acolo se întrerupseră din ceea ce făceau pentru a-l urmări din priviri. Nu era nimic neobișnuit în acest lucru. Se întâmpla de fiecare dată când era în prezența femeilor; aici, acasă, nu conta unde, nu se puteau abține să nu se holbeze la el. Aici, la Wyndhurst, nu conta că el era viking și că ele erau toate saxone, nici că cele două popoare rareori se întâlneau fără vărsare de sânge. Nu mai demult de anul trecut, propriii lor soldați încheiaseră încă un război cu vikingii danezi din nord.

Nu teama le hipnotiza pe aceste femei, deși acest viking putea fi înspăimântător când era cazul, fiind un războinic abil. Nici uluirea față de înălțimea lui impresionantă, care o depășea chiar și pe cea a stăpânului lor Royce, el însuși un bărbat excepțional de înalt. Era pur și simplu faptul că nu mai cunoscuseră niciodată un bărbat care să se bucure de o asemenea frumusețe ieșită din comun precum Selig Haardrad.

Nu doar că avea un trup ce-ar fi stârnit invidia zeilor nordici, ci fusese binecuvântat și cu un chip ce amintea de al unui înger, cu ochi care puteau fi întunecați ca o furtună de vară sau deschiși ca argintul lustruit, pometi proeminenți ce încadrau un nas cu formă perfectă și sprâncene subtil arcuite la fel de negre ca pana corbului, precum coama de păr lung și bogat. Avea totodată buze atât de senzuale, încât toate femeile pe care le întâlnea tânjeau să le descopere gustul.

Femeile ar fi trebuit să se obișnuiască puțin cu frumusețea lui în cei șase ani de când apăruse pentru prima dată, când venise cu vikingii săi norvegieni să le prade pământul și aproape plătise

cu viața pentru fapta sa. Dar nici faptul că era familiar nu le ajuta. Și nu era nici una imună, nici bătrâna Eda din bucătăria de la capătul holului, deși ea era prima care își venea în fire și se răstea la femeile de acolo să se întoarcă la treabă. Și nici tânăra Meghan de la capătul din față al holului, care cosea alături de doamnele ei în fața ferestrelor deschise.

Meghan nu avea mai mult de paisprezece ani, dar oricum ofta visătoare, dorindu-și ca acel viking anume să nu fi avut dublul vârstei ei. Nu că ea nu ar fi fost suficient de mare să se căsătorească. Și pruncii puteau fi căsătoriți dacă nevoia de a încheia o alianță era suficient de puternică. Însă Royce, fratele ei, nu era într-o astfel de situație și era deja înrudit cu Selig prin căsătorie. Și, în plus, o iubea prea mult pe Meghan pentru a fi dispus să o lase să plece din casa lui încă mulți ani de-atunci încolo, iar ea era perfect mulțumită de situație.

În stânga holului lung, de la una dintre mesele aranjate în jurul unui butoi mare de bere, unde se adunau bărbații, sora lui Selig, Kristen, îl privi apropiindu-se. De obicei nu observa efectul pe care îl avea asupra femeilor, dar, dată fiind tăcerea care întâmpină sosirea lui în acea zi, nu avu încotro. Remarcă zâmbetul pe care îl oferi mai multor femei și ocheadele pe care le aruncă unui număr și mai mare de femei, cele pe care le cunoștea într-o manieră intimă. Erau prea multe ocheade după părerea ei.

Lângă Kristen era așezat Royce, soțul ei, care își dădu ochii peste cap când văzu același lucru și remarcă adresându-i-se în particular ei.

– Ar trebui să se căsătorească și să pună capăt chinului lor.

– Ce chin? pufni ea. Se împarte cu prea multă generozitate în dreapta și-n stânga, așa că în urma lui nu rămân decât suspine fericite. Chinul ar apărea dacă *într-adevăr* s-ar căsători. Și de ce ar face-o dacă femei de toate vârstele se aruncă la picioarele lui în două țări, fără a mai vorbi de toate târgurile prin care trece?

– Deci la fel era și în Norvegia?

– Întotdeauna, oftă ea.

Royce chicoti, conștient că nu era câtuși de puțin supărată pe fratele ei pentru mulțimea lui de cuceriri, inclusiv din rândul

fetelor din propriul castel. Erau prea apropiați ei doi, ca ea să-i poată reproșa vreodată ceva. Ba chiar știa că Kristen își propusese să răzbune moartea lui Selig când crezuse că vărul lui Royce, Alden, îl omorâse pe fratele ei în acel raid în urma căruia atât ea, cât și Selig ajunseseră la Wessex cu șase ani în urmă.

Era o perioadă pe care Royce prefera să nu și-o amintească. Cât de aproape fusese de a porunci moartea prizonierilor capturați de soldații lui în ziua aceea și, făcând-o, și-ar fi pierdut iubirea adevărată. Soția lui fusese unul dintre acei prizonieri, deși prietenii ei o ajutaseră să se deghizeze, astfel că părea un simplu băietan. Iar trucul ar fi funcționat, căci era aproape la fel de înaltă ca ei și la fel de înaltă sau chiar mai înaltă decât majoritatea soldaților lui. Ceea ce îi atrăsese atenția asupra ei fusese neatenția vikingilor, care continuaseră să o trateze ca pe o femeie, protejând-o, ajutând-o, sărind în apărarea ei, făcându-l pe Royce să descopere într-un final adevărul în ziua în care poruncise să fie biciuită.

O separase de prietenii ei după aceea, mutând-o în holul central al castelului său. Crezuse că era târfa lor, neputându-și imagina nici un alt motiv al prezenței ei. Iar ea îl lăsase să creadă acest lucru, fusese chiar amuzată, și cu îndrăzneala ei pe care nu o mai întâlnise niciodată la vreo altă femeie, îl ispitise de la bun început. Dacă nu ar fi făcut-o, el i-ar fi putut rezista, în ciuda frumuseții ei, în ciuda fascinației cu care îl privea ea, căci Royce detesta aprig tot ce era viking.

Deși se războise cu ei timp de cincisprezece ani, ura lui față de ei nu explodase decât cu unsprezece ani în urmă. Într-un supliciu înfiorător, fusese nevoit să privească, țintuit pe un perete, în timp ce vikingii danezi îi omorau tatăl și singurul lui frate și îi violau și omorau apoi logodnica. Royce fusese lăsat să moară acolo, printre cadavrele celor dragi, și ar fi murit, dacă danezii nu ar fi plecat apoi să jefuiască mânăstirea Jurro, aflată mai în interiorul continentului, permițându-le celor câțiva servitori care supraviețuiseră să îl salveze.

Da, Royce avea motive temeinice să disprețuiască tot ce era viking. Și totuși se îndrăgostise de o vikingă și, din acest motiv, îi tolera chiar și familia. Aceștia veneau din când în când în vizită,

în număr mare, plecând din Norvegia la bordul corăbiilor lor lungi, însă fratele ei Selig fusese un oaspete mai frecvent și, la drept vorbind, rămăsese să locuiască alături de ei în trei din ultimii șase ani.

În primul an al căsniciei lor, Selig rămăsese pur și simplu pentru a se asigura că Kristen avea să fie tratată cum se cuvine în noua ei casă. Stătuse peste iarnă atunci, deși se întorsese în Norvegia cu părinții lui când aceștia își încheiaseră vizita din vara următoare. Și deși părinții lor nu mai veniseră apoi în fiecare vară, Selig o făcuse, cu o nouă corabie a lui (Royce îi dăduse foc celei dintâi) și însoțit de regulă de unul sau de amândoi frații lui mai mici.

La următoarea masă, prefăcându-se că își ascuțea scurta sabie de lemn în timp ce unul dintre soldați ascuțea una adevărată, Alfred, băiețelul lor de cinci ani, observă în sfârșit sosirea unchiului său și ieși în fugă înaintea lui. Râzând, Selig luă băiețelul în brațe și îl aruncă aproape doi metri în aer, de nu lipsi mult să nu ajungă până la tavanul înalt. Kristen închise strâns ochii și icni, însă țipetele încântate ale fiului ei îi arătară că fusese prins înapoi cu bine. Deschise din nou ochii și îl văzu cățărat pe umărul lat al lui Selig, care îl aducea înapoi la ea și Royce.

Din poala lui Kristen, Thora, fetița lor de trei ani, ridică brațele pentru a primi același tratament de la unchiul ei, care ar fi fost mai mult decât încântat să i-l ofere. Însă Kristen îl plesni peste mâini când se întinse spre fiica ei, spunând:

– Nu dacă ții la viața ta!

Selig se mulțumi să râdă de amenințarea ei și îi dădu mâinile la o parte pentru a-și înșfăca nepoata. Însă nu o aruncă în aer. O ridică și o sărută pe obrazul moale ca de bebeluș atât de zgomotos, încât se auzi în toată sala, la fel și chicotele fetiței. Apoi încălecă banca din fața părinților Thorei, păstrând-o însă în brațe, unde ea se cuibări confortabil, părând atât de mică în comparație cu trupul lui masiv. Kristen nu putea fi furioasă pe el când știa cât de mult o iubea pe această copilă a ei care semăna atât de tare cu el.

Unul dintre copii purta numele unui rege; Royce se îngrijise de acest lucru. Celălalt purta numele unui zeu, al unui zeu

viking; Kristen se îngrijise de acest lucru – spre consternarea soțului ei. Însă realitatea rămânea că nici unul dintre copii nu avea părul blond-închis și ochii limpezi ca apa mării precum Kristen. Alfred moștenise părul castaniu-închis și ochii verzi ai tatălui său, dar micuța Thora semăna cu mama lui Kristen, exact ca Selig, amândoi având părul negru ca pana corbului și ochii cenușii, la fel ca Brenna, amândoi aducând mai mult a celți, cum era Brenna, decât a norvegieni sau saxoni.

– E gata.

Kristen și Royce nu avură nevoie de explicație pentru acea declarație scurtă. Cu doi ani în urmă Selig luase decizia de a se stabili acolo, în Wessex. Era moștenitorul tatălui său, dar tatăl său, Garrick, nu era atât de bătrân încât Selig să ajungă să îi moștenească pământurile și casa din Norvegia în viitorul apropiat. În Norvegia Selig încă trăia în casa tatălui său. Acum își dorea o casă a lui și începuse să își construiască una pe o bucată de pământ de lângă Wyndhurst pe care i-o vânduse Royce. Ar fi trebuit să fie finalizată cu un an în urmă, însă atunci saxonii porniseră din nou războiul cu danezii, iar Selig îi surprinsese pe toți – mai puțin pe Kristen, care știa cât de mult îi plăcea o luptă crâncenă – mergând la război pentru a lupta alături de cumnatul lui.

Selig fusese rănit în cea mai importantă ciocnire din anul acela, suficient de grav cât să își piardă cunoștința pentru o vreme și să nu i se poată alătura lui Royce când saxonii îi puseseră pe danezi pe fugă. Partea amuzantă era că, după cum îi plăcea lui să spună, un danez îl salvase, trăgându-l la adăpost și legându-i rănile, bărbatul respectiv presupunând că Selig nu putea fi decât unul dintre propriii soldați, având în vedere că nu aducea nicidecum a saxon. Iar cum Selig vorbea toate limbile nordice, inclusiv daneza, omul nu aflase niciodată de greșeala pe care o făcuse ajutându-și inamicul, iar Selig putuse să se întoarcă în tabăra saxonă pe câmpul de luptă înainte să se sfârșească bătălia.

Fusese nevoit să își amâne ridicarea locuinței până după încheierea războiului, iar Kristen știa cât de mult îl supăraseră întârzierile ulterioare cauzate de vreme, căci își petrecuse iarna cu ei. Însă lucrările de construcție fuseseră reluate în primăvară încet,

fiindcă în perioada respectivă fusese de lucru și pe ogoare, iar Selig avea acum și el pământ de cultivat.

Royce îi împrumutase propriul lui constructor, pe Lyman, și toți șerbii de care se putuse lipsi, deși în anul acela, la întoarcere, Selig își cumpărase o jumătate de duzină de sclavi din târgurile vikinge din nord, chiar înainte de a-i împărtăși lui Kristen planurile sale. Cumpărase doar bărbați – și nici un saxon, din respect pentru cumnatul lui – în scopul anume de a-i construi casa și de a-i lucra pământul. Tatăl lui, însă, îi mai dăduse câțiva, dându-și astfel binecuvântarea asupra construcției, având în vedere că lui Garrick nu prea îi displăcea ideea de a-l ști pe Selig locuind aproape de Kristen pentru a o păzi; opinia lui despre ginerele lui nu era atât de grozavă încât să îl încânte să o lase nesupravegheată pe mâinile lui Royce.

Selig era atât de vizibil încântat de realizarea lui încât Kristen fu fericită pentru el.

– Deci când urmează să aibă loc banchetul de inaugurare? întrebă ea.

El râse.

– Nu înainte să se întoarcă Ivarr, însoțit de câteva femei care să-l poată pregăti.

Ivarr era cel mai apropiat prieten al lui, care fusese capturat împreună cu Kristen și ceilalți. Toți fuseseră înrobiți și obligați să poarte lanțuri în vara aceea, până când tatăl și unchiul lui Kristen veniseră să îi elibereze. Acum își făcuseră un obicei ca Ivarr să ia corabia lui Selig și să meargă în nord să facă negoț în fiecare vară pe care Selig și-o petrecea cu Kristen.

– L-ai trimis să cumpere femei?

El reacționă defensiv la surprinderea din tonul ei.

– Nu pot să apelez la tine de fiecare dată când am nevoie să îmi cos ceva sau când vreau o masă caldă, Kris.

Nu era supărată pe el. Sclavia era o realitate a vieții, și nici creștinii, nici păgânii nu vedeau nimic rău în a lua în robie un popor înfrânt. Familia ei fusese dintotdeauna deținătoare de sclavi, unii capturați în raiduri, alții cumpărați. Și soțul ei avea sclavi, deși ai lui erau în cea mai mare parte oameni liberi care nu reușiseră să își plătească sancțiunile pentru diversele fărădelegi

comise și astfel, conform legii saxone, fuseseră luați în robie drept pedeapsă. Iar numeroșii lui șerbi nu se deosebeau prea mult de sclavi.

Mama ei fusese capturată și îi fusese oferită tatălui ei drept sclavă, iar Kristen, la fel, fusese capturată și ținută în sclavie de către Royce o vreme – până venise tatăl ei și pusese capăt situației. Deși, la drept vorbind, Royce deja hotărâse să o ia de soție, deci nu mai avusese nevoie de motivația suplimentară a unui tată furios și a o sută de vikingi la poarta sa, nici de pumnalul mamei ei la beregata lui.

– Firește că vei avea nevoie de femei care să se ocupe atât de tine, cât și de casa ta, spuse Kristen. Dar ar fi trebuit să mă lași pe mine să ți le aleg. Ivarr le va selecta doar pe cele frumoase, după cum îl cunosc eu, indiferent dacă știu sau nu să gătească sau să coasă un tiv.

– Chiar crezi asta? Cu adevărat?

Sinceritatea din tonul lui îi stârni lui Royce un hohot de râs, însă Kristen ar fi azvârlit cu ceva spre capul fratelui ei dacă nu ar fi ținut-o în continuare în brațe pe fiica ei.

– Ai atâtea femei la dispoziția ta, Selig, încât nu știi ce să faci cu ele. M-aș aștepta să îți dorești unele capabile să facă lucrurile care trebuie făcute, dacă tot o să plătești bani buni pe ele.

Apoi ambii bărbați izbucniră în râs, iar Kristen adăugă posomorându-se:

– În afară de *asta*.

Selig continuă să chicotească.

– Să sperăm, atunci, că sunt pricepute în toate cele, altfel în continuare voi veni la castelul tău, surioară.

– De când ai devenit atât de pretențios? pufni ea.

El ridică din umeri, oferindu-i rânjetul care era capabil să topească și cea mai împietrită inimă, și spuse:

– Mă cunoști prea bine.

Într-adevăr așa era. Selig iubea toate femeile, la fel cum ele îl adorau toate, și se purta cu toate la fel.

Nu profita de o sclavă doar pentru că era sclavă și nu îl putea refuza, ci o curta ca și cum ar fi fost o femeie liberă. Femeile pe care avea să i le aducă Ivarr nu aveau să fie câtuși de puțin deranjate

de ideea de a-i aparține, în această privință Kristen nu avea nici o îndoială.

– Deci când te aștepți să se întoarcă Ivarr? întrebă ea.

– Era vorba să meargă atât în Birka, cât și în Hedeby, deci nu mă aștept să ajungă încă două săptămâni, o lună cel mult.

Kristen i-ar fi oferit femeile ei pentru a-i pregăti banchetul, dar știa că ar fi vrut să aștepte întoarcerea lui Ivarr și a celorlalți soldați ai lui înainte să sărbătorească finalizarea noii sale case. Șapte dintre aceștia hotărâseră să se stabilească și ei tot în Wessex, inclusiv prietenul ei drag, Thorolf. Restul aveau să se întoarcă în Norvegia cu Ivarr înainte ca lunile de iarnă să îi prindă acolo, urmând a reveni în vara următoare.

Oftă, aruncând o privire în jur pentru a vedea câte dintre femei continuau să se holbeze la Selig, ignorându-și munca. Cam toate.

– Văd că nu se va face mare treabă pe aici acum, că ești din nou fără ocupație. Se întoarse spre soțul ei, glumind. Nu poți să mai găsești un război la care să-l trimiți?

Royce pufni în râs.

– Te-ai năpusti asupra mea cu un topor dacă aș face-o.

Ceea ce era cât se poate de probabil. Detestase să își știe atât soțul cât și fratele plecați la război împotriva danezilor în anul anterior.

Era pe punctul de a recunoaște acest lucru când unul dintre soldații lui Royce intră în fugă în hol.

– Se apropie cinci călăreți, stăpâne, spuse el, unul aproape mort după cum arată. Poartă stindardul regelui.

Iar Kristen gemu în sinea ei, temându-se că războiul coborâse din nou peste Wessex.

Capitolul 2

Nu amenințarea războiului plana din nou asupra lor, așa cum se temuse Kristen, ci un nou plan născocit de regele Alfred și de sfătuitorii acestuia pentru a întări pacea existentă. Solia de cinci

persoane care sosise în Wyndhurst din vest fusese în drum spre curtea regelui Guthrum pentru a duce la îndeplinire porunca lui Alfred. Nu fuseseră atacați. Bărbatul suferind nu fusese rănit, ci era chinuit de o boală naturală care îi provoca dureri crunte, iar membrele refuzau să îl mai asculte.

Kristen nu dori să audă veștile aduse de soli înainte de a cere ca bărbatul suferind să fie pus în pat și să fie chemați vracii, însă imediat i se dădu de veste, înainte să se întoarcă la soțul ei, că bărbatul murise. Se întâmplase rapid, iar cei doi vraci nu știau de ce anume.

Când le comunică vestea bărbaților care o așteptau, cei patru care îl însoțiseră pe cel mort o primiră nefavorabil, nu mâhniți, căci îl cunoscuseră prea puțin pe bărbat, ci consternați că eșuaseră în misiunea lor, încheiată prematur din cauza morții acestuia. Se așteptau ca regele să fie furios. Royce avea îndoieli în această privință. Cunoscându-l pe Alfred atât ca prieten, cât și ca rege, își imagina că avea să fie iritat de întârziere, apoi urma să găsească pur și simplu pe cineva care să îl înlocuiască pe bărbatul care murise.

Desigur, găsirea unui înlocuitor nu avea să se dovedească prea ușoară, căci cel care murise era interpretul lor, cel care ar fi trebuit să le vorbească danezilor, tălmăcind spusele ierarhului din grupul lor, care venise pe post de diplomat. Ceilalți trei bărbați îi însoțiseră în calitate de paznici, căci aveau de traversat niște teritorii nesigure, care colcăiau de hoți în perioada aceea. Ierarhul ar fi putut fi cu ușurință înlocuit, însă nu existau prea mulți bărbați în regatul lui Alfred care să vorbească limba danezilor, astfel că avea să-i fie greu să găsească un alt interpret.

Selig fu nevoit să aștepte și el ca Royce să îi explice problema, însă nu fiindcă fusese ocupat cu altceva, precum sora lui. Ci pur și simplu fiindcă nu înțelesese nici un cuvânt din ceea ce spuseseră saxonii.

Spre deosebire de Kristen, care învățase diversele limbi ale tuturor sclavilor în timpul copilăriei petrecute acasă, inclusiv limba soțului ei, Selig nu învățase decât acele limbi care, considerase el, aveau să i se dovedească utile la negoț. Prin urmare putea comunica ușor cu orice danez sau suedez, se putea face înțeles în fața

oricărui finlandez sau slav, și, desigur, orice celt ar fi fost convins că Selig era unul de-al lor, având în vedere că vorbea limba atât de bine, grație mamei sale. Însă cu un saxon nu putea discuta decât dacă, la fel ca Royce, bărbatul respectiv cunoștea și limba celtă și, din fericire, mulți o știau.

Selig nu simțise nevoia să învețe celelalte limbi pe care le învățase Kristen, fiindcă nu fusese tentat să facă raiduri în teritoriile din sud, cum continuau să facă alți vikingi, ci intenționase să păsească pe urmele tatălui său și să devină prinț negustor. Singurul raid pe care îl încercaseră el și prietenii lui, dar care eșuase, fusese mai degrabă o farsă, încercarea lor de a prăda o parte din bogățiile acestui teritoriu înainte de a fi cucerit în întregime de danezi.

Acum era cazul, desigur, să învețe limba saxonă, din moment ce hotărâse să se stabilească în această țară, așa că începuse s-o facă. Însă nu mai era un copil care să nu aibă nimic de făcut în afară de a studia, prin urmare nu deprinsese prea mult din ea încă, nici nu se grăbea s-o facă, și astfel era pierdut în situații ca acestea, când nimeni nu se obosea să vorbească rar pentru a-l ajuta să înțeleagă. La drept vorbind, cuvintele în saxonă pe care le învăța le afla de la femei, iar acele cuvinte rareori apăreau în conversații ca cea de acum.

Când Royce i se alătură din nou în sala de adunare, lângă butoiul cu bere, Kristen tocmai se întorcea și ea după ce dusese copiii la culcare. Luaseră cina alături de oaspeții lor, însă atât Kristen, cât și Selig evitaseră să intre în conversație, care constase în cea mai mare parte din lamentările celor patru străini. Sala cea mare vibra de activitate, iar afară cerul nu se întunecase complet încă, fiind toiul verii.

După ce le reumplu stacanele cu bere, Kristen fu prima care vorbi.

– Am înțeles bine? Regele Alfred caută să încheie alianțe prin căsătorii?

Royce ridică din umeri, mai puțin surprins decât soția lui.

– Cam asta e, în esență. Trei dintre nobilii lui s-au oferit să își sacrifice fiicele, toate trei domnițe frumoase, toate trei cu o zestre bogată.

Kristen închise ochii la termenul de „sacrificiu", știind că nu îi iertase pe danezi, și nici nu avea să îi ierte vreodată, pentru măcelul pe care îl săvârșiseră la Wyndhurst cu atâția ani în urmă.

– Și zestrea lor include și pământuri?

– Da.

– Pe Dumnezeu cel sfânt, Royce! exclamă ea, nevenindu-i să creadă. Regele tău și frații lui înaintea lui au luptat atâția ani ca să îi țină pe danezi departe de Wessex, iar acum vrea *să le ofere* pur și simplu proprietăți aici?

– Raționamentul lui e simplu, îi explică Royce. E mai bine să le ofere trei proprietăți decât întregul Wessex, când partea daneză care e încă nesătulă va fi din nou cuprinsă de agitație. Știm acum că măcar jumătate din armata lui Guthrum e la fel de sătulă de război cum suntem și noi. Nu își doresc nimic mai mult decât să se instaleze pe pământurile pe care le-au cucerit deja. Ultimul război a fost stârnit de cea de-a doua jumătate, formată din tinerii care au ajuns mai târziu în luptă și nu au apucat încă să cucerească prea multe.

Acesta era și motivul pentru care ultimul război fusese atât de aproape de a le aduce victoria. De fapt, danezii fuseseră convinși că ieșiseră victorioși, crezuseră că Alfred murise. Și nu fuseseră singurii care crezuseră, având în vedere că danezii se baricadaseră atât de ferm în Chippenham și prădau zonele rurale din jurul cetății.

Royce intrase în luptă pentru prima dată când armata lui Alfred fusese nevoită să îi alunge pe danezi din Wareham în 876, apoi din nou la Exter în 877. Însă după ce armata saxonă se dezmembrase peste iarnă în anul acela, așa cum făceau de obicei, danezii apăruseră pe neașteptate la curtea regelui Alfred, în Chippenham, în timp ce acesta își petrecea sărbătorile, iar el și familia lui abia scăpaseră ca prin urechile acului. Curtenii lui se risipiseră, danezii prădaseră triumfători toată zona rurală, și se răspândise vestea că Alfred fusese înfrânt. Însă nu fusese așa. Însoțit de o armată minusculă, regele se ascunsese bine în zona de graniță Somerset, construindu-și acolo un fort de unde îi hărțuise pe danezi și își plănuise strategiile.

Royce fusese înștiințat unde să îl întâlnească pe Alfred în primăvara anului anterior, la Ecgbrythes-stane, și acolo intrase și el, și Selig, și soldații lui într-o ultimă bătălie sângeroasă. Se ciocniseră cu armata daneză la Ethandune și o puseseră pe fugă, însă o urmăriseră până la fortăreața lor, pe care o înconjuraseră până se negociase ultima pace, la scurt timp după aceea. Era o pace în care nu credea nimeni cu adevărat; danezii o încălcaseră de numeroase ori în trecut. Desigur, de data aceasta exista o diferență. De data aceasta regele Guthrum al danezilor și treizeci dintre căpeteniile lui războinice se botezaseră în credința creștină.

După ce se puseseră la punct toate detaliile, Guthrum se întorsese la Chippenham cu ce îi mai rămăsese din armată, apoi în anul acela se întorseseră în Anglia de Est, de unde sosiseră vești că începuseră în sfârșit să se așeze pe acest teritoriu cucerit cu multă vreme în urmă. Însă mai erau unii care încă se îndoiau că pacea avea să dureze, date fiind experiențele din trecut. Alții, totuși, erau plini de speranță acum, având în vedere că era prima dată când Alfred nu fusese nevoit să le plătească tribut danezilor pentru a-i face să plece din Wessex. În schimb ceruse ostatici și impusese convertirile la creștinism. Și mai era o mare diferență de data asta. Alfred recunoscuse într-un final că teritoriile aflate la nord de Wessex le aparțineau danezilor.

Mercia de Vest era a lor, populația fiind transformată în șerbi, iar Mercia de Est se afla sub controlul lor ferm. Northumbria, în nordul îndepărtat, fusese deja colonizată de ei, iar Anglia de Est le aparținuse de la bun început. Părea într-adevăr că era timpul să se abandoneze speranța că ar fi putut fi la un moment dat alungați cu totul de pe întregul teritoriu. Erau înfipți bine, hotărâți să rămână, iar Alfred fusese înțelept să recunoască acest lucru și să ia măsuri pentru a se asigura că pacea existentă avea să fie una de durată. Aliațele prin căsătorie reprezentau una dintre soluțiile în acest sens.

– Așa că Alfred îi trimite această solie regelui Guthrum, continuă Royce. Grupul lor e suficient de puțin numeros cât să nu pară amenințător când vor începe să traverseze teritoriile daneze, însă și suficient de mare ca să îl ferească pe ierarh de a fi jefuit pe drum. El este cel care va negocia căsătoriile cu Guthrum

și se speră că cei trei bărbați pe care îi va alege Guthrum se vor număra printre favoriții săi.

– Ca aceștia să îl descurajeze să pornească războiul dacă se va ajunge din nou la asta?

– Exact, răspunse Royce. Dar acum vor fi nevoiți să se întoarcă la Alfred până se va găsi un alt interpret, ceea ce ar putea să dureze câteva luni. Iar cum el e plecat în momentul de față, vizitându-și prefecții din teritoriile aflate la vest de aici, s-ar putea să mai întârzie și căutându-l.

– De ce să își mai amâne misiunea, menționă Selig cu un aer nepăsător, când aș putea să îl înlocuiesc eu pe bărbatul decedat?

Kristen pufni în râs la această idee, însă Royce rânji, spunând:

– Da, ți-ar fi destul de ușor să vorbești cu Guthrum, dar cine ți-ar tălmăci ție ce spune ierarhul?

Selig roși ușor, căci îi scăpase acest aspect pertinent.

– Dificultățile de comunicare de care mă tot lovesc aici încep să devină o pacoste nenorocită, bombăni el și îi spuse surorii sale pe un ton de reproș: De ce nu ai insistat niciodată să învăț și eu limba saxonă? Pe Eric și Thorall i-ai pus s-o învețe.

Eric și Thorall erau frații lor mai mici, iar Kristen se mulțumi să remarce:

– Cu ei mi-a fost ușor să-i fac să îmi urmeze sugestiile, căci erau amândoi mai mici decât mine – sau au fost o vreme. Tu nu ai fost niciodată. Când el se mulțumi să mormăie, ea adăugă: De ce vrei să te implici în asta? Nu te privește cu nimic.

– E... altceva. Ridică din umeri. Pur și simplu am acum timp liber și nu aș avea nimic de făcut în afară de a mă amuza în castelul tău în următoarele două săptămâni.

Cum o jumătate de duzină de femei încă se holbau la chipeșul ei frate, Kristen se întoarse spre soțul ei și spuse:

– S-ar putea să nu fie o idee tocmai rea.

Royce râse.

– Nu ți se pare că nu prea îi place să se tot împiedice de tine, Selig?

– Nu e amuzant, saxonule, spuse ea iritată. Îmi iubesc nespus fratele, după cum știe și el prea bine, dar îmi place ca lucrurile să meargă cum trebuie în casa mea, ceea ce nu se întâmplă niciodată

când e el prin preajmă. Poate dacă ai binevoi să îl scoți afară și să-i spargi nasul, așa cum ți-am sugerat în repetate rânduri...

Royce interveni cu o exclamație zgomotoasă:

– Ba n-ai făcut-o niciodată.

– Ar fi trebuit.

– Presupun că aș putea să îl însoțesc eu, spuse Royce pentru a o împăca, pentru a-i servi drept cel de-al doilea interpret.

– La cât de mult îi urăști tu pe danezi? Tu te-ai duce acolo cu o mână pe sabie și cu cealaltă încleștată pe un pumnal. Mai bine merg eu decât tine, și atunci n-ar mai fi nevoie de un al doilea tălmaci, având în vedere că eu vorbesc ambele limbi.

Felul în care Royce își îngustă ochii verzi îi arătă că nu era deloc încântat de *acea* sugestie. Să o trimită pe frumoasa lui Kristen în mijlocul unei mulțimi de danezi care tocmai își petrecuseră câțiva ani jefuind și distrugând și luându-și pentru ei orice le făcea cu ochiul? Mai degrabă ar fi legat-o din nou cu lanțuri, deși ultima dată când o făcuse, ea îl chinuise neîncetat.

Se mulțumi însă să spună:

– Nu, n-ai să faci asta.

Însă privirea lui o sfidă să încerce să i se împotrivească.

Selig interveni înainte să apuce ea să se gândească să o facă.

– Tata m-ar jupui de viu dacă te-aș lăsa să mergi până în Anglia de Est fără a avea o armată completă în spate, Kris, după cum știi prea bine. Și nici nu ți-ar plăcea să fii departe de copiii și de soțul tău atâta timp. Amândoi aveți lucruri mai bune de făcut, dar eu nu. Și, în plus, Royce are în slujba sa mai mulți bărbați care vorbesc celta și oricare dintre ei mi-ar putea servi drept cel de-al doilea interpret.

– Presupun că Elfmar ar putea să facă asta, recunoscu Royce, doar pentru a remarca apoi: Dar s-ar putea ca ierarhului să nu îi placă să complice atât de mult lucrurile, lăsând ca vorbele lui să treacă prin gurile altor doi oameni înainte de a ajunge la Guthrum.

– Cât despre asta, replică Selig, e mai mult decât probabil că Guthrum va avea la îndemână propriul interpret care să poată fi folosit, în timp ce eu și Elfmar am rămâne de față strict pentru

a ne asigura că interesele saxonilor sunt bine protejate. Oricum ar fi, misiunea ar fi îndeplinită.

– Da, ei bine, discuția nu-și are rostul, iar decizia e în mâinile ierarhului. Iar Royce rânji pentru a arăta că ceea ce urma să adauge nu îi reflecta propriile sentimente. S-ar putea să prefere să se întoarcă la Alfred în loc să își pună încrederea într-un viking norvegian, lăsându-l să îi reprezinte pe saxoni în fața unui viking danez. Ai fi surprins de cât de mulți saxoni nu știu să facă diferența între unii și alții.

Selig râse la auzul acestor ultime cuvinte.

– Țin minte clar că a existat o vreme când nici tu nu făceai vreo diferență.

– Asta a fost înainte să o cunosc pe această vikingă. Iar Royce o ridică pe Kristen peste bancă și o trase în poala lui – fără proteste din partea ei, observă Selig, și o sarcină deloc ușoară, având în vedere că sora lui era uriașă în comparație cu femeile saxone. Are ea un stil de a distrage gândurile unui bărbat de la război.

– Și tu ce gânduri ai acum, soțioare? întrebă Kristen, petrecându-și brațele pe după gâtul lui.

– Mă gândesc că se face târziu.

Selig rânji, urmărindu-le jocul. Era o realitate pe care el și familia lui erau nevoiți să o accepte, faptul că Kristen îl iubea cu foc pe acest saxon.

– Da, spuse el. Trebuie să mă bag și eu în pat dacă tot pornesc spre Anglia de Est dis-de-dimineață.

– Dacă, replică Kristen. Și alege rapid dacă vrei pe cineva care să-ți încălzească patul. Nu-mi place să le aud certându-se pentru tine, așa cum s-a întâmplat ultima dată, nu când avem oaspeți care ar putea fi treziți de larma lor.

Selig își dădu ochii peste cap în semn de protest.

– Aia nu a fost vina mea, Kris! Edith nu înțelesese că nu sunt dispus – nu pot – să tolerez gelozia.

– Da, ai fi în stare să împingi o femeie geloasă în pragul crimei, și încă rapid.

– Lasă-l în pace, vulpoaico, interveni Royce, stăpânindu-se cu greu să nu râdă. L-ai tachinat destul în seara asta. Începe să roșească.

– El? Pufni în râs, prefăcându-se sceptică. El a încetat să mai roșească din cauza femeilor lui când avea cincisprezece ani. Fratele meu nu are rușine...

– Cum refuză să îi dea ascultare soțului ei, interveni Royce, luând-o pe Kristen în brațe și ridicându-se, voi vedea dacă nu pot cumva să îi ocup mintea cu alte lucruri.

Selig nu auzi nici un protest la acea sugestie. Kristen se mulțumi să spună:

– Ai să-ți frângi spinarea încercând să mă porți din nou în brațe pe scările acelea, domnul meu.

– Dumnezeule îndurător, *urăsc* când îmi arunci provocări dintr-astea.

Royce o duse într-adevăr pe sus tocmai până în dormitorul lor de la etaj, iar dacă acest lucru se dovedi dificil pentru el – căci la cât era de înaltă în mod cert nu avea cum să fie ușor –, nu încăpea îndoială că avea să ia măsuri ca soția sa să îl răsplătească temeinic cu acele „alte lucruri" pe care le pomenise.

Kristen avea dreptate, însă, în privința fratelui ei. Avea aici prea multe femei dintre care să aleagă, prea multe dispuse și dornice să fie alegerea lui. Iar dacă Selig nu s-ar fi împărțit cu atâta generozitate între toate care erau disponibile, nu ar fi avut astfel de probleme. La drept vorbind, ar fi trebuit să fie mai mofturos puțin.... nu, nu putea fi atât de egoist.

Rânji și îndreptă un deget încovoiat înspre Edith. Ar fi trebuit să aleagă o alta. Ea se bătuse pentru el – și câștigase – însă el o pedepsise suficient consolând-o pe cea care pierduse bătaia aceea. Însă gelozia și atitudinea posesivă a lui Edith reprezentau o experiență unică pentru el. Personal nu cunoscuse niciodată astfel de emoții, iar femeile lui știau că nu era cazul să se abandoneze unor astfel de trăiri. Dacă își doreau loialitate, aveau să fie nevoite să o caute la altcineva.

– Doriți mai multă bere, domnul meu? întrebă Edith când ajunse la el, imprimând vocii sale un ton ușor senzual.

El îi oferi zâmbetul care cucerise inimile atâtor femei încât le pierduse socoteala.

– Doar pe tine, dulceață.

Ea aproape îl răsturnă de pe bancă, ceea ce nu era deloc ușor de realizat având în vedere că era mai înalt decât ea cu mai bine de treizeci de centimetri și mai greu cu vreo patruzeci și cinci de kilograme. Însă se aruncă asupra lui cu atâta forță, încât îl luă prin surprindere, gura ei năpustindu-se lacomă asupra gurii lui, mâinile ei strecurându-se deja sub tunica lui. Nu se putu abține să nu râdă. Poate că, până la urmă, gelozia nu era totuși chiar atât de rea.

Capitolul 3

Selig porni spre Anglia de Est în dimineața următoare. Întâmplător, bătrânul ierarh fu încântat să îi accepte serviciile, și chiar știa și el o brumă de celtă. Elfmar se adăugă oricum grupului lor, de dragul clarității. Doar ierarhul, însă, aștepta cu nerăbdare să intre pe teritoriile deținute în prezent de danezi. Ceilalți luptaseră toți împotriva danezilor de mult prea multe ori ca să se simtă în largul lor printre ei, indiferent dacă era sau nu pace – cu excepția lui Selig, care cunoscuse danezi cu mult înainte să cunoască saxoni și nu avea nimic personal cu ei.

Însă aveau să treacă mai multe zile până să lase în urma lor granițele ținutului Wessex căci, din cauza vârstei înaintate a ierarhului, se deplasau anevoios, oprind frecvent să se odihnească la conacele pe lângă care treceau sau pe marginea drumului atunci când nu aveau încotro.

Faptul că înaintau încet nu îl deranja pe Selig. Avea o fire foarte relaxată, se enerva greu, râdea ușor. Și nu văzuse prea mult din aceste ținuturi în care hotărâse să se stabilească, în afară de cât apucase să vadă când o căutase pe Kristen și pe ceilalți, după ce se refăcuse de pe urma rănii provocate de vărul lui Royce, și când intrase în război. Așadar savura călătoria.

Sora lui îl condusese la plecare, făcându-i o promisiune.

– Voi avea grijă ca Ivarr și soldații tăi să nu îți distrugă noua casă dacă se întorc înaintea ta. Dar pentru binele tău sper să nu existe femei la curtea regelui Guthrum, altfel nu te vor mai lăsa să pleci.

El se mulțumise să râdă. Lui Kristen îi plăcea la nebunie să îl tachineze, deși jumătate din ceea ce spunea ea era perfect adevărat și nu căuta decât să îl enerveze, ceea ce rar se întâmpla. Și soldaților lui le plăcea să îl tachineze, numindu-l Selig Chip de Înger în loc de Selig Binecuvântatul, așa cum fusese poreclit la naștere, nume care i se trăgea nu de la chipul ce hipnotiza femeile, ci de la faptul că moașa îl declarase mort la naștere, însă tatăl lui îl readusese la viață.

Dimineața celei de-a doua zile de călătorie începu cu un cer perfect senin și un soare dogoritor ce îi făcu să înainteze și mai încet din respect față de ierarh. Însă compania era plăcută, iar peisajele încântătoare, explodând în toate culorile belșugului.

Cât trecură printr-un crâng ce proiecta o umbră bine-venită peste cărarea îngustă, Elfmar îl amuză pe Selig cu povești și începu să-i istorisească despre o zeiță păgână care se coborâse pe pământ în căutarea unui amant dintre muritori. Cum toți războinicii chipeși și puternici erau plecați la luptă, singura persoană pe care o găsi asupra căreia să își reverse favorurile fu un mărunt paznic la porci. Însă acesta nu era un porcar de rând, ci era de fapt un zeu deghizat, unul care era atât de topit după zeița aceea, încât ar fi făcut orice pentru a-și petrece o noapte în patul ei, ar fi fost chiar dispus să se tăvălească în glodul de pe pământ. Însă zeița ghicise vicleșugul zeului și...

Ambuscada îi luă pe toți complet pe nepregătite.

Atacatorii lor se aruncară din copaci și se năpustiră din tufișuri, fluturând bâte și pumnale. Nu apucară nici să scoată săbiile, nici să înalțe o ultimă rugăciune, atât de fulgerător căzură asupra lor loviturile. Dintr-o duzină de chipuri Selig nu văzu decât unul, însă nu unul pe care să îl recunoască – un tâlhar, presupuse el, deși bărbatul părea a fi prea fin îmbrăcat, sabia cu care îl spintecă pe ierarh, prea meșteșugit lucrată. Apoi fu lovit în moalele capului, simți o durere explozivă și căzu la pământ.

Un tânăr scoase dintre copaci un maiestuos cal de război și îl duse stăpânului său. Nobilul încălecă pentru a studia măcelul lăsat în urmă de oamenii săi.

Luați-le caii, îi porunci acesta căpitanului său. Și eventualii bani pe care îi aveau asupra lor, ca să pară că au fost prădați.

Și dacă Alfred trimite alții?

– Îi va aștepta aceeași soartă.

Capitolul 4

Lady Erika își duse polonicul mare la buze pentru a gusta din supa de mazăre verde și oftă, căci bucătarul avea din nou nevoie să fie școlit.

– Mai mult șofran, Herbert, și nu te zgârci nici la sare. Urmează să se întoarcă negustorul, și voi reface toate proviziile care s-au sfârșit, inclusiv cele de mirodenii.

Nu ar fi trebuit să fie nevoită să i-o spună. Șapte ani ar fi fost timp suficient ca oamenii aceștia să învețe că noul lor stăpân, deși danez, nu era la fel de zgârcit pe cât fusese vechiul lor stăpân. Însă șerbii aceștia erau oameni timizi, și nici nu era de mirare având în vedere cât de brutali și de cruzi fuseseră paznicii casei pe care îi găsise ea.

Erika pusese capăt bătăilor aplicate la întâmplare când se mutase aici cu patru ani în urmă, fratele ei, Ragnar, lăsându-i mână liberă. Nu că ar fi fost prea moale. Era capabilă să poruncească o biciuire atunci când era cazul – sau o execuție prin spânzurare, la nevoie. Nu putea să rămână stăpână peste proprietatea fratelui ei în absența acestuia fără a face ceea ce era necesar atunci când situația o impunea, iar acest lucru nu îi ridica probleme. Pur și simplu credea în a fi corect și a aplica o pedeapsă pe măsura greșelii.

Îl luase pe fratele ei la rost pentru situația pe care o lăsase să continue de-a lungul celor trei ani de dinaintea sosirii ei. Și totuși nu era cu adevărat vina lui că nu făcuse nimic, având în vedere că fusese plecat cu armata în cea mai mare parte a timpului

din acești trei ani și, prin urmare, nu fusese la curent cu ceea ce se petrecea.

Proprietatea lui era una excelentă și o obținuse fără vărsare de sânge. Bătrânul lord anglo-saxon care locuise acolo fusese înspăimântat de gândul că avea să își piardă toate posesiunile în favoarea armatei invadatoare și astfel îi oferise lui Ragnar Haraldsson mâna singurei sale fiice. Iar Ragnar fusese încântat să o ia de soție, pe ea și toată zestrea ei, care includea loialitatea poporului ei.

Bătrânul tată murise din cauze naturale la scurt timp după aceea, iar preluarea titlului de stăpân al casei se desfășurase fără probleme, deoarece Ragnar era căsătorit cu fiica familiei. Și fiindcă fuseseră uniți printr-o căsătorie legală, loialitatea oamenilor supraviețuise cu ușurință morții regretabile a stăpânei lor, survenită la nouă luni după nuntă, în timpul nașterii. Erau oamenii lui Ragnar acum – și ai Erikăi.

Când sosise ea aici, nu doar bătăile încetaseră, ci și lipsurile permanente la limita foametei, violurile, pedepsele cu moartea pentru fărădelegi mărunte. Însă oamenii aceștia trăiseră prea mult sub un jug atât de brutal; aproape toți aveau cicatrici de la bătăile cu biciul încasate. Avea să dureze mai mult de câțiva ani să uite chinurile din trecut.

Acesta fusese motivul pentru care i se adresase cu atâta blândețe bucătarului, iar acum îndulci mustrarea cu un zâmbet.

– Eventual și puțin mai groasă, Herbert, cum știu că îți place s-o faci. Prefer de departe rețeta ta în locul rețetei mele.

Lauda îl făcu pe bucătar să zâmbească radios când Erika plecă din bucătărie. Pe de altă parte, de regulă acesta era efectul ei asupra servitorilor, indiferent dacă îi lăuda sau nu – cel puțin asupra servitorilor bărbați. Fiindcă era neobișnuit de frumoasă, chiar și un zâmbet era suficient.

Frumusețea ei nu era ceva de care să se fi bucurat de la bun început, căci le făcuse pe surorile ei să o hărțuiască ani buni. Dar acum se simțea în largul ei cu felul în care arăta, chiar ajunsese să îi pară bine. Avea pomeți înalți, un nas scurt și drept, buze trandafirii și pline. Ochii îi erau albastru șters, cu gene dese

și sprâncene ușor arcuite. Însă mândria ei era părul ei lung și auriu, cu nuanțe foarte subtile de roșcat.

Era o femeie înaltă în comparație cu oamenii printre care trăia. Dar avea oasele mici, ceea ce îi dădea un aspect delicat, fragil. Deși nu se putea spune că ar fi fost slabă. Rotunjimile ei erau pline și sculptate exact cum trebuia, sânii ei, mai mari decât majoritatea, dar bine proporționați în raport cu silueta ei, picioarele lungi zvelte și ferme.

Privirile o urmăreau de fiecare dată când traversa o încăpere și o făcură și acum când ieși din bucătărie. Aproape neobservată acum, o umbră se desprinse de perete și o urmă în curtea interioară.

Drumul spre sala cea mare era luminat de făclii. Nu își dăduse seama cât de târziu se făcuse și că toată lumea probabil aștepta să mănânce. Ultima masă a zilei fusese întârziată din cauza celor mai recente furturi, iar încercarea de a trece exact în revistă ceea ce lipsea de data aceasta o ținuse ocupată și pe ea, și pe servitorii de la bucătărie timp de câteva ore bune. Așadar porni în grabă spre sala mare, știind că Herbert nu avea să înceapă să servească mâncarea până nu se așeza și ea. Însă gândul îi era în continuare la furturi.

– Șapte pâini, inclusiv jumătate din condimente, spuse ea, adresându-se umbrei. Condimentele vor fi vândute, fără îndoială, dar pâinea?... Ai observat să se îngrașe cineva?

Mormăitul pe care îl primi drept răspuns însemna că nu.

– Și Wulnoth nu are habar cine ar putea fi hoțul nostru?

Din nou același mormăit. Erika oftă. Trecuseră deja două săptămâni de când erau năpăstuiți de furturi din proviziile de mâncare, din arme, ba dispăruseră chiar și câteva dintre animalele lor din ogradă. Fie exista un străin foarte viclean care se strecura înăuntru și afară din conac, fie cineva din propria gospodărie vindea produsele în Bedford pe o sumă frumușică. Mare minune că nu fusese încă prins de Wulnoth, căpitanul gărzilor, căci pentru o asemenea faptă pedeapsa ar fi presupus cel puțin o bătaie cu biciul, iar lui îi plăcea la nebunie să și-l folosească.

Îl disprețuia pe mătăhălosul căpitan saxon, o făcuse încă din prima zi în care îl cunoscuse. Individul era arogant, la limita

insolenței, și avea o cruzime înnăscută capabilă să stârnească o spaimă de moarte în oricine călca strâmb. S-ar fi descotorosit de el cu mult timp în urmă, însă acesta se supusese legilor ei odată stabilite, astfel că nu avea motiv să o facă, iar ceilalți bărbați îl ascultau orbește, temându-se de el mai mult decât se temeau de ea, era convinsă. În continuare căpitanul sugera pedepse mai aspre decât considera ea necesar, dar se pleca întotdeauna în fața judecății ei, chiar dacă o făcea fără tragere de inimă.

Ajunse în sala cea mare, văzu că era bine luminată și că oamenii casei se plimbau de ici-colo în grupuri mici, dar evitând mesele care fuseseră întinse. Își închipuia că jumătate dintre ei stăteau cu teama că zilele cu mâncare puțină sau deloc erau pe punctul de a reveni. Ar fi trebuit să știe toți că nu mai era cazul, însă de temerile vechi era greu să te scuturi. Cele noi erau mai ușor de lăsat deoparte și fu încântată să constate că acum lumea nu se mai oprea din conversație când intra ea într-o încăpere, așa cum se întâmplase o bună parte din timp în primul ei an acolo. Firește, acel fenomen nu fusese provocat nici o clipă de ea însăși, ci de umbra ei, ceea ce era perfect de înțeles.

Turgeis Trei Metri era numele acestuia, deși apelativul „Trei Metri" era o exagerare, ca în majoritatea numelor vikinge, dar nu una uriașă, în cazul lui Turgeis. Avea doi metri înălțime și era lat în piept, un bărbat cât un urs, cu o coamă lățoasă și o barbă roșu aprins și ochi căprui blânzi – cel puțin ea îi considera blânzi. Nimeni altcineva nu îi împărtășea părerea, nici măcar fratele ei, căci Turgeis, cu toporul lui de trei ori mai mare decât unul normal, putea stârni teama și în cea mai dârză inimă. Și nu se îndepărta niciodată prea mult de Erika, nu rămânea niciodată undeva unde să nu-i poată auzi vocea.

Acest lucru rămăsese neschimbat de când avea ea zece ani, când îl găsise lângă helești ei secret, unde se refugia pentru a scăpa de certurile și mizeriile din casa ei. Turgeis fusese pe jumătate mort, zăcând într-o baltă din propriul sânge, cu un topor înfipt în spate și o jumătate de duzină de tăieturi adânci pe alte părți ale corpului. Era norvegian și fusese vândut ca sclav de propriul său frate, care fusese invidios pe el și se temuse de el și căruia negustorii de sclavi, oameni lipsiți de scrupule, îi promiseseră că Turgeis

avea să își piardă urma în piețele de sclavi din Orientul Îndepărtat. Echipajul corabiei îl batjocorise, spunându-i că avea să se vândă pe bani frumoși ca paznic la harem, dar avea să fie nevoit să își piardă bărbăția mai întâi. Nici nu era de mirare că încercase să evadeze în clipa în care corabia se oprise să-și facă aprovizionarea în portul familiei ei. Întregul echipaj pornise în urmărirea lui, iar cadavrele lor erau împrăștiate în pădure de la debarcader până la helești ei secret.

Erika aflase toate acestea ulterior, însă ceea ce o preocupase în acel moment fusese trupul lui. Dacă ar fi ajutat, și-ar fi deconspirat refugiul secret, dar dacă l-ar fi lăsat să moară și să putrezească acolo, locul ar fi fost oricum compromis. Așa că se apucase să îl coasă chiar ea și îi aplicase ierburi vindecătoare așa cum se pricepea, iar Turgeis, miraculos, supraviețuise. Iar în timp ce el se refăcea, tatăl ei confiscase corabia rămasă fără echipaj și sclavii rămași pe aceasta, vânzându-le pe toate la Birka. Drept urmare, pusese prea puține întrebări despre cadavre, când fuseseră descoperite în cele din urmă, și chiar mai puține despre Turgeis în ziua în care Erika îl adusese acasă, spunând simplu:

– E prietenul meu.

Iar el devenise umbra ei de atunci.

Nu era chiar atât de rău să ai o umbră precum Turgeis. Era un bărbat care vorbea puțin, iar ea ajunsese să înțeleagă mormăiturile cu care îi răspundea ca fiind un limbaj al lui. Și era într-adevăr cel mai apropiat prieten al ei. Mai mult, o ferise de a cădea sub palma grea a tatălui ei, așa cum căzuseră atât de des numeroșii ei frați și surori.

Tatăl ei avusese două soții de drept și trei sclave sexuale, toate aducându-i pe lume numeroși copii. La moartea tatălui ei numărul acestora ajunsese la douăzeci, iar Erika nu fusese niciodată apropiată de nici unul dintre ei, cu excepția lui Ragnar, fratele ei bun. Mama lor fusese cea de-a doua soție. Prima soție îi oferise bătrânului patru fiice și trei fii, cu toții mult mai în vârstă decât restul.

De fapt, fiul cel mare, care îi luase locul tatălui lor pe pământurile lor daneze, avea și el trei fiice cărora avea să se ocupe să le găsească soți înainte să îi treacă prin cap să aranjeze căsătorii

pentru Erika și cealaltă soră a lui încă nemăritată. Și cum majoritatea tinerilor din zona aceea plecaseră să își găsească un rost în viață pe alte teritorii, nici nu era de mirare că se aștepta să nu aibă niciodată un soț sau o casă a ei.

Însă fratele ei se numărase printre cei care plecaseră de acasă în încercarea de a-și găsi locul în lume altundeva și se bucurase de un succes răsunător. Și fusese una dintre cele mai fericite zile din viața Erikăi atunci când fratele ei trimisese după ea să vină să trăiască alături de el pe moșia lui proaspăt cucerită din Anglia de Est. Nu își făcuse mari speranțe, se bucurase pur și simplu să plece dintr-o casă supraaglomerată și colcăind de invidii meschine, un loc în care nu se simțise niciodată cu adevărat bine-venită sau măcar necesară.

Însă Ragnar își împărțise cu ea averea nou dobândită, îi oferise cea mai înaltă autoritate în casa sa, cea de stăpână a casei, și puteri depline în absența lui. Iar acum existau și perspective de căsătorie. Primise deja cinci cereri din partea soldaților lui Ragnar, vikingi viteji cu toții, și toate fuseseră refuzaseră de Ragnar însuși. Acesta avea ambiții mai înalte pentru ea, cel puțin un nobil înstărit, cu numeroși servitori în slujba sa. Aceasta era noua lor casă. Era timpul să își întărească poziția încheind alianțe. Iar acum Ragnar plecase cu soldații săi să caute contracte de căsătorie pentru amândoi.

Erika ar fi trebuit să fie în culmea fericirii. Ragnar îi promisese că avea să fie foarte mulțumită de bărbatul pe care avea să i-l aducă, iar ea nu se îndoia că așa avea să fie, căci Ragnar voia să o știe fericită. Problema era că ideea de a avea un soț nu mai era acum o dorință aprinsă. Fratele ei îi oferise atât de multe – o răsfățase, de fapt –, încât ar fi fost perfect mulțumită să rămână unde se afla. Chiar și dorința ei de a avea copii era satisfăcută de fiul lui Ragnar, Thurston, de a cărui educație se ocupa ea acum.

La drept vorbind, încă își dorea un soț și încă spera să cunoască iubirea, și se ruga adesea ca bărbatul pe care avea să i-l găsească Ragnar să se dovedească a fi acea iubire. Dar era atât de mulțumită de viața ei din acel moment, încât se temea de o schimbare, se temea că nu avea să fie la fel de fericită cum era.

Presupunea că temerile ei erau normale, aceleași pe care le aveau majoritatea femeilor când se aflau în fața unei iminente căsătorii cu un bărbat necunoscut. Viața ei avea să se schimbe din nou, deși nu demult abia se obișnuise cu cea pe care o ducea în acel moment.

Însă știa că situația ei avea să se schimbe oricum odată ce Ragnar se căsătorea din nou. Acest lucru era inevitabil. Și deși avea să fie bine-venită în casa lui Ragnar pentru tot restul vieții ei dacă ar fi ales să rămână acolo, nu își dorea să se simtă din nou inutilă și nedorită.

Așa că păstrase tăcerea în privința preferințelor ei când Ragnar deschisese inițial subiectul și nici nu îi ceruse un an sau doi de libertate înainte de a fi nevoită să se căsătorească. Ragnar credea că îi îndeplinea cea mai aprinsă dorință. Ea îl lăsa să o creadă. Dar nu era deloc încântată. Și-ar fi dorit pur și simplu ca lucrurile să rămână așa cum erau în momentul acela. Pe de altă parte, habar nu avea că lucrurile erau pe cale de a se schimba drastic, și cu mult mai rapid decât se aștepta ea.

Capitolul 5

Carul cu boi înainta anevoios pe cărarea din pădure, condus de o femeie bătrână, cu mâinile noduroase și părul cenușiu lățos. Pe lângă car venea șchiopătând o tânără, deși fără dureri; șchiopătatul se datora faptului că unul dintre picioare era mai scurt decât celălalt, un defect cu care se născuse. Duhoarea morții le întâmpină cu mult înainte să ajungă la cadavrele de pe cărare. Era un miros care pe bătrâna Valda o bucura. Era un miros pe care tânăra ei nepoată, Blythe, îl detesta, dar cu care se obișnuise.

Văzând în cele din urmă cadavrele, Valda trase carul pe marginea drumului și sări nerăbdătoare din el. Era vioaie pentru o femeie în vârstă și se mișcă rapid printre morți, când scotocind prin buzunare, când răsturnând câte un cadavru pe cealaltă parte.

Nu trecu mult până când Blythe o auzi mormăind.

– Câh, ne-au luat-o jefuitorii de cadavre înainte.

Ar fi trebuit să spună alți jefuitori, căci Valda se întreținea pe ea și pe nepoata ei din ceea ce rămânea de pe urma morților. Războaiele care făcuseră prăpăd prin locurile acelea atâția ani la rând fuseseră o mană cerească pentru ea și cei ca ea, care se obișnuiseră să vină în urma armatelor daneze. Pretextând că își căuta fiul, nu o deranja nimeni când scormonea printre trupurile celor căzuți în luptă, înșfăcând banii sau bijuteriile care îi erau la îndemână.

Dar ceea ce spusese Valda era adevărat. Bărbații aceia fuseseră deja găsiți de alți jefuitori, care îi curățaseră complet. Lipseau toate cizmele, mai puțin o pereche plină de găuri, toate pelerinele, tot ce era din piele, toate armele, lâna. Nu mai rămăseseră decât două tunici și acelea atât de sfâșiate de rănile suferite de purtătorii lor încât nu ar fi fost demne de atenție nici măcar pentru un jefuitor de cadavre. Majoritatea bărbaților încă aveau pe ei pantalonii, plini de sânge și duhnind a moarte, deși armurile le fuseseră furate. Doi erau goi pușcă, chiar și rufăria de corp fiind suficient de fină pentru a se justifica furtul ei, cei doi fiind probabil nobili.

Blythe rămase lângă scena măcelului cu spatele împotriva vântului, așteptând răbdătoare să termine mătușa ei. Valda era furioasă că nu mai rămăsese nimic pentru ea și începuse să smulgă una dintre tunicile rămase. Blythe știa că avea să spele haina, să o coasă și să o vândă la piață în schimbul unei mese calde.

Blythe detesta să atingă cadavrele, iar mătușa ei nu insista niciodată s-o ajute, lucru pentru care îi era recunoscătoare. Ea se ocupa să vândă orice ar fi găsit și se vindea uneori și pe ea când vremurile erau grele. Valda o crescuse și era singura viață pe care o știa. Însă Valda era în pragul bătrâneții acum și tânjea să aibă un acoperiș deasupra capului în loc de un car cu boi și să nu mai doarmă pe pământul rece.

Nu era o speranță deșartă, sau cel puțin nu mai era acum, căci Valda auzise că soția vărului ei murise, iar ea și Blythe mergeau acum să-i facă o vizită în Bedford. Soția lui Aldrich fusese cea care refuzase să le adăpostească și pe ele în trecut, când îl rugaseră, dar soția lui era moartă acum, iar Valda spera că Aldrich avea să o ia de soție pe Blythe, oferindu-le casa pe care și-o dorea cu atâta disperare. Blythe spera și ea că lucrurile aveau să decurgă așa cum se aștepta Valda. Aldrich era mult mai bătrân decât ea, dar nu era

un bărbat urât sau rău la suflet și nu ar fi deranjat-o să devină soția lui. În plus, o tratase întotdeauna cu bunătate, în ciuda defectului ei. Iar a avea o casă și mâncare zi de zi era o perspectivă plăcută, foarte plăcută.

Își lăsă privirea să rătăcească în timp ce aștepta să termine mătușa ei. Detesta moartea, o întâlnise atât de frecvent, și totuși continua să îi atragă privirea cu o fascinație morbidă. Iar ochii ei se întoarseră la nesfârșit asupra aceluiași bărbat până când, în cele din urmă, se duse la el.

Era unul dintre cei doi bărbați care fuseseră despuiați complet, iar Valda îl răsturnase pe spate – gemând și înjurând în tot acest timp, căci era uriaș – pentru a căuta inele pe mâinile lui. Probabil nu purtase nici unul, căci avea toate degetele întregi, iar tăiatul lor era cea mai rapidă soluție pentru un jefuitor care voia să fure un inel ținut captiv între articulațiile umflate.

Trupul lui era tânăr și superb sculptat, fără nici o rană vizibilă, cel puțin din câte vedea ea, deși cu suficiente cicatrici ca să demonstreze că era un războinic. Era, totodată, cel mai înalt și masiv trup pe care îl văzuse vreodată. Însă chipul lui fu cel de pe care nu reuși să își desprindă privirea, un chip de înger, atât de frumos încât îi stârni o strălucire de durere în piept. Și pentru prima dată în atâția ani de când văzuse bărbați morți astfel, ochii i se umplură de lacrimi.

Era tipic pentru efectul lui asupra femeilor faptul că Blythe, care nu îl cunoștea și nu îl mai văzuse niciodată, putea să plângă moartea unui bărbat care arăta ca el. Ceea ce și făcea, fără știrea mătușii ei, și chiar se lăsă în genunchi lângă el, punându-și mâna pe obrazul lui. Pielea îi era caldă și suplă, ceea ce o făcu să icnească surprinsă. Dar își smulse mâna țipând când simți atingerea răsuflării lui pe ea.

– Mătușă Valda, bărbatul ăsta nu e mort!

Valda ridică privirea de la tunica pe care o împăturea și spuse complet indiferentă:

– Și ce dacă? Va fi în curând.

– Dar nici măcar nu are vreo rană!

Valda veni lângă ea și coborî privirea asupra bărbatului. Se chinuise suficient cu spatele lui până reușise să îl întoarcă și știa

că nici acolo nu avea vreo rană ascunsă. Se aplecă să îi ridice capul cu ambele mâini și să i-l pipăie și găsi umflătura care îl pusese la pământ, o gâlmă cât pumnul ei mic.

Îi lăsă capul să cadă înapoi pe pământul tare fără a-i păsa de durerea pe care ar fi putut să i-o provoace. Bărbatul nu scoase nici un sunet.

– Are căpățâna spartă, spuse ea indiferentă. Oamenii rareori se mai trezesc din așa ceva.

– Dar s-ar putea să o facă?

– Da, s-ar putea, cu îngrijire constantă, de care nu va avea parte aici. Acum mișcă-te! Am terminat...

– Aș putea să îl îngrijesc eu.

Expresia Valdei deveni consternată.

– Nu, cum ai putea? Nu avem suficientă mâncare cât să ne așezăm tabăra aici. Și ar fi o risipă de timp și dacă am face-o. Cel mai probabil va muri oricum.

Ațintindu-și din nou privirea asupra bărbatului, Blythe se încăpățână.

– Dacă există o șansă cât de mică să îl salvăm, am să încerc să o fac.

– Îți spun, nu putem rămâne aici. Trebuie să ajungem la satul următor să ne refacem...

– Atunci îl luăm cu noi.

Valda își aruncă dezgustată mâinile în aer.

– Ești toantă, fato? De ce am face o asemenea tâmpenie?

– Ca să îl salvăm, spuse Blythe simplu.

– Dar el nu înseamnă nimic pentru noi.

În momentul acela Blythe menționă singurul lucru care în mod cert ar fi făcut-o pe Valda să o asculte.

– Ne va răsplăti pentru că l-am salvat și nu doar cu o mână de bănuți, ci cu o sută pe puțin. E un bărbat nobil. De ce altceva i-ar fi furat tot ce avea pe el? Nu ți-ar plăcea ca de data asta să ajungi la ușa lui Aldrich cu niște bani în buzunar, ca să nu părem atât de nevoiașe?

Valda fu ispitită de idee, dar continuă să se încrunte.

– Nu-i deloc ușor să îndeși terci pe gâtul unui bărbat care e pe jumătate mort și nu poate să înghită. Va deveni tot mai slab cu fiecare zi și se va stinge într-o săptămână.

– Poate chiar două sute...

– Atunci ajută-mă să-l urc în căruță! Dar așa să știi, fato, că dacă nu se trezește până ajungem în Bedford, cu mâna mea o să-l arunc în tufe. Nu putem să ne arătăm înaintea lui Aldrich cu bărbatul ăsta, că o să ne închidă ușa în nas. Vărului meu nu-i place să atragă atenția nobililor, nici măcar a celor recunoscători. Nu iese niciodată nimic bun din asta. Deci făgăduiește-mi, altfel nu se clintește de aici. Nu ai să mi te opui când va veni vremea să ne descotorosim de el.

Blythe dădu din cap cu entuziasm, ferm convinsă că în două săptămâni aveau să reușească să îl înzdrăvenească, atât urmând să le ia, cel mai probabil, să ajungă la Bedford cu boul lor bătrân. Nu încăpu în căruță, firește. Fură nevoite să coboare partea din spate pentru ca picioarele să îi poată atârna peste margine și chiar și așa, din cauză că picioarele lui erau atât de lungi, la fiecare hop de pe drum călcâiele i se loveau de pământ. Dar nimic din toate acestea nu îl trezi.

Zilele trecură una după alta, cu Valda bombănind neîncetat, deși îi arătă totuși lui Blythe cum să frecționeze gâtul bărbatului pentru a-l face să înghită un firicel subțire de lichid. Însă pe calea aceasta nu reușiră să-i administreze prea mult lichid, deși nu își dădea seama dacă slăbea sau nu, atât fusese de sănătos și de musculos la început.

Însă Blythe îl îngriji cu toată tandrețea, fiind deja îndrăgostită până peste cap de el. Ba chiar se vându pentru a cumpăra carne pentru fiertura lui, când ea și Valda rareori își luau carne pentru ele însele. O făcu bucuroasă, hotărâtă că avea să supraviețuiască, în ciuda faptului că nu scotea nici un sunet, nu mișca nici un deget cu voia lui, nu deschidea niciodată ochii și era chinuit de o febră care ba apărea, ba dispărea.

La drept vorbind, Blythe făcu tot ce îi stătea în puteri, deși nici ea, nici Valda nu știau mare lucru în materie de leacuri și de îngrijire. Chiar și așa, ajunseră în Bedford fără ca bărbatul să-și fi revenit. Împovărată de promisiunea pe care o făcuse, Blythe

reuși, prin vorbe dulci și amenințări, să o convingă pe mătușa ei să zăbovească alte două zile, dar nu putea să-i ceară mai mult de atât. În joc era propriul ei viitor, avea de câștigat o viață mai bună. Valda avu grijă ca Blythe să înțeleagă că nu își puteau risca viitorul de dragul unui bărbat pe care nu îl cunoșteau.

Însă, Dumnezeule îndurător, a-l abandona pe bărbatul acela se dovedi a fi cel mai greu lucru pe care îl făcuse Blythe vreodată. Plânse într-una cât timp îl îmbrăcă din teancul de haine furate al Valdei, certându-se cu mătușa ei pentru a face acest lucru, căci Valda nu se îndura să tolereze o asemenea risipă, în timp ce Blythe refuza să îl lase pe bărbat la fel de despuiat cum îl găsiseră. Măcar atât putea să facă, acum că îl lăsa de izbeliște. Însă fu și ea copleșită de emoții în final și îl pălmui în repetate rânduri, țipându-i să se trezească, urlând de cât era de nedrept totul, cât era de injust ca, după tot ceea ce făcuse, să constate că mătușa ei avusese dreptate. Bărbatul nu avea să se mai trezească vreodată.

În cele din urmă Valda o târî de acolo, mustrând-o pentru ochii umflați, văitându-se că Aldrich nu avea să își dorească o femeie înlăcrimată. Lui Blythe nu îi păsa în momentul acela. Avea să-l facă pe Aldrich să o ia de soție, cu sau fără ochii înlăcrimați. Și deși nu avea să-l mai vadă niciodată pe bărbatul acela, oricine ar fi fost el, urma să și-l amintească pentru tot restul vieții.

Capitolul 6

Ploaia fu cea care îl trezi pe Selig, șirul neîntrerupt de picături, strângându-se pe mănunchiul de frunze de deasupra capului său și izbindu-l direct în mijlocul frunții. Însă durerea din moalele capului care îl întâmpină se dovedi atât de sfâșietoare încât îl cufundă din nou în nesimțire pentru încă o zi.

Soarele strălucea când se trezi din nou și simpla lui intensitate fu suficientă pentru a-i provoca durere, deși văzu cu ochii mijiți că nu îl atingea direct, că era protejat de tufele sub care se afla. Cealaltă sursă de durere se făcu și ea simțită din nou și nu fu la fel de îndurătoare de data aceasta, nu îl făcu să-și piardă din nou

cunoștința, nici nu se risipi. Îi fu teamă să se miște din cauza durerii și preț de câteva clipe lungi și confuze nici nu o făcu, învățându-se treptat cu pulsația dureroasă, scrâșnind din dinți pentru a se abține să nu geamă.

Când ridică într-un final mâna pentru a identifica sursa durerii, degetele îi tremurară, iar brațul lui refuză să rămână ridicat, căzând înapoi la pământ. Era slăbit, își dădu el seama. Probabil pierduse mult sânge până să ajungă astfel și începu să-și facă griji că dăduse serios de bucluc. Ar fi putut fi în pragul morții, din câte știa el, și tot nu avea habar ce fel de rană suferise.

Așteptă o vreme înainte să încerce din nou să găsească rana, iar de data aceasta reuși. Se pipăi pe față mai întâi, căci durerea părea să fie peste tot, însă acolo nu găsi decât o umbră vagă de barbă țepoasă. Acest lucru îl asigură că nu fusese cufundat în nesimțire multă vreme, cam o zi, poate; pe de altă parte, nu avea de unde să știe că o mână tandră îl bărbierise în ultimele zece zile. Găsi în cele din urmă gâlma din moalele capului, care îl făcu să icnească în clipa în care apăsă punctul dureros. Nu era la fel de umflată ca înainte, dimensiunea ei din acel moment risipindu-i îngrijorarea că fusese chiar atât de gravă cum se temuse el. Însă nu simți nici atingerea lipicioasă a sângelui, ceea ce îl făcu să se întrebe cum se explica slăbiciunea pe care o simțea în brațe și picioare?

La început bănui că probabil era rănit și altundeva, dar încă nu descoperise unde. Prin urmare își verifică și restul corpului, scuturându-și ușor fiecare braț și picior pentru a vedea dacă mișcarea respectivă avea să îi provoace durere. Nu simți nimic în afară de un disconfort general și o înțepeneală a întregului trup, un gol dureros în burtă, ceea ce nu era surprinzător dacă nu mai mâncase nimic de o zi, și o senzație bizară de durere în călcâie, ca și cum ar fi fost bătut cu nuiaua la tălpi. Dar fiindcă acele senzații nu îi erau cu nimic mai ușor de înțeles decât slăbiciunea întregului său trup, nu insistă asupra lor, căci gânditul nu făcea decât să-i întețească durerea de cap.

Se întrebă, însă, cum avea să se întoarcă la Wyndhurst, care nu se afla la mai mult de o zi depărtare, eventual două pe jos, când chiar și gândul de a se ridica în capul oaselor îl umplea de spaimă. Zăcu acolo preț de încă o oră, neîndurându-se să încerce,

dar în cele din urmă o făcu, sprijinindu-se întâi pe coate, apoi împingându-se până se ridică în capul oaselor. Pe bună dreptate anticipase cu groază momentul, căci fu copleșit de amețeală, dar și mai neplăcută se dovedi a fi greața care îi urmă imediat. Se aplecă pe o parte, gata să-și verse mațele, dar nu ieși nimic. Ceea ce nu îi opri însă spasmele gâtuite care îl zgâlțâiră, din nou și din nou, făcând să îi tresară tot corpul și proiectându-i noi săgeți tăioase în creier, până când durerea deveni din nou insuportabilă.

Era tot lumină afară când se trezi din nou, dar nu își putea da seama dacă era aceeași zi. Durerea era și ea tot acolo, la fel de chinuitoare, iar când își aminti încercarea anterioară de a se ridica, fu suficient pentru a rămâne întins încă multă vreme. Golul dureros din stomac și slăbiciunea bizară care nu se lăsa nicicum alungată fură cele care îl determinară în cele din urmă să se clintească. Avea nevoie de hrană – pe bunul Odin, se simțea lihnit –, de un pat moale și de sora lui care să îl cocoloșească, și nu putea să se bucure de nici una dintre acestea dacă rămânea acolo. Așadar într-un final scrâșni din dinți, hotărât ca de data aceasta să se ridice în picioare și să pornească la drum, dar o făcu prin mișcări *foarte* lente.

Amețeala îl lovi din nou când ajunse în capul oaselor, dar i se împotrivi cu toată forța și reuși să țină la distanță greața care o însoțea. De-abia acum observă că vederea îi era ușor încețoșată ceea ce, din fericire, nu se întâmpla mereu, ci doar când și când.

Însă cât stătu așezat acolo, fără a se grăbi deloc să facă ultimul efort de a se ridica în picioare, avu timp să observe unde se afla și ce haine purta, constatând că nu erau hainele lui. Pantalonii de culoarea noroiului îi veneau atât de strâmți pe corp încât nu aveau nevoie să fie legați în cruce și i se terminau chiar deasupra genunchilor. Tunica gri era lată, dar scurtă, făcută fără îndoială pentru un bărbat căruia îi plăcea prea mult să mănânce. Era atât de largă încât nu observă cât slăbise, ceea ce ar fi explicat senzația de sfârșeală, dar nu și ce anume o cauzase. Încălțările din cârpe aveau găuri în tălpi, iar acest lucru ar fi putut fi unul dintre

motivele pentru care îl dureau picioarele, dacă totuși umblase pe jos – ceea ce era posibil, își spuse.

Își aduse aminte de perioada când rătăcise pe coasta de sud a Wessexului, în căutarea surorii lui, deghizat într-un pescar din Devon, de origine celtă, și încă unul nevoiaș, îmbrăcat în haine ponosite. Dar acea experiență fusese precedată de delirul febril pe care îl suferise până să îi fie îngrijită rana. Avusese vise intense atunci, în timp ce se refăcea, și se temu pentru o clipă că încă trăia acel moment, că tot ceea ce se întâmplase de atunci fusese doar o plăsmuire a imaginației sale. Se scutură însă rapid de acea idee, căci nu ar fi putut să își imagineze pe cineva precum cumnatul lui înainte de a-l fi întâlnit vreodată. Royce era prea unic – iar durerea din capul lui era prea reală și nu avea nici o legătură cu acea perioadă de dinainte.

Hainele, însă, nu erau foarte diferite. Erau la fel de zdrențuite cum fuseseră și celelalte și în ruptul capului nu pricepea de ce era îmbrăcat cu ele. Ba mai mult, grupul lui se aflase pe drum când fuseseră atacați, și atunci el de ce fusese mutat pe marginea drumului? De fapt, vedea drumul printre frunze și nu erau cadavre pe el. Fuseseră deja găsite, iar el scăpase privirilor pentru că se târâse în acele tufe? Și dacă ajunsese acolo singur, cum se făcea că era îmbrăcat cu altceva?

Efortul de a se concentra asupra acelor gânduri îi întețea în continuare durerea de cap, prin urmare nu zăbovi prea mult asupra lor. Iar acum deveni stringent să afle ce moment al zilei era. Cum soarele se afla foarte jos, nu își dădea seama dacă era dimineață sau seară, însă trebuia să găsească ajutor înainte de lăsarea întunericului și nu putea să o facă dacă nu se ridica în picioare.

Ceea ce nu fu ușor. Primele câteva încercări îl făcură să cadă în patru labe, până trecu accesul de amețeală, iar primii câțiva pași pe care reuși să îi facă se dovediră un eșec, sfârșeala făcând să i se taie picioarele sub el. Curând deveni o problemă de hotărâre și încăpățânare, nu doar de supraviețuire, și în cele din urmă porni anevoios prin pădure, împingându-se de la un copac la altul, sprijinindu-se de ei, împleticindu-se când nu avea de ce să se țină, căzând încă de câteva ori înainte de a ajunge undeva într-un final.

Rămase în pădure, căci pe drum nu ar fi fost în siguranță să călătorească singur, mai ales fără arme, căci nu îi mai fusese lăsată nici una. Toporul lui lung dispăruse, la fel și spada sa frigiană, și pumnalul cu nestemate pe care îl purta la cingătoare, ba chiar și cingătoarea, a cărei cataramă fusese gravată cu barosul lui Thor. Dacă îi prindea vreodată pe tâlharii aceia...

Simți miros de mâncare înainte să vadă coliba, iar norocul care îi fusese hărăzit prin nume își spuse din nou cuvântul, căci doar buna gospodină se afla acasă, iar ea îi aruncă o singură privire și îl așeză la masa ei. În față îi puse pâini proaspăt coapte, precum și unt cremos și ce îi mai rămăsese de la masa de dimineață, în timp ce îi găti și alte bucate, inclusiv cocoșul de munte pe care îl pregătise pentru cina soțului ei.

Femeia rotundă ca un heruvim, de vârstă mijlocie, îl răsfăță cum era obișnuit să fie răsfățat de femei, deși el nu pricepu boabă din tot ce spuse ea. Probabil vorbea saxonă, își spuse el, dar cu un accent care lui nu îi era familiar. Și deși încercă să comunice cu ea în mai multe limbi, nici ea nu îl înțelese cu nimic mai bine. Însă mâncă tot ceea ce îi puse dinainte, până nu mai putu să îndese nici o îmbucătură în stomac – și totuși simțea că ar fi vrut să mănânce mai mult.

Fu tentat să își petreacă noaptea acolo. Își recăpătase puțin forțele, dar nicidecum pe de-a-ntregul, iar durerea constantă de cap nu se ameliorase deloc, cu toată mâncarea pe care o înfulecase. Însă ceea ce îi trebuia acum era un vraci, nu doar odihnă, și se îndoia că blajina gospodină l-ar fi putut ajuta în această privință, chiar dacă ar fi reușit să o facă să priceapă care era problema.

Se temea, totodată, că începea să îl cuprindă febra, căci gândirea refuza să îi rămână limpede, încețoșându-i-se când și când, astfel că acum știa unde era, dar o clipă mai târziu nu mai era sigur. Singurul lucru cert era că trebuia să ajungă la cineva care să-l poată înțelege și să-i poată da de veste surorii lui. Ea avea apoi să vină și să îl ducă acasă, fiindcă nu mai era convins că era capabil să se întoarcă singur.

Așa că porni din nou la drum, luând-o spre sud. Soarele în mod cert cobora spre apus, indicându-i direcția în care să meargă. Iar acum avea asupra lui un sac cu de-ale gurii ce avea să îi ajungă

pentru o zi sau două, grație generoasei gospodine. Era, la drept vorbind, aproape prea greu să îl poată căra, având în vedere că își folosea toată forța pentru a umbla pur și simplu. Slăbiciunea lui inexplicabilă continua să îl deruteze, iar capul îl durea prea tare ca să se concentreze asupra aceastei probleme sau asupra celorlalte care îl sâcâiau.

Se scurseră câteva ore și, odată soarele apus, cerul începu încet să se întunece, iar puterile lui Selig erau pe sfârșite – însă norocul nu îl părăsi nici de data aceasta. Mai avu suficientă lumină cât să deslușească vag conacul la care ajunsese într-un final, o construcție masivă păzită jur împrejur de ziduri groase de lemn. Nu era sigur dacă trecuseră pe lângă aceasta în drumul lor spre Anglia de Est, dar într-o locuință atât de mare nu se putea să nu existe cel puțin o persoană care să vorbească limba celtă.

Merse pe lângă zidul înalt căutând poarta, sperând la un pat moale, sperând la o armată de femei agitându-se în jurul lui și căutând să-i asigure tot confortul. Însă nu reuși să ajungă la poartă. Amețeala îl copleși din nou și se prăbuși lângă zid, incapabil să mai facă un pas până nu îi trecea.

I se păru că aude voci dincolo de zid, dar vorbeau prea încet pentru a putea să distingă cuvintele, și nu era sigur că mai avea suficientă forță să îi strige suficient de tare pentru a fi auzit. Nu se dovedi necesar. Patru călăreți apărură lângă poartă, cel mai probabil o patrulă întoarsă acasă, iar doi dintre ei se îndreptară spre el. Selig oftă ușurat, ceea ce, din nefericire, se dovedi ușor prematur, căci în locul acesta nu ajutor avea să găsească, ci toate chinurile iadului.

Capitolul 7

În drumul ei spre sala mare, Erika observase vag patrula ce se întorcea acasă. Întârziase din nou la cină, ceea ce se întâmpla tot mai des în ultima vreme, din cauza vicleanului lor tâlhar. Vinovatul lovise din nou în după-amiaza aceea, de data aceasta furând o bijuterie de-a ei. Astfel că gândurile îi erau concentrate asupra

acestui lucru și asupra frustrării stârnite de faptul că încă nu îl înhățaseră pe tâlhar după atâtea săptămâni de când tot încercau.

Însă de-abia ajunse la masa înaltă și își întâmpină nepotul cu o îmbrățișare strânsă, când unul dintre paznici apăru lângă ea pentru a-i spune că Wulnoth capturase o iscoadă și cerea permisiunea să îl spânzure. Era tipic pentru Wulnoth să ceară o judecată chiar înainte ca ea să fi apucat să reflecteze sau să audă toate detaliile.

– Aduceți-l pe prizonier aici cât mai repede, imediat ce sala se mai golește de oameni.

Bărbatul ezită stânjenit înainte de a răspunde.

– Ar fi o faptă de bunătate din partea voastră, doamna mea, dacă ați veni dumneavoastră la el, mai degrabă. A fost nevoie de șase oameni pentru a-l târî până în carceră. Refuză să umble.

– De ce anume?

– Nu ne-a spus – de fapt vorbește o limbă pe care nu o știm.

Ea pufni disprețuitoare la aceste cuvinte.

– Ei, haide, dacă individul e spion, trebuie să poată să ne înțeleagă, altfel nu ar putea afla nimic în afară de ceea ce poate vedea cu ochiul liber el sau oricine altcineva. De ce îl acuză Wulnoth?

– Nu ne-a spus.

Erika oftă.

– Prea bine, voi veni după ce mănânc. Mă gândesc că problema poate să aștepte până atunci.

Bărbatul roși auzind tonul ei sec și se îndepărtă în grabă. Însă cât se înfruptă din bucatele puse dinaintea ei, Erika rămase distrată, întorcând pe toate părțile ceea ce îi spusese paznicul. Șase bărbați pentru a târî unul în carceră? Așa ceva nu avea deloc logică, decât dacă presupusa iscoadă ar fi fost cineva precum Turgeis, iar din câte știa ea Turgeis era unic.

Însă curiozitatea îi fusese stârnită, ceea ce o făcu să se ridice de la masă înainte de a-și fi astâmpărat cu totul foamea. Umbra ei, desigur, o urmă, aruncând și el o privire plină de alean spre propria mâncare neterminată, căci apetitul lui era inevitabil mult mai mare decât al ei.

Carcera nu mai era, ca odinioară, o gaură adâncă în pământ folosită pentru a azvârli prizonieri în ea. Era acum o baracă solidă,

de dimensiuni modeste, fără geamuri și cu lanțuri prinse pe fiecare perete. Singurul lucru care rămăsese neschimbat era numele ei.

Erika mai trecuse pe acolo doar o singură dată, nu fiindcă ar fi avut atât de puțini prizonieri, ci fiindcă prefera să îi judece în sala mare și înainte de a fi aruncați în temniță, dacă se dovedea că era totuși cazul să fie întemnițați. Personal detesta acea carceră, brutalitatea ei, lanțurile, bicele atârnate pe pereți, și felul în care duhnea locul acela, nu doar a mirosuri neplăcute, ci și a teamă.

Din fericire, prizonierii erau judecați rapid, așa că nu erau nevoiți să petreacă prea mult timp în carceră. Iar dacă bărbații sau femeile nu își puteau plăti sancțiunile pentru fărădelegile comise, Erika prefera tradiția locală de a-i lua în robie pentru o perioadă de timp, de regulă nu mai mult de un an, în locul obiceiului lui Wulnoth de a-i biciui până îi omora pe jumătate.

Însă spionatul era o cu totul altă treabă, pentru care nu existau sancțiuni în bani, având în vedere că ținea de războaie și sisteme de apărare și strategii descoperite pe furiș care ar fi putut devasta armate întregi. Spânzurătoarea ar fi fost o moarte blândă pentru o iscoadă capturată în toiul războiului, iar cum Erika era cea care trebuia să se ocupe de acestă situație, nu putea decât să se bucure că războaiele se încheiaseră, iar acuzația nu părea foarte gravă în opinia ei. Ragnar, care luptase în acele războaie, ar fi contrazis-o. Dar el nu era acolo.

Wulnoth era încă prezent când paznicul o conduse în baracă. Ardea o singură făclie, nu suficientă pentru a lumina întregul spațiu, dar suficientă cât să creeze o pătură de fum peste capetele lor, făcând să-i usture ochii. Erika arătă spre ușă, cerând să fie lăsată deschisă ca aerul să fie mai ușor de respirat. Carcera era domeniul lui Wulnoth, dar chiar nu punea niciodată să fie curățată?

Turgeis se lipi neobservat de peretele în care era încastrată ușa, unde nu ajungea decât prea puțină lumină. Prizonierul era prins cu lanțuri de peretele din celălalt capăt, cu brațele întinse mult deasupra capului. Însă mai mult de atât nu văzu din el, căci mătăhălosul Wulnoth stătea chiar în fața lui, ascunzându-l ochilor ei. La drept vorbind, Wulnoth tocmai îl înșfăcase pe bărbat de păr pentru a-i ține capul ridicat când intră ea, dar îi dădu drumul

apoi și se retrase deoparte. Capul bărbatului se prăbușise deja înapoi în piept, ca și cum ar fi fost leșinat.

Erika încremeni, cuprinsă de furie, dar se mulțumi să ridice o sprânceană întrebătoare spre Wulnoth, a cărui expresie reflecta nu vinovăție, ci un nivel vizibil de frustrare.

– Nu face decât să scornească povești, doamna mea, spuse Wulnoth în dialectul local.

Erika începuse să îi învețe daneza pe oamenii de aici, aceasta fiind limba pe care voia să o folosească într-un final, dar procesul era lent, iar când ea nu era prin preajmă știa că tot anglo-saxona o foloseau. Wulnoth, în special, se agăța de limba lui chiar și în prezența ei, și deși ea o înțelegea destul de bine, refuza să îi răspundă la fel, forțându-l să treacă la daneză dacă voia să continue conversația cu ea.

Era tipic pentru caracterul individului să se dedea acestui mic joc de dominație cu ea de fiecare dată când aveau de discutat. Presupunea că Wulnoth spera să o prindă pe picior greșit măcar o dată, să o audă răspunzându-i în anglo-saxonă. Ar fi avut impresia că obținuse un fel de victorie asupra ei dacă s-ar fi întâmplat acest lucru. Era o sursă de satisfacție pentru ea faptul că nu făcea niciodată acea greșeală.

– Pretinde că nu ne cunoaște limba, continuă Wulnoth, și că e atât de slăbit încât nici măcar nu poate sta în picioare, când e suficient să îi arunci o privire ca să vezi cât e de puternic.

Erika îl privi și constată că Wulnoth avea dreptate. Forța lui era vizibilă, nu ar fi putut să nu sară în ochi, revărsându-se din pieptul foarte lat și musculos și din brațele întinse atât de tensionat deasupra capului încât fiecare mușchi gros ieșea în evidență. Și de-abia acum observă, căci până atunci stătuse Wulnoth în fața lui, că picioarele prizonierului nu atârnau puțin deasupra solului, cum ar fi fost normal având în vedere poziția lanțurilor. Picioarele acestuia erau plantate ferm pe sol, iar genunchii îi erau chiar ușor îndoiți, ceea ce sugera că ar fi fost mult mai înalt decât căpitanul dacă ar fi stat drept.

Așa se explica de ce fusese nevoie de șase oameni pentru a-l aduce aici, reflectă Erika. Un bărbat atât de înalt și masiv fără îndoială cântărea extraordinar de mult, iar localnicii care îi juraseră

supunere fratelui ei nu se puteau compara cu el în dimensiuni. Dar într-adevăr se prefăcea slăbit. Ori asta, ori poate că era atât de extenuat încât nu reușea să rămână treaz. Se întâmplaseră și lucruri mai puțin probabile. Sau poate că Wulnoth deja îl torturase amarnic, deși era sigură că nu ar fi îndrăznit.

Era îmbrăcat în haine de șerb, dar poate că era doar deghizat. Părul lui lung rămăsese neschimbat însă. Și era negru ca pana corbului, sugerând origini celte.

Îi răspunse lui Wulnoth în daneză, zădărnicindu-i din nou speranța că ar fi putut să uite și să îi vorbească în limba lui.

– E la fel de posibil ca bărbatul să fie obosit, nu slăbit. Iar un celt poate că nu ți-ar cunoaște limba, dar o iscoadă ar ști-o, fără doar și poate, pe a mea. Ai încercat cu a mea?

Fața înroșită a căpitanului îi spuse că nu. Și o voce nouă îi confirmă că presupunerea ei fusese corectă.

– Vorbești daneza?

Prizonierul ridicase capul pentru a pune acea întrebare, iar Erika nu fu în stare decât să se holbeze la el, și încă îndelung, până își dădu seama ce făcea, iar obrajii i se încinseră de roșeață. Însă își justifică imediat uluiala. Ochii nu o mințeau. Bărbatul avea un chip atât de frumos încât nu putea fi descris. Superb, altfel nu ar fi putut să-i spună, și chiar și așa considera că nu era suficient.

O, ar fi putut să afle destul de ușor secrete – de la femei. Dar femeile rareori cunoșteau secrete de război... Erika fu îngrozită să constate cât de ușor i-ar fi fost să ignore acuzele ce îi erau aduse doar pentru că îl găsea chipeș, incredibil de chipeș – imposibil de chipeș. Avea să fie nevoită să își țină în frâu această tendință, să îl judece strict pe baza faptelor.

În cele din urmă îi răspunse:

– Ce altă limbă ar trebui să vorbesc? Dar și tu vorbești bine daneza, pentru un celt. Desigur, ai fost nevoit să o înveți pentru a putea să spionezi pe aici.

El reacționă ca și cum nu ar fi auzit-o, punându-i o întrebare fără nici o legătură:

– Ce caută o daneză în Wessex?

– Ah, deci acum știm pentru cine faci pe iscoada.

– Răspunde-mi, fetișcană!

Erika încremeni, pradă unei emoții ce aducea mult a furie, deși și-o stăpâni bine, adăugând:

– Și că ești obișnuit să dai ordine. Dar noi vom pune întrebările aici. Eu sunt Lady Erika, sora lui Ragnar Haraldsson, care este stăpân peste Gronwood și pământurile astea din împrejurimi. În lipsa lui, eu sunt autoritatea în fața căreia trebuie să dai socoteală și poți începe prin a-mi spune cum te cheamă.

– Ești la fel de autoritară ca sora mea.

Rânjetul pe care i-l oferi o făcu pe Erika să roșească din nou și chiar să uite apelativul înjositor cu care i se adresase. În același timp îi stârni un val de căldură ce i se răspândi adânc în stomac. Nu ar fi putut spune de ce percepea vorbele lui ca pe un compliment sau de ce ar fi trebuit să îi facă plăcere. Apoi gemu în sinea ei. Reacționa din nou la cât era de frumos, ca o servitoare prostuță care nu avea nimic mai bun de făcut decât să suspine și să rânjească prostește la lingușelile lui. Nu putea permite așa ceva dacă dorea să își păstreze autoritatea.

– Cum te cheamă? se răsti ea din nou.

El oftă și păru să se prăbușească și mai vlăguit lângă perete. De ce își întindea brațele atât de chinuitor când ar fi fost de-ajuns să stea pe propriile picioare pentru a reduce din tensiune?...

– Sunt Selig Binecuvântatul, din clanul Haardrad din Norvegia.

Erika îl auzi pe Turgeis foindu-se în spatele ei. Ar fi fost fără îndoială îndurător cu un alt norvegian. Spera că nu înghițea o minciună atât de gogonată și o irită că bărbatul nu fusese în stare să scornească una mai bună de-atât.

– Te trădează felul în care arăți, pufni ea disprețuitoare, apoi se surprinse singură adăugând: Am auzit că în realitate celții cornici sunt giganți și cel mai probabil ești unul dintre ei. De ce ai minți? Nu suntem dușmani cu ei. Ba chiar au sărit în ajutorul trupelor noastre în lupta împotriva saxonilor.

– Cum de ai ajuns în Wessex?

Încercările lui de a se eschiva o scoaseră din sărite, la fel și confuzia pe care o mima atât de convingător. Ea îi oferise o identitate care i-ar fi fost avantajoasă, care i-ar fi permis ei să-i dea drumul, însă el nu o acceptase, mai mult, o ignorase. Ducă-se dracului,

atunci, căci a naibii să fie dacă avea să mai încerce vreodată să îl ajute.

– Te afli în Anglia de Est, de parcă nu ai fi știut, lângă Bedford.

– Nu se poate.

Acum o făcea mincinoasă? Strângând din buze, se întoarse spre Wulnoth.

– De ce e acuzat că spionează?

Expresia ei fu suficientă să îl avertizeze să nu îi răspundă în altă limbă decât daneza, ceea ce și făcu, vorbind fluent.

– Patrula care se întorcea spre casă l-a găsit întins lângă zid, încercând să se ascundă de ochii lor în întuneric, și se afla exact de cealaltă parte a zidului când s-a discutat schimbarea gărzii.

Prizonierul lămuri acel aspect înainte să apuce ea să vorbească.

– Eram așezat, nu stăteam întins și voiam să mă observe pentru că mă îndoiesc că aș fi fost în stare să mai fac un singur pas prin propriile forțe.

– Avea sacul plin de mâncare proaspăt gătită, se grăbi Wulnoth să adauge, care ar fi putut să provină din bucătăria noastră. Poate s-a rănit cățărându-se peste zid pentru a fugi, întrucât poarta fusese încuiată.

Erika arcui o sprânceană.

– Deci acum vrei să cred că e și tâlharul nostru?

– Una sau alta, insistă Wulnoth. Sau poate un sclav fugar.

Erika își dădu seama că Wulnoth era hotărât să aibă o victimă, dar ultimul lui argument fusese inutil. Dacă era un sclav evadat, se îndoia că așa fusese dintotdeauna și n-avea decât să se bucure de libertatea sa. Și alții căutaseră refugiu la danezi și de cele mai multe ori îl și găsiseră, la fel cum unii sclavi danezi fugiseră în Wessex și Mercia de Vest. Cât despre faptul că ar fi fost tâlharul lor...

– Mâncarea provenea de la o gospodină inimoasă care locuiește mai la nord, spuse prizonierul, părând aproape beat de oboseală. Ar fi ușor să o găsești și s-o întrebi.

Erika fu tentată să îl creadă în această privință, pentru simplul motiv că nu și-l putea imagina pe chipeșul gigant capabil să se strecoare în gospodărie fără a fi observat. Dar iscoadă ar fi putut cu siguranță să fie, iar fratele ei l-ar fi tratat cu asprime. În joc

erau prea mulți ani de războaie și campanii-surpriză, punând în pericol viețile a mii de oameni, dacă planurile secrete erau deconspirate, prin urmare Ragnar l-ar fi ucis direct. Faptul că, teoretic, trăiau în pace acum nu ar fi contat deloc.

Însă soarta lui era în mâinile ei, nu ale lui Ragnar.

Nu putea să respingă pur și simplu acuzația în mod nejustificat. Atât faptul că se furișase, cât și că stătuse ascuns erau motive care stârneau bănuieli, la fel și faptul că bărbatul, un celt, vorbea fluent limba daneză. Dar era o perioadă de pace, ceea ce totuși conta. Iar schimbarea gărzii, despre care se presupunea că ar fi auzit pe furiș, nu era nu știu ce secret, ar fi putut fi deslușită de oricine ar fi stat cu ochii pe conac. Își putea permite să fie generoasă.

– Cât despre hoție, povestea ta va fi într-adevăr verificată, îi spuse ea. Dar ce scuză ai pentru unde și cum ai fost găsit?

Crezu că refuza să îi răspundă când clătină din cap, însă el răspunse, încet:

– Căutam ajutor. Capul... am fost rănit – izbit cu bâta, cred – când grupul meu a fost atacat de tâlhari.

Erika fu de îndată copleșită de îngrijorare, ceea ce o făcu să se răstească la căpitan.

– Verifică-l la cap de răni, Wulnoth!

Apoi așteptă neliniștită ca el să o facă. O rană ar fi explicat multe – slăbiciunea bărbatului, confuzia lui –, dar nu și ce căuta în Anglia de Est.

– Nu am găsit nimic anormal, declară Wulnoth.

Furia se făcu simțită din nou la gândul că fusese atât de naivă și se grăbise astfel să îl ierte. Ochii lui gri luminos se închiseseră și îl auzi suspinând:

– Omul tău minte, îi spuse el. Gâlma era acolo azi-dimineață. Nu putea să fi dispărut atât de rapid. Pune tu mâna, fetișcano!

Erika scrâșni din dinți. Dacă o mai numea fetișcană chiar și o singură dată, avea să-l lase în mâinile blânde ale lui Wulnoth. Cât despre a-l atinge chiar ea, simpla sugestie trăda o aroganță grosolană din partea lui.

– Indiferent dacă ești sau nu rănit, asta nu are legătură cu prezența ta în Anglia de Est, îi spuse ea, apoi adăugă ceea ce era deja

evident. Cine ar putea fi o iscoadă mai bună pentru un saxon decât un celt, care ar trezi mai puține bănuieli dacă ar fi prins.

– Nici măcar nu vorbesc limba lor.

– Așa zici tu.

– Dar într-adevăr din Wessex vin.

– Adevărul, într-un sfârșit.

Selig încercă să se concentreze din nou asupra ei, însă vederea îi devenise încețoșată când Wulnoth își apăsase degetele pe umflătura de pe capul lui. Durerea era aproape insuportabilă acum, dar trebuia să o îndure. Ghicea că era important să o împace pe femeia aceea – cu ochii de culoarea cerului la amiază și cu sprâncenele ușor arcuite. Se întrebă de ce vorbea atât de sarcastic. Sau ceea ce se auzea în tonul ei era doar scepticism?

Și lui îi venea greu să creadă ce i se spusese. Cineva îl adusese înspre nord? Ca acest lucru să fie adevărat, ar fi trebuit să se scurgă zile întregi din care să nu-și mai fi amintit nimic – părul auriu ca mierea, presărat cu note de scorțișoară. Golul dureros din stomac îl făcea visător, dar fetișcana aceasta era cu adevărat foarte frumoasă și nu mai avea nevoie să o vadă limpede acum, așa cum stătea în fața lui, pentru a o putea revedea și în minte. Nu era la fel de înaltă precum Kristen, poate cu doar câțiva centimetri mai scundă, dar era mult mai subțire, deși nu lipsită de forme. Avea sâni plini numai buni pentru mâinile lui... să spioneze? Pe Odin cel bun, ce glumă!

Era un bărbat binecuvântat, bucurându-se de bunăvoința zeilor scandinavi, tolerat de zeul creștin, sănătos, puternic și plăcut ochilor, cu o familie minunată, o casă superbă la a cărei construcție pusese și el mâna, propria corabie care să-l ajute să-și câștige existența – și toate femeile pe care ar fi putut să și le dorească vreodată un bărbat. Pur și simplu nu se putea afla într-un asemenea bucluc. Și încă acuzat de o femeie. Ea ar fi trebuit să poruncească imediat să fie eliberat, ar fi trebuit să își facă de lucru în jurul lui, ar fi trebuit să îl sufoce cu gesturi tandre de vindecare. Capul lui ar fi trebuit să se sprijine confortabil între sânii ei. Nu, nu ai ei.

Clătină din nou din cap, deși îi provocă noi junghiuri de durere. Nu reușea să priceapă că ea era stăpâna casei acolo, că îl acuza

și că, aparent, îl judeca, când tot ce își dorea el era să o seducă, atât era de atrăgătoare.

Prin mintea încețoșată, vocea ei îi ajunse la urechi:

– Dacă ești iscoadă, nu aveai nimic de aflat de aici în afară de faptul că suntem înstăriți, suntem bine înfipți aici și bine apărați, ceea ce ar fi bine să știe și regele tău Alfred.

Ceața de pe ochii lui se risipi, dar atunci o văzu în dublu exemplar plimbându-se agitată prin fața lui.

– Mă îndoiesc că i-ar păsa, reuși el să spună. El se apără, nu e interesat să invadeze.

Ea ignoră cuvintele lui pentru a adăuga:

– Fratele meu ar fi pus pur și simplu să fii ucis, dar el nu se află aici, iar eu am o gândire mai practică. Dacă ai rude sau stăpâni dispuși să plătească pentru eliberarea ta, spune-mi acum cine e și îi voi trimite vorbă.

– Pot să-mi plătesc singur eliberarea.

– Arată-mi banii, sau îți închipui că sunt atât de proastă cât să te cred?

Nu voia să o încâlcească pe Kristen în acea dilemă absurdă. Persoana din fața lui era femeie – una cu buze pline și ispititoare, o bărbie încăpățânată, o contradicție vie. Cât de greu ar fi putut să-i fie să o farmece pentru a o convinge să-l elibereze?

Îi zâmbi, oferindu-i acel zâmbet care cucerise atâtea inimi.

– Vrei să îți spun adevărul, dulceață? Aveam într-adevăr într-o misiune încredințată de regele Alfred. Eram însoțit de alți cinci bărbați, inclusiv un ierarh având asupra lui contracte pe care să le prezinte înaintea regelui tău, oferind trei domnițe saxone, chipeșe și cu zestre bogată, care să fie date drept soațe oricăror danezi de rang înalt pe care ar fi ales Guthrum să îi onoreze cu bunăvoința sa. Dar am fost atacați de tâlhari saxoni înainte să apucăm chiar să plecăm din Wessex, iar ceilalți au fost uciși din câte știu eu, cât despre mine... nu aș putea să-ți spun cum am ajuns aici. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc a fost atacul, și totuși m-am trezit azi-dimineață puțin mai la nord de aici.

Ea nu păru să se liniștească. Se opri acum, privindu-l mânioasă cu ochii ca azurul.

– Și te aștepți să cred asta? Și poate vrei să cred și că ești nu viking norvegian? Un viking îndeplinind porunca unui rege saxon? Pe Odin!

– Pe Odin îți jur că așa e, interveni el, înainte ca ea să apuce să facă spume la gură. Faptul că mă asociez cu saxonii ține de circumstanțe, în sensul că sora mea s-a căsătorit cu unul, realizare deloc măruntă dacă ții cont că a început prin a fi sclava lui, ținută în captivitate, iar tatăl meu apucase deja să o salveze.

Erika era gata să țipe de frustrare. Și restul poveștilor erau destul de gogonate, minciuni sfruntate, dar aceasta din urmă? Despre o sclavă care se căsătorise cu cel care o luase prizonieră? Oare o credea complet idioată?

Se abținu să comenteze despre ceea ce tocmai îi spusese, prea consternată pentru a o face fără a-și ieși complet din fire, la cât de mult îi pusese răbdarea la încercare.

– Dacă refuzi să îmi dai un nume, poate am să-i dau de veste regelui tău Alfred.

– Ba nu, n-ai s-o faci, căci regele tău, care de curând a devenit creștin, nu o să fie deloc încântat când Alfred va veni să se plângă că unul dintre solii lui a fost acuzat pe nedrept și tratat astfel.

– Acuzat pe nedrept? repetă ea sec. Când tot ce faci e să ne spui minciuni? Dacă nu ai pe nimeni care să te răscumpere, spune-o pur și simplu.

Selig nu mai avea forță să continue. Valul de amețeală îl năpădise din nou, iar de data aceasta nici măcar nu se mișca pentru a-l cauza. Se temea că febra pe care o simțise mai devreme începea și ea să revină. Și de la o clipă la alta nu îi mai era clar cine era cea cu care se lupta, doar că era atât de frumoasă – și că încă nu o încercase.

Cu greu se concentră să spună:

– Tu și cu mine nu suntem dușmani, nu am putea fi niciodată dușmani. Eliberează-mă, fetișcană! Îmi trebuie un pat, al tău, dacă dorești.

Mânia ei explodă de data aceasta când el o insultă cu atâta grosolănie, și încă în fața oamenilor ei.

– Cum îndrăznești? S-ar putea ca o biciuire să îți educe limba pentru data viitoare când voi veni să te interoghez. Dacă te voi

mai interoga vreodată. Sunt tentată mai degrabă să te las să putrezești aici!

Selig nu observă umbra care o urmă afară din carcera în care se afla. Nu văzu decât zâmbetul răutăcios al căpitanului gărzilor înainte de a se lăsa copleșit de durere și de a se cufunda din nou în întunericul binecuvântat.

Capitolul 8

Erika nu apucă să facă mai mult de douăzeci de pași înainte ca oroarea a ceea ce tocmai făcuse să își croiască drum prin furia ei, făcând-o să se oprească brusc. Turgeis s-ar fi izbit în ea dacă nu ar fi cunoscut-o atât de bine. Însă el rămăsese în urmă, așteptându-se ca ea să revină asupra deciziei ei.

Nu era crudă. Dacă insulta ar fi fost adresată unei alte femei de rangul ei, ar fi menținut decizia – era justificată. Dar fiind vorba de ea avea să întoarcă și celălalt obraz, la fel cum avea să își asume tot ea vinovăția. Turgeis și-ar fi dorit să nu facă și acest lucru, dar ea avea să îl facă.

Turgeis avea dreptate. Era oripilată de faptele ei. Își pierduse controlul.

Prizonierul o făcuse să și-l piardă, dar, chiar și așa, în fond ea era de vină că îl lăsase. Și totuși nimeni nu o jignise așa cum o făcuse celtul acela, și încă în mod repetat. Merita să fie biciuit pentru acest lucru, chiar o merita, dar avea să își înăbușe mânia și să anuleze porunca. Și nici nu l-ar fi lăsat pe mâna lui Wulnoth, nici pe el, nici pe oricine altcineva pentru administrarea pedepsei. Chiar și atunci când bătaia era necesară, poruncea altcuiva să o administreze. Wulnoth pur și simplu găsea prea multă plăcere în a provoca durere.

Se întoarse să-i ceară lui Turgeis să se ocupe de problemă, căci ea nu se simțea suficient de stăpână pe ea însăși pentru a-l înfrunta din nou pe celt. Emoțiile ei se făceau terci în prezența lui, reacțiile ei deveneau ieșite din comun, iar așa ceva era inacceptabil

pentru cineva de statutul ei. Însă un strigăt din sala mare îi atrase atenția mai întâi în direcția aceea.

– Doamna mea, veniți repede! E vorba de Thurston. A căzut și mă tem că și-a rupt mâna.

Erika uită pe loc de orice altceva. Nepotul ei fusese lăsat în grija ei de când era un prunc de doar două primăveri. Instinctele ei materne preluară controlul, făcând-o să o ia la goană spre casă și să se năpustească pe ușă, cu inima bubuindu-i, palidă la față ca o stafie, albindu-se și mai mult când auzi țipetele băiatului când se apropie de dormitorul acestuia.

Copilul se afla pe pat. Două servitoare încercau să îi țină în frâu zvârcolirile. Vindecătoarea lor se afla deja lângă el, încercând să îl aline. Însă pentru Thurston era prima dată când cunoștea durerea adevărată. Continuă să țipe, sprijinindu-și brațul care era îndoit într-o formă nefirească, iar Erika și-ar fi dorit din tot sufletul să poată lua durerea lui asupra ei, dar nu putea. Nu putea face nimic în afară de a-i alina teama de durere și se duse imediat lângă el pentru a o face.

– Liniștește-te, copile, spuse ea blând, prinzându-i în palme chipul drag, o miniatură a chipului fratelui ei. Doare acum, dar peste câteva zile te vei lăuda prietenilor tăi și le vei spune cât ai fost de viteaz.

– Dar... dar nu sunt! urlă Thurston.

– Dar vei fi acum că știi că Elfwina ți-l va face să fie ca nou. Se întoarse spre vindecătoare. Nu-i așa?

Tonul și expresia ei efectiv o provocau pe femeie să o contrazică.

– Am să-i pun atele, începu Elfwina.

– Ai să i-l îndrepți mai întâi, se răsti Erika la femeie. E brațul cu care mânuiește spada – cu care o va mânui. Trebuie să și-l poată folosi pe deplin, și am văzut că se poate face. Fă-o!

Vindecătoarea clătină temătoare din cap.

– Dar eu nu am făcut-o niciodată. Nu am forța...

– Turgeis!

Erika nu se uită să vadă dacă era acolo. Turgeis era mereu lângă ea. Și veni pe partea opusă a patului de unde, fără a i se spune, îl prinse pe Thurston de încheietură.

– Ține-l în brațe, fu tot ce-i spuse.

Ea o făcu, luându-l blând în brațe pe băiețel și șoptindu-i cu buzele lipite de obrazul lui.

– S-ar putea să te doară puțin mai tare, suflet drag, înainte să te simți mai bine. Ai voie să mai țipi o dată.

El țipă, chiar în urechea ei, înainte de a se prăbuși în brațele ei, pierzându-și cunoștința. Ea îl întinse cu grijă pe spate, ștergându-i lacrimile de pe obraji, ignorându-și propriile lacrimi, bucuroasă că se cufundase în nesimțire pentru o vreme. Surprinse privirea lui Turgeis, fu pe punctul de a-i mulțumi, dar în clipa aceea își aminti. Prizonierul. Iar sângele i se scurse din nou de pe chip.

– Fugi! icni ea, rugându-se să nu fie prea târziu. Împiedică-l pe Wulnoth să îl rănească pe celt și poate reușești să afli cum îl cheamă, ca să ne putem descotorosi de el.

Turgeis nu făcuse decât să aștepte permisiunea ei. Fugi imediat, făcând grinzile să se scuture de praf în urma lui, uluindu-i pe servitorii care nu s-ar fi așteptat ca un bărbat de dimensiunile lui să se poată mișca atât de rapid. Însă și Turgeis se temea că trecuse prea mult timp, iar când ajunse la temniță nu fu deloc încântat să constate că avusese dreptate.

Wulnoth nu îl auzi intrând, fiind prea concentrat asupra a ceea ce făcea. Turgeis îi prinse brațul ridicat înainte să apuce să coboare din nou și îl folosi pentru a-l azvârli pe bărbat în celălalt capăt al încăperii, unde se izbi de perete.

– Nu ți-a poruncit să îl ucizi, mârâi Turgeis.

Nu exista vreun om pe pământ, Wulnoth era convins, care să nu fie înspăimântat de vikingul acela dacă ar fi reușit să îi stârnească furia.

– De-abia începusem, protestă el, deși nu mai adăugă nimic.

Turgeis își spuse că probabil era adevărat, căci Wulnoth ar fi continuat ore întregi dacă ar fi fost lăsat de capul lui. Turgeis îl ignoră pentru o clipă pentru a vedea cât rău făcuse deja și fu ușurat să descopere că nu era prea grav.

Prizonierul fusese întors cu fața către perete, tunica îi fusese tăiată de pe corp, iar acum îi zăcea la picioare. Mai bine de două duzini de crestături roșu aprins se ridicau inflamate pe spatele acestuia și pe pielea delicată a coastelor, unde biciul se înfășurase peste trunchiul lui. Din multe dintre acestea picura sânge. Dar cel

puțin Wulnoth nu se abătuse de la ceea ce i se poruncise. Erika ceruse ca prizonierul să fie biciuit, iar Wulnoth folosise biciul scurt, din mai multe fâșii, în locul biciului lui personal, mult mai lung și schingiuitor. Tăieturile nu păreau suficient de adânci cât să lase cicatrici, câtă vreme nu se infectau, cu toate acestea aveau să i provoace o durere considerabilă pentru o vreme.

Însă era cât se poate de evident că bărbatul își pierduse cunoștința. Ceea ce, desigur, nu fusese o piedică pentru Wulnoth. Dar nu ar fi trebuit să se întâmple acest lucru, nu după atât de puține lovituri, iar lui Turgeis îi venea greu să creadă că un bărbat atât de masiv era atât de puțin rezistent la durere, când știa ce era în stare el însuși să îndure.

Ceva nu era în regulă. Așa i se păruse și mai devreme, când îl privise pe prizonier alunecând în mod repetat între o aparentă beție ce îi încetinea vorbirea și o claritate tăioasă, între confuzie nedumerită și o înțelegere perfectă care îi permitea să ofere răspunsuri la fiecare acuzație. Și ar fi trebuit să fie nebun pentru a o insulta pe Erika așa cum o făcuse, când soarta lui era în mâinile ei. Ori fusese nebun, ori își căutase moartea.

Dacă Turgeis ar fi crezut că acele insulte fuseseră intenționate, el, personal, ar fi sărit să îi apere onoarea. Dar nu credea că era cazul. I se păruseră mai degrabă o scăpare sau o reacție firească în fața unei femei. Oricum ar fi fost, prizonierul nu păruse surprins de scăpări, nu își ceruse iertare pentru ele și nici măcar nu conștientizase că o supăra.

Turgeis se întrebase și de ce, având în vedere forța musculară de care era capabil prizonierul, acesta nu smulsese pur și simplu din perete pironul de al cărui cârlig erau prinse lanțurile sale. Chiar dacă ar fi tras de timp în așteptarea momentului perfect, cu siguranță s-ar fi opus biciuirii dacă ar fi fost în stare. Nu mai rămăsese decât Wulnoth să îi administreze pedeapsa. Bărbatul care susținea că e Selig Binecuvântatul ar fi putut scăpa cu ușurință. Și totuși zăcea lipit de perete, cufundat în nesimțire, cu spatele brăzdat de dungi usturătoare, care de acum aveau să-i facă orice mișcare extrem de dureroasă.

Brusc, Turgeis îi aruncă o privire bănuitoare lui Wulnoth, care nu se clintise din locul unde fusese azvârlit.

– Era măcar treaz când ai început asta?

– Nu am observat, răspunse Wulnoth țâfnos, începând să se simtă deranjat de intervenția vikingului, având în vedere că rămăsese fără alte consecințe.

Turgeis scoase un mormăit, un sunet pe care Erika l-ar fi descifrat cu ușurință ca însemnând: „Minți".

Și, la drept vorbind, se îndoia că prizonierul apucase să simtă ceva din bătaie, deocamdată. Bănuia și că Wulnoth nu se obosise să-l trezească din leșin fiindcă știuse cât se poate de bine că stăpâna lui avea să revină asupra deciziei și nu voia să piardă nici o clipă din plăcerea de a mânui acel bici cât încă mai avea ocazia. Chiar dacă Wulnoth prefera ca victimele lui să sufere pe deplin tortura, în cazul de față probabil se mulțumise cu durerea ce avea să se facă simțită ulterior.

Turgeis demonstră acum cât era de simplu de smuls pironul din zid dacă aveai forța necesară, ceea ce el în mod cert avea. Îl prinse pe bărbat înainte să cadă, surprins, chiar dacă se așteptase, să constate cât era de greu, în ciuda unei slăbiciuni pronunțate pe tot trunchiul, care îi scotea și mai mult în evidență mușchii.

Turgeis îl coborî cu grijă la podea, întinzându-l pe burtă, așezându-i capul peste un braț îndoit. Cât îl ținuse în mâini, îi simțise fierbințeala provocată de febră, iar acum îi simți și umflătura de pe ceafă.

Ochii vikingului se ațintiră din nou asupra lui Wulnoth, cu o privire suficient de acuzatoare pentru a-l face pe căpitanul gărzilor să înceapă să se retragă cu spatele spre ușă.

– Ai mințit-o, spuse Turgeis încet. Chiar are rana de care a pomenit.

Wulnoth continuă să mintă, deși paloarea chipului îi trăda clar vinovăția.

– Nu am simțit nimic.

– O să vezi tu ce-o să simți!

Turgeis nu își duse la bun sfârșit amenințarea, nefiind obișnuit să se simtă atât de furios și să o arate. Învățase încă de la o vârstă fragedă să își controleze toate emoțiile. Era necesar pentru cineva de dimensiunile lui. Singura lui scăpare aproape sfârșise prin a-l omorî pe fratele lui, faptă care nu fusese niciodată uitată

și care îl determinase pe fratele lui să pună la cale un plan pentru a se descotorosi de el.

Îi întoarse spatele lui Wulnoth, mulțumindu-se să adauge:

– Dacă te mai apropii vreodată de el, te ucid!

O declarație simplă. Era un bărbat simplu, care vorbea puțin. La drept vorbind, în seara aceea vorbise mai mult decât în toată luna din urmă. Și habar nu avea ce să facă mai departe. Bolile și rănile îi depășeau cunoștințele. Dar nici nu putea să trimită încă după vindecătoare. Aceasta probabil era în continuare ocupată cu Thurston. Erika era și ea pricepută la leacuri, dar nici ea nu ar fi plecat acum de la căpătâiul băiatului și, în plus, nici nu voia să îi spună adevărul dacă o putea evita. Însă tot nu știa ce ar fi putut să facă acum pentru Selig Binecuvântatul.

Se gândi să îl mute într-un loc mai curat, dar se îndoia că bărbatul avea să observe prea mult din ceea ce se afla în jurul lui odată ce își revenea în simțiri – asta dacă își revenea. Așa că se duse să-l cheme pe unul dintre paznici la el.

– Poruncește-i unui servitor să pregătească o saltea de paie, pături, lumânări, apă și mâncare. Multă mâncare. Adu-le la temniță, apoi du-te și așteaptă în fața camerei micului stăpân. În clipa în care vindecătoarea pleacă de la el, trimite-o la mine. Paznicul îl cunoștea bine pe Turgeis, stătea lângă el la masă în fiecare zi și fu uluit să îl audă rostind atâtea cuvinte. Și încă nu terminase. Lady Erika nu trebuie să afle nimic din toate astea, în special că am nevoie de vindecătoare.

Turgeis se întoarse la carceră exact la timp pentru a-l auzi pe prizonier gemând și șuierând.

– Nici colții lui Thor nu pot fi atât de tăioși.

Se apropie și se lăsă pe vine lângă el. Bărbatul nu se clintise decât atât cât să rostească acele cuvinte. Și vorbise în norvegiana nativă a lui Turgeis, limbă pe care se bucurase cu adevărat să o audă. Oricât de implauzibil părea, îi era teamă că tot ceea ce susținuse bărbatul era adevărat. Wulnoth, viermele nemernic, îl acuzase pur și simplu pentru că era străin, când ar fi trebuit să îi ofere ajutorul pe care îl căutase la ei.

Bărbatul își ținea ochii închiși și pumnii strânși. Lăsă să-i scape un nou geamăt. Turgeis nu putea decât să își închipuie ce durere de cap îi provoca acea umflătură.

Turgeis vorbi și el tot în norvegiană, pentru prima dată de mulți ani.

– Ți-aș sugera să nu te miști.

Străinul îi răspunse cu ceva ce era pe jumătate geamăt, pe jumătate chicot.

– Nu cred că vreau să încerc. Ce mă chinuie astfel de-mi simt spatele în flăcări?

Nu-și amintea că fusese biciuit? Era bine, însă Turgeis fu cuprins de rușine, făcându-l să se simtă puternic stingherit. Ar fi putut să împiedice bătaia. Erika nu ar fi trebuit s-o poruncească și n-ar fi făcut-o dacă nu și-ar fi ieșit din fire. Decise să nu răspundă la întrebare.

– Dă-mi numele cuiva care te poate ajuta.

Selig avu impresia că așteptase o veșnicie să audă acele cuvinte. Erau exact ceea ce căutase. Ajutor. Să îi dea de veste surorii lui ca ea să vină după el. Și găsise un norvegian de-al lui, cineva în care putea să aibă încredere.

– Sora mea, Kristen, căsătorită cu Royce din Wyndhurst, lângă Winchester. El va...

Se mișcase puțin, neștiind că gestul avea să stârnească o furtună de durere în nervii de pe spatele lui. Faptul că se crispă instinctiv de durere nu făcu decât să o întețească. Expiră șuierat. Orice urmă de gând coerent se risipi.

– Stai liniștit, spuse Turgeis. Va veni în curând vindecătoarea să se ocupe de tine.

Selig nu îl auzi, căci între timp își dăduse seama de ce era chinuit de o asemenea durere.

– Ea... m-a... bătut. Chiar m-a...

Nu reuși să își ducă la bun sfârșit gândul. Totul se volatiliză, nemairămânând nimic care să-i explice năpasta care căzuse pe capul lui – până mult mai târziu, când auzi râsetele și, odată cu ele, o văzu și pe ea.

Cu părul auriu ca mierea scânteind sub o coroană de flăcări, cu buzele pline ce îi zâmbeau batjocoritor, promițând dulceață,

dar niciodată pentru el. Rămânea mereu doar atât de departe cât să nu o poată atinge, în timp ce el era schingiuit, cu foc și gheață, cu baroase și bice, cu fier încins ce îi închidea rănile înainte să îi fie deschise altele, cu otrăvuri pe care era forțat să le înghită pentru a-l face să verse din nou și din nou, astfel încât să nu-și poată recăpăta niciodată forțele.

Știu că țipase în repetate rânduri, fără îndoială o făcuse, deși nu își auzise propriile țipete, doar râsul ei, tot mai zgomotos, până răsună cu ecou în mintea lui, devenind cea mai neagră suferință dintre toate, căci se simțea rușinat de el, umilit mai presus de rațiune. Râsul ei, faptul că se amuza pe socoteala lui, disprețul ei față de slăbiciunea lui. Nu putea fugi nici de acestea, nici de durere. Ea era în permanență acolo, privindu-l, râzând, uneori ținând chiar ea biciul, aplicându-i lovituri lipsite de forță, dar care îl răneau adânc în orgoliu.

Ce tratament din partea unei femei, și încă a uneia tinere, ce nu avea mai mult de douăzeci de ani, prea tânără pentru a fi atât de crudă.

Își dorise cu atâta ardoare ca ea să-l aline, încât acum era o durere în plus de înfruntat, dar ea nu voia decât să îl tortureze. Iar râsul continuă. Avea să moară cu el în urechi.

Turgeis rămase lângă Selig Binecuvântatul până sosi Elfwina să îl îngrijească. Îl lăsă pe mâinile vindecătoarei și se duse să vadă ce făcea Erika. Dar aceasta era încă lângă Thurston și era puțin probabil să plece de la căpătâiul lui în noaptea aceea.

Turgeis trimisese deja un sol la Wessex, așa că profită pentru a dormi câteva ore, cât putea să o facă. Aproape se iviseră zorile când se întoarse la temniță. Auzind râsul vindecătoarei când intră, își închipui că starea lui Selig se îmbunătățise și dădu glas speranței sale.

– E mai bine?

Elfwina nici măcar nu încercă să își ascundă buna dispoziție, continuând să chicotească.

– Nu, febra i s-a înrăutățit. E atât de mare încât cel mai probabil o să moară din cauza ei.

Turgeis se crispă.

– Atunci de ce râzi?

Ea nu se lăsă intimidată de expresia lui încruntată.

– Fiindcă mă bucur să văd un celt suferind astfel. Unul ca el l-a ucis pe soțul meu, să știi.

Nu știa și nici nu îi păsa.

– Dacă ai refuzat să îl ajuți din răutate...

– Nu, stai liniștit, vikingule, sunt obligată să îl ajut atât cât pot, chiar dacă nu îmi place. Tămăduirea este viața mea, așa că nu am încotro. Dar sunt bucuroasă să văd că tot ce am făcut pentru el oricum nu îl va ajuta, probabil, și nu mai e nimic altceva de făcut. Îndrăzni să râdă din nou, un sunet dezagreabil care îl irită. Nici măcar vărsăturile nu au funcționat. Febra lui continuă să crească, purtându-l în străfunduri de coșmar. Am fost cât de blândă am putut cu el, dar își închipuie că e schingiuit. Fără să îi fi făcut eu ceva, e chinuit de visele celor blestemați, iar tu te minunezi de ce râd? Nu mai am ce să-i fac.

– Dispari, atunci, dacă nu mai poți face nimic altceva, mârâi Turgeis. Amuzamentul tău e deplasat.

– Așa zici tu, dar eu nu sunt de-acord. Nu am crezut vreodată că voi putea să mă răzbun pentru bărbatul meu, dar iată că mi se oferă răzbunare și încă fără să ridic mâna să fac rău. Asta înseamnă dreptate, vikingule.

– Nici măcar nu e celt, neghioabo!

Bătrâna vrăjitoare pufni disprețuitoare la auzul acestora.

– Am și eu ochi. Doar celt poate fi.

Turgeis nu îi ceru din nou să plece. O trase smucit în picioare și o îmbrânci pe ușă. În spatele lui, Selig gemu, încă adânc cufundat în agonia delirului.

Se crăpase deja de ziuă când Erika ieși din camera nepotului ei pentru a se retrage într-a ei. Nu dormise. Stătuse de veghe la căpătâiul lui Thurston toată noaptea, ținându-i mâna micuță, suferind de fiecare dată când se foia și scâncea. Turgeis îndreptase osul, Elfwina îl legase strâns și lăsase poțiuni pentru durere și tumefiere, dar aveau să treacă multe săptămâni până când durerea avea să devină tolerabilă, și luni bune până să se știe dacă brațul avea să i se vindece corect. Iar ea avea să fie măcinată de îngrijorare, oră după oră, în tot acel timp, rugându-se să fi făcut ceea ce trebuia.

Îi spusese Elfwinei că mai văzuse și altă dată cum se îndreptau oasele, dar la drept vorbind nu mai văzuse decât o singură dată, la fratele ei, atunci când acesta își rupsese piciorul. Ragnar o implorase să îi ceară lui Turgeis să îi îndrepte osul înainte de a fi pus între atele, ceva ce ea nu mai auzise niciodată, și nici el, însă era disperat, ajuns aproape la vârsta maturității, cu planuri pentru viața sa la care nu era dispus să renunțe din cauza unui accident care ar fi putut să-l lase olog. Unul dintre frații lor semi-vitregi suferise o accidentare similară și avea să fie nevoit pentru tot restul vieții să șchioapete și să sufere. În plus, acesta nu era tratat cu blândețe nici de propriul tată, nici de restul fraților, și cu atât mai puțin de străini.

Ragnar fusese dispus să încerce orice pentru a evita să aibă parte de aceeași soartă. Iar soluția funcționase; era, la drept vorbind, ceva atât de logic dacă stăteai și te gândeai bine. Dar cine ar fi putut garanta că ar fi funcționat de fiecare dată, sau ar fi funcționat la un braț la fel de bine ca la un picior, sau la un băiat în locul unui bărbat în toată firea? Erika știa câte ceva despre ierburi și putea să coasă pielea la o rană, cu o cusătură îngrijită, dar nu știa nimic despre problemele care apăreau sub piele. Atât de puțini vindecători știau.

Era extenuată și fizic, și mental de chinurile îngrijorării. Și timp de câteva ore stătuse acolo cufundată în gânduri negre legate nu de Thurston, ci de prizonierul din temniță și de atitudinea lui irațională – și de reacția ei irațională față de el.

Nu îi păsa ce scuze ar fi putut avea el. Ea nu avea nici una.

Era obișnuită cu bărbații aroganți. Bărbații danezi – vikingii, cum le spunea restul lumii – erau cât se poate de aroganți. Era obișnuită și cu bărbații chipeși. Ragnar era și el unul dintre ei, iar printre cei din jurul lui se numărau câțiva care ar fi putut smulge suspine dulci de la orice fată. Nu era obișnuită să fie insultată, dar era acesta un motiv suficient pentru a se face de râs? Pentru a face rău unui alt om?

Nu fu surprinsă să îl găsească pe Turgeis așteptând-o în fața camerei lui Thurston. Nu voia să vorbească despre celt, nu voia să știe dacă Wulnoth îl rănise grav. Sentimentul de vinovăție ar fi fost imposibil de îndurat.

Însă nu se putu abține să nu întrebe:

– Bărbatul va fi bine?

Turgeis dormise și el prea puțin. Și nu îi putea da răspunsul pe care și-l dorea ea fără a minți. Dar știa foarte bine ce efect ar fi avut adevărul asupra ei. Bărbatul îi ceruse să vină personal să îl pipăie pe cap. Nu s-ar fi așteptat nimeni să o facă, dar avea să își reproșeze faptul că nu o făcuse. Pedepsei corporale ar fi putut să-i supraviețuiască ușor, dar celeilalte răni și febrei provocate de aceasta? Elfwina, singurul lor vindecător, nu îi dăduse mari speranțe și nici nu putea să mai apeleze la ajutorul ei, având în vedere ce vrăjitoare răzbunătoare era.

Așa că o minți.

– Va fi bine.

Zâmbetul ei obosit îi arătă că avusese dreptate să îi ascundă adevărul. Dacă norvegianul murea, avea să se descotorosească pur și simplu de cadavru, iar ei avea să îi spună că fugise, omorându-l și pe Wulnoth. Ar fi fost plăcerea lui să transforme acest lucru în realitate.

Capitolul 9

Kristen se afla în grajd, pregătindu-și calul de luptă alb, când mesagerul fu adus înaintea ei. Cei doi bărbați nu se apropiară câtă vreme uriașul animal era dezlegat.

Calul ei era un bidiviu pe care Royce i-l găsise când ea râsese cu atâta poftă de buiestrașul pe care i-l oferise inițial. Dar fusese nevoit să admită că ea era prea mare pentru harnașamentul mic de femei când o văzuse călare pe el, așa că adusese acasă calul alb de război, încă mânz tânăr, nepregătit pentru război. Kristen reușise să îl învețe singură, și devenise un cal excelent, chiar dacă prea mare pentru ea.

Nu voia să fie deranjată de mesager în momentul acela, căci nu îl recunoscuse, ceea ce însemna că nu venea din partea lui Royce și, prin urmare, nu prezenta interes pentru ea. Royce era cel pe care era hotărâtă să îl urmeze, iar acum că luase decizia

de a o face, în ciuda dorințelor lui exprimate clar, nu voia să fie întârziată de ceva care ar fi putut să-i mai consume din timp.

Ivarr și Thorolf o așteptau amândoi la poartă, deja urcați în șa. Se întorseseră de-abia în dimineața aceea și, aflând zvonul care doar cu o zi în urmă ajunsese la Wyndhurst, erau perfect de acord cu intențiile ei. Kristen pur și simplu nu putea sta acasă să aștepte cât timp soțul ei verifica dacă fratele ei era sau nu mort.

Acesta era zvonul care ajunsese la urechile lor, și durase atât de al naibii de mult să afle că era posibil ca ierarhul și însoțitorii săi să fi fost atacați de tâlhari la nu mai mult de o zi călare la nord-est de Wyndhurst și că era posibil să fie morți cu toții.

Kristen refuza să o creadă. Era doar un zvon și nici măcar unul sigur. Dacă era posibil să fi fost atacați nu însemna neapărat că fuseseră. Și deși de regulă exista un sâmbure de adevăr în orice zvon, rareori se întâmpla ca partea cea mai neagră dintr-un zvon să se dovedească adevărată. Poate că grupul lui Selig fusese într-adevăr atacat, da, dar era posibil și să îi fi înfrânt pe atacatori și să își fi continuat drumul spre Anglia de Est.

Royce plecase imediat, la insistențele ei, în căutarea adevărului, în măsura în care putea fi găsit. Dar îi ceruse în schimb ca ea să rămână acasă.

Fusese nerezonabil din partea lui să insiste în această privință, doar din cauză că se pusese problema tâlharilor în zona „presupusului" atac. Știa ce simțea față de fratele ei. Se mai întâmplase o dată să îl creadă mort, să îl vadă căzând pe câmpul de luptă, și totuși supraviețuise. Nu avea să îl mai creadă mort vreodată fără a-i vedea trupul. Dar nici nu putea să stea pur și simplu acolo și să aștepte să îi spună Royce, mai ales că femeile din casa ei plângeau toate, jelindu-l deja pe Selig și înfuriind-o cu lipsa lor de credință.

Era mai puțin de o zi călare pe un cal iute de picior, îi spusese Royce. Avea să se întoarcă până a doua zi dimineață, îi promisese el, chiar dacă era nevoit să călărească toată noaptea. Dar nu se întorsese încă, dimineața trecuse de mult, soarele se înălțase mult pe cer, iar ea nu mai era dispusă să aștepte.

Dar unul dintre servitori venise cu mesagerul la ea. Kristen încercă să îi ignore. Ba chiar începu să își conducă bidiviul afară din grajd, punând animalul masiv între ea și ei. Servitorul ei insistă.

– Mesagerul cere să vorbească fie cu dumneavoastră, fie cu lordul Royce, doamna mea.

Ea oftă, dar nu se opri în timp ce îi spuse:

– L-ai informat că Royce nu se află aici?

– Da.

– Ei bine, nici eu nu mă aflu.

– E vorba de fratele dumneavoastră.

Mesagerul fusese cel care vorbise de data aceasta. Kristen veni imediat pe după cal pentru a sta în fața lui.

– De unde vii?

– Gronwood, la sud de Bedford.

Ea tăie aerul cu mâna într-un gest de nepăsare, auzind nume pe care nu le recunoștea.

– Unde e asta?

– În Anglia de Est.

Ea râse atunci, când pricepu într-un sfârșit ce însemna acest lucru și fu copleșită de ușurare. Își spusese că Selig nu era mort, dar tot îi fusese teamă.

– Deci a ajuns la regele Guthrum?

– Nu știu nimic despre asta. Lady Erika din Gronwood îl ține prizonier...

Kristen îl înșfăcă de partea din față a tunicii, trăgându-i fața aproape de a ei. Era cu centimetri buni mai înaltă decât bărbatul acela și probabil la fel de puternică. Acesta în mod cert nu încercă să-i afle puterea opunându-i rezistență.

– Din ce motiv e prizonier? vru ea să știe.

– A fost prins spionând.

Ea îi dădu drumul, confuzia împingând furia la o parte pentru o clipă.

– Spionând? Asta e absurd. S-a dus acolo ca interpret pentru un ierarh saxon. Spionând?

– Nu cunosc motivele, recunoscu mesagerul. Pe mine m-a trimis Turgeis Trei Metri, omul stăpânei mele, spunându-mi doar să merg cât de repede, ceea ce am și făcut.

– Recompensă vor să obțină?

– Turgeis nu mi-a spus. Dar am ordine să vă conduc acolo, dacă doriți.

– Dacă? pufni Kristen, apoi întrebă: Cât ne va lua să ajungem în acest Gronwood dacă mergem în galop?

– Eu am ajuns aici în două zile.

– Drumul înapoi îl vom face mai repede de atât. Fii pregătit să încaleci din nou într-o oră.

– Dar calul meu nu va...

– Alege-ți altul, se mulțumi ea să spună și, plecând de la grajd, îi strigă pe Ivarr și Thorolf să i se alăture în sala mare.

Deja începuse să îi spună Edei ce haine în plus să le pună pe drum când aceștia apărură în spatele ei.

– Tipic pentru femei să creeze întârzieri, începu Ivarr să se plângă.

Kristen se întoarse furioasă spre el, avertizându-l:

– Nu mă lua peste picior, Ivarr, dacă ții la urechile tale. Faptul că se știa că avea obiceiul să urecheze oamenii îl făcu pe Ivarr să se dea înapoi cu un rânjet, încercând să o împace, dar ea nu avea chef să-și piardă timpul cu glume. Selig a fost găsit și trebuie să mergem să îl luăm, dar nu de unde credeam noi. Se află în Anglia de Est.

– Dar acolo și trebuie să se afle, remarcă Thorolf.

– În calitate de oaspete, da. Dar una dintre femeile lor, o anume Lady Erika, l-a luat prizonier.

Ivarr explodă.

– Pe colții lui Thor, i-a zâmbit vreunei fetișcane nenorocite fără să știe cu cine are de-a face, iar acum ea nu-l mai lasă să plece.

Kristen zâmbi încordat.

– Așa am crezut și eu inițial, dar nu e cazul. E acuzat că ar fi spionat și nu mă întrebați de ce, căci mesagerul nu mi-a spus, zicând doar că trebuie să merg după el.

– Cu un sac greu de galbeni, fără îndoială, spuse Ivarr, deja cu adevărat furios și el.

– Nici asta nu a fost pomenit, deși mă voi servi din lada de bani a lui Royce, pentru orice eventualitate. Dar nu mai putem să mergem doar noi trei. Royce va fi oricum furios să afle

că m-am dus pe teritoriul inamicului pe care îl urăște, dar m-ar jupui de vie dacă nu m-aș duce pregătită pentru orice situație posibilă, inclusiv pentru o luptă. Așa că mergeți repede și vedeți câți dintre oamenii lui Selig doresc să ni se alăture.

– Vor veni toți.

Nu se îndoise nici ea de acest lucru.

– Atunci spune-le că vom merge cu bagaje puține, pentru a avansa rapid, așa că să nu-și ia mâncare decât cât să le ajungă pe o zi sau două, căci până nu îl văd pe fratele meu eliberat nu ne vom opri decât cât să ne odihnim caii. Voi strânge și eu un număr la fel de mare dintre oamenii lui Royce și vom pleca într-o oră.

– Exact strategia danezilor în multe dintre atacurile lor surpriză, spuse Thorolf, rânjind aprobator.

Ea clătină din cap spre ei, cunoscându-i atât de bine.

– Nu căutăm cu lumânarea o luptă.

Ivarr fu cel care ridică din umeri.

– Atunci vom spera pur și simplu să ne găsească ea.

Capitolul 10

Porțile se trântiră violent în fața lor când se apropiară de Gronwood, însă acest lucru era de așteptat cu un grup atât de numeros ca al lor, neidentificat încă drept prieten sau dușman. La fel s-ar fi procedat și la Wyndhurst. La fel se întâmplase și pe alte domenii de care doar se apropiaseră în drumul lor până acolo. Pe de altă parte, grupul lor cuprindea douăzeci și cinci de vikingi, toți bărbați masivi și înfricoșători, și alți douăzeci de războinici saxoni înarmați până în dinți.

Era bizar să îi vezi călărind împreună după atâția ani de război. Dar faptul că numărul saxonilor era egal cu cel al vikingilor alungase temerile oamenilor din teritoriile din Wessex pe care le traversase grupul lui Kristen cum că ar fi fost invadați din nou și, la fel, prezența atâtor vikingi îi împiedicase pe danezi să sară la arme și să iasă în întâmpinarea lor.

Se opriră la mare distanță de ziduri, bărbații răsfirându-se de-a lungul șirului de copaci ce mărginea domeniul Gronwood. Urmă o scurtă ceartă în care Thorolf încercă să o convingă pe Kristen să rămână în spate, cu soldații, dar fără a reuși. Kristen se năpusti în față, flancată doar de Thorolf și Ivarr, având-l în față pe mesagerul din Gronwood pentru a anunța ce căutau acolo.

Fură nevoiți să aștepte până fu chemat cineva cu autoritate. Kristen nu se aștepta să fie invitați înăuntru, și nici nu ar fi acceptat să intre dacă totuși erau. Însă nu se așteptase nici ca porțile să se deschidă, dând la iveală un veritabil gigant, urmat de o femeie și alți patru bărbați.

Paznici mai mici de înălțime așteptau neliniștiți cu mâinile aproape de mânerele săbiilor. Ivarr și Thorolf nu îi băgară în seamă, stând însă cu ochii pe vikingul uriaș și pe monstruosul topor de război atârnat de-a curmezișul spatelui acestuia. Kristen scoase un sunet discret de dezgust, neavând răbdare pentru ritualurile masculine de cântărire a inamicului, în special în cazul de față când fără îndoială pe ziduri existau zeci de alți soldați cu săgețile pregătite.

Femeia era cel mai probabil Lady Erika, își spuse Kristen, deși nu o putea vedea încă, nu cu vikingul stând protector în fața ei. Dădu pinteni calului și veni în față, oprindu-se la jumătatea celor trei metri care încă separau cele două grupuri. Descălecă acolo, dorindu-și să termine cât mai repede, dorindu-și ca fratele ei să fie eliberat imediat, iritată că era nevoită să negocieze mai întâi. Faptul că veni în față singură aproape o provocă pe cealaltă femeie să îi urmeze exemplul. O făcu și ea, punându-și ferm o mână pe brațul uriașului pentru a-l împiedica să o urmeze.

Era prea tânără pentru a-l fi luat prizonier pe Selig, își spuse Kristen, văzând-o clar pe Erika acum.

Era o fecioară războinică amintind de o valkirie, își spuse Erika când se apropie suficient pentru a percepe complet înălțimea lui Kristen, de aproape un metru optzeci.

Mesagerul o anunțase cine era Kristen. Broderia bogată și pânza albastră fină a tunicii purtate de Erika proclamau propriul ei statut nobil, la fel și brâul bătut cu pietre prețioase și panglicile de mătase prinse în cele două cozi împletite. Nu avea asupra

ei nici o armă în afară de pumnalul folosit la masă. Părea perfect relaxată.

Kristen își trădă surprinderea față de vârsta ei fragedă chiar din prima întrebare.

– Tu ești singura autoritate de aici?

– Câtă vreme e plecat fratele meu, da, replică Erika și, privind dincolo de armata ce aștepta, adăugă: Ai venit pregătită pentru război.

Era o acuzație, chiar dacă una spusă fără ranchiună, și în mod cert adevărată. Chiar și Kristen era pregătită, renunțând la roba cu mâneci lungi și la fusta strâmtă pe care o purta de obicei pe sub tunică, pentru a nu-i stânjeni mișcările și a nu o încurca la călărit și ținând cont de vremea caldă a acelor teritorii sudice, cu care se îndoia că avea să se obișnuiască vreodată. Astfel că acum nu purta decât tunica fără mâneci, care era mai scurtă, coborându-i până deasupra gleznelor și având despicături laterale. Iar pe sub aceasta purta pantaloni, legați strâns cu șireturi, pe care îi împrumutase de la unul dintre soldații apropiați de înălțimea ei, și propriile cizme tivite cu blană.

Cu părul lung și auriu prins într-o singură coadă împletită ce îi atârna pe spate, din depărtare ar fi putut fi confundată cu un bărbat, mai ales că își ținea și sabia prinsă pe șa la îndemână și la vedere, iar la șold purta cel mai de preț lucru al ei, pumnalul cu lamă lungă al tatălui ei.

În mod evident acesta nu era un pumnal de folosit la masă, ca cel al Erikăi, ci o armă superbă, cu mâner de fildeș și un înfricoșător cap de dragon la bază, cu lama gravată cu rune ce atrăgeau binecuvântarea lui Odin. Garrick i-l oferise în dar după ce Royce îi povestise din nou cum reușise Kristen să îl rănească pe vărul lui, Alden, imediat după ce sabia lui Alden îl tăiase pe Selig.

Kristen și mama ei se cufundaseră în scaune cât timp Royce istorisise întreaga tărășenie, așteptând ca Garrick să explodeze, căci acesta nu ar fi fost niciodată de acord ca Kristen să învețe să folosească armele și nu știa că Brenna o învățase în secret. Părerea lui fusese dintotdeauna că era dreptul lui să își protejeze unica fiică. Însă Brenna considerase că era mai întâi dreptul lui Kristen, iar tatăl ei ar fi putut să o ajute apoi așa cum dorea. Iar Garrick

nu fusese furios. În schimb îi oferise propriul lui pumnal, iar Kristen ghicise că era mândru de ea, ceea ce făcea să fie cu atât mai special pentru ea.

– Am venit să-mi iau fratele, cu orice preț, spuse Kristen, pe un ton care nu ascundea nimic din amenințare. Tu îl ții prizonier. Îl vreau acum.

– Ai ajuns rapid dacă ai venit tocmai din Wessex, cum a pretins el.

Scepticismul din tonul ei o făcu pe Kristen să pufnească iritată.

– Ai fost o neghioabă dacă nu l-ai crezut. Fratele meu nu este iscoadă. A venit aici cu treburi pe care regele tău le-ar fi găsit agreabile.

– Așa a spus și el, dar erau suficiente circumstanțe cât să îi pun la îndoială cuvintele. Însă poți să ți-l iei înapoi.

– Fără răscumpărare? Kristen rânji batjocoritoare.

Erika ridică din umeri.

– Ai confirmat afirmațiile lui, așa că nu voi cere răscumpărare. Se întoarse să își cheme unul dintre oameni. Wulnoth, adu-l...

Uriașul o întrerupse.

– Îl aduc eu.

Erika fu surprinsă că se oferise și ușor mâhnită că avea să o lase singură cu mulțimea de soldați la poartă. Pe de altă parte, doar sora celtului și doi norvegieni erau aproape, restul armatei rămăsese mult în urmă, iar ea era păzită de alți patru soldați... Celt? Nu, nici celt nu putea fi, sau nu doar celt, nu dacă femeia aceea cu trăsături atât de evidente de norvegiancă era cu adevărat sora lui. Sau poate că nu era fratele acestei femei. Poate că minciunile lui merseseră atât de departe încât să poarte până aici sora unui alt bărbat, venită să îl salveze.

Bănuitoare acum că îi trecuse prin minte acest gând, Erika sugeră:

– Ar trebui eventual să verific întâi dacă cel pe care îl țin prizonier e într-adevăr fratele tău și nu doar un bărbat oarecare care pretinde a fi el.

– Selig e cel mai chipeș bărbat pe care se va întâmpla vreodată să îl vezi. Când Erika roși, Kristen adăugă: Da, e omul tău.

– Dar nu arată ca un viking, remarcă Erika. Aduce mai degrabă a...

– Mama noastră e o celtă din Țara Galilor, spuse Kristen, fără a mai fi atentă cu adevărat la ea, privind în schimb poarta deschisă, așteptând să apară uriașul pe care mesagerul îl numise Turgeis Trei Metri, însoțit de Selig. Cu ea seamănă, mai puțin în statură, pe care am moștenit-o amândoi de la tatăl nostru.

– Înțeleg, spuse Erika, deși nu înțelegea și nici nu prea îi păsa.

Nu se așteptase ca o armată întreagă să vină după prizonierul ei, dar cum acest lucru se întâmplase, acum voia să-i vadă plecați cât mai repede. Chiar și apropierea celeilalte femei îi stârnea o ușoară neliniște, constituția mai masivă, cu oase și mușchi mai puternici, a acesteia făcând-o să se simtă măruntă în fața ei, deși ca înălțime nu era cu mai mult de câțiva centimetri mai mică decât ea.

Dar nimic din toate acestea nu se reflecta în atitudinea ei. Era sigură pe statutul ei și avea aproape propria armată. Nu avea la fel de mulți soldați, având în vedere că Ragnar luase atât de mulți cu el, însă acești vikingi norvegieni și acești saxoni nu știau acest lucru, ceea ce conta enorm. Și odată ce își luau înapoi prizonierul, nu avea să le mai rămână nici un motiv să zăbovească prin părțile acelea.

Dincolo de zidurile domeniului Gronwood, în temnița în care Selig trecuse în ultimele câteva zile prin toate chinurile iadului, Turgeis îl îmbrânci ușor pentru a-l trezi și a-i spune:

– Febra ți-a fost alungată din trup și a venit sora ta după tine. Vii pe picioarele tale sau te duc eu la ea?

Selig miji ochii spre el, recunoscând unul dintre chipurile din coșmarurile lui.

– Iar tu? Și nu poți să mă duci. O spuse, deși i se părea cât se poate de evident, crezând că nimeni nu ar fi fost în stare să îl care. Însă poți să mă ajuți să mă ridic.

Fu smucit în picioare prea rapid. Turgeis fu nevoit să îl prindă înainte să se prăbușească.

– Lasă-mă o clipă, îi ceru Selig, blestemând slăbiciunea care nu se dădea dusă și care părea mult mai gravă decât înainte.

– Nu am o clipă, replică Turgeis. Nu-mi place să o las pe stăpâna mea singură cu oamenii tăi.

Când auzi de stăpâna lui, de ea, Selig își aminti brusc cele mai negre părți din coșmarul pe care tocmai îl trăise și, în același timp, furia neputincioasă care îl chinuise.

– Nu îi vor face rău, spuse el.

Nu ar fi îndrăznit.

Dreptul acela îi era rezervat lui.

Kristen se plimba agitată. Deși nu părea, era extenuată, căci nu dormise decât puțin în noaptea când auzise pentru prima dată zvonul, și chiar deloc cu o seară în urmă, călărind toată noaptea pentru a ajunge aici. Ceea ce nu fusese cea mai înțeleaptă decizie posibilă, își spuse acum. Soldații ei nu fuseseră la fel de mult privați de odihnă, deși nu erau nici ei în cea mai bună formă. Dar nu ar fi putut să procedeze altfel, nu știind că în joc era libertatea lui Selig.

Erika stătea lângă poartă, cu brațele încrucișate, cu o atitudine calmă, dar începând să se îngrijoreze de ce îi lua lui Turgeis atâta timp. Oare nenorocitul de prizonier nu voia să plece? Sau urma ca, în cel mai scurt timp, să-i fie date în vileag minciunile? Și alți bărbați puteau fi chipeși. Nu era imposibil. Acea simplă descriere nu îl caracteriza cu adevărat, nici recunoașterea faptului că avea trăsături de celt.

Nici una dintre femei nu se aștepta la carul de bagaje care ieși anevoios pe poartă, separându-i pe cei patru soldați ai Erikăi ce stătuseră în fața ei. Kristen fu și ea nevoită să se dea în spate când carul lung trecu pe lângă ea, lăsându-și calul și sabia de cealaltă parte a vehiculului. Dar nici măcar nu observă acest lucru. Îl studie încruntată, devenind brusc bănuitoare când îl văzu pe capră pe vikingul uriaș, dar pe fratele ei pe nicăieri.

În spatele ei, Erika, și ea încruntată, îi ceru socoteală omului ei.

– Ce înseamnă asta, Turgeis?

Kristen nu așteptă să audă răspunsul. Capătul carului de bagaje ajunsese lângă ea și sări în car, dând la o parte bucata de piele brută care acoperea jumătatea de sus a platformei, cu inima

cât un purice, temându-se că avea să descopere trupul fără suflare al fratelui ei. Dar ceea ce văzu se dovedi a fi aproape la fel de rău.

De-abia îl recunoscu pe Selig, atât de mult slăbise. Mâna pe care i-o prinse într-a ei nu răspunse cu o strângere liniștitoare. Avea un început de barbă, ceea ce el nu purta niciodată. Părul îi era murdar și lipit de cap, pielea scofâlcită și palidă, ochii înfundați în orbite. Erau deschiși, iar Kristen văzu ușurarea din ei, dar și durerea, și furia.

Selig spuse ceva, dar atât de încet, încât fu nevoită să se aplece spre el ca să mai asculte o dată.

– Ia-o – pentru mine.

– Domnița daneză?

Selig dădu din cap aproape imperceptibil.

– Am să i-o plătesc pentru asta.

Kristen nu avu nevoie să mai audă nimic altceva. Vedea cu ochii ei că îl înfometaseră, îl nenorociseră. Și nu mai simțise o furie atât de oarbă de când îl crezuse mort, ucis sub ochii ei. Acea furie o făcu să ignore situația ei riscantă, atât de aproape de zidurile domeniului Gronwood, nici restul consecințelor alarmante care s-ar fi produs dacă ar fi făcut ceea ce îi cerea el. Nimic din toate acestea nu contau în fața cuvintelor lui. „Am să i-o plătesc pentru asta."

Ridică brusc capul, răsucindu-se pentru a vedea că uriașul viking înnodase hățurile și tocmai voia să sară de pe capră pentru a i se alătura stăpânei sale. Kristen sări prima, mișcându-se atât de rapid și pe neașteptate încât nu apucă nimeni să reacționeze, cu atât mai puțin Erika, care se trezi cu lama lungă a pumnalului viking apăsându-se pe cordele delicate ale gâtului ei și cu un braț de oțel petrecut în jurul taliei ei, pe care nu îndrăzni să încerce să și-l desprindă.

Capitolul 11

Kristen o strângea pe daneză la pieptul ei, dar poziția o lăsa cu spatele expus spre zidul din dreapta al domeniului Gronwood și la toți soldații care îl păzeau. Chiar și așa, doar cei din fața

ei o îngrijorau cel mai tare în momentul acela, în special uriașul Turgeis, care era mai înalt decât ea cu mai bine de treizeci de centimetri și era mult prea aproape pentru liniștea ei.

– Dă-te în spate, îi spuse ea, arătând din cap înspre poartă.

Acesta nu se clinti.

– Nu pot să te las să o rănești, doamnă. Vocea lui era calmul întruchipat, chiar dacă răsuna ca un huruit grav.

Kristen îi răspunse cu o voce plină de furie.

– Am s-o ucid dacă îmi forțezi mâna!

Erika se crispă când lama se apăsă mai tare pe pielea ei și simți un firicel de sânge scurgându-i-se spre baza gâtului, însă mânia turbată pe care o simți în Kristen fu ceea ce dădu vocii ei un ton înspăimântat.

– Fă cum îți spune ea, Turgeis! îl imploră Erika.

El se supuse, dar nu suficient de rapid pentru a o satisface pe Kristen. O înspăimânta gândul că Selig era complet expus săgeților ce pândeau de pe zid, iar uriașul era mai aproape de el decât ea și ar fi putut răsturna situația într-o clipă amenințând să-i ia lui viața.

– Îndepărtează-te de car! țipă ea la el.

– Ce se petrece aici, Kristen?

Thorolf fusese cel care pusese întrebarea, cu Ivarr lângă el. Veniseră în fața carului de bagaje, dar ea nu se uită spre ei.

– Selig e aproape mort de la ceea ce i-au făcut, le spuse ea.

Se apropiară amândoi călare de capătul carului pentru a se convinge singuri. Thorolf inspiră printre dinți. Ivarr începu să blesteme.

Turgeis interveni peste ei, răspunzând acuzației lui Kristen:

– Nu, doamnă, era rănit înainte să ajungă aici.

– El susține că ea va trebui să plătească pentru halul în care e, se răsti Kristen. Și fratele meu e cel pe care îl voi crede, nu pe tine.

Turgeis nu se dădu bătut atât de ușor.

– Dar nu a avut mintea limpede, a fost mistuit de febră. Rana lui era la cap. Stăpâna mea nu știa.

Kristen auzi icnetul Erikăi, chiar dacă nimeni altcineva nu îl auzi, și îi șuieră la ureche:

– Minte bine pentru a te proteja sau și tu te pretinzi nevinovată? Fratele meu a venit la tine rănit, cel mai probabil căutând ajutor, iar tu l-ai aruncat în temniță?

Când problema se punea astfel, Erika nu avea decât de pierdut, orice ar fi spus. Circumstanțele și faptul că Wulnoth o minți în privința rănii căpătate de bărbat înainte să ajungă la ei nu ștergea cu nimic din responsabilitatea ei, nici nu atenua nimic din vinovăția ei în ochii surorii lui. Iar faptul că Erika nu îi răspunse nimic fu suficient de grăitor pentru Kristen.

Șuieră din nou la urechea Erikăi.

– Spune-le să nu vină călare după tine, altfel eu, personal, am să-ți fac de petrecanie, în loc să îl las pe fratele meu după ce se reface, și ți-o spun cu toată sinceritatea, domniță. Dacă el moare, mori și tu.

Erika închise ochii pentru o clipă. Nu punea la îndoială acele cuvinte, dar nu putea nici să creadă că bărbatul avea să moară; trebuia să creadă că întreaga situație avea să fie lămurită, iar ea să își recapete libertatea. Dar ceva era în neregulă. Voia să îl întrebe pe Turgeis cât de rău fusese biciuit prizonierul, dar nu îndrăznea, căci probabil fusese bătut cu brutalitate dacă starea lui era atât de rea încât sora lui credea că încă exista riscul să moară.

Oare Turgeis mințea de dragul ei? Cel mai probabil da, căci nu-i venea a crede că acea rană la cap, reală sau nu, îl doborâse pe bărbat, având în vedere că păruse pur și simplu extenuat când îl interogase ea, cu doar patru nopți în urmă. Și-ar fi dorit ca Turgeis să nu îi fi ascuns acest lucru. Ar fi fost mai bine să știe, oricât de oribil ar fi făcut-o să se simtă. Ar fi putut cel puțin să se ocupe singură de rănit, să își spele păcatele. Însă Turgeis încercase să o cruțe, iar acum, având un pumnal la gât, avea să fie nevoită să coopereze o vreme.

Vorbind tare, pentru a nu lăsa loc de interpretări, Erika le spuse soldaților ei:

– Am să merg cu ei de data aceasta. Așteptați întoarcerea fratelui meu și spuneți-i ce s-a petrecut. Însă lui Kristen îi spuse, în șoaptă, considerând că ar fi fost corect să o avertizeze: Asta ar putea duce la un război.

– Dacă așa va fi, nu vei rămâne în viață să îi fii martoră. Dar te flatezi singură, danezo. Când regele tău va afla ce faptă scandaloasă ai comis, va fi nerăbdător să îndrepte lucrurile, iar tu vei fi cea mai măruntă dintre concesiile lui.

Pe Turgeis îl privi Kristen cât rosti acele cuvinte, dar, indiferent dacă o auzise sau nu, ea nu avea încredere în el că ar fi fost dispus să urmeze porunca stăpânei sale. Ceilalți ar fi făcut-o, dar el nu.

Prin urmare Kristen îi spuse în față:

– Dacă o urmezi, o faci pe riscul tău. Pentru fiecare clipă în care te văd, ea se va alege cu zece lovituri de bici – dacă nu o omor direct.

– Atunci nu ai să mă vezi, doamnă.

Kristen îi aruncă o privire mânioasă auzind acest răspuns, căci se înțelegeau unul pe celălalt perfect. Era și el norvegian, ca ea, și era o problemă de loialitate. Nu avea să-l vadă, dar avea să fie pe aproape și nu mai avea ce altceva să spună pentru a schimba acest lucru. Așa să fie!

Kristen își îndreptă privirea spre calul ei, dar respinse rapid ideea de a călări cu Erika. Ar fi fost prea expusă până ar fi urcat-o în șa. Așa că o târî până la capătul carului și coborî parapetul din spate, intenționând să o împingă înăuntru fără a-i lua pumnalul de la gât. Ivarr chiar se apropie călare pentru a o proteja parțial până o făcea. Însă Selig auzise cea mai mare parte din ceea ce se petrecuse și era întors suficient cât să o vadă pe Kristen și pe ostatica ei.

Șoapta lui ajunse la urechile ei, făcând-o să încremenească:

– Ține-o departe de mine, Kris, până mă pot apăra singur.

Erika păli auzind aceste cuvinte. În clipa următoare fu sigură că avea să fie ucisă pe loc, atât de multă furie simți în femeia care o ținea captivă. Ținută cu fața spre ziduri, Erika încă nu văzuse în ce hal era cu adevărat Selig. Însă cuvintele lui fuseseră cât se poate de limpezi. Îi era teamă de ea, iar gândul o oripilă și pe ea la fel de mult ca pe sora lui.

Însă Kristen își controlă impulsurile, oricare ar fi fost ele, și își îndreptă privirea spre Ivarr, aflat în fața ei.

– Ia-o în șa cu tine!

Acesta nu auzise ce spusese Selig.

– Nu, aș strangula-o, zise acesta cu atât de multă scârbă încât Kristen fu surprinsă că nu o scuipă pe femeie.

Se întoarse spre Thorolf atunci, dar acesta spuse, înainte să apuce să îi ceară același lucru:

– N-are decât să meargă pe jos.

– Și să ne încetinească?

Kristen scoase un mârâit slab de frustrare. Naiba să-i ia de vikingi încăpățânați! Se simțeau insultați fiindcă o femeie îi făcuse așa ceva lui Selig. Dacă ar fi fost vorba de un bărbat, l-ar fi ucis pur și simplu. Dacă ar fi fost vorba de un bărbat, i-ar fi făcut ea de petrecanie pur și simplu, ignorând cu desăvârșire lupta care ar fi urmat ca să poată pleca de acolo. Dar refuza să se certe cu ei în fața femeii.

– Ia-mi calul atunci, spuse ea mânioasă. Și, Ivarr, condu tu carul până ajungem la ceilalți. Apoi o trase pe Erika după ea în car și, încă evitând să își privească din nou fratele, spuse pe un ton tăios. Nici un cuvânt, Selig. Nu o să-ți facă rău cât timp sunt eu aici.

Kristen nu se opri până nu ajunseră în partea din față a carului, ceea ce nu fu deloc ușor, având în vedere că Selig fusese întins pe o saltea de paie care ocupa mai mult de jumătate din podeaua acestuia. Înghesuindu-se, trase coviltirul de piele peste ei, pentru a ascunde faptul că pumnalul ei nu se mai afla la gâtul Erikăi. Dar înainte de a se așeza, ridicând cu grijă capul lui Selig pentru a-l sprijini în poala ei, smuci gulerul tunicii Erikăi și îl trase în spate, înfigând pumnalul prin material și țintuind-o pe Erika de podeaua carului, lăsând-o întinsă cu fața în jos lângă el, cu pumnalul suficient de aproape de mâna ei.

Nu era cea mai confortabilă poziție pentru Erika. Gulerul tunicii o strangula acum, dar dacă încerca să mai atenueze din tensiune ajungea cu umărul la lama tăioasă a pumnalului. Chiar și așa, era mai bine decât să fie cu lama la gât, își spuse ea – până când se întâmplă să întoarcă puțin capul și să surprindă privirea lui Selig ațintită asupra lui.

Se înfioră văzând ura din ochii aceia de un cenușiu luminos. Reacția fu însoțită imediat de impulsul de a-și înclești mâna

pe pumnalul ce o ținea nemișcată, de a-l smulge și de a fugi. Dar se îndoia că ar fi reușit să îl scoată suficient de repede, poziția ei cu fața în jos lipsind-o de forță, și nu voia să afle ce s-ar fi întâmplat dacă încerca și dădea greș. Deja se îndepărtase de cei care ar fi putut să o ajute. Oamenii printre care se afla nu aveau nici un motiv să o țină în viață, cu atât mai puțin apriga norvegiancă a cărei mână devenea tandră doar pe obrazul fratelui ei.

Peste parapetul încă lăsat jos de la capătul carului, Kristen văzu poarta și soldații ce o păzeau îndepărtându-se încet de ei. Așa ajunse să fie martoră la momentul în care unul dintre acei soldați se alese cu gâtul frânt, ajutat de viking.

Văzând gestul acestuia, și ușurința cu care o făcuse, Kristen se înfioră și ea, deși se scutură rapid de acea senzație. Știuse deja că un bărbat de dimensiunile lui Turgeis Trei Metri avea fără îndoială o forță incredibilă. Nu fusese necesar să o vadă pe viu. Și nu avea motive să se teamă de el. Putea fi ținut în frâu câtă vreme o țineau prizonieră pe stăpâna lui. Nu era atât de naivă încât să considere că nu era cazul să-și bată capul cu el, dar nici nu avea să se lase copleșită în permanență de gândul că uriașul îi urmărea cu înverșunare.

Ceea ce îi rămase fu o vagă curiozitate pe care Kristen nu vedea de ce nu și-ar satisface-o.

– Ce l-a făcut pe uriaș să îl ucidă pe unul dintre soldații tăi?

Erika închise ochii, gemând în sinea ei la auzul întrebării. Fără îndoială la Wulnoth se referise femeia.

Turgeis nu ucidea fără un motiv întemeiat.

– Dacă l-a ucis, e pentru ceea ce crede că voi suferi până să mă recupereze. Probabil pe acela îl consideră vinovat pentru ceea ce s-a petrecut azi.

– Iar tu pe cine dai vina? întrebă Kristen cu un dispreț usturător.

– Pe mine însămi, recunoscu Erika pe un ton plin de regret.

– Sunt de acord, spuse Kristen.

– Foarte de acord.

Șoapta venise de la bărbatul de lângă ea și, deși Erika refuză să îl privească din nou, își putea imagina că ura scânteia și mai

intensă din ochii lui acum. Turgeis avea dreptate dacă își închipuia că avea să sufere. Selig Binecuvântatul avea să o ceară.

Capitolul 12

Carul se opri când ajunse la restul soldaților, însă doar cât îi luă lui Kristen să le explice ce se întâmplase și să aleagă pe cineva să urce pe capră. Acum nu aveau să iasă din Anglia de Est atât de repede pe cât se așteptaseră, nu având carul de bagaje care să îi încetinească. Dar cel puțin vehiculul era tras de un cal solid, în locul unui bou greoi, care i-ar fi încetinit și mai mult.

Kristen rămase lângă Selig, prin urmare fu nevoită să o țină și pe daneză cu ea, nefiind dispusă să o scape din ochi cât încă se aflau atât de aproape de Gronwood. Lady Erika era singura ei armă de negociere dacă amenințările i-ar fi fost ignorate și se strângea o armată care să pornească pe urmele lor. Până nu ajungeau cu bine în Wessex, voia să o aibă aproape.

Poate că lui Selig nu îi plăcea proximitatea danezei, dar nu mai spuse nimic pe această temă, ba chiar adormi în legănatul constant al carului. Kristen ar fi preferat să aștepte până după ce îi spunea de ce anume suferea, dar nu îl trezi pentru a afla. Somnul era la fel de benefic pentru vindecare ca oricare alte metode cunoscute de ea, care, din păcate, erau puține.

Trimisese doi oameni înaintea lor, să meargă în satul prin care trecuseră cu puțin înainte de ivirea zorilor pentru a comanda mâncare din belșug și a se interesa de un vraci. Restul ar fi trebuit să ajungă acolo până la lăsarea întunericului și aveau să așeze tabăra în apropiere.

Mai departe de atât nu putea să își facă planuri. În momentul acela îi era teamă că nu gândea limpede, atât era de amețită și ea de oboseală. Deja începea să se teamă de reacția soțului ei, nu doar pentru că venise după Selig, ci și pentru că o luase prizonieră pe daneză.

Royce îi detesta pe toți danezii, dar cu femeile nu lupta niciodată. Nici Selig nu o făcea, la drept vorbind. Așa că, Dumnezeule

îndurător, ce îi făcuse această femeie de îi stârnise dorința de a se răzbuna pe ea?

Era prea obosită pentru a se lămuri singură, iar Selig avea să îi spună chiar el în scurt timp. Iar legănatul carului o afecta și pe ea. Cu greu mai reușea să își țină ochii deschiși. Dar încă avea mintea suficient de limpede cât să își dea seama că trebuia să își lege prizoniera mai temeinic înainte de a se lăsa pradă extenuării.

Spre deosebire de ceilalți doi ocupanți ai carului, Erika era cât se poate de trează, chinuită de neliniște și remușcări. Astfel că nu-i scăpă când pumnalul fu brusc smuls de lângă umărul ei, nici sunetul inconfundabil de material textil sfâșiat în spatele ei. Și nici nu fu luată prin surprindere de porunca tăioasă de a se ridica în capul oaselor și de a-și duce mâinile la spate pentru a-i fi legate.

Dar tot nu se putu abține să nu protesteze.

– Nu este necesar, Lady Kristen. Ai o armată întreagă în jurul meu.

– Taci, îi spuse Kristen cu un șuierat șoptit. Până nu te pot da pe mâna lui Selig, pentru a face cu tine ce vrea el, ești responsabilitatea mea. Așa că poți să-ți iei gândurile de la evadare, Erika. Nu vei găsi nici o ocazie de a o face.

Faptul de a-și auzi numele lipsit de titlul ce îi indica statutul și respectul cuvenit fu foarte grăitor. Pe de altă parte, Erika bănuise de la bun început că nu avea să se bucure de curtoazia la care ar fi avut dreptul. Nu fusese găsită întâmplător și răpită pentru a obține o răscumpărare. Fusese luată prizonieră din dorința de răzbunare, iar acum știa exact cine avea să o aducă la îndeplinire.

– Mută-ți picioarele să ajungă la mine și ai grijă să nu-l deranjezi pe fratele meu.

Erika o făcu, dar având grijă ca nici măcar să nu îl privească pe fratele ei. Nu îi mai simțea privirea ațintită asupra ei, dar nici nu voia să își asume riscul de a-l vedea bucurându-se satisfăcut acum că pozițiile lor se inversaseră.

Pantofii îi fură smulși și aruncați deoparte, gleznele legate strâns laolaltă. Kristen își tăiase tivul propriei tunici pentru a-l folosi la legat. Cel puțin nu era legată cu frânghie aspră sau lanțuri – încă.

Erika rămase așezată, din moment ce nu i se spusese că nu avea voie, și se târî în spate până se putu sprijini de parapetul lateral al carului. Continuă să o privească pe norvegiancă, care o ignoră acum, așezându-se înapoi în colț și luând din nou în poală capul fratelui ei.

Era frumoasă, își dădu seama Erika, foarte frumoasă. Dar era de așteptat, își spuse ea, cu un frate mai mult decât chipeș. Mâinile lui Kristen erau în acel moment încolăcite cu tandrețe în jurul feței lui. Era evident că își iubea nespus fratele. Și Erika își iubea propriul frate și nu putu să nu se întrebe cum ar fi reacționat în circumstanțe similare. Spera să nu afle vreodată.

În pofida hotărârii ei de a nu o face, privirea i se concentră în cele din urmă asupra chipului lui Selig. Când fusese hipnotizată de ochii lui mai devreme, nu văzuse nimic altceva în afară de ochii aceia și de ura ce ardea în ei. Acum observă urmele răvășitoare de pe chipul lui care nu fuseseră acolo ultima dată când îl văzuse ea. Să fi fost provocate oare de febra de care pomenise Turgeis?

Privirea ei alunecă mai jos, surprinsă mai întâi de faptul că nu purta tunică, ceea ce era neașteptat, apoi de scobitura adâncă formată între coapsele și șoldurile lui, ambele ieșind puternic în relief. Dacă într-adevăr fusese chinuit de febră, una mistuitoare așa cum afirmase Turgeis, Elfwina probabil o tratase prin purgative – ceea ce însemna că nu mâncase deloc în cele trei zile cât fusese ținut în temniță și, la drept vorbind, chiar arăta ca și cum ar fi răbdat o foame cruntă. Erika nu era de acord cu acel remediu. Logica îi spunea că organismul avea nevoie de hrană, indiferent ce umori rele l-ar fi luat în stăpânire – dar ea nu fusese de față să își folosească logica.

Brațul lui se mișcă brusc, ridicându-se de lângă trunchiul lui și coborând peste picioarele surorii lui. Erika își mută rapid privirea asupra chipului lui, dar nu se trezise. Și nici sora lui, care acum dormea și ea. Însă sprânceana lui se strânsese pentru o clipă într-o expresie de durere provocată de acea mișcare inconștientă. Cât de mult suferea din cauza acelei răni la cap? Probabil nu era o rană recentă, dacă se alesese cu ea în Wessex, așa cum afirmase el. Cel puțin nu se putea învinovăți și pentru aceea.

Însă când își continuă examinarea din ochi ajunse la crestăturile subțiri de la baza mâinilor lui, acoperite de pojghițe acum, și la pielea iritată imediat sub acele tăieturi. Se crispă, știind că urmele acelea fuseseră lăsate de cătușele de fier care îl ținuseră pironit de peretele temniței, presiunea întregii sale greutăți trăgând de ele. Iar ea îl lăsase spânzurat acolo, crezându-l doar excesiv de obosit, în timp ce el fusese răpus de durere...

Abia atunci văzu ceea ce brațul lui acoperise până atunci. Coastele îi erau brăzdate de dungi albastru închis – vânătăi, își dădu ea seama și știu exact ce anume le cauzase. Fu năpădită de fierbințeală. Chiar și mâinile începură să îi asude. Sperase atât de mult că Turgeis ajunsese la timp pentru a-l opri pe Wulnoth, că singura ei greșeală fusese că îl ținuse prizonier în loc să îi ofere un ajutor mai de nădejde pentru rana de la cap. Dar nu, ea era cauza acelor vânătăi. Poruncise să fie biciuit într-un moment de mânie, iar bătaia îi fusese administrată – unui om rănit, care deja avea dureri, un om mistuit de febră, și doar Odin știa ce altceva.

El îi spusese:

– Tu și cu mine nu suntem dușmani, nu am putea fi niciodată dușmani.

Dar acum Erika știa că acest lucru nu ar mai fi putut fi adevărat. El venise la Gronwood să ceară ajutor, în schimb fusese legat cu lanțuri într-o carceră. El îi spusese de la bun început adevărul, dar ea nu îl crezuse. Și îi tratase rana cu o bătaie.

Vinovăția care o inundă se dovedi atât de intensă încât aproape o sufocă. Dacă nu i-ar fi fost atât de teamă, aproape că ar fi primit cu dragă inimă răzbunarea lui, pentru a-și răscumpăra păcatele. Însă îi era teamă și prin urmare nu putea să își îndrepte greșeala decât pe alte căi, dacă i s-ar fi oferit ocazia. Însă nu îi venea în minte nici o modalitate de a-și face iertate faptele atât de crude.

Restul zilei se scurse fără ca Erika să știe ce se petrecea în jurul ei, atât de adânc se cufundă în nefericirea și vinovăția ei. Însă oprirea bruscă a carului o smulse din gânduri și o trezi totodată și pe Kristen.

– Pe Dumnezeu îndurător! Sunetul pe care îl scoase Kristen fu în mod cert un geamăt când coborî privirea spre fratele ei. Speraseem că a fost doar un vis.

Erika ar fi putut spera și ea același lucru, dar nu o spuse, preferând să intervină cu altceva.

– Are nevoie de hrană. Dacă într-adevăr a fost mistuit de febră cât s-a aflat la Gronwood, vindecătoarea noastră i-a tratat-o cu purgative, deci probabil că nu a mâncat de câteva zile bune.

Kristen își îndreptă privirea spre ea, cu sprâncenele brun-roșcate arcuite tăios.

– Nu-mi spune de ce are nevoie fratele meu. Și dacă l-ai cunoaște ai vedea limpede că mai degrabă n-a mâncat deloc, sau a mâncat prea puțin, în ultimele două săptămâni. A slăbit atât încât aproape că n-a mai rămas nimic din el.

Era din ce în ce mai rău. Fusese deja lihnit de foame când ajunsese la Gronwood, iar Erika nu fusese de față să aibă grijă ca Elfwina să nu-i administreze purgative.

– Mă îndoiesc că ai să mă crezi, dar îmi pare rău, fu tot ce reuși să spună Erika în momentul acela.

– Sunt sigură că îți pare rău – acum. Dar unde a fost mila ta când a avut nevoie de ea?

Fusese înecată în mânia ei. Îngropată sub confuzia stârnită de reacția ei față de el. Și totuși chiar o simțise, pentru o clipă, când el pomenise pentru prima dată că era rănit, milă și mai multă îngrijorare decât s-ar fi justificat pentru un bărbat pe care nu îl cunoștea. Un bărbat cu chip de înger. Apoi Wulnoth negase existența rănii, făcând-o să creadă că Selig mințise – din nou.

Însă nu spuse nimic din toate acestea și pierdu ocazia de a mai vorbi când coviltirul de piele fu brusc dat la o parte, iar la capătul carului apărură mai mulți bărbați. Pe unul dintre ei îl recunoscu, căci îl văzuse mai devreme, cel cu ochii albaștri și părul de culoarea nisipului care ar fi vrut să o care pe jos tot drumul până în Wessex.

– Ivarr s-a dus după mâncare, Kris, îi spuse Thorolf, deși rămase cu privirea ațintită asupra lui Selig și în special asupra burții supte a acestuia. Pe colții lui Thor, va fi nevoie de găleți întregi de mâncare pentru a umple groapa aceea.

– Chiar mai mult, mă tem, îi răspunse Kristen.

Vocile îl treziseră pe Selig, iar geamătul cu care deschise ochii îi făcu pe toți să se crispeze. Dar pe Kristen o deranjă că îl auzise

și Erika. Lui Selig nu i-ar fi plăcut ca femeia pe care o disprețuia să îl vadă în halul acesta și, știind acest lucru, lui Kristen îi plăcea și mai puțin.

Prin urmare spuse pe un ton ceva mai iritat decât intenționase:

– Ia-o de aici, Thorolf! Ocupă-te să aibă tot ce-i trebuie, dar ține-o departe de aici. Și poți să o dezlegi, dar nu o scăpa o clipă din priviri dacă o faci. Am să vin eu să o iau înapoi după ce mă ocup de Selig.

Erika icni când brațul lung al lui Thorolf se întinse pur și simplu și o luă pe sus din car. Acesta o dezlegă într-adevăr, pentru a nu fi nevoit să o care, spunându-i fățiș:

– Aș prefera să nu te ating, așa că nu-mi da motiv să o fac.

Însă nici nu se dezlipi de ea, nici măcar pentru o clipă, prin urmare ea îi refuză oferta posacă de a o escorta în tufe, deși avea nevoie să meargă acolo. Deocamdată rușinea ei era mai puternică decât nevoia, fiindcă știa că nu i-ar fi oferit deloc intimitate. Dar habar nu avea ce urma să facă odată ce nevoia devenea mai puternică.

Iar aceea era singura ei nevoie de care era dispus să se ocupe. Își dădu seama de acest lucru când o îmbrânci să se așeze lângă el în fața focului care fusese aprins pentru tabăra lor și începu să se înfrupte din bucatele care fuseseră obținute din satul din apropiere, fără a-i oferi și ei măcar o îmbucătură.

Nu fu surprinsă. Ostilitatea care radia dinspre el era atât de intensă, încât o simțea chiar și atunci când nu îl privea. Și aceeași atitudine o întâlni și la toți ceilalți bărbați pe care se întâmplă să îi vadă, indiferent dacă erau saxoni sau vikingi.

Însă văzuse expresia lui Thorolf când se holbase la burta suptă a lui Selig. Ea, personal, era considerată vinovată pentru halul în care ajunsese, și nu febra de care suferise, așa că se putea aștepta la un tratament similar din partea lor. Faptul că i se refuza mâncarea era la drept vorbind cea mai mică dintre temerile ei, căci o chinuia o bănuială înspăimântătoare că Lady Kristen nici măcar nu observase încă în ce stare era spatele fratelui ei, și simți un nod de teamă în adâncul stomacului când își imagină ce avea să se întâmple odată ce observa.

Capitolul 13

Kristen îndesa tocana groasă pe gâtul lui Selig cu asemenea viteză, încât nici măcar nu îi lăsa răgaz să o mestece, cu atât mai puțin să o înghită. Când acesta începu să nici nu mai poată respira, fu în cele din urmă nevoit să își întoarcă într-o parte capul pentru a spune cu gura plină:

– Pe toți dracii, Kris, ți-o jur, viteza cu care mă hrănești nu va avea nici un efect asupra rapidității cu care mă voi reface.

Se surprinse singur spunând acestea, având în vedere cât de lihnit era și că nevoia lui de a înfuleca mâncarea era la fel de intensă ca a ei, de a o simți cât mai repede în stomac. Însă ar fi preferat să o facă el și chiar încercase să o facă, până când brațul îi obosise și începuse să îi tremure după doar câteva încercări.

Slăbiciunea îl făcea țâfnos, firește. Îl înfuria nespus faptul că nu se descurca singur. Și putea doar să spere că acest lucru se datora într-adevăr lipsei hranei și nu vreunei maladii bizare provocate de rana lui de la cap, suferință care poate nu avea să mai treacă niciodată, la fel cum și durerea refuza să se lase alungată. Gândul că era posibil să nu își mai revină niciodată era atât de înspăimântător, încât era pur și simplu inacceptabil. Iar faptul că se simțea chiar mai slăbit decât înainte nu îl încuraja.

Nu îi venea să creadă cât de mult din puțina forță pe care o recăpătase după o noapte de somn liniștit se epuizase în cursul scurtului drum din temniță până la car, chiar dacă îl făcuse sprijinit de uriașul Turgeis. Însă somnul din care tocmai se trezise îl refăcuse parțial, cel puțin suficient ca, atunci când vorbea, să nu lase impresia că era pe moarte.

Kristen aștepta răbdătoare ca Selig să deschidă din nou gura, deloc dispusă să își ceară iertare pentru excesul de zel și știind că nici el nu se aștepta la scuze. Însă întrebă, înainte de a accepta următoarea îmbucătură:

– Unde e Royce?

– Încă în Essex, îmi închipui.

Selig fu atât de surprins încât se opri din mestecat. Crezuse că Royce era pur și simplu ocupat cu altceva în tabără, nu că nu se afla deloc acolo.

– Chiar ți-a dat voie să vii după mine fără el?

Ea nu îi susținu privirea.

– Nu a fost de față ca să-i împărtășesc intențiile mele.

Selig reflectă la cuvintele ei pentru o clipă, apoi spuse simplu:

– Va fi furios.

Ea încercă să pară nepăsătoare, ridicând din umeri.

– Presupun că da.

– Foarte furios.

Ea îl privi mânioasă acum.

– Știu, frățioare, așa că nu mai insista cu asta. Este problema mea, nu a ta. Acum spune-mi ce te doare ca să îi pot spune vindecătoarei...

– Nu – dacă mă iubești, scutește-mă de vindecătoare, interveni el și chiar se cutremură. Cea care tocmai a terminat cu mine se considera și ea vindecătoare, dar n-a făcut altceva decât să mă forțeze să înghit otrăvuri care nu lăsau hrana să îmi ajungă în stomac.

– Înseamnă că ți s-a dat mâncare?

– Da, dar nimic care să îmi rămână în stomac suficient cât să mă ajute, din cauza acelei vrăjitoare bătrâne.

Kristen dădu din cap gânditoare.

– Daneza spunea că ți s-au dat purgative ca să te vindece de febră și probabil a funcționat, căci acum nu ești fierbinte la atingere.

– Febra mea nu a fost chiar atât de mare... Ezită, toate acele ore îndelungate de confuzie și durere fiind atât de încurcate în mintea lui. Delirul, otrava, râsul. Cel puțin nu din câte îmi amintesc eu din ea, se corectă el.

– Ai avut febră în toate cele trei zile cât te-ai aflat la Gronwood? îl întrebă ea.

– Trei?

Îi rămase în gât lingura de mâncare pe care Kristen reușise să i-o strecoare pe furiș în timp ce îi pusese întrebări. Mișcările lui erau atât de lente încât, dacă nu ar fi cunoscut-o suficient de bine

cât să îi anticipeze reacțiile, nu ar fi avut timp să ridice o mână pentru a o opri când ea se aplecă în față, din reflex, pentru a-i da una peste spate. Acum se mulțumi să o privească mânios pentru durerea pe care i-ar fi provocat-o încercând să îl ajute.

Cu un aer defensiv, Kristen îl privi și ea posomorâtă și îi spuse pufnind:

– Nu am pretins niciodată că aș fi deosebit de îndemânatică în a îngriji răniții sau suferinzii, frățioare.

– Nici măcar puțin îndemânatică, consimți el. Te pricepi mai bine să provoci răni decât să le vindeci.

Ea îl ignoră, continuând:

– Dar deocamdată nu mă ai decât pe mine, așa că va trebui pur și simplu să mă suporți.

El îi rânji după aceea și fu dispus să mai accepte o îmbucătură zdravănă, spunând cu gura plină:

– Cumva voi reuși să supraviețuiesc îngrijirilor tale tandre – nu, nu poți să mă tragi de urechi chiar acum.

Ea se lăsă pe spate, zâmbind.

– Păcat! Ți-ar prinde bine.

Selig încetă să zâmbească, privind-o mâhnit.

– Presupun că din prima zi în care mă voi fi pus pe picioare...

– Da.

– Ce mult mi-aș dori să nu te țină memoria atât de mult! Oftă. La drept vorbind, mai bine mi-aș dori să nu fie a mea atât de slabă. Explică-mi ce-i cu cele trei zile.

– Atâta timp ai fost ținut prizonier.

– Nu țin minte să fi durat atât de mult.

– Dar ce anume ții minte?

Expresia lui se schimbă dramatic, reflectând o mânie profundă.

– Durerea... și râsul ei. Mereu râsul ei. Nu am știut niciodată că o femeie poate găsi plăcere în suferința altuia.

Kristen scrâșni din dinți la auzul acestor cuvinte.

– Nu voiam să te obosesc, dar poate ar fi bine să-mi spui întreaga poveste.

Rugămintea ei îl făcu să ofteze, alungând o parte din furie.

– Nu o să mă obosească, Kris, atât e de puțin de povestit. Am fost atacați când ne aflam încă în Wessex; tâlhari, presupun. S-au năpustit din copaci și erau atât de mulți.

– Da, într-un final, a ajuns și la noi zvonul că s-ar putea să fi murit toți. Acolo s-a dus Royce, să verifice. Iar tu ai încasat o lovitură în cap?

– Din spate. Cu un ciomag, cel mai probabil, având în vedere că nu am găsit urme de sânge. M-a doborât pe loc. Când m-am trezit, eram singur, în haine care nu erau ale mele, și cu o asemenea durere de cap încât abia mă puteam mișca. Mai mult, vărsam fără motiv și vedeam totul dublu și eram nevolnic ca un prunc. Pe Thor! În viața mea nu m-am simțit atât de mizerabil!

Kristen se crispă, împărtășindu-i nefericirea.

– Lovitura trebuie să fi fost severă, presupuse ea. Am simțit mica umflătură pe care încă o ai. Probabil a fost de trei ori mai mare, sau chiar mult mai mare, dacă a trecut atâta timp de când te-ai ales cu ea.

– Probabil, consimți el. Dar când m-am trezit, am crezut că mă aflam încă în Wessex, că nu trecuseră decât o zi sau două, având în vedere că nu aveam barbă care să trădeze un timp mai lung. Dar de fapt mă aflam în Anglia de Est, după cum am descoperit cu regret în aceeași zi și nu țineam minte nimic din cum ajunsesem acolo.

– Aproape două săptămâni din care nu-ți mai aduci aminte nimic?

– Da.

– Și fără barbă?

– Da.

Ea rămase gânditoare doar pentru o clipă.

– E evident că te-a dus cineva până în Anglia de Est și te-a îngrijit o vreme, deși tu ai dormit în tot acest timp. Mă întreb de ce te-au abandonat.

– Eu mă întreb doar cine au fost cei care au făcut-o și de ce s-au obosit să mă ia. Nu-mi pot închipui tâlhari saxoni ascunzându-se în Anglia de Est.

– Nu, deci poate că erau tâlhari de loc de prin Anglia de Est, dar veniți în Wessex.

– Și care au crezut că le pot aduce o răscumpărare?

Ea dădu din cap.

– Dar au renunțat după ce au tot așteptat să te trezești și să le spui cui să trimită cererea de răscumpărare.

– Se poate, consimți el.

Kristen oftă.

– Cel mai probabil nu vom afla niciodată. Dar dacă nu te-ai trezit deloc în tot acel timp, e greu de crezut că au reușit să-ți dea prea multă mâncare, dacă s-au obosit măcar să încerce. Cel puțin așa se explică lipsa de carne de pe oasele tale. Și să înțeleg că în continuare te doare capul?

– Da, dar durerea nu mai e la fel de constantă și nici la fel de intensă. Dacă stau complet nemișcat, chiar dispare pentru scurtă vreme. Dar acum am cealaltă durere pe care trebuie să o îndur.

– Unde?

– Pe spate.

Ea nu îi văzuse spatele. Nu purta tunică, însă fusese culcat pe spate în car și nu se clintise din poziția aceea. Chiar și acum, pentru a-l hrăni, Kristen se mulțumise să ceară sacul cu haine de rezervă pentru a i-l pune sub cap, astfel încât să se ridice suficient cât să poată înghiți mai ușor.

– O altă rană?

Expresia lui se transformă din nou într-una de furie pură.

– Întreab-o pe zdreanța aia daneză.

Kristen nu așteptă atât. Îl împinse de umăr până când Selig se întoarse încet pe burtă.

Ea îi auzi șuieratul de durere și înțelese ce îl provocase. Pojghițele care apucaseră să se formeze peste răni se lipiseră de salteaua de paie, și tocmai fuseseră smulse. Iar dârele acelea de piele vânătă și umflată de bășici din care acum supura sângele...

Era mai mult decât putea Kristen să suporte. Fusese acuzat pe nedrept de spionaj, apoi fusese torturat pentru a obține o mărturisire? Și toate acestea fuseseră poruncite de o femeie? *O femeie?*

Selig nu putea vedea rănile, putea doar să le simtă, așa că ea se străduí să le facă să pară mai puțin grave, deși în sinea ei clocotea.

– Nu e chiar așa rău cum pare.

– După cum simt eu durerea pare chiar mai rău.

– Cel mai probabil fiindcă ești atât de slăbit. Încercă să îl facă să uite de răni, deși nu putea. Ai mâncat ceva în general în tot acest timp?

– În ziua când m-am trezit, înainte de a ajunge la Gronwood.

Pe un ton vioi acum, Kristen spuse:

– Ei bine, ai să termini tocana asta – și chiar mai mult, sper eu. Vreau să mănânci întruna, cât de des poți, cât de mult poți. Puse bolul jos pe salteaua de paie, lângă fața lui. Cu restul de aici te descurci singur, cred, nefiind atât de departe de tine. Eu mă duc acum să aduc vindecătoarea și să nu îndrăznești să protestezi. Ea va avea niște unguente de pus pe răni și ceva care să îți ușureze durerile, și nu îți va da purgative, ți-o jur!

Nu îi lăsă răgaz să se opună, pentru că oricum nu l-ar fi ajutat la nimic. Coborî din car, având grijă să nu o zgâlțâie și, astfel, să îl zgâlțâie și pe el. Însă nu pe vindecătoare voia să o caute – nu încă. O căută și o găsi pe daneză, așezată lângă Thorolf la mică distanță de ea.

Erika stătuse cu ochii pe car, așteptând apariția lui Kristen. Sări în picioare, făcându-l pe Thorolf să se ridice și el în grabă, crezând că voia să fugă, până o văzu și el pe Kristen apropiindu-se.

Erika nu fugi, rămase pe poziții, deși tremura. „I-a văzut spatele, a văzut ce i-am făcut la mânie, nu am scuză, nu am scuză, indiferent cum m-ar fi provocat..."

– Te-am mai întrebat și înainte, spuse Kristen, ajungând la ei, pe un ton calm care o surprinse pe Erika. De data aceasta aștept un răspuns. Dacă Selig a venit la Gronwood rănit, așa cum a afirmat Turgeis Trei Metri, înseamnă că venise să caute ajutor. Tu cum l-ai ajutat?

– Am pus să fie biciuit.

Era cel mai prost moment în care Erika ar fi putut da glas cu atâta hotărâre vinovăției ce o măcina, dar se frământase din cauza ei o zi întreagă. Kristen nu auzi glasul vinovăției însă, ci doar cuvintele care veneau să confirme concluziile la care ajunsese singură, și își descătușă furia printr-o lovitură cu dosul pumnului.

Fu o lovitură puternică, venind din partea unei femei de dimensiunile ei, o femeie care nu se mai străduia să își țină în frâu mânia. O aruncă pe Erika la pământ, unde căzu la picioarele lui Thorolf, cu părul auriu murdărindu-se de pământ. Thorolf nu încercă să o împiedice să cadă. Ar fi putut să o facă, dar se mulțumi să se dea la o parte.

Erika își simți obrazul în flăcări. Se izbise de pământ cu atâta forță încât dinții îi tăiaseră obrazul pe dinăuntru. Sângele i se strânse în gură, atât de mult încât o parte se scurse în firicele subțiri pe la colțuri și fu nevoită să îl scuipe pentru a nu se îneca.

Kristen stătea deasupra ei, cu pumnii încleștați, cu brațele rigide, strigându-i să se ridice, că nu terminase cu ea. Avea să o bată până o lăsa lată, Erika era sigură de acest lucru, și nu era absolut nimeni acolo care să o împiedice – Turgeis. Ah, pe buna Freya, nu! Dacă era prin apropiere, dacă privea cumva scena, avea să renunțe la orice urmă de prudență și să se năpustească s-o ajute. Nimic nu l-ar fi oprit să încerce, și ar fi plătit cu viața pentru îndrăzneala lui. Iar Kristen îi striga în continuare să se ridice.

– Doamnă, vă rog, nu unde ne poate vedea.

Dacă se așteptase să audă rugăminți, aceasta nu se numărase printre ele. Kristen pufni disprețuitoare.

– Te amăgești cu gândul că e cineva aici căruia să îi pese de ce ți se întâmplă?

– Lui Turgeis îi pasă.

Ochii ei albaștri se întunecaseră de subînțeles.

Simpla rostire a numelui acestuia făcu o jumătate de duzină de săbii să iasă din tecile celor aflați suficient de aproape pentru a o fi auzit. Însă Kristen nu se lăsă înfricoșată de posibilitatea apariției mătăhălosului gigant. Era prea furioasă.

– N-are decât să vină. Mă îndoiesc că noi două îl vom observa. Acum ridică-te...

Fu întreruptă, însă, și de o voce la care nu se așteptase câtuși de puțin.

– Nu, Kris. Hrănește-o! Ai grijă de ea! Ceea ce va suferi trebuie să vină din mâinile mele.

Kristen scoase un sunet furios de frustrare și porni cu pași mari înapoi spre car. Selig reușise chiar să se ridice în capul oaselor și stătea acum agățat de marginea carului pentru a rămâne astfel.

– Lasă-mă, dădu ea să spună.

– Nu. Mie trebuie să îmi plătească, nu ție.

Vocea lui nu mai era la fel de puternică acum, dar cu nimic mai puțin încăpățânată. Fusese epuizant pentru el să facă efortul de a o opri și avea să insiste în continuare dacă nu se dădea bătută. Kristen înțelegea limpede acest lucru, motiv pentru care cedă, chiar dacă o făcu în silă.

– Prea bine, dar nu îmi place. Și tu culcă-te la loc! Odihna e la fel de importantă pentru tine ca hrana în momentul de față. Să nu te mai prind că ignori vreuna din ele vreodată.

Selig îi aruncă o ultimă privire femeii subțiri, cu șolduri înguste, ghemuită în mizerie, care îi fusese călău, și zâmbi sau încercă să o facă. Chiar și acest lucru se dovedi un efort prea mare pentru el și se lăsă să cadă înapoi pe salteaua de paie cu un geamăt.

Kristen scrâșni din dinți. Era furioasă pentru el, însă el era cel care refuza să o lase să se descarce, iar furia era atât de intensă, încât trebuia neapărat să facă ceva în privința ei. Pe de altă parte, îi înțelegea punctul de vedere. Dacă ea ar fi fost abuzată astfel, nici ea nu ar fi vrut ca familia ei să se răzbune în locul ei, atât timp cât ar fi fost ea capabilă să o facă. Iar Selig avea să fie capabil să o facă de îndată ce își revenea – și era de dorit să își revină cât mai repede.

Se uită din nou spre daneză, fixând-o cu o privire intensă preț de o clipă prelungă înainte de a se apropia de ea. Erika era în continuare la pământ, deși așezată în capul oaselor acum, și nu se ridică în picioare. Expresia lui Kristen nu era cu nimic mai puțin plină de ură decât înainte. Cea a Erikăi era prudentă.

Însă spre Thorolf își îndreptă Kristen ochii când ajunse la ei, pentru a-l întreba:

– A mâncat?

– Nu o merită, replică el tăios.

Chiar dacă era de acord cu el, Kristen recunoscu posacă:

– Deși nu s-ar părea, nici ea, nici oamenii ei nu i-au refuzat hrana lui Selig. Și l-ai auzit, adăugă ea dezgustată, trebuie să fie

ținută teafără și nevătămată până în momentul când va putea el să se ocupe de ea.

– Intenționezi să te stăpânești?

O spuse pentru a-i calma oarecum mânia și, într-o oarecare măsură, chiar reuși. Sora lui, Tyra, fusese cea mai bună prietenă a lui Kristen în copilărie, iar Thorolf îi luase locul în noua casă a lui Kristen. Ba chiar putea să o tachineze așa cum făceau și frații ei și să scape nepedepsit, în timp ce alții nu puteau.

Faptul că o tachină acum o făcu să se analizeze cu ochi critici și să suspine.

– Am să mă mulțumesc să îmi închipui ce îi va face Selig la un moment dat.

– O va fierbe în ulei?

– Cel puțin.

Nici unul dintre ei nu observă că Erika se făcuse albă ca varul, neștiind că glumeau amândoi. Panica o copleși și în gât îi urcă un șuvoi de fiere pe care fu nevoită să o înghită. Și dacă nu ar fi trecut apoi la discuții despre tabără și santinele, și planuri pentru a doua zi, nu ar fi reușit niciodată să își vină în fire înainte ca ochii albastru-deschis ai norvegiencei să se oprească din nou asupra ei.

– Hrănește-o, Thorolf, porunci Kristen pe un ton redevenit tăios. Apoi adu-mi-o să o leg peste noapte. Voi avea nevoie de frânghie. Dacă nu avem, trimite pe cineva în sat să aducă.

Se întoarse să plece. Erika o opri. Tocmai fusese tratată ca un obiect, se discutase despre ea, fără să-i adreseze nimeni vreo vorbă. Era suficient pentru a o face să-și iasă din fire cu totul, doar că acum nu făcu decât să o constate, căci era prea mâhnită și înspăimântată încă pentru a se mânia. Ceea ce era un lucru bun, deoarece ar fi fost o prostie să îi enerveze și mai mult pe oamenii aceia.

– Mai bine mă legi de pe acum, căci nu pot mânca.

– Ba ai să...

– Nu pot mesteca, Lady Kristen.

Nu era o minciună. Interiorul obrazului Erikăi amorțise și cel mai probabil l-ar fi mestecat ca pe mâncare. Și nici nu adăugă că simplul gând la mâncare îi stârnea greață.

Se mulțumi în schimb să spună:

– Poate dimineață.

Kristen nu spuse nimic pentru o clipă, dezbătând în sinea ei dacă să insiste, dar în cele din urmă se dădu bătută cu un gest scurt din cap și îi adresă o ultimă poruncă lui Thorolf:

– Adu-mi frânghia acum!

Apoi o trase pe Erika în picioare și o târî înapoi la car.

Erika nu fu urcată înapoi pe platforma carului, așa cum se așteptase. Fu îmbrâncită să se așeze din nou pe pământ, având la spate una dintre roțile carului. Kristen rămase lângă ea, bătând nerăbdătoare din picior, așteptând frânghia. Însă în continuare nu îi spuse nimic Erikăi și nici nu păru să intenționeze să îi vorbească.

Pe măsură ce se scurse minut după minut, Erika începu să se foiască. Știa că avea să fie legată și lăsată de izbeliște tot restul nopții, iar gândul îi aduse aminte că nu...

Fața începuse deja să i se încingă, dar fu nevoită să întrebe:

– Ai putea să... am nevoie să... adică...

Întreruperea bruscă aduse o expresie încruntată pe chipul lui Kristen.

– Chiar atât de neglijent a fost Thorolf cât să nu te ducă în tufe?

Fața Erikăi era acum în flăcări, dar reuși să spună:

– Nu, dar nu am putut eu – cu el. I-ai spus să nu mă scape din ochi.

– Și nici nu ar fi făcut-o, dar o prizonieră nu-și poate permite să facă pe delicata.

– Te rog! Îți cer asta ca de la o femeie la alta. Dacă te-ai pune în locul meu...

– Am fost în locul tău, danezo. Am fost prizonieră și cei mai mulți dintre vikingii pe care îi vezi aici au fost și ei în lanțuri lângă mine, păziți de cei mai mulți dintre saxonii ăștia. Îți închipui că am avut intimitate?

Deci și această poveste fusese reală, ceea ce îi spusese Selig despre faptul că sora lui se căsătorise cu cel care o luase prizonieră. Iar cei care în trecut fuseseră prizonieri și cei care îi păziseră ajunseseră acum să lupte cot la cot? Erika tot nu reușea să priceapă cum ar fi fost posibil așa ceva; ar fi vrut să întrebe, dar nu îndrăznea.

Spuse doar:

– Te rog!

Dar o spuse pe un ton suficient de disperat încât Kristen să mârâie.

– Pfui! Apoi o trase smucit în picioare. Dacă nu aș simți și eu nevoia...

Erika nu simți decât ușurare, chiar fără a-i mai păsa că degetele lui Kristen, aproape la fel de puternice precum ale unui bărbat, i se înfigeau în brat în timp ce o trăgea după ea, mergând cu pas mare. Însă Kristen se opri la mică distanță de tufele care le-ar fi ascuns, scrutând cu privirea umbrele de dincolo de acestea, iar Erika gemu în sinea ei, crezând că femeia se răzgândise.

Așa că fu surprinsă când auzi pur și simplu:

– Gigantul e soțul tău?

Erikăi nu îi dădu prin gând să mintă.

– E umbra mea, așa a fost din ziua în care i-am salvat viața, când eram doar o copilă. Sunt ca o fiică pentru el.

– Și crezi că e pe undeva pe aici?

Acum se gândi să mintă, dar nu prea mai văzu rostul după ceea ce spusese mai devreme.

– Aș fi surprinsă dacă nu ar fi, recunoscu ea. Rareori se întâmplă să mă îndepărtez până undeva unde să nu mă poată vedea sau auzi.

– N-o să-l ajute cu nimic nici să te vadă, nici să te audă, replică Kristen. În momentul de față nu poate face nimic, chiar dacă ar fi să te urmărească până în Wessex.

Spunând acestea, își chemă unul dintre soldații aflați în apropiere și îi spuse să mai aducă cinci și să se răsfire în jurul zonei în care intenționa să intre. Nu era dispusă să își asume nici un risc cu prizoniera ei, iar obrajii acesteia din urmă se încinseseră din nou.

Kristen, văzând acest lucru, bombăni disprețuitoare:

– Enervant de delicată!

Erika o auzi și se crispă instinctiv.

– Nu am ce face.

– Atunci ar fi înțelept din partea ta să-ți depășești rușinea, îi aruncă Kristen. Pe când va termina fratele meu cu tine, rușinea va fi ultima dintre grijile tale.

Cuvintele ei sunară a promisiune în urechile Erikăi. Poate că norvegianca avea să se mulțumească să își imagineze ce intenționa să facă fratele ei, însă Erika urma să ajungă în pragul nebuniei cu aceleași gânduri. Trebuia să evadeze. Trebuia neapărat. Dar cum, când avea să existe în permanență una sau mai multe perechi de ochi ațintiți asupra ei?

Capitolul 14

Erika nu ar fi știut să spună ce anume o trezise din somn, dar când deschise ochii a doua zi dimineață văzu o pereche de picioare înălțându-se lângă umărul ei drept. Erau picioare lungi, groase și masculine, în zale împletite și cizme până la pulpă din piele fin lucrată. Însă a încerca să vadă ce se afla deasupra acelor picioare se dovedi o greșeală, care îi stârni o tresărire și un icnet tăios de durere.

Uitase în ce poziție se afla, legată strâns de roata carului aflată în spatele ei, cu o bucată de frânghie groasă încolăcită de mai multe ori în jurul taliei, al pieptului și al gâtului, astfel încât dimineața să o găsească tot așezată acolo, cum de altfel și era. Își aduse aminte că încercase să-și țină capul drept, dar probabil i se rostogolise într-o parte odată ce adormise, iar acum mușchii gâtului ei țipau în semn de protest.

Ba chiar nu mai simțea nimic în mâini și antebrațe, care îi erau legate la spate. Însă poate că acest lucru era o binecuvântare, căci își amintea și că încercase să își elibereze mâinile din frânghia mai subțire cu care erau legate. De data asta folosiseră o funie mult mai aspră, anume pentru a descuraja o astfel de încercare, și totuși ea se străduise să își smulgă mâinile din ea, reușind doar să și le julească până la sânge. Și picioarele îi erau complet amorțite, iar ciorapul subțire din dreptul unei glezne fusese sfâșiat de funie în locul unde încercase să își elibereze picioarele, fără succes însă.

Uită de bărbat pentru o clipă cât stătu să-și treacă în revistă toate suferințele. Își ținu limba departe de rana deschisă din interiorul obrazului, temându-se de durerea ce avea să se facă simțită

acolo odată ce se risipea amorțeala. Își răsuci foarte încet capul într-o parte, dezmorțindu-și mușchii înțepeniți până fu în stare să și-l întoarcă fără a se crispa de durere. Măcar atât reuși să facă, apoi, într-un final, își dădu capul pe spate pentru a-l privi pe bărbatul care stătea mut lângă ea.

Acesta nu se clintise din poziția lui crăcănată. Erika îi văzu sabia încă băgată în teacă, cuțitul cu o singură muchie numit *scramasax* pe care saxonii îl foloseau pentru a-i da lovitura de grație unui adversar doborât. Acesta era prins la o cingătoare lată, ghintuită cu metal, cu un singur granat în mijlocul cataramei. O tunică verde îi ajungea până la încheieturi, dar aceasta era acoperită de o cămașă de zale cu mâneci scurte, confecționată dintr-o împletitură mai groasă decât armura de pe picioare.

Două brațe puternice stăteau încrucișate peste pieptul bărbatului. Părul castaniu-închis îi cădea pieziș peste umeri. Ochii de un verde nespus de intens erau ațintiți asupra ei, și nu lipsiți de expresie. Nu era sigură ce emoție i se reflecta pe chip, dar, orice ar fi fost, era aproape de violență.

Ceea ce nu fu suficient pentru a-i smulge cel de-al doilea icnet când privirea ei se ridică suficient pentru a înțelege. O parte din surpriză ținea de cât de chipeș era – și atât de înalt. L-ar fi luat drept saxon dacă nu ar fi fost atât de înalt, depășindu-l cu siguranță pe propriul ei frate cu vreo cincisprezece centimetri. Și nu îl recunoscu, căci intenționat își plimbase privirea peste toți bărbații din tabără cu o zi în urmă, în speranța de a găsi măcar unul cu un chip blând. Nu avusese noroc în această privință, dar pe bărbatul acesta și l-ar fi amintit dacă l-ar fi văzut.

Deși el coborâse privirea spre ea, nu era de fapt spre ea, ci spre car. Iar Erika știa că, deși bărbatul nu putea să vadă înăuntru, coviltirul de piele fiind tras, putea să vadă parțial pe sub aceasta, privind locul unde dormea norvegianca, din fericire pentru ea ignorându-i prezența.

Erika își aminti cât de tare o iritase faptul că acea femeie avea să doarmă atât de aproape de ea, imediat de cealaltă parte a roții, pentru a o auzi pe Erika oricât de puțin s-ar fi foit. Chiar dacă pusese oameni să stea de strajă peste noapte și le poruncise

să n-o scape din ochi pe Erika și să-l caute din priviri și pe uriaș, Kristen tot rămăsese aproape, cu pumnalul în mână.

Chiar în clipa aceea sora războinică dormea încolăcită, cu părul despletit revărsându-i-se pe pământ peste marginea carului, făcând-o imposibil de ratat. Și, la drept vorbind, una dintre cizmele bărbatului era plantată ferm pe părul lung, castaniu-roșcat, din greșeală sau... Nu din greșeală. Bărbatul accepta răbdător ca norvegianca să se miște și, astfel, să se tragă singură de păr, ceea ce în mod cert ar fi trezit-o.

Erika făcu ochi mari când văzu acest lucru și lăsă să-i scape cel de-al treilea icnet în momentul în care trase o concluzie. Pe buna Freya, bărbatul era un dușman al oamenilor aceștia, nu putea fi nimic altceva la cât de limpede se reflecta furia pe chipul lui atât de frumos, nu împotriva ei, nici măcar împotriva ei, ci în mod cert împotriva surorii războinice. Iar dacă el fusese în stare să ajungă în tabără fără a fi împiedicat, Turgeis de ce nu încercase?

Tabăra? Privi în jurul ei pentru a vedea dacă erau toți morți, dar nu era nimeni. Dimpotrivă, toți oamenii se agitau prin tabără, unii mâncând, alții ocupându-se de cai, mulți dintre ei privind spre car. Bărbatul nu le era dușman, deci, era unul de-al lor, dar ce îi stârnise mânia? Și de ce nu îi deranja pe ceilalți să vadă cum își îndrepta furia asupra stăpânei lor?

– Au!

Kristen se mișcase într-un final suficient pentru a se trage singură de păr. Întoarse capul pentru a vedea în ce și-l agățase, văzu piciorul, apoi își lăsă privirea să alunece în sus pentru a vedea cine îndrăznise așa ceva. Ochii ei de culoarea mării se făcură brusc mari, dar în clipa următoare pumnalul ei sfâșie aerul, năpustindu-se spre piciorul aflat în apropiere.

Bărbatul sări în spate, aproape ca și cum s-ar fi așteptat exact la un astfel de atac. Cu părul eliberat acum, Kristen se rostogoli imediat de sub car, ajungând de cealaltă parte a acestuia, unde Erika nu o mai putea vedea. Bărbatul însă putea și, fiind amândoi suficient de înalți cât să vadă cu ușurință peste platforma carului, se fixau reciproc cu priviri încruntate.

– Știam eu că voi ajunge să regret ziua în care tatăl tău ți-a dat ăla, spuse bărbatul.

Se referea la pumnal, își dădu Erika seama, deși nu înțelesese toate cuvintele. El vorbea anglo-saxona și, deși Erika fusese nevoită să o învețe când venise pentru prima dată prin părțile acestea, nu se obosise să o aprofundeze, preferând să îi învețe daneza pe oamenii lui Ragnar.

Însă norvegianca o vorbea fluent și cu același accent nefamiliar pe care îl folosise și bărbatul.

– Lasă-mă o clipă și am s-aduc sabia pe care mi-ai dat-o tu, saxonule.

Sprâncenele lui se strânseră într-o expresie de încruntare profundă.

– Am să te bat până nu mai poți umbla, vikingo. Nu-ți pot face nimic altceva, îi strigă el.

– Și cine o să te ajute să faci asta? îi strigă Kristen la rândul ei.

Erika fu uluită de îndrăzneala ei de a-l provoca în continuare. Iar replica lui Kristen avu efectul scontat. Saxonul răcni și dădu să se cațăre și să treacă peste car pentru a ajunge la ea. Era cu siguranță suficient de mare pentru a o face.

Însă Kristen îi strigă:

– Nu, o să-l zgâlțâi pe Selig. Vin eu la tine.

Avea de gând să vină la el, astfel încât să pună mâna pe ea? Erika nu ar fi îndrăznit, ar fi fugit rapid în direcția opusă. Iar Kristen chiar apăru în stânga Erikăi, fără a o băga mai mult în seamă decât pentru a păși peste piciorul ei întins ca să ajungă la bărbat. Odată ajunsă lângă el, îndrăzni chiar să îi dea un pumn drept în piept. Bărbatul nu se clinti, dar nici nu ridică mâna să o lovească. Expresia lui nu se schimbase, însă, era tot furioasă. Și la fel și a ei.

– Ai putea cel puțin să vorbești mai încet, mitocanule, șuieră Kristen spre el. Stau oamenii și râd naibii de noi de se prăpădesc.

Destul de mulți dintre soldați chiar făceau acest lucru, își dădu seama Erika. Ceea ce avu darul de a-i atenua considerabil propria anxietate, provocată de faptul că se afla atât de aproape de cei doi oameni furioși.

– Vor râde și mai tare când am să te pun pe genunchiul meu și-o să te bat la fund, răspunse el scrâșnind.

Kristen se dădu un pas în spate auzind aceste cuvinte. Încă un pas ar fi făcut-o să se împiedice de picioarele Erikăi, însă îi era

suficient unul ca să se țină departe de bărbat. Posibilitatea de a fi plesnită la fund o intimidase, în timp ce amenințarea cu bătaia nu. Erika găsi acest lucru fascinant.

Pe un ton considerabil mai calm, Kristen îi spuse:

– Pot să-ți explic, Royce.

În mod evident, acesta nu era interesat.

– Poți să-mi explici după ce te bat.

– Oh, nu-i drept!

– Pleci cu soldații mei!

– Și ai lui Selig, îl întrerupse ea, simțind nevoia să sublinieze acest lucru. Împreună, doar o armată numeroasă ar fi putut să ne facă rău, iar toate armatele numeroase sunt risipite.

Nici acest lucru nu îl făcu să se liniștească.

– Ai ieșit cu bună știință din cuvântul meu, femeie! Nu ți-aș fi permis niciodată să vii aici, o știi prea bine.

Replica lui o făcu pe norvegiancă să se crispeze din nou.

– Dacă te-ai fi întors când ai promis că te vei întoarce, ai fi fost de față să îl auzi pe mesager susținând că Selig e ținut prizonier. Îți închipui că aș fi putut rămâne acasă auzind așa ceva? Și este mai bine că nu te-am așteptat. E aproape mort după ceea ce a suferit din cauza lor. Încă o zi la Gronwood ar fi putut să-i pună capăt zilelor.

Erika tresări auzindu-i învinuirea nedreaptă. Însă furia bărbatului se risipi, ba chiar o trase pe Kristen în brațe. Alinare era ceea ce voia să îi ofere, și alinare găsi norvegianca la pieptul lui. În fața acelei scene, Erika se cufundă și mai adânc în mâhnire.

– El unde e? întrebă Royce după câteva clipe de îmbrățișare strânsă.

– În car și cel mai probabil s-a trezit după câtă gălăgie ai făcut. E bine că nu ne poate înțelege, altfel s-ar fi târât afară să mă apere, și și-ar fi făcut mai mult rău.

Royce mormăi:

– Știe că nu e cazul să te apere de mine, soțioară. Și ai să primești bătaia aia pentru spaima pe care mi-ai tras-o, însă voi aștepta până ajungem acasă înainte să mă ocup de asta.

– Ce bun ești, replică ea schimonosindu-se și se desprinse din brațele lui.

Gestul îl făcu pe Royce să își îndrepte din nou atenția asupra Erikăi, iar expresia încruntată cu care o privi i se adresă doar ei de data aceasta, deși remarca fu îndreptată spre soția lui.

– Cred că mai ai ceva de explicat.

Kristen îi urmări privirea, iar pe chipul ei reapăru încruntarea și în voce i se strecură din nou tonul disprețuitor pe care Erika îl cunoștea deja destul de bine.

– Lady Erika de Gronwood – acum prizoniera lui Selig.

– Aproape mort și totuși a capturat-o? întrebă Royce, arcuind sceptic o sprânceană.

– Am făcut-o eu pentru el. Ar fi făcut-o el dacă ar fi fost în stare, însă din cauza ei abia dacă se poate hrăni singur în momentul de față, cu atât mai puțin să se răzbune.

După o clipă, expresia încruntată a saxonului deveni implacabilă.

– Ai s-o trimiți înapoi.

Inima Erikăi tresări la aceste cuvinte, însă speranțele îi fură la fel de repede zdrobite de răspunsul lui Kristen.

– Ba n-am s-o fac. Selig nu poate să se lupte cu tine în privința asta în momentul de față, așa că va trebui să o fac eu pentru el. Prizoniera rămâne.

Royce nu se așteptase să îi opună rezistență.

– O prizonieră daneză? explodă el. Avem pace cu ei!

Kristen țipă la rândul ei la el.

– Ea nu s-a gândit la asta când l-a acuzat pe nedrept, l-a aruncat în temniță și a poruncit să fie biciuit! Avea o rană gravă la cap, era deja nenorocit de foame și mistuit de febră. A ajuns la Gronwood căutând ajutor, dar s-a trezit biciuit în schimb. Uită-te la el și spune-mi că nu merită să fie răzbunat!

Pentru ca Royce să poată face acest lucru, Kristen dădu la o parte coviltirul de piele. Royce se apropie de car pentru a se uita peste parapet. Erika nu putu îndura să îi vadă expresia de oroare. Îi fu de ajuns să îl audă șoptind:

– Dumnezeule îndurător!

Închise ochii. Dacă ar fi putut să intre în pământ, ar fi făcut-o. Selig spuse ceva pe un ton relaxat, glumeț, probabil pentru a-l calma pe cumnatul lui, dar Erika nu înțelegea deloc limba celtă

pe care o folosi acesta. Și orice ar fi spus nu avu nici un efect asupra saxonului înalt.

Royce își trase soția de lângă car și îi spuse pe un ton ce îndemna la rațiune.

– E o greșeală la mijloc, Kristen! Trebuie să fie. Femeile nu îl tratează așa pe fratele tău.

– Femeile normale nu ar face-o, dar asta e o zdreanță fără suflet care se bucură să vadă suferința altora. Cu gura ei mi-a mărturisit ce i-a făcut, iar oamenii lui Selig o știu. Dacă poruncești să fie eliberată, o vor ucide, nu te îndoi de asta.

Expresia lui clocotea de frustrare.

– Alfred mă va jupui de viu dacă va afla că m-am făcut părtaș la asta.

– Nu și dacă află ce a făcut ea, argumentă Kristen. Dar dacă te deranjează, ia-ți oamenii și pleacă! Ceea ce fac eu pentru familia mea nu te afectează pe tine.

– Nu mă afectează? mârâi el, făcând un pas spre ea și determinând-o să se dea înapoi. Cred că mă voi răzgândi în privința locului și momentului în care îți voi administra bătaia.

Kristen avea pumnalul la șold, dar nu îl scoase. Ridică bărbia, însă, și îl avertiză:

– Dacă vrei să sfârșești și tu cu la fel de multe vânătăi, n-ai decât. Nu mă las când știu că am dreptate.

– Dar când te lași tu vreodată? replică el, însă expresia lui arăta acum că se mai calmase. Și nu ai avut dreptate venind aici fără mine, când nu ți-ar fi luat mai mult de o oră să vii spre nord-est după mine. Nu te-ai obosit să o faci pentru că știai că aveam să te trimit acasă și pentru asta vei primi oricum bătaia promisă.

În acel moment Kristen râse și își încolăci brațele pe după gâtul lui.

– Pot să te fac să uiți de sperietura pe care ți-am tras-o, spuse ea încrezătoare.

– Mă îndoiesc, dar am să-ți dau ocazia să încerci.

Erika îi privi îndepărtându-se pentru a vorbi cu ceilalți și nu mai auzi ce își spuseră. Fu uitată pentru o clipă și cu atât mai bine, având în vedere că era cuprinsă de atâta amărăciune.

Cât de aproape de libertate fusese nu demult! Însă îi fusese refuzată de o voință mai puternică. Sau doar atât să fi fost? Nu, chiar dacă și-ar fi dorit ca saxonul să fi fost mai insistent, știa de ce bărbatul cedase în fața soției sale. Simpla vedere a lui Selig înclinase balanța în defavoarea ei, o imagine pe care mintea ei o evocă limpede, alungându-i rapid amărăciunea.

– Ai putut să îi înțelegi?

Auzise carul mișcându-se, chiar o simțise, dar nu ghicise că Selig începuse să se mute spre capătul ei. Ridică imediat privirea spre stânga și îl văzu așezat la capăt, suficient de înalt cât să stea aplecat peste parapet pentru a o privi, strângând lemnul cu brațele pentru a se ține să nu cadă.

Chiar și cu fața răvășită de febră și de durere, era în continuare atât de frumos încât nu existau cuvinte pentru a-l descrie, pomeții lui perfect modelați ieșind poate și mai mult în evidență decât în mod normal din cauză că slăbise atât de mult, cu ochii umbriți de cele mai lungi gene pe care le văzuse vreodată la un bărbat, cu buze atât de senzuale încât promiteau... Erika își alungă astfel de gânduri tulburătoare din minte, uluită că îi vorbise, atât de uluită încât se scurse o vreme până să-i treacă prin minte să îi răspundă.

– În cea mai mare parte, spuse ea, pe același ton nepăsător pe care îl folosise și el, deși cu o notă de prudență. Tu nu ai putut?

– Nu, răspunse el. Cum Royce și mulți dintre cei pe care îi cunosc vorbesc și celta, nu m-am obosit niciodată să învăț. Tu știi celta?

– Nu.

– Atunci e bine că tu și cu mine știm limbile nordice. De ce se certau?

Erikăi nu îi veni să creadă că purtau acea conversație. „Ceea ce va suferi trebuie să vină din mâinile mele." Auzise limpede acele cuvinte, nu se îndoia de ele. Și totuși îi vorbea acum ca și cum nu ar fi existat acel lucru între ei.

Ar fi trebuit să își ceară scuze cât Selig se afla în acea dispoziție bizară, aproape prietenoasă? Ar fi trebuit să îl implore să o ierte? Să îi explice despre Wulnoth?

Cu ochii lui cenușiu intens ațintiți direct asupra ei, nu reuși decât să îi răspundă la întrebare:

– Nu sunt de acord în privința prezenței mele.

El reflectă o clipă înainte de a spune:

– Da, Royce urăște danezii din toată inima. Nu își dorește să aibă vreunul prin preajmă – indiferent de motiv.

Făcuse aluzie la situația dificilă în care se afla, chiar dacă se exprimase blând. Amărăciunea se făcu din nou simțită. Nu avea cum să o țină în frâu.

– Nu te teme, sora ta a ieșit victorioasă.

El dădu din cap, ca și cum nici nu s-ar fi așteptat la un alt răspuns.

– În cazul în care ai fi eliberată fără permisiunea mea, sau ai fugi, aș veni după tine. Nu există loc nicăieri pe pământurile astea sau oriunde altundeva unde să te poți ascunde de mine.

Expresia lui nu se schimbase, rămăsese la fel, adică imperturbabilă. Erika începu să tremure, deși el nu o văzu. Cât de ușor putea să o ia pe nepregătite. Cât de ușor putea să se năpustească asupra ei când se aștepta mai puțin. Cum făcea acest lucru? *De ce* îl făcuse?

– Intenționezi să te joci cu mine, îl acuză ea, negăsind nici o altă explicație.

– Cu siguranță – până voi putea să fac mai mult de atât. Și îi zâmbi, un zâmbet absolut superb care făcu să i se taie respirația. Funiile îți stau bine, domniță, adăugă el pe un ton agreabil, ațintindu-și privirea asupra gâtului ei. Îmi place în mod deosebit cea din jurul gâtului tău.

Erika păli. Intenționa să o spânzure. O înștiința de pe acum ca să apuce să reflecteze la ceea ce o aștepta, să apuce să cunoască teama, ca spaima să îi macine încet mințile. „Ceea ce va suferi trebuie să vină din mâinile mele." Închise ochii, luptându-se cu lacrimile.

Selig o privi, încântat de reacția ei. Era atât de al naibii de frumoasă, atât de al naibii de ispititoare – chiar și acum, detestând-o, îi recunoștea puterea de a-i stârni simțurile – și totuși atât de al naibii de crudă. Nu mai cunoscuse niciodată o femeie care să fie astfel. Să fi fost din cauza puterii pe care i-o încredințase fratele ei? Și mama lui și sora lui aveau o astfel de putere, și totuși

nu abuzau de ea așa cum o făcea această daneză. Poruncise să fie biciuit și pentru ce? Pentru că se oferise să împartă patul cu ea. Când oricare altă femeie s-ar fi grăbit să profite de ocazie.

Biciuit... iar ea stătuse acolo râzând în tot acest timp, ca o superbă vrăjitoare malefică, cu inima de piatră. Însă avea să plătească pentru ceea ce făcuse. Iar lui avea să-i facă plăcere să se ocupe de acest lucru. Până să termine cu ea, avea s-o facă să implore îndurare, iar el avea să fie cel care să râdă și să i-o refuze.

– Îmi place atât de mult funia aia din jurul gâtului tău, continuă el, încât cred că voi pune să ți se confecționeze un cerc de fier, cu un inel prins de el. Sunt sigur că voi putea născoci o mulțime de lucruri de făcut cu acel inel.

Erika ridică privirea și văzu că încă zâmbea, dar în ochi îi scânteia din nou ura, profund mistuitoare. Nu avea să o spânzure deci, dar teama rămase, așa cum și intenționase el. Nici vorbă să se joace doar cu ea. Voia să o scoată din minți.

– Asta nu ți s-a părut amuzant? întrebă el.

Erika deja nu își mai găsea cuvintele. Nu putu decât să clatine din cap.

– Bun, spuse el, pe un ton de-a dreptul glacial. Fiindcă intenționez să am grijă să nu mai râzi niciodată.

O spuse pe un ton cu subînțeles, ca și cum acele cuvinte ar fi conținut mai mult decât o amenințare sau o promisiune. Însă Erika era prea zdruncinată pentru a-l întreba, iar el se îndepărtă de marginea carului până când nu îl mai putu vedea. Pe buna Freya, măcar de-ar fi putut să nu-l mai vadă niciodată.

Capitolul 15

Ziua se scurse exact cum ar fi putut să se aștepte Erika. Kristen urcă în șa și îl însoți călare pe soțul ei, ceea ce însemna că teribila daneză nu putea fi lăsată singură în car cu bietul Selig lipsit de apărare. Lipsit de apărare? Chiar dacă era încă neputincios ca un prunc, cuvintele sale erau ca niște arme.

Erika fu recunoscătoare că nu avea să fie nevoită să îi îndure prezența imediat, chiar dacă singura opțiune rămasă pentru ea era să vină pe jos. Mersul pe jos nu ar fi deranjat-o deloc, însă nu își primise pantofii înapoi.

Nici măcar nu era sigură dacă fusese o scăpare intenționată, căci nu Kristen fusese cea care îi legase mâinile în față cu o bucată de frânghie prinsă de car. Thorolf o făcuse și se îndoia că observase că era desculță, atât de lungă fiind roba pe care o purta pe dedesubt. Era posibil ca norvegianca să fi uitat pur și simplu că îi luase pantofii cu o zi în urmă sau, mai probabil, așa cum și era în realitate și cum se practica adesea, spera ca tălpile ei să sufere în asemenea hal încât să nu poată fugi în cazul în care i se oferea ocazia.

Erika observase imediat gestul de neglijență, însă, din vreun motiv ridicol, probabil pentru că Selig o privise cât timp fusese legată în spatele carului, mândria ei își spusese cuvântul și refuzase să își ceară înapoi încălțările. Carul nu avansa atât de rapid cât să nu poată ține pasul, însă ciorapii nu o protejau deloc de solul aspru.

Începuse prin a merge pe lângă car, astfel încât să nici nu poată vedea înăuntru, dar nici să nu poată fi văzută de bărbatul aflat înăuntru. Dar pe măsură ce se scurseră orele Erika rămase în urmă. Nu căzu nici măcar o dată, însă efortul, adăugându-se fierbințelii tot mai intense a zilei, făcu să fie scăldată în sudoare.

Soarele era de mult sus pe cer când nobilul saxon își aduse calul lângă ea și îi oferi un burduf de apă. Acesta detesta danezii, după spusele cumnatului său, însă ea nu văzu ură în ochii lui. Curiozitate, mâhnire, dar nimic din animozitatea pe care o întâlnise la toți ceilalți.

Erika îi dădu înapoi burduful, așteptându-se ca acesta să plece, însă el îi vorbi:

– Cine te-a lovit?

Umflătura de pe obraz era, desigur, destul de vizibilă. În afară de senzația de piele întinsă din dreptul umflăturii, o și vedea când cobora privirea. Se întrebă dacă se și învinețise. Nu avea de gând să întrebe pe nimeni.

– Soția ta, răspunse ea.

Expresia lui rămase neschimbată.

– Îi protejează pe cei dragi cu multă asprime.

Chiar prea multă asprime. Erika se îndoia că avea să uite vreodată pumnalul pe care i-l pusese la gât.

– Mă așteptam să o facă.

– A, da? De ce?

Ea ridică privirea spre el, întrebându-se dacă era pur și simplu curios sau mai exista și un alt motiv pentru acele întrebări. Ezitând, îi spuse adevărul:

– Bănuiam că nu văzuse încă spatele fratelui ei.

– Ah, urmele lăsate de bici. De ce ai făcut-o?

Erika fu surprinsă să îl audă întrebând acest lucru. Nu îi spusese soția lui nimic?

– Fusese acuzat că spionează. Răspunsurile lui nu mi-au părut sincere când a fost luat la întrebări. Nu era întreaga explicație, nu era nici măcar adevăratul motiv, căci el o insultase, cerusе să fie primit în patul ei, dar voia să știe. Cum se face că toată lumea de aici găsește această pedeapsă atât de neobișnuită? Mă îndoiesc că ai fi procedat altfel.

– Tot ce se poate, însă eu sunt bărbat, iar fața lui de înger nu ar fi avut nici un efect asupra mea.

– Nu înțeleg de ce ar conta, spuse ea pe un ton defensiv.

– Nu înțelegi? Femeile îl răsfață. Îl adoră. Nu îl torturează.

Nici ea nu ar fi făcut-o, își dădu seama Erika, dacă nu ar fi intervenit acele circumstanțe. Începu să o irite considerabil faptul că Selig Binecuvântatul putea cel mai probabil să scape nepedepsit pentru aproape orice dacă soarta lui era decisă de o femeie. Oamenii aceia așa credeau. Sora lui așa credea. Și amintindu-și cum o insultase își dădu seama că, fără îndoială, la fel credea și el.

– Deci voiai să obții o mărturisire?

– Poftim? Ridică din nou privirea spre el, nedumerită, până își aminti că întrebase despre biciuire. Nu... eu.... m-a insultat și mi-am ieșit din fire.

Royce își dădu capul pe spate și râse. Erika scrâșni din dinți. Nu ar fi trebuit să recunoască niciodată acel adevăr.

– Nu e amuzant, spuse ea.

– Ba pe tot ce am mai sfânt, chiar e. Ți-ai ieșit din fire? Acum încep să pricep toată absurditatea asta.

Sugera că nici nu s-ar fi putut aștepta de la altceva din partea unei femei, iar Erika nu privi cu ochi buni această atitudine. Scăparea ei fusese una de moment, își recăpătase rapid controlul. Dacă nu i-ar fi distras atenția accidentul lui Thurston...

Selig îi privi cu ochii îngustați. Nu îi plăcea că Royce se arăta interesat de prizoniera lui, cu atât mai mult cu cât nu putea auzi ce își spuneau cei doi. Îi plăcea și mai puțin că Royce ar fi putut, dacă alegea să o facă, să o elibereze pe femeie, iar Selig, în halul în care era în momentul acela, nu ar fi putut să facă nimic pentru a-l împiedica, în afară de a stârni un război între cele două grupuri, ceea ce nu era dispus să facă.

Dar nici n-ar fi lipsit mult, și nu voia să pună acest lucru la încercare. Erika nu avea să fie eliberată, nu de el, nu până nu își ducea la îndeplinire până la capăt planul de răzbunare asupra ei, iar acest lucru ar fi putut să dureze ani întregi având în vedere cum se simțea.

Îi privi și își dădu seama pe loc când ea se înfurie, apoi îl ignoră pe Royce până când acesta se îndepărtă. Selig avea un talent supranatural de a citi emoțiile femeilor – chiar și ale femeilor pe care le detesta. Nu, nu și a acelora, doar a acesteia anume, căci în viața lui nu mai urâse vreo femeie și, la drept vorbind, îi venea greu să se obișnuiască. Mai ales una atât de atrăgătoare precum această daneză. Ca atunci când venise sora lui, la doar câteva ore după ce porniseră la drum în dimineața aceea, să îi sugereze nepăsătoare că Erika umblase destul pe jos.

Prima lui reacție fusese una de îngrijorare și fusese imediat oripilat de ea. Încă nu îi venea să creadă că o simțise. Fu nevoit să își amintească singur că aceasta nu era o femeie oarecare pentru el, că nu avea nicidecum să o trateze ca pe oricare altă femeie. L-ar fi ajutat dacă ar fi reușit să uite că *era* femeie, dar așa ceva nu era posibil.

Refuzase sugestia lui Kristen, deși ea, ca de obicei, încercase să îl contrazică.

– Vrei s-o lași să cadă și să fie târâtă? Mie mi-e totuna, dar s-ar putea să-și rupă ceva, adăugase sora lui.

El nu fusese dispus să continue cearta.

– Nu e chiar atât de fragilă. Las-o în pace! Abia când va fi în pragul epuizării se va justifica să o lăsăm să urce în car.

Era încă scârbit de el însuși pentru acele câteva clipe de îngrijorare. Chiar dacă fusese o reacție firească din partea lui, intenționa ca de acum înainte să o ignore. La drept vorbind, acum spera că avea să cadă. Decise să nu o lase să urce în car până nu se întâmpla acest lucru.

Și nu ar fi trebuit să mai dureze prea mult. Dacă la început funia fusese prea moale, iar ei i se păruse necesar să o țină pentru a nu se împiedica în ea, acum o târa. Selig se simțea epuizat doar privind-o. Însă nu încetă. Nu încetase nici o clipă să o privească din clipa în care rămăsese suficient de în urmă ca să o poată vedea.

Stătea întins pe salteaua lui de paie, consumând încet grămada uriașă de mâncare pe care i-o lăsase Kristen, bucurându-se de fiecare clipă din chinul danezei. Propria durere și-o ignoră printr-un efort de voință, ajutat de faptul că acum se putea concentra asupra Erikăi Fără-de-Inimă. La rândul ei, ea îl ignora cu desăvârșire, nu îi întâlnise privirea nici măcar o dată, ceea ce nu era deloc ușor de realizat, având în vedere că se afla cu fața spre el.

Când se împiedică în cele din urmă, privirea ei se ridică imediat spre el, arătându-i că nu era chiar atât de inconștientă de faptul că o studia cum ar fi vrut să-l lase să creadă. Nu căzu, se redresă la timp, dar fusese pe-aproape, suficient de aproape pentru Selig.

Îi făcu semn să se apropie de car. Ea ridică bărbia, refuzându-l. Selig se crispă, ceea ce îi stârni mai multe tresăriri și junghiuri de durere prin tot corpul. Îl înfurie nespus că nu putea să meargă direct la ea, să o ia pe sus și să o arunce în car. Ea știa că nu putea, motiv pentru care îndrăznise să-l sfideze. Însă avea și alte opțiuni la dispoziție, mai puțin satisfăcătoare decât a se ocupa personal de ea, dar potrivite pentru a-i îndeplini nevoile.

Se ridică în capul oaselor pentru a-i atrage atenția lui Ivarr – care venea călare în urma carului – și îl chemă în față pentru a-i spune simplu:

– Adu-o!

Ivarr o făcu, fără să comenteze, dar Erika țipă când îi văzu metoda. Fără a descăleca, acesta o luă pe sus, prinzând bine în pumn o bucată din rochia ei din dreptul cefei, și efectiv o aruncă în car. Aterizâ pe genunchi, dar mâinile, legate la încheieturi, nu o puturâ împiedica să se prăbușească în față cu totul.

Întinsă pe burtă, rămase acolo pentru o clipă, recunoscătoare că nu își julise fața pe lemn, dar câtuși de puțin recunoscătoare că se afla din nou în car cu dușmanul ei de moarte. Îndurase destule în dimineața aceea. Ar fi preferat disconfortul fizic în locul chinurilor mentale pe care era el capabil să i le provoace și era hotărâtă să își impună alegerea măcar în această privință.

Intenționând cât se poate de serios să meargă în continuare pe jos, se rostogoli pentru a se ridica în capul oaselor, dar nu apucă să facă mai mult de atât când îi auzi porunca tăioasă:

– Rămâi, altfel am să pun să fii din nou legată fedeleș.

Îi citise gândurile? Tonul lui chiar păruse furios. Din cauză că îi ignorase chemarea? Cu atât mai rău pentru el. Nu se afla acolo din proprie voință și nu avea de gând să se supună tuturor poruncilor lui. Iar dacă el voia să facă scandal, dacă voia să înceapă mai repede torturile din această cauză, ei bine, n-avea decât s-o facă și naiba să-l ia!

Însă Erika nu își transpuse în realitate gândurile rebele, mulțumindu-se să îi întoarcă spatele. Era prizoniera lui. Acest lucru fusese clar stabilit. Dacă ar fi continuat să îl sfideze, nu ar fi reușit decât să își satisfacă propria mândrie. Dar nu și-ar fi ușurat cu nimic situația. Acesta nu fu, însă, singurul motiv pentru care rămase în car.

Oricât de slăbit și de neputincios ar fi fost Selig, era înspăimântată de el la un nivel profund, primitiv, pe care era foarte departe de a-l înțelege. Nici măcar nu era din cauza torturilor mentale pe care le putea provoca, ci doar din cauza lui, prezența lui în situația dată, atât de concretă, atât de aproape încât ar fi putut să îl atingă... și dorindu-și să îl atingă. Pe buna Freya, ce gând nebunesc!

Când el o smuci brusc de coada stângă, se trezi din nou întinsă pe burtă, iar când el continuă să o tragă constant fu nevoită să se dea în spate târându-se pe coate și picioare. Inima ei își accelerâ ritmul până când el se opri din tras și nu din cauza efortului fizic.

Acum era întinsă lângă el, deși la câțiva centimetri mai jos, având în vedere că salteaua de paie nu era suficient de lată cât să încapă și altcineva pe ea în afară de el. Din acest motiv, Erika nu fu nevoită să își sucească prea mult gâtul pentru a vedea că Selig își încolăcise coada ei împletită în jurul pumnului său și nu o descolăci nici acum, că o adusese unde voia el.

Ar fi putut să-i ceară pur și simplu sau să-i poruncească. Oricum ar fi fost, ea probabil i s-ar fi supus, știind că se putea impune prin forță – cum o și făcuse, de altfel. Se gândi să i-o spună, dar nu o făcu, surprinsă din nou de chipul lui atât de fascinant. Tonul lui păruse mânios, dar chipul lui nu părea. Expresia lui era una de satisfacție.

– Nu mai ești la fel de frumoasă acum, ei, fetișcană? spuse el încet, deși mințea. Cumva, halul de mizerie în care se afla îi dădea un aer natural pe care Selig îl găsea incredibil de sexy. Iar puțină mizerie nu reușea să distragă atenția de la frumusețea ei senzuală, care devenea din ce în ce mai greu de ignorat. Însă nu avea s-o lase să afle acest lucru, așa că, pentru orice eventualitate, adăugă: Nici la fel de măreață și arogantă.

Dintr-un motiv de neînțeles, Erika roși. Nu conta deloc pentru ea cum arăta, nu ar fi trebuit să conteze, oricum, având în vedere că de obicei nu îi păsa, dar știa că cel mai probabil nu arătase în viața ei mai rău decât în momentul acela. O bună parte din păr i se desfăcuse din împletituri și îi atârna acum în jurul feței, lipit din loc în loc de piele din cauza sudorii. Era acoperită de praful de pe drum, care se întinsese și o mânjise în cele câteva ocazii când încercase să își șteargă fața pe brațe. Stătuse în propria putoare suficient timp ca să nu o mai simtă, însă el fără îndoială o simțea, iar acest aspect o îngrozea cel mai tare.

Răvășit, cu cercuri negre sub ochi, în continuare arăta superb. Ea însă ajunsese în ultimul hal de zdrențuire și o știa. Faptul că Selig ținea să se asigure că o știa și ea îi arăta la ce se putea aștepta de la această nouă discuție dintre ei.

Decise să nu îi facă jocul de data aceasta.

– Ucide-mă și termină cu asta!

Selig nu știa nici o femeie din câte cunoștea el care să fie înzestrată cu o asemenea îndrăzneală – în afară de mama și de sora lui. Fu surprins, deși nu o arătă. Se mulțumi să îi zâmbească.

Erika și-ar fi dorit din tot sufletul să nu îi zâmbească, căci îl făcea cu mult mai chipeș – și mai înspăimântător.

– Nu, ție n-am să îți ofer moarte. Și nici posibilitatea de a te răscumpăra. Doar tortură fără sfârșit, cum mi-ai oferit și tu mie.

– A ta nu a fost fără sfârșit, îndrăzni ea să remarce.

– Trei zile în temnița ta au fost nesfârșite, domniță. Mare păcat că nu am nimic similar să îți ofer.

Erika își simți brusc gura uscată, dar găsi curajul de a-l întreba:

– Ce intenționezi să faci cu mine?

– În afară de a te lua în robie?

Ea inspiră șuierat înainte să apuce să se stăpânească.

– Nu poți să mă iei în robie.

– Am făcut-o deja.

– Dar fratele meu va veni după mine, spuse ea frenetic. Va plăti orice prejudiciu și tot ce-ai suferit.

– Eu nu sunt saxon și nici nu accept plata prejudiciilor dictate de tradiția lor. Ca viking doresc răzbunare. Ar trebui să știi și tu asta – fiind vikingă.

Dar trăia în Wessex. Sora lui era căsătorită cu un nobil saxon. Trebuia să se supună legilor locale. Erika trebuia neapărat să creadă că întreaga poveste se putea rezolva și sfârși prin plata unor daune, altfel nu i-ar mai fi rămas nici o speranță de care să se agațe.

Sclavă? Nu putea s-o facă. Nu fusese capturată în luptă, ci fusese răpită din propria casă. O răscumpărare ar fi putut să ceară. Ar fi putut să ceară bani de răscumpărare. Viața ar fi putut să i-o ia, deși Ragnar l-ar fi făcut apoi să plătească pentru aceasta cu propria viață. Dar s-o ia în robie, când propria ei familie locuia la o depărtare nu prea mare de ei?

Deși emoțiile ei erau acum date peste cap, încercă să adopte un ton rezonabil.

– Fratele meu nu te va lăsa niciodată să mă păstrezi. Trebuie să te gândești la un preț pentru atunci când va veni.

– Trebuie?

Zâmbea din nou, dar când o smuci brusc de păr îi demonstră că furia îi revenise. Nu făcuse decât să își încleștеze pumnul peste coada ei împletită. Erika se îndoia că știa cât de tare îi trăgea pielea de pe scalp.

– Fratele tău nu e o problemă, adăugă el. Dacă într-adevăr va veni, voi fi nevoit să îl ucid. Și a cui vină va fi, în fond?

Ea închise ochii. Avea s-o facă să plângă până la urmă. Era hotărât să reușească. Iar ea se sufoca de nevoia de a-i refuza această satisfacție.

– Am găsit ceva ce contează pentru tine? o întrebă el pe un ton și mai blând.

– Da, răspunse ea, cu un ton abia șoptit.

– Cât de tare mă vei implora să îi cruț viața?

Ea se crispă și îi susținu din nou privirea.

– Fratele meu nu e un neputincios. Se poate descurca singur.

– Deci nu mă vei implora?

– Nu.

– Înseamnă că ai totuși mândrie? Bun. Să o zdrobesc va fi una dintre prioritățile mele. Vei avea grijă să nu-mi fie ușor, nu-i așa?

Erika și-ar fi dorit să înțeleagă strategiile jocului lui. Sau mai exista vreuna în afară de a o înspăimânta?

– Nu dacă depinde de mine, răspunse ea prudentă.

– Deci intenționezi să te târăști în fața mea atât de rapid?

– Nu asta am vrut să zic.

– Știu. Te gândești să îmi refuzi răzbunarea, dar eu am s-o obțin, în ciuda eforturilor tale. Pe Odin ți-o jur!

Când privirea lui coborî asupra buzelor ei în timp ce vorbea, Erika se crispă din nou. El o văzu și râse. Râsul păru forțat.

– Nu e cazul să te temi de asta – din partea mea, spuse el. Sunt suficient de dorit de femei ca să nu fiu nevoit să mă cobor la cineva de teapa ta.

Erika spera că acele cuvinte însemnau ce credea și ea, că violul nu se afla pe lista de torturi pe care i le rezervase. Pe de altă parte, având în vedere jocurile viclene prin care încerca să îi răpească mințile, poate că era o speranță pe care voia să i-o încurajeze doar pentru a putea să o zdrobească apoi.

Capitolul 16

Brenna Haardrad se întinse pe malul înierbat, lăsând soarele și briza caldă să îi usuce pletele ca pana corbului și să îi alunge expresia de îngrijorare de pe frunte. Era o frunte încă netedă pentru o femeie de patruzeci și cinci de ani. La cât fusese de activă dintotdeauna, și încă era, trupul ei era la fel de ferm ca al unei femei mult mai tinere. Nașterea a patru copii nu lăsase decât câteva urme asupra acestuia.

Un pleoscăit îi atrase din nou atenția spre micul lac în care încă înota soțul ei. Ochii ei cenușii și calzi îl priviră pe Garrick scuturându-și capul cu păr auriu, proiectând picături de apă în toate direcțiile. Și el îmbătrânise bine, acest viking al ei. Încă mânuia sabia de dragul exercițiului, deși în ultima vreme rareori mai găsea ocazia de a o folosi. Cele câteva șuvițe gri care apăruseră recent în părul lui nu îi știrbeau cu nimic nici din forță, nici din frumusețe. Era în continuare capabil să o facă să ofteze de plăcere – chiar des.

Ca de obicei, ezita să iasă din apa răcoroasă. Brenna îl înțelegea. Ea fusese crescută în Țara Galilor, deci nu foarte la nord de acele locuri, dar își petrecuse mai mult de jumătate din viață în Norvegia, iar căldura din sudul Wessexului era ceva cu care dura până te obișnuiai. Dar nu rămâneau niciodată suficient timp cât să se adapteze, iar Brenna știa că zăpușeala îl afecta pe Garrick mai mult decât pe ea, motiv pentru care nu se împotrivea niciodată când el o aducea la lacul aflat atât de aproape de Wyndhurst.

De multe ori descopereau că Royce și Kristen ajunseseră acolo înaintea lor, sau îl găseau pe Selig și oricare ar fi fost femeia aflată în grațiile lui la momentul acela, sau chiar pe amândoi, căci și copiii lor se plângeau de cea mai înăbușitoare parte a verilor de Wessex, chiar dacă acum locuiau aici. Pe toți dracii, Brenna încă se plângea de cea mai friguroasă parte a iernilor norvegiene, așa că îi înțelegea perfect.

Îi strigă lui Garrick:

– Ești în apă de atâta timp încât o să te topești.

El se uită spre soare, aflat încă sus, pe cer, și porni spre mal bombănind:

– Nu știu de ce te las să mă târăști până aici.

Brenna știa că se referea la Wessex, nu la lacul răcoros care îi făcea atâta plăcere.

– Tu ai fost cel care ardea de nerăbdare să își vadă nepoții vara asta, remarcă ea, ca și cum nu ar fi fost și ea la fel de nerăbdătoare.

– Și pentru asta trebuie să plătesc îndurând căldura asta blestemată. Mă gândesc să îi duc înapoi în Norvegia cu noi.

– Mă îndoiesc că Royce va accepta asta.

– Nici nu mă gândeam să îl întreb.

Ea râse. Garrick își aprecia ginerele cu adevărat, dar mai exista o părticică în el care nu avea să recunoască niciodată că exista vreun bărbat suficient de bun pentru unica sa fiică. Și nu îl ajutase nici faptul că el și Royce pășiseră cu stângul în relația lor, cu o luptă pe viață și pe moarte. Din fericire, nu se ajunsese efectiv la moarte de om, iar incidentul fusese în scurt timp urmat de o nuntă. Chiar și așa, Garrick mai avea momente când îl sâcâia pe Royce. Brenna bănuia că o făcea dinadins, din principiu. Bănuia și că acest lucru îi făcea plăcere.

În momentul de față însă, era în mod clar supărat pe Royce pentru că îi permisese lui Selig să se implice în ceva ce sfârșise prin a-l face să fie capturat și aruncat în temniță și pentru că îi permisese lui Kristen să pornească singură să îl elibereze. De parcă saxonul ar fi putut să împiedice vreunul din cele două episoade.

Brenna încercase să îi atragă atenția asupra acestui aspect, dar Garrick fusese prea supărat pentru a o asculta. Ar fi încălecat să plece după ea imediat dacă ar mai fi fost suficienți cai rămași la Wyndhurst pentru el și oamenii lui. Avea de gând să o facă oricum dacă nu se întorceau până a doua zi.

Brenna nu dăduse glas propriei ei îngrijorări. Pentru Kristen nu se temea prea tare. Fata era însoțită de o mică armată, soțul ei pornise rapid după ea, iar Brenna o învățase tot ceea ce știa ea în materie de mânuire a armelor, ceea ce era considerabil. Însă Selig,

luat prizonier și neputincios printre străini – era un subiect care în mod cert îi stârnea mai mult temerile materne.

Toată lumea știa cum reacționau femeile în fața fiului ei cel dintâi născut, dar nu toată lumea observa reacția bărbaților, bărbați care nu îl cunoșteau, și cât de des stârnea în sufletul acestora emoții amare, într-un fel sau altul. Era ceva tipic masculin, presupunea, un sentiment având la bază preponderent gelozia și invidia trezite de frumusețea lui ieșită din comun, pe care străinii se străduiau din răsputeri să le ascundă. Și care rareori duceau la ceva concret, căci Selig era, în fond, înainte de toate, un războinic, înzestrat cu forța și îndemânarea necesară pentru a-i face pe majoritatea bărbaților să îl trateze cu o prudență sănătoasă.

Dacă cei doi copii ai ei nu se întorceau până a doua zi, avea să îl însoțească pe soțul ei pentru a vedea ce anume îi reținea, indiferent dacă acesta accepta sau nu, și ferească sfântul să încerce cineva să-i stea în cale când încerca să îi găsească. Însă deocamdată, cu briza caldă mângâind-o senzual și cu bărbatul pe care îl iubea stând lângă ea îmbrăcat doar în pantaloni, și aceia lipiți de corp, își lăsă grijile deoparte.

Privirea ei urcă și coborî apreciativ pe tot corpul lui. Vikingul ei avea un piept uriaș, adânc și lat; cât de des se pierdea la pieptul acela. El îi observă privirea și schimbarea expresiei de pe chip, devenită acum provocatoare. În ochii lui de culoarea apei se aprinse lumina pe care Brenna reușea întotdeauna să o stârnească.

– Acum că te-ai răcorit, speri să rămâi așa? îl întrebă ea.

Fusese o întrebare provocatoare care îi aduse răspunsul pe care și-l dorise. Garrick se lăsă în genunchi și se întinse, acoperindu-i pe jumătate trupul cu al lui. Ea începu să râdă, pentru că era încă ud, iar apa îi picura din păr peste ea, însă râsul îi fu întrerupt brusc de sărutul lui și fu urmat curând de un geamăt. O uluia uneori că pasiunea din care se născuse viața lor împreună nu pălise deloc. Putea exploda la fel de intens ca în tinerețea lor, sau putea să ardă mocnit, lăsându-se savurată, însă era întotdeauna acolo și întotdeauna împărtășită.

Auziră amândoi când cineva strigă numele lui Garrick și reacționară amândoi la fel, aducându-și aminte de temerile lor, uitând deocamdată de pasiune. Garrick sări imediat în picioare, pentru a privi peste mal, ceea ce pentru el era ușor având în vedere

înălțimea lui. Brenna fu nevoită să urce în grabă același mal pentru a vedea cine îi deranjase și ajunse exact la timp pentru a auzi vestea pe care se rugase să o primească.

– Au trimis pe cineva înaintea lor. Vor ajunge într-o oră.

– Și fiul meu? îi strigă Garrick.

– E cu ei.

Garrick îi făcu omului semn să plece și închise ochii, lăsându-și capul pe spate, între umerii puternici și ridicând fața spre cerul senin al după-amiezii. Brenna știu că aducea mulțumire tuturor zeilor pe care îi știa, inclusiv propriului ei zeu. Se duse la el și își petrecu brațele în jurul lui, sprijinindu-și capul de pieptul lui. Brațele lui o cuprinseră și o strânseră. Ea se pregăti sufletește să îndure.

Ușurarea ei era atât de intensă încât simți lacrimile inundându-i ochii. Ceea ce o făcu să râdă, și o vreme râseră împreună. În cele din urmă, îndrăzni să întrebe:

– Vrei să mergem să le ieșim în întâmpinare?

– Cred că am ajuns la vârsta când ar fi mai respectabil pentru noi să îi așteptăm acasă.

Ea își arcui sprâncenele.

– Nu ne va lua o oră să ne întoarcem acasă.

– Știu, spuse el, și rânji.

Apoi Brenna se trezi rapid pusă din nou la pământ, iar râsul ei se făcu auzit dintr-un alt motiv.

Capitolul 17

Selig își forța refacerea. Deși nu era nici pe departe pregătit să o facă, renunță la car în cea de-a treia dimineață pentru a călări în șa cu Kristen. Făcuse eforturi considerabile să o convingă că era în stare de așa ceva. Pentru a-i ascunde durerea tot mai intensă, fu nevoit să facă încă și mai multe. Dar era hotărât. Era nerăbdător. Și voia să se vadă instalat ferm în spatele zidurilor înainte să apară fratele Erikăi cu cererile care, îl convinsese aceasta, erau de acum inevitabile.

Zidurile ar fi fost necesare doar pentru a-l ține pe acesta la distanță până când Selig se refăcea suficient ca să îl poată înfrunta. Nu voia să se ajungă la o confruntare între două armate – presupunând că fratele ei avea una la dispoziție. O simplă ciocnire între ei doi ar fi rezolvat problema și nu avea scrupule în a-l ucide pe fratele Erikăi, nu când el însuși ar fi fost ucis sub simpla suspiciune că ar fi fost iscoadă în cazul în care Ragnar Haraldsson s-ar fi aflat la Gronwood în loc să fie doar Erika; cel puțin așa susținuse ea.

Își aminti când îi spusese acest lucru. Când cineva îți pomenea de propria moarte, conversația avea tendința să ți se întipărească în minte. Și-ar fi dorit doar ca febra să nu fi fost atât de intensă chiar și atunci, ceea ce i-ar fi permis să își aducă aminte mai mult din interogatoriul la care îl supusese și de tortura care urmase. Însă ucigându-l pe Ragnar i-ar fi zdrobit Erikăi speranțele de salvare, ceea ce lui îi convenea de minune.

Se înfuriase când văzuse sângele de pe patul carului în locul unde Erika își ținuse picioarele, în ziua când venise pe jos în urma ei. Nenorocita de femeie mai degrabă ar fi sângerat până la moarte decât să ceară ajutor. Era la fel de orgolioasă ca Kristen, însă malefică, nu bună la suflet. Avea să aibă el grijă să pună rapid capăt aroganței ei – imediat ce se refăcea.

Până atunci, nu voia să o vadă îngenuncheată de durere sau de extenuare. La momentul potrivit, voia să o știe îngenuncheată pentru că îi cedase lui complet, cu umilință. Ce satisfacție ar mai fi avut dacă trupul ar fi făcut-o să cedeze, dar mintea ei ar fi continuat să îl sfideze? Așa că nu din grijă față de ea ceru să nu mai umble pe jos. Ci mai mult din hotărârea lui de a ajunge acasă cât mai repede posibil.

– Au venit! țipă Kristen încântată.

Selig, așezat în spatele ei pe calul masiv, fusese la fel de bucuros și el să vadă zidurile domeniului Wyndhurst apărând în sfârșit în fața lor. Dar la strigătul lui Kristen, ce încă îi țiuia în urechi, mijì ochii pentru a-i desluși pe părinții lor cățărați pe zidurile exterioare, făcându-le cu mâna.

Gemu în sinea lui. Îl anunțaseră că era posibil să vină anul acela, dar date fiind circumstanțele actuale, sperase că nu aveau s-o

facă. Și își dorise să fie cocoloșit? Avea să aibă parte chiar de prea multă cocoloșeală din partea mamei lui, iar ei nu putea să îi opună rezistență așa cum putea în fața surorii lui. Ea o să-l forțeze să stea la pat și avea să rămână acolo până hotăra *ea* că era în stare să se ridice. Iar Kristen îi spusese deja că refuza să îl lase să se mute în propria casă până nu punea înapoi greutatea pierdută. Nu avea încredere că femeile pe care i le adusese Ivarr aveau să îl hrănească așa cum ar fi trebuit.

– Eventual ai putea să te abții de la a le spune cât de mult am slăbit? o rugă el pe Kristen, pe un ton glumeț, dar totuși plin de speranță.

– Nu fi naiv! Poți ascunde scobitura burții sub o tunică împrumutată, dar carnea care s-a topit de pe tine ți se observă la fel de tare și pe chip.

Selig nu conștientizase acest lucru, dar ar fi trebuit s-o facă.

– Nu mai sunt atât de chipeș, ei?

– Ești atât de urât, încât cu greu te suport.

Ea se alese cu o ciupitură, chicoti bucuroasă, apoi porni în galop spre porțile domeniului Wyndhurst. Exact ceea ce îi trebuia durerii lui de cap violente. Însă Kristen nu se gândea la slăbiciunea lui în acel moment, și, la drept vorbind, el o asigurase că se simțea bine.

Reuși cumva să rămână în șa fără a-și încleșta prea tare mâinile pe sora lui. Ea sări de pe cal din clipa în care intrară pe poartă și o luă la fugă spre părinții lor, care se grăbiră la rândul lor să le iasă în întâmpinare.

Ajunse mai întâi la Brenna și o îmbrățișă, ridicând-o de la pământ cu entuziasm. Mama lor nu era o femeie măruntă. După standardele celților, era chiar înaltă. Însă fiica ei era cu cincisprezece centimetri mai înaltă. Veni apoi și rândul lui Garrick, iar de data aceasta Kristen fu ridicată de la pământ și învârtită în aer.

Selig rămase în șa. La drept vorbind, nu credea că ar fi putut să descalece singur fără a cădea în nas. În ultimele câteva zile se îndopase cu mai multă mâncare decât oricând altcândva în toată viața lui, însă forțele i se refăceau într-un ritm enervant de lent, iar orele pe care le petrecuse călare tocmai îl storseseră din nou de putere.

Își lăsă o clipă să se uite unde era Erika și să observe că restul grupului lor intra încet pe poartă. Royce îi înțelese dificultatea și veni la el, încălecând chiar înainte ca mama lui Selig să ajungă la acesta.

Brenna îi aruncă o singură privire și spuse:

– Cât de chinuitoare e durerea?

Selig oftă. Ar fi putut să mintă, însă ea și-ar fi dat seama.

– E suportabilă, răspunse el.

– Asta nu îmi spune...

– Ba da, interveni Garrick, băgându-se în fața Brennei pentru a-l ajuta pe Selig să coboare.

Selig fu recunoscător pentru brațul puternic al tatălui său, dar era hotărât să intre în casă fără nici un ajutor, de dragul mamei sale. Îi luă mâna pe care i-o întinse ea și o trase spre el într-o îmbrățișare, ceea ce se dovedi o greșeală. Nu o putea strânge la fel de tare ca de obicei. Ea observă.

– Ei au murit? fu primul lucru pe care îl întrebă ea, în stilul ei lipsit de ocolișuri.

Selig râse. Lângă ei, Garrick și Royce își dădură amândoi ochii peste cap la auzul acelei întrebări de om însetat de sânge. Însă Royce nu ar fi trebuit să fie surprins.

Prima lui întâlnire cu mama lui Kristen fusese în toiul nopții, când fusese trezit de pumnalul ei lipit de gâtul lui, și nu se îndoia deloc că l-ar fi folosit asupra lui dacă nu i-ar fi dat răspunsurile corecte pe care le aștepta. La scurt timp după aceea fusese nevoit să se lupte pe viață și pe moarte cu nobilul lor cavaler viking. Ochii acestuia îi spuseseră lui Royce cu cine avea de-a face, căci erau de același albastru limpede ca ochii lui Kristen. Știind acest lucru, nu ar fi fost în stare să îl ucidă, nici măcar dacă ar fi fost posibil, ceea ce nu fusese demonstrat în mod cert. Dar erau o familie foarte strânsă. Dacă îi făceai rău unuia dintre ei, ceilalți îți deveneau dușmani de moarte. Chiar îi era milă de daneză.

– Tâlharii au fost cei care m-au doborât, mamă, îi explică Selig, iar ei au fugit de mult, furișându-se înapoi în văgăunele lor. Doar pe unul dintre ei l-aș recunoaște, deși vor fi greu de găsit.

– Asta a fost doar prima lui rană, adăugă Kristen. S-a dus la danezi să le ceară ajutorul, iar ei l-au aruncat în temniță. Era mistuit de febră, iar ei au pus să fie biciuit.

Brenna își îndreptă privirea spre fiica ei.

– Ei au murit?

– Nu, dar persoana responsabilă e aici de față. Kristen arătă fără șovăială înspre Erika. Și Selig se va ocupa de ea când va fi în stare.

– O femeie? spuseră Brenna și Garrick deodată.

Selig se crispă.

– Chiar trebuie ca toată lumea să găsească asta atât de greu de crezut? Nu am fermecat toate femeile pe care mi-am propus să le seduc. Am dat greș de câteva ori, cât să nu mi se urce la cap.

Afirmația lui fu întâmpinată de mai multe chicote de râs sceptice, înainte ca Kristen să spună, aruncându-i fratelui ei o privire mânioasă:

– A insistat să vină călare, dar văd acum că a fost o greșeală. Mă bucur să îl las de acum în grija ta, mamă. Mă îndoiesc că pe tine te va păcăli cu promisiunile lui că e bine înainte să fie și adevărat.

Cei doi frați se înfruntau acum cu priviri furioase. Brenna, pe de-a-ntregul de acord cu fiica ei, începu să împartă porunci. Selig se uită spre Royce, așteptând ajutor. Dar chiar dacă se afla în propria casă, Royce nu avea de gând să se certe cu soacra lui, iar privirea lui o arăta clar. Apoi se dezlănțui iadul când toate femeile din casă se năpustiră asupra lui Selig cu un potop de lacrimi zgomotoase.

Jumătate dintre ele plângeau pentru că era viu, jumătate pentru că era atât de evident din felul în care arăta că suferise. Toate voiau să îl ajute să se refacă, iar el nu reuși să le convingă că nu aveau nici un motiv de îngrijorare. Nici una dintre ele nu îl ascultă. Chiar și lui Kristen îi fu greu să le facă să se risipească fără a găsi o sarcină anume pentru fiecare dintre ele, și nu erau sarcini destule să le ajungă tuturor.

Royce și Garrick stătură deoparte în timp ce Selig fu dus în casă. Royce se amuză, până când observă privirea sumbră a socrului său.

– Va fi bine odată ce își revine la greutatea normală, îi spuse Royce. Durerea de cap s-ar putea să dureze mai mult până să treacă. A fost o lovitură violentă, mi s-a spus.

– Cine l-a înfometat?

– Rana căpătată. A stat aproape două săptămâni inconștient.

– Da, așa se explică, spuse Garrick dând din cap, apoi adăugă: Cred că voi merge la vânătoare vara asta.

Royce râse.

– Kristen a spus aproape același lucru și ea, că în Wessex există prea mulți tâlhari și ar fi timpul să mai eliminăm dintre ei. Dar Selig nu își dorește să se răzbune decât pe cea de acolo. E surprinzător cât de mult o urăște.

Garrick îi urmări privirea și își ațintă ochii asupra danezei, care tocmai era dusă în casă, în urma mulțimii. Era în ultimul hal de mizerie, deși atrăgătoare, și era posibil să se dovedească a fi chiar frumoasă odată ce se spăla.

– Ce intenționează să-i facă?

– Ce face el cu orice femeie? replică Royce, ridicând din umeri.

– Nu, nu și dacă o urăște.

Royce își putea permite să îl contrazică. Și el urâse vikingii din tot sufletul, iar soția lui fusese vikingă. El o disprețuise pentru ceea ce era și, crezând-o pe deasupra și târfă, o disprețuise cu atât mai mult. Dar faptul de a avea în mâinile sale o femeie precum Kristen îl făcuse să treacă rapid peste ură.

Însă Kristen nu îl rănise niciodată personal, așa cum făcuse Lady Erika cu Selig, iar acest lucru conta enorm.

Capitolul 18

Erika era așezată pe podea într-un colț al dormitorului, ignorată, cu încheieturile și gleznele legate din nou pentru a o ține acolo.

– Până ți se pregătesc lanțurile, îi spusese Ivarr.

Nu se grăbea să vadă acest lucru dus la îndeplinire.

Activitatea din încăpere nu încetase de când intrase ea. Se aducea și se ducea apă. Apoi se aducea și se ducea și mai multă. Se aducea mâncare, care apoi era dusă înapoi înainte să se răcească. Apoi se aduceau alte bucate fierbinți pentru a o înlocui.

Vindecătoarea, o femeie bătrână cu păr castaniu lățos și o limbă tăioasă care nu ținea cont pe cine anume atingea, amesteca ierburi la o masă din apropiere. Selig fusese dezbrăcat, examinat, pipăit. Mai multe femei fuseseră de față în momentele acelea, iar Erika nu o observase nici măcar pe una dintre ele să roșească. Avea să afle mai târziu că dintre toate doar vindecătoarea nu îl mai văzuse niciodată gol pe Selig – în afară de ea însăși. Iar Erika era cea care roșise – și își ferise privirea.

Torentul de lacrimi la care fusese martoră o dezgustase. Toate femeile acelea se purtau ca și cum ar fi fost soțiile lui, dar ea știa prea bine că saxonii nu permiteau decât o singură soție, iar el trăia printre saxoni. Însă printre femeile de acolo nu era nici una care să pară a avea autoritatea unei soții. Singura cu autoritate era femeia mai în vârstă, cu părul negru, care îi aplica cu blândețe un unguent pe spatele acoperit de vânătăi.

Din câte apucase Erika să vadă în curte și din câte aflase înainte de la Kristen, se temea că aceasta era mama lui. Încă o persoană din familia lui care să o disprețuiască. Se rugă să nu îi cadă sub ochi, dar era prea puțin probabil deocamdată, căci femeia era concentrată pe deplin asupra fiului ei.

Erika își sprijini capul de perete și închise ochii, încercând să ignore ceea ce se petrecea pe patul mare. Se abandonă gândurilor ei, la fel de neliniștite cum fuseseră în permanență de când fusese capturată. Nu se petrecuse nimic care să îi atenueze temerile. Iar sosirea la acel conac atât de bine fortificat, înconjurat de ziduri de piatră înalte și solide, nu făcuse decât să i le intensifice.

Turgeis cel mai probabil nu mai era atât de aproape. Își pierduse speranța că s-ar fi putut strecura în tabără la o oră târzie din noapte și să o ia pe sus, ducând-o undeva la adăpost. Zidurile de piatră de aici erau fără îndoială păzite temeinic, iar porțile, încuiate peste noapte. Iar Turgeis nu era un bărbat care să se poată furișa neobservat pe poartă, nici ziua, nici noaptea.

Erika nu mai putea acum decât să își aștepte fratele și nu știa cât ar fi putut să dureze. Nu avea să tolereze gândul că Selig l-ar fi ucis, așa cum afirmase acesta. În schimb Ragnar avea să îi forțeze mâna lui Selig, iar ea avea să fie eliberată. Trebuia să se agațe de această speranță.

Fusese scutită de alte „conversații" intimidante cu dușmanul ei de moarte și nici nu mai fusese obligată să călătorească în car cu el. Când abandonaseră vehiculul în cea de-a treia dimineață, ea fusese urcată în șa în spatele lui Ivarr pe masivul lui cal de război. Dar Erika nu era sigură care dintre cele două mijloace de transport era mai dezagreabil.

Ivarr era chiar mai rău decât Thorolf prin atitudinea lui de dispreț rece. Iar a călări cu el fusese o sforțare pentru absolut toți mușchii din trupul ei, căci se străduise să evite să îl atingă. Descoperise că, așa cum Thorolf era cel mai apropiat prieten al lui Kristen în ținutul acela, în afară de familia ei, Ivarr era cel mai bun prieten al lui Selig. Știind acest lucru, presupunea că ura pe care o nutrea față de ea era de înțeles. Doar că ei îi era foarte greu să o înghită.

Drumul acela nu fusese nicidecum unul ușor. În afară de viitorul ei nesigur, care o înspăimânta atât de tare, fusese în permanență chinuită de teama că Kristen avea să o abandoneze pe deplin în mâinile lui Selig, în special după ce li se alăturase și soțul ei. Dar nu fusese așa. Rugămintea Erikăi din acea primă noapte funcționase, iar norvegianca venise în continuare să o ia de fiecare dată când simțea și ea nevoia să se ușureze.

Într-unul dintre acele momente Erika încercase chiar să pătrundă dincolo de antipatia lui Kristen față de ea și să facă apel la bunul-simț cu care era înzestrată fără îndoială aceasta, amintindu-i de consecințele ce de-abia acum urmau să se producă și care încă puteau fi evitate.

– Fratele meu va veni după mine, îi spusese lui Kristen. Chiar dacă noi doi nu am fi apropiați, tot ar veni.

– Da, presupun că așa va fi. Dar nu va putea să te ia înapoi decât dacă va alege fratele meu să te elibereze. Iar pe atunci s-ar putea să nu mai vrei tu să te întorci.

Erika nu își putuse închipui decât un singur motiv pentru a nu mai dori să se întoarcă acasă – dacă Selig i-ar fi compromis virtutea.

– Vrei să spui că mă va viola?

Kristen pufnise disprețuitor.

– Să violeze o femeie pe care o urăște? Ăsta e singurul lucru de care nu e cazul să te temi.

– Atunci de ce nu aș mai vrea să plec acasă?

Kristen ridicase din umeri.

– Fiindcă probabil vei ajunge să îl iubești.

Erika fusese nu doar sceptică, ci aproape izbucnise în râs în fața ridicolului unei asemenea idei.

– Să iubesc un bărbat care vrea să-mi facă rău? Cum te poți gândi la așa ceva?

– Asta ar fi o pedeapsă pe măsura faptei tale, nu-i așa?

– Nu se poate întâmpla.

– Nu spune că nu se poate. Cel mai probabil nu vei putea să te abții. Ele nici măcar nu încearcă vreodată.

– Ele?

– Toate femeile care îl iubesc.

Toate femeile care îl iubesc.

O afirmație neobișnuită, dacă nu te gândeai cât de ieșit din comun era bărbatul acela. Erika nu se temea că avea să ajungă să facă parte din mulțimea acelor femei, dar fu surprinsă să constate cu propriii ochi cât de numeroase erau.

Mai multe dintre ele își tot făcuseră de lucru intrând și ieșind din încăperea în care se afla acum. Câteva aproape ajunseseră să se bată pe motiv de cine și ce să îi aducă lui Selig. Și totuși era vorba de un bărbat în care Erika nu distingea nici o picătură de căldură, de compasiune sau de iertare, și cu siguranță nici urmă de îndurare. Cum puteau atât de multe femei să fie atât de superficiale, să iubească un bărbat doar pentru frumusețea sa, fie ea și atât de remarcabilă precum cea a lui Selig?

Doar mama și o servitoare în vârstă se mai aflau în încăpere când Erika își îndreptă din nou atenția asupra ei. Selig fusese învelit, era în continuare întins pe burtă, cu ochii închiși, și probabil dormea, având în vedere că cele două femei vorbeau acum

în șoaptă. Cele două tocmai se pregăteau să iasă, strângând cârpele care fuseseră folosite pentru a-l spăla pe Selig, găleata de apă, borcanul de săpun moale, mâncarea rămasă.

Erika își ținu respirația, sperând în continuare să scape neobservată. Nu îi era dat, însă. Dimpotrivă, ambele femei porniră spre ea, oprindu-se la picioarele ei. În mod evident, fuseseră conștiente de prezența ei de la bun început.

– Eu sunt Brenna Haardrad, mama lui Selig.

Tonul îi era înțepat. Expresia – una de antipatie profundă, cu care Erika era deja obișnuită. Aceasta se reflecta și pe chipul servitoarei.

– Am bănuit, replică Erika.

– Mi-a povestit ce s-a întâmplat – și ce rol ai avut tu în toate astea.

– A spus și care va fi răzbunarea lui?

– Eu ți-aș administra o bătaie cu biciul egală cu cea pe care i-ai administrat-o tu – pentru început. Dacă aș fi fost de față și l-aș fi văzut când a fost eliberat, te-aș fi ucis. Pe de altă parte, așa reacționează oamenii iuți la mânie, nu-i așa? Acționează rapid, apoi regretele își spun cuvântul prea târziu. Trebuie să îmi laud fiica pentru stăpânirea de care a dat dovadă.

Culoarea se scursese de pe chipul Erikăi, dar începu să reapară la auzul cuvântului „regrete".

– Vreți să spuneți că acum nu mă veți ucide?

– Decizia nu e în mâinile mele, dar nu, nu aș face-o. Moartea, ca izbucnirile de mânie, se termină prea rapid, în fond.

Cuvintele ei păreau a fi de rău augur, astfel încât Erika nu fu sigură dacă era cazul să se simtă ușurată.

– Dar ce intenționează să facă?

Brenna ridică din umeri.

– Nu mi-a spus, dar nu fi atât de nerăbdătoare să afli. Ai puțin răgaz până se reface, ceea ce e mai mult decât meriți. Acum că spusese tot ceea ce avea de spus, Brenna se întoarse spre servitoare. Du-o jos în sala de baie, Eda, și va avea nevoie de haine noi.

– Nu.

Refuzul venise de pe pat, clar și răspicat. Selig nu adormise, până la urmă, ci ascultase fiecare cuvânt.

Brenna îi aruncă o privire și îi spuse ceea ce era deja evident.

– Dar pute, Selig.

– Poate să facă baia, dar aici. Nu pleacă din prezența mea.

– De ce?

– Întreabă-mă despre orice altceva, mamă, dar nu-mi cere socoteală în privința ei.

Tonul lui fusese unul rece, care nu permitea împotrivire. Vorbise ca bărbat, nu ca un fiu. Ceea ce nu ar fi împiedicat-o pe Brenna dacă aceasta nu ar fi decis deja să nu se bage.

Se mulțumi să spună:

– Nu am crezut că va veni vreodată ziua în care să urăști o femeie.

– Orice e posibil cu provocarea potrivită, replică el.

– E drept. Oftă. Prea bine. Apoi îi spuse Edei: Pune să se pregătească baia aici. Oricum va avea și el nevoie de ea mâine.

O ignoraseră amândouă pe Erika, fără a o întreba dacă voia să facă baie, cu atât mai puțin unde voia să o facă. Dar ea în mod cert nu voia să o facă acolo și o spuse:

– Nu pot să fac baie sub privirile lui, Lady Brenna.

Ochii cenușii identici cu ai lui Selig se ațintiră din nou asupra ei.

– Nu ai încotro.

Erika ridică semeață bărbia.

– Ba da. Prefer să put.

– Ba n-ai s-o faci. Fiica mea nu tolerează neglijența în casa ei și nici eu n-am de gând să-ți simt mirosul de fiecare dată când intru în încăperea asta. Poți să faci baie singură sau le chem înapoi pe femei să te spele ele.

În acel moment Selig își exprimă propriile preferințe.

– Nu femeile. Au să se năpustească din nou asupra mea. Trimite-l pe Ivarr și alți doi dintre soldații mei...

Erika nu știu cum să intervină mai repede.

– Mă îmbăiez aici!

– Așa mă gândeam și eu.

Tonul satisfăcut al vocii lui irită nervii deja întinși ai Erikăi, însă refuză să mai scoată un cuvânt. Dacă spunea ce își dorea,

doar îl provoca pe Selig să facă exact opusul. În mod evident hotărâse să se mai joace puțin cu ea.

Brenna se întoarse la pat suficient cât să bombăne încet.

– Nu văd ce speri să obții insistând asupra acestui lucru, Selig. Nu e ca și cum ai fi în stare să profiți de situație.

– Ai înțeles greșit situația, mamă, spuse el la fel de încet. Ea nu va cunoaște niciodată atingerea mea. Ceea ce voi obține este exact ceea ce îmi doresc, disconfortul ei.

– Sper că nu vei plăti cu propriul disconfort, răspunse ea cu subînțeles.

– Îți faci griji degeaba! Singurul lucru pe care mă ispitește să îl fac e să o strangulez, ceea ce nu ar fi nici pe departe la fel de satisfăcător precum ceea ce intenționez să fac.

– Anume?

El îi rânji.

– Asta nu te privește, mamă.

În oricare altă situație, l-ar fi tras de urechi pentru un astfel de răspuns, iar el o știa, motiv pentru care ea râse și se mulțumi să îi ciufulească părul.

– Tatăl tău și frații tăi vor urca să te viziteze mai târziu. După ce termini cu „disconfortul" prizonierului, odihnește-te! Nu mă voi lăsa înduplecată în privința a ceea ce ai nevoie pentru a te reface.

– Cumva, știam asta.

Capitolul 19

Erika se holba la uriașa cadă de lemn cu o privire mâhnită. Din ea se ridicau aburi. Arăta delicios de ispititoare. Însă era așezată în mijlocul încăperii, cu patul nu foarte departe de ea. Și chiar dacă Selig încă stătea întins cu ochii închiși, tot pe burtă, de data aceasta Erika nu ar fi crezut nici pentru o clipă că dormea.

Servitoarea Eda o dezlegase. Pe un scăunel așteptau haine curate, precum și prosoape pentru spălat și pentru uscat. Lângă

scăunel se afla o pereche de pantofi, nu ai ei. Cineva observase că nu avea.

Erika nu se clintise din poziția ei din colț decât pentru a-și fricționa membrele când fusese eliberată de frânghii. Nu reușea să-și facă nicidecum curaj să se miște. Spusese că avea să se îmbăieze acolo. Alternativa era de neconceput. Dar nici nu reușea să își ia inima în dinți și să o facă efectiv, acum că sosise momentul.

Ar fi putut să fugă. Nu era imobilizată. Nu se afla nimeni altcineva în încăpere în afară de Selig, iar el nu ar fi reușit niciodată să se ridice suficient de repede să o oprească. Dar scările duceau la sala mare de la parter, iar singura ieșire pe care o văzuse era la celălalt capăt al acelei săli întinse. Nu avea unde să fugă fără a fi adusă înapoi și supusă unui tratament chiar mai chinuitor de atât. Însă a face acest lucru...

– Încă mai pot să trimit după Ivarr.

Era exact cum crezuse; nu dormea, aștepta. Iar ceea ce aștepta era să se bucure de umilința ei. Dacă nu îl detestase până atunci, o făcu acum.

– Ești un ticălos!

– E doar o problemă de opinie, iar a ta e irelevantă. Îl chem pe Ivarr?

Se rostogoli pe o parte, cu fața spre ea, pentru a-i auzi răspunsul. Ochii lui cenușii se ațintiră asupra ei fără îndurare. Ar fi fost inutil să cerșească milă. Era o parte din răzbunarea lui, o parte minoră pentru el, dar nu tocmai minoră pentru ea. Însă avea să își impună voința, cu sau fără cooperarea ei, iar indiferența din tonul lui îi arătă că nici măcar nu îi păsa cum avea să se întâmple.

Erika se ridică încet în picioare. Și-ar fi dorit să fie măcar la adăpostul întunericului, cu bezna străpunsă doar de lumânări, în loc de lumina intensă a sfârșitului de după-amiază ce se revărsa prin fereastra deschisă. Dar de unde un asemenea noroc pe capul ei. Tot ce putea să facă era să stea cu spatele spre el și să îi ignore prezența. Să savureze baia. Să îi refuze plăcerea de a o vedea roșind. Să se gândească la altceva.

Nu reuși însă decât să stea cu spatele la el cât timp se dezbrăcă.

Cada era mare ca întindere, nu și ca adâncime. Nu îi ajungea decât până la genunchi. În mijlocul acesteia fusese așezat un mic scăunel de baie, de-abia acoperit de cei treizeci de centimetri de apă care îi fuseseră acordați. Ea refuză să îl folosească, preferând să se îngroape în cadă cât mai adânc posibil. Dar Selig nu îi permise acest lucru decât câteva minute.

– Spală-ți părul!

Erika era atât de zdruncinată de întreaga situație încât nu s-ar fi gândit să o facă. Dar detesta să i se spună ce să facă. Sau să i se poruncească, mai degrabă. Ce s-ar fi întâmplat dacă refuza? L-ar fi chemat pe Ivarr, desigur. Selig avea de gând să o amenințe în permanență cu nenorocitul de viking, fluturându-i-l sub nas ca pe un bici.

Îi luă ceva timp să își desfacă împletiturile, după atâtea zile și cu atâta mizerie lipind firele de păr între ele. Fu nevoită să se ridice în capul oaselor pentru a o face, însă odată părul despletit se întinse din nou pe spate pentru a-și scufunda capul, scărpinându-și energic scalpul sub apă înainte de a-l scoate și de a-l acoperi cu săpunul moale.

Nu i se lăsase decât o găleată de apă pentru clătire, așadar fu nevoită să o păstreze până termina. Dar părul și-l săpuni de trei ori, până fu convinsă că era curat, prin urmare de trei ori fu nevoită să își bage capul sub apă pentru a-l clăti. Pe când termină, apa era acoperită de o peliculă de săpun, dar ea încă nu se spălase pe corp.

În mod normal s-ar fi ridicat în picioare pentru a termina. A sta în apa murdărită era dezgustător indiferent de circumstanțe, și nici acum nu era altfel. Acesta era motivul pentru care i se adusese scăunelul. Dar refuză să se ridice în capul oaselor sau în picioare, astfel că fu nevoită să își înfășoare părul într-un prosop pentru a-l ține departe de apa murdară. Fu obligată să se ridice în genunchi pentru a o face și se coloră din nou într-un trandafiriu aprins până putu să se ascundă din nou dincolo de marginea căzii.

– Nu ai cum să devii curată în apa murdară.

Selig nu făcea decât să presupună. Nu o putea vedea.

– Apa e destul de limpede, spuse ea, însă nu ar fi trebuit să se obosească.

Selig hotărâse să mai adauge o tortură pentru ea, și nimic din ce ar fi spus ea nu avea să îl facă să se răzgândească.

– Ridică-te, îi porunci el. În cazul în care vei avea vreodată ocazia de a te îmbăia singură, vreau să fiu sigur că știi să te speli temeinic. Nu voi mai tolera ca nasul mamei mele să aibă din nou de suferit.

Erika se întrebă dacă rostirea acelor pretexte ridicole făcea parte din jocul lui. Se aștepta ca ea să îi opună rezistență, să îi atragă atenția că nu era saxonă, oameni care, în număr mare, considerau în mod superstițios că îmbăierea era o practică nesănătoasă? Pretextele lui meritau contestate. Chiar și faptul că nasul mamei lui „suferise" din cauza duhorii ei, lucru de care, în fond, tot el era vinovat. Traversaseră râuri, își așezaseră tabăra lângă pâraie, dar ei nu i se dăduse voie să se spele în ele, cum făcuseră toți ceilalți.

Pretextele lui se cereau combătute. Cel puțin această satisfacție îi putea refuza.

Se ridică în picioare, având grijă să rămână cu spatele la el. Obrajii îi fură oricum încinși de un val de roșeață. Nu se putu abține.

Dar, la drept vorbind, avea un oarecare sentiment de triumf. Îi dejucase planul. Nu era sigură care fusese adevăratul lui scop, probabil nimic mai mult decât să îi demonstreze din nou ce putere avea asupra ei. Însă ea i-l zădărnicise.

Selig râse încet, ceea ce o înspăimântă, îi arăta că nu prea îi păsa de victoria ei de moment, că avea la dispoziție și alte mijloace pentru a-și atinge același scop. Se întări sufletește, pregătindu-se să simtă securea căzând imediat. Ceea ce se și întâmplă.

– Întoarce-te, fetișcană! Ai un fund drăguț, dar vreau să văd cu ce altceva e înzestrată noua mea sclavă.

– Nu sunt o sclavă, șopti Erika aprins doar pentru sine.

– Ce-ai spus?

– Nu sunt o sclavă!

– După cum ziceam, opinia ta e irelevantă. Vei face exact ce ți se poruncește. Protestele din partea ta vor fi tratate într-o manieră care n-o să-ți placă.

Indiferent la ce s-ar fi referit prin acele cuvinte, Erika nu voia să afle. Îi înțelegea jocul acum și scopul final. Să o umilească la orice ocazie și să îi distrugă complet mândria. „Să o zdrobesc va fi una dintre prioritățile mele." Ar fi trebuit să își amintească acea promisiune.

Faptul că acum stătea și se holba la ea goală avea doar scopul de a o face să se rușineze, nu era din cauză că ar fi fost cu adevărat curios de cum arăta ea. Nu o făcea pentru plăcerea lui, nici măcar ca pregătire pentru a o poseda. Sora lui îi spusese că era ceva de care nu avea motive să se teamă. Și îi spusese și el aproape același lucru. În situația de față nu era vorba de emoții normale. Era vorba doar de rușinea ei, de disconfortul ei, de neputința ei.

Erika se înfurie.

Fusese controlată de teamă, teama de efectul pe care ar fi putut să îl aibă asupra unui bărbat vederea trupului ei gol și de ce și-ar fi dorit apoi bărbatul respectiv. Însă uitase că Selig nu era un bărbat obișnuit. Era dușmanul ei, iar acea temere anume nu i se aplica și lui. Nici măcar nu era capabil de o împreunare fizică în momentul acela, chiar dacă, dintr-un motiv sau altul, și-ar fi dorit-o, și chiar dacă ar fi fost, nu ar fi dat curs acelei dorințe. Împreunarea fizică ar fi însemnat că o dorea, iar Selig nu i-ar fi oferit niciodată o astfel de muniție cu care ea să îl poată ataca apoi.

Furia se făcu simțită și, odată cu ea, se produse o schimbare bruscă și în purtarea ei, și în gândirea ei. Voia s-o facă să se rușineze? Cum ar fi putut, când ea își dorise baia aceea mai mult decât își dorise el să o oblige să o facă, când prezența lui nu presupunea nici un pericol real pentru ea, când stătea în puterile ei să îl facă să regrete că se jucase cu ea de data aceasta? Voia să privească? Avea să îi ofere ceva ce să merite privit. Poate că nu mai avea putere ca domniță nobilă, dar încă mai avea putere ca femeie.

Erika nu încercase în viața ei să seducă intenționat un bărbat, dar unele lucruri erau instinctive. Se întoarse cu fața spre el. Își luă săpun și și-l întinse pe mâini, în loc de a-l întinde pe cârpa de spălat. Încet, cu o expresie de provocare primitivă în ochii ei albaștri precum cerul, ațintiți într-ai lui, își trecu mâinile peste sâni, coborî mângâietor cu ele peste abdomen și șolduri, apoi pe lateralele picioarelor până la genunchi, de unde, mișcându-se

chiar mai încet, urcă pe interiorul coapselor. Selig îi urmări mâinile cu propriii ochi cenușii intenși, iar ea recunoscu exact secunda în care uită pe cine avea în față, abandonându-se plăcerii de a privi o femeie îmbăindu-se.

– Vrei să mă speli pe spate, vikingule?

– Vulpoaico, șuieră el.

Erika ar fi vrut să râdă, dar nu o făcu. Nu își imaginase niciodată că își putea salva mândria astfel. Apoi, cumva, el reuși să întoarcă propriile ei arme împotriva ei.

Se întâmplă prin felul în care expresia lui deveni brusc senzuală. Felul în care buzele i se îndulciră și se curbară exact cum trebuia. Felul în care ochii lui scânteiară mai mult argintiu decât cenușiu, în timp ce mângâiau părțile intime ale trupului ei. Era un bărbat care știa să facă dragoste din priviri și tocmai îi oferea o demonstrație a acelui talent.

Sentimentul de nesiguranță se întoarse mai puternic ca niciodată, stârnindu-i Erikăi din nou un disconfort pronunțat. Fusese incredibil de stupid din partea ei să îi provoace acea reacție. În fond, toate concluziile pe care le trăsese ea nu erau neapărat bătute în cuie. Pofta carnală putea să distrugă și cea mai puternică hotărâre.

În momentul acela Selig oricum nu era capabil să facă nimic în această privință, însă acela fu singurul lucru care o împiedică să fugă țipând din încăpere. În schimb își feri privirea de a lui și își termină baia cât de repede putu. Însă știu că Selig nu închisese ochii.

El o privi, iar ea tremură. Și începu să mai simtă și altceva, ceva neașteptat și nu tocmai neplăcut care îi vibra în adâncul trupului. Era dorință contagioasă? Ferească Odin să fie așa, căci el își putea rezolva problema cu oricare dintre cele o duzină de femei din sala mare de la parter, însă cine s-ar fi ocupat de ea? Nu, erau doar gânduri fanteziste. Ea nu ar fi recunoscut dorința nici într-o mie de ani. Și să i-o fi stârnit el cu o simplă privire? Imposibil. Stomacul ei pur și simplu reacționase în fața acelor schimbări atât de bruște de emoție, nimic mai mult de atât.

El nu îi mai spuse nimic altceva, iar ea nu își mai îndreptă privirea spre el. Însă învățase o lecție. Nu era bună la jocul lui.

Capitolul 20

– Vei găsi un pieptăn în cufărul de lângă tine, îi spuse Selig.

Oferta fu atât de neașteptată și atât de generoasă încât Erika nu avu încredere în ea, venind din partea lui. Faptul că își petrecuse ultima jumătate de oră încercând să își descâlcească nodurile din păr folosindu-și doar degetele era prea puțin relevant. Selig nu i-ar fi oferit ceva pentru care să poată fi recunoscătoare. Atunci de ce o făcuse?

Deschise cufărul circumspectă, așteptându-se să dea peste un fel de capcană, să declanșeze o ploaie de cuțite din tavan, să se deschidă podeaua sub picioarele ei și să o înghită, sau să vadă șobolani sărind din lada în sine. Nu se întâmplă nimic. Era o ladă obișnuită. Iar cufărul era acolo, lângă o oglindă ovală, amândouă așezate peste un teanc gros de haine bărbătești.

Oglinda pur și simplu nu se putu abține să nu o folosească, însă când se văzu în ea fu copleșită de uluire. Nu arăta atât de rău pe cât se așteptase. Ba chiar, proaspăt spălată, nu avea pe chip nici urmă de suferință. Pe obraz de-abia dacă avea o urmă vagă de galben în locul unde fusese lovită, ceea ce îi arăta că fusese învinețită, dar nu prea tare. Umflătura dispăruse din locul acela. Ochii ei azurii erau luminoși și reflectau o expresie surprinsă. Chiar și soarele fusese îndurător cu ea, doar întunecându-i bronzul auriu care începuse deja să îi cuprindă pielea de când se instalase vara în ținutul ei.

Arăta, la drept vorbind, chiar frumoasă, făcând-o să se îndoiască de ceea ce vedea. Era fără îndoială din cauza luminii lumânărilor care scânteiau prin toată încăperea de când venise o servitoare să aprindă numeroasele lumânări conice la primul semn al amurgului ce se apropia. Lumina lumânărilor putea fi înșelătoare...

– Te așteptai să vezi altceva?

Nenorocitul de bărbat chiar putea să îi citească gândurile.

– Nu, eu...

– Lasă-mi timp, fetișcano, o întrerupse el. Din tonul lui răsuna limpede râsul. Am să îți asigur și urmele de suferință la care te așteptai.

– Ticălosule, șopti ea în barbă.

Începu să își treacă smucit pieptenele prin păr. Lacrimile pe care i le stârni usturimea scalpului o forțară să se liniștească și să folosească pieptenele cum trebuie.

Mâncaseră deja amândoi. Mâncarea care îi fusese oferită nu fusese cea la care s-ar fi putut aștepta în calitate de prizonier, ci se dovedise surprinzător de bogată în varietate și destul de gustoasă. Interiorul obrazului o durea încă, deși se vindecase suficient pentru a nu o mai obliga să fie atentă când mesteca. Dar i-ar fi picat mai bine mâncarea dacă nu ar fi fost nevoită să asculte și să privească jocurile amoroase ce se desfășuraseră în celălalt capăt al încăperii.

Fata care adusese mâncarea, Edith, mai mult îl atinsese și îl mângâiase pe Selig decât îl hrănise și își petrecuse o oră întreagă cu această activitate. Ca o dezmățată fără rușine, savurase fiecare moment, emanând mai mult farmec și nuri decât văzuse Erika vreodată. Era evident că se „cunoșteau" bine și la fel de evident că aveau să o facă din nou de îndată ce Selig își recăpăta forțele.

Ora se făcuse, la drept vorbind, destul de târzie deja, însă nu venise nimeni să stingă luminile sau să o lege din nou.

Apa fusese aruncată din cadă. Lady Brenna venise din nou pentru a se asigura că Selig își lua poțiunile pe care i le preparase vindecătoarea. Lady Kristen se mulțumise să bage capul pe după ușă, pentru a-l întreba dacă avea nevoie de ceva. Cea mai tulburătoare vizită, însă, fusese cea făcută de tatăl lui Selig și de frații lui.

Cei trei bărbați dominaseră încăperea cu trupurile lor înalte și musculoase, și fiecare dintre ei o privise în tăcere pe Erika în diverse momente ale vizitei lor, deși nici unul nu îi vorbise, nici nu îl întrebaseră pe Selig despre ea. Kristen probabil le spusese tot ce era de știut sau cel puțin versiunea ei. Erika detectase diverse grade de curiozitate din partea lor, dezgust, perplexitate și furie, dar, surprinzător, nici urmă de ură reală. Cel mai probabil ei o ascundeau mai bine decât Selig.

Nici unul dintre frații mai mici, Eric și Thorall, nu era la fel de chipeș ca Selig, ceea ce nu însemna că nu erau bărbați foarte frumoși. Aveau fiecare circa douăzeci de ani, Eric poate câțiva ani mai mult de atât, și semănau amândoi cu tatăl lor, la fel ca Kristen, având plete roșcate-aurii, ochii de o nuanță distinctă de albastru ca marea și înălțimea lui ieșită din comun.

Erika încercase să le ignore prezența, dar se dovedise aproape imposibil, în special când ceea ce fusese cel mai interesant fusese comportamentul lui Selig. Văzându-l cu ei avea impresia că vede un alt om, unul care râdea, glumea și răspundea glumelor pe seama lui cu și mai multă bună dispoziție. Acest lucru, adăugându-se farmecului senzual pe care Selig îl afișase mai devreme cu frumoasa Edith, o făcu să își schimbe într-o oarecare măsură părerea despre el.

În mod cert personalitatea lui avea mai multe fețe decât crezuse ea, deși acest lucru nu avu nicidecum darul de a-i ușura temerile. Mai degrabă era derutant să constate că un bărbat care părea să aibă o fire atât de relaxată putea în același timp să fie înzestrat și cu o tendință adânc înrădăcinată spre cruzime.

Își termină de aranjat părul. Selig o privise pieptănându-și-l. De cele mai multe ori în seara aceea, de câte ori se uitase spre el, îl surprinsese privind în altă direcție, cufundat în gânduri. Dar nu și de când începuse să își aranjeze părul. Iar ochii lui erau în continuare ațintiți asupra ei, fără expresie, netrădând nimic din ceea ce îi trecea prin minte.

Privirea lui neclintită îi dădea emoții. Ar fi vrut să doarmă. Era destul de târziu pentru așa ceva. Și i se lăsase o pătură mai devreme, când i se luaseră hainele proprii. Cele pe care le purta acum era aspre la pipăit, dar nici nu se așteptase la altceva.

Se așteptase să fie din nou legată și se întreba de ce nu venise nimeni să o facă. Nici pentru o clipă nu îi trecu prin minte că avea să fie lăsată liberă peste noapte. Și se întrebă de ce nu venise nimeni să stingă luminile. Ar fi trebuit să se ofere ea să o facă? Nu, nu avea să sugereze nimic, nu avea să facă nimic fără a fi forțată. Nu era acolo pentru a fi de ajutor și nici nu avea să fie, nu dacă putea să împiedice acest lucru.

Întrebarea se născu din neliniștea ei, din oboseala ei, din dorința de a spune orice pentru a sfâșia tăcerea ce îi zdruncina nervii.

– Cufărul îți aparține?

– Da.

– Aici locuiești, deci?

– Am propria casă la vest de aici, nu departe. E recent construită, însă, și cu siguranță nici pe departe la fel de confortabilă ca Wyndhurst. Asta este camera mea, însă de fiecare dată când stau la sora mea.

– Cât timp intenționezi să rămâi aici?

Făcu o grimasă.

– Mă îndoiesc că voi avea vreun cuvânt de spus în privința plecării mele. Kristen consideră că cei câțiva sclavi pe care îi am nu vor avea grijă de mine așa cum se cuvine. Din păcate, mama mea cel mai probabil îi va da dreptate.

Fu suficient ca Selig să pomenească de „sclavii" lui ca Erika să pună capăt conversației, inundată de mânie. Își scutură pătura, se înfășură strâns în ea și se culcă pe podea, cu fața spre perete.

Însă ceea ce începuse ea Selig voia să termine.

– Poate tu te pricepi să îngrijești un invalid?

– Tu nu ești invalid, scrâșni ea. Nu e nimic în neregulă cu tine care să nu se rezolve rapid cu mâncare și odihnă.

– Dacă așa ar sta lucrurile, durerea mea ar fi trecut și ea, răspunse el. Dar nu a trecut.

Erika închise strâns ochii în fața remușcărilor pe care i le treziră aceste cuvinte. Poruncise o bătaie cu biciul pentru un bărbat rănit și nevinovat. Adăugase durere la o durere considerabilă. Selig merita să fie despăgubit cu prețul întreg stabilit pentru el. Merita să primească scuze, pe care ea încă nu i le oferise. Merita să fie înțelegătoare față de el pentru chinurile pe care i le impunea... Nu. Era suficient să își amintească exact cât de multă plăcere obținea din a o umili pentru a decide că singurul lucru pe care avea să îl primească de la ea era prețul corect de despăgubire.

Selig nu mai spuse nimic. Erika tăcu și ea. La scurt timp după aceea începuse să atipească, în ciuda lipsei de confort a patului tare, când auzi zăngănitul lanțurilor.

Deschise ochii și, întorcându-se, îl văzu pe Ivarr traversând încăperea spre ea. Inițial fu cuprinsă de panică și se ridică în capul oaselor, apoi își dădu seama că probabil venise să o lege. O făcuse și în nopțile trecute. Se relaxă, însă auzi lanțurile din nou.

Panica reveni, chiar mai intensă. Ochii îi zburară spre mâinile lui și se făcură mari. Aducea într-adevăr lanțuri, cu tot cu o mulțime de cătușe.

Selig vorbi înainte ca Ivarr să se aplece asupra ei.

– Sunt făcute așa cum am cerut?

– Întocmai. Fierarul și-a luat doi oameni să îl ajute și a muncit toată ziua. Tocmai a terminat.

– Le-ai testat?

– Da, răspunse Ivarr. Zalele țin, chiar dacă sunt subțiri.

– Bun. Atunci adu-o aici.

Ivarr ridică o sprânceană, căci Selig se ridicase în capul oaselor când i-o ceruse.

– Ar fi bine să n-o lași pe Lady Brenna să te vadă stând în fund așa. Dacă se află, nu o să te mai lase să te dai jos din pat două săptămâni.

Selig ignoră complet avertizarea.

– Adu-mi-o, Ivarr. Vreau să îi pun personal cătușele.

Ivarr ridică din umeri și se supuse. Erika se dădu în spate când se întinse spre ea, dar nu avea unde să se refugieze dezgustată. Fără nici un efort, acesta reuși să o tragă în picioare și să o târască spre pat, chiar dacă ea îi opuse rezistență până la ultimul dram de forță cu care era înzestrată.

Nu se luptă efectiv cu el, deși tentația de a o face fu foarte puternică. Știa cât de fără rost ar fi fost. Cei doi ar fi legat-o în lanțuri oricum, ba în plus ar fi fost și încântați să afle cât de mult detesta ideea. Așa că nu se luptă, și doar Ivarr îi putu simți rezistența.

Lui Selig îi afișă o expresie indiferentă. Nu avea să-l lase să știe cât de înspăimântată era. Lanțurile erau atât permanente, cât și imposibil de rupt, punându-i libertatea complet la cheremul celui care o capturase. Frânghiile ofereau o șansă oricât de mică de eliberare. Lanțurile nu ofereau nimic.

Înțelese acum de ce nu fuseseră stinse lumânările și de ce Selig nu încercase să adoarmă. Așteptase momentul acela, cel mai

probabil gândindu-se cu plăcere la el, iar acum voia să se bucure pe deplin și să îi pună personal lanțurile.

Pe buna Freya, nu voia să fie ținută în lanțuri. Dar Selig Binecuvântatul nu îi dădea de ales.

Fu îmbrâncită în fața lui, practic între genunchii lui crăcănați. Era prea aproape. Acesta era gol pușcă, ridicat în capul oaselor pe pat, având doar colțul păturii tras peste poală. Însă când încercă să se dea în spate, se ciocni de Ivarr, care o împiedică.

Lanțurile fură aruncate pe pat lângă Selig, unde Erika apucă să le vadă mai îndeaproape și, la drept vorbind, se grăbi să profite de ocazia de a se uita oriunde numai la bărbatul din fața ei, nu. Înțelesese din cuvintele lui Ivarr că acestea nu erau lanțuri normale, că fuseseră făcute anume după indicațiile lui Selig, însă fu surprinsă acum să vadă cât erau de neobișnuite.

Zalele de metal nu erau doar subțiri, după cum menționase Ivarr, ci și destul de mici, diferite de orice altceva mai văzuse până atunci, cel puțin pentru un lanț conceput în astfel de scopuri. Lanțurile de argint și de aur ale brâurilor aveau zale atât de mici. Arătau, la drept vorbind, inutile, prea fragile pentru a rezista la ceva. Pentru o clipă îndrăzni să spere, dar apoi fu imediat dezamăgită. Ivarr le testase. Dacă el nu reușise să rupă zalele, cu siguranță nu avea să reușească nici ea.

Cătușele prinse pe lanțuri erau de mărime normală, dar, din nou, descoperi ceva la care nu se așteptase. Cercurile late de fier erau învelite în manșoane de piele cusută, cu despicături înguste pentru a face loc inelelor de prindere. Pielea ei avea să fie ferită de fier. De ce se străduise Selig să aibă grijă de pielea ei era o dilemă de nedeslușit.

– Dă-mi mâna ta dreaptă!

Ea ezită doar pentru o clipă. Dacă depindea de ea, nu avea de gând să îi arate cât de mult detesta acest lucru. Mai bine să creadă că pentru ea nu conta deloc ce alegea să folosească pentru a o lega. Dar îi fu greu să se abțină să nu se crispeze când prima dintre cătușe se închise cu un țăcănit.

Îi venea strâns, nelăsându-i speranțe că ar fi putut să își strecoare mâna prin ea. Nu fuseseră făcute pentru un bărbat, deci,

dar tot erau grele. Îi trase mâna în spate pe lângă corp când îi dădu el drumul.

Îi întinse cealaltă mână înainte ca el să i-o ceară. Expresia lui se schimbă în clipa aceea, nu mai fu la fel de încântat. Sperase că avea să fie nevoit să o forțeze să poarte lanțurile? Păcat!

– Ține-te de Ivarr și întinde-mi glezna dreaptă, îi porunci el mai departe.

Naiba să-l ia pe Ivarr. Erika ridică piciorul fără a-și pierde echilibrul și își menținu echilibrul cât timp Selig îi închise următoarea cătușă. Apoi, din nou, îi oferi celălalt picior fără ca el să fie nevoit să i-o ceară. Însă când veni ultima lui poruncă, dârzenia ei se sfârși.

– Treci în genunchi, fetișcano!

Ea nu se clinti. Selig ridică privirea spre ea, cu o sprânceană arcuită întrebător. Ea îl fixă cu o privire mânioasă, încrucișându-și brațele peste piept. Lanțul dintre mâinile ei, având mai mult de jumătate de metru, îi permitea să o facă.

Selig clătină din cap când Ivarr își puse o mână pe umărul ei pentru a o îmbrânci pe podea. Iar în clipa următoare îi demonstră la ce altceva mai puteau fi folosite lanțurile, în afară de a o imobiliza.

Se mișcă încet, prinzând lanțul care în acel moment îi atârna de-a curmezișul taliei și trăgându-l în jos.

Brațele ei se desfăcură, apoi se întinseră complet când lanțul îi ajunse la genunchi. În momentul acela și brațul lui era întins și, în loc să se aplece, ridică un picior și își încolăci laba peste lanț, apoi coborî brusc piciorul înapoi pe podea, trăgând și lanțul după el. Inevitabil, brațele Erikăi îl urmară, făcând-o să se îndoaie complet de la mijloc.

Spre groaza ei, bărbia ei se opri pe partea de sus a coapsei lui, iar ochii la doar câțiva centimetri de zona lui inghinală. Și cum în continuare îl avea pe Ivarr în spatele ei, nu își putea schimba poziția.

– Ai de ales, fetișcano! Poți să rămâi așa, tot restul nopții dacă se dovedește necesar, sau poți să te pui în genunchi așa cum ți-am cerut.

Nu i-o ceruse, i-o poruncise. Știa diferența. Avea de ales? Dacă și-ar fi înfipt dinții în coapsa de care era aproape lipită cu fața, ar fi obținut eliberarea sau ar fi fost pur și simplu pedepsită și readusă în această poziție? Ar fi vrut să îl înjure și să îl certe violent. Voia cu adevărat să îl muște. Deci o voia în genunchi. Și era singura ei opțiune?

Erika alese să se trântească în fund, direct între picioarele lui.

Selig și Ivarr râseră amândoi cu poftă de curajul ei, surprinzând-o. Erika se așteptase să îi înfurie faptul că nu alesese nici una dintre opțiunile care i se oferiseră. Se așteptase să fie pusă în genunchi cu forța. Nu se așteptase ca ei să fie amuzați de sfidarea ei fățișă.

Își încrucișă din nou brațele, acum că putea, și își ațintă privirea împietrită asupra genunchiului stâng al lui Selig. O mână se așeză pe bărbia ei pentru a o ridica. Erika se scutură să scape de ea, însă se întoarse, mâna strângându-se exact atât cât să rămână acolo.

Refuză să îi întâlnească privirea, ținându-și ochii coborâți. Astfel că putu vedea cealaltă mână întinzându-se după ceea ce mai rămăsese pe pat. Încremeni. Dar ultima cătușă se instală oricum în jurul gâtului ei.

Selig îi lăsă în pace bărbia, având nevoie de ambele mâini pentru a-i închide cătușa pe sub păr. Propriile ei mâini se ridicară într-o încercare disperată de a smulge cercul de fier. Însă încleștarea mâinilor lui pe cătușă era mai puternică decât a ei.

Auzi țăcănitul de închidere, simți strânsoarea cătușei în jurul gâtului. Nu o sufoca, dar era ca și cum ar fi făcut-o, la câtă panică îi stârnea. Trase de ea în van acum. Selig o prinse de lanțul dintre mâini și îi trase cu grijă degetele deoparte.

Erika ridică privirea spre el atunci. Complet în lanțuri, înfrântă, nu mai era o simplă prizonieră. Cătușa din jurul gâtului o declara sclavă.

El o studie pentru o clipă înainte de a o întreba curios:

– Ai să mă implori să ți-o dau jos?

– Du-te dracului!

El zâmbi, acel zâmbet pe care îl detesta.

– Tu ți-ai făcut poftele. Acum mi le voi face eu pe ale mele.

Își petrecu un deget prin inelul de fier din mijlocul cătușii puse la gât. Folosindu-se de acesta, o ridică, forțând-o în cele din urmă să se pună în genunchi.

– Știam eu că voi găsi moduri excelente de a folosi asta, continuă el. La fel cum știam că lanțurile îți vor sta bine. Obișnuiește-te să le simți greutatea, fetișcano, căci nu vei mai scăpa niciodată de ele.

Culoarea se scurse din obrajii ei. Faptul că Selig rostise acele cuvinte cu blândețe, încet, le făcea cu atât mai oribile. Și încă nu i se puseseră toate lanțurile. Mai era unul, de circa un metru optzeci lungime, cu zale rotunde mai mari la fiecare capăt, pe care el îl ridică spre cercul de la gâtul ei.

După câteva clipe în care îi simți încheieturile degetelor atingând-o fin pe piele, îl auzi chicotind învins.

– Fierarul e demn de toată lauda. Va trebui să faci tu asta pentru mine, Ivarr, până îmi recapăt forțele.

Nu reușea să deschidă inelul de strângere, ceea ce însemna că nici ea nu avea să o poată face. Dar ea urma s-o facă, cumva. Disperarea îți sporea puterile, iar ea nu era o neputincioasă, așa cum păreau toți să creadă despre ea.

Ivarr, desigur, se supuse fără să ezite și, în câteva clipe, Erika își primi și ultimul lanț.

– Unde vrei să pui pironul? îl întrebă acesta pe Selig.

– Deocamdată e bine în colțul care îi place ei.

Erika nu observase pironul prins la cingătoarea lui Ivarr. Când acesta o prinse de lanțul de la gât și o târî până în celălalt capăt al încăperii, îi văzu ciocanul băgat la brâu în spate. Din două lovituri pironul se înfipse în perete. Două secunde mai târziu, era și ea legată cu lanțul de el.

Ivarr părăsi încăperea la scurt timp după aceea. Erika rămase în picioare în colț, cu ochii la pironul din zid. Nu era pus atât de sus cât să nu se poată culca, dar nici nu se putea îndepărta mai mult de doi metri de acesta.

Îl auzi pe Selig instalându-se din nou confortabil în patul lui moale. Probabil o privi mult timp înainte de a adormi într-un sfârșit, cu lumânările încă aprinse, savurând înfrângerea ei. Erika nu dormi deloc.

Capitolul 21

Brenna izbi cu pumnul în pernă înainte de a se lăsa să cadă pe ea. Era ca un ceaun de emoții clocotitoare, așa fusese de când își dăduse seama că fiul ei avea dureri. Își iubea toții copiii prea tare pentru a nu empatiza cu ei complet, iar în momentul acela era turbată de furie din cauza chinurilor prin care trecuse Selig.

Își îndreptă privirea spre soțul ei, care stătea posac la fereastră, unde se afla de mai bine de o oră. Era și el la fel de afectat ca ea când era vorba de copiii lor. El pur și simplu își stăpânea emoțiile, în timp ce nimeni nu s-ar fi putut îndoi că dispoziția ei era una explozivă.

– Nu o să-și primească pedeapsa meritată, comentă ea, dând glas gândurilor ei. Selig e prea bun la suflet când este vorba de femei.

Garrick nu fu nevoit să o întrebe la cine se referea.

– Dar nu s-a mai întâmplat niciodată să fie rănit de una, îi aminti el, înainte de a goli vinul din pocal și a i se alătura în pat. Tu ce anume consideri că ar merita?

– I-am văzut spatele. A trecut aproape o săptămână de când a fost bătut cu biciul, dar vânătăile sunt încă acolo și arată cruzimea cu care a fost lovit. Și când mă gândesc cât de mult suferea deja din cauza rănii la cap...

– Ai pune să fie și ea biciuită? Un bărbat e suficient de puternic să îndure, dar o femeie?

– Tocmai asta e, insistă ea. El nu era suficient de puternic la momentul acela.

Garrick o trase lângă el și o sprijini pe pieptul lui, mâinile lui coborând mângâietoare pe spatele ei într-o încercare de a o alina.

– E fiul nostru. Ești mâhnită că a fost rănit în general. Dar ține cont, iubita mea, de ce anume a fost acuzat...

– Pe nedrept...

– Dar a fost totuși acuzat, iar danezii nu se bucură de pace de suficient timp cât să poată trata cu indiferență problema iscoadelor. Ar fi putut fi schingiuit pentru a obține o mărturisire, apoi

spânzurat. Ar fi putut fi bătut cu un bici gros, în locul celui subțire, și poate că nu ar fi supraviețuit. În loc să fie acoperit de vânătăi, spatele lui ar fi putut fi sfâșiat. Fii recunoscătoare că pedeapsa a fost decisă de o femeie, iar ea s-a mulțumit să poruncească să fie biciuit.

– Tu n-ai decât să fii recunoscător pentru asta, spuse ea. Eu pot în continuare să o dușmănesc.

Tonul îi devenise mai puțin sever, un simplu bombănit, arătându-i că îl ascultase și chiar îi dăduse dreptate, deși nu ar fi recunoscut-o.

– Va fi interesant de văzut cu ce ochi va privi Selig întreaga poveste odată ce se va repune complet pe picioare.

Brenna își dădu capul pe spate pentru a-l privi.

– Crezi că se va scutura pur și simplu de tot ce s-a întâmplat și o va elibera?

– Asta nu, dar mă îndoiesc că îi va cere să plătească ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, cum ar face-o dacă ar fi bărbat.

Ea clătină din cap spre el.

– Știu la ce te gândești, Garrick, și e tipic pentru un bărbat să se gândească la asta, dar te înșeli. Selig nu o va forța să ajungă în patul lui. A spus-o chiar el. Femeile lui ți-ar spune că *asta* ar fi o răsplată, iar el nu intenționează să o răsplătească.

Garrick râse.

– Îmi aduc aminte ce părere ai avut tu despre asta prima dată.

Râse și ea, dar cu mai puțin umor.

– Nu îmi aminti de ignoranța mea și de răzbunarea meschină a Deliei care m-a făcut să mă tem de ceva atât de grozav.

El se rostogoli spre ea și rânji.

– Ce țin eu minte e că o dată nu ți-a ajuns.

Degetele ei se ridicară pentru a desena conturul chipului lui iubit.

– O dată nu îmi ajunge niciodată cu tine, vikingule. Pe de altă parte, te-am învățat bine cum să îi oferi plăcere soției tale.

– A, da?

– Sau poate mai ai nevoie de lecții?

El chicoti și se aplecă să o sărute. Ceea ce îl opri fu zgomotul puternic, pe care îl auziră amândoi. Brenna arcui întrebătoare

o sprânceană. Garrick fusese informat dinainte de Ivarr, astfel că ghici corect.

– Ar trebui să fii mulțumită, spuse el. Prizoniera cea periculoasă tocmai a fost legată cu lanțuri.

Brenna înțelese acum ce fusese zgomotul de mai devreme.

– De un perete?

Garrick se mulțumi să ridice indiferent din umeri.

– Doar prinsă de el, îmi imaginez.

Brenna pufni în râs.

– Nu e periculoasă.

– Selig probabil crede că da.

Garrick nu fusese de față la incidentul cu baia, însă ea, da.

– Ceea ce crede Selig, fără îndoială, e că prizoniera va detesta asta. Cred că fiul nostru i-a plănuit deja mai multe lucruri care, speră el, nu îi vor plăcea.

– Deci asta e răzbunarea pe care și-o va oferi?

– Sau doar o parte din ea. A refuzat să spună ce intenționează să îi facă. S-ar părea că pentru a afla va trebui să așteptăm și noi la fel ca ea...

Ceva mai târziu fură treziți din nou de un zgomot puternic, însă de data aceasta mult mai limpede. Kristen țipând, Royce răspunzându-i cu mârâituri, o bufnitură asurzitoare când unul dintre ei îl puse pe celălalt la podea în sala mare. Care dintre ei o făcuse nu se putea decât ghici.

Brenna dădu să se ridice. Garrick o trase înapoi cu un oftat.

– Ar fi fost frumos să își fi ales o oră mai puțin cufundată în tăcere pentru a o certa.

Ea se zbătu pentru a scăpa din brațele lui, însă era singurul lucru pe care nu reușise niciodată să îl facă.

– Nu pare să fie de acord că merită certată.

– Așchia nu sare departe de trunchi.

Ea îi ignoră cuvintele pentru a-l întreba pufnind:

– Nu ai de gând să faci nimic?

– Și ce ai vrea să fac când știu că Royce are perfectă dreptate să fie mânios? Nu ar certa-o astfel dacă nu ar iubi-o. Purtarea ei a fost nesocotită. Chiar și ea știe asta – motiv pentru care protestează atât de zgomotos.

– Asta e la fel de ilogic și de absurd ca toate celelalte lucruri care s-au petrecut azi aici, mormăi Brenna.

– Dacă nu ar fi fost vinovată și nu ar fi simțit asta, i-ar fi spus-o în față. În schimb îi aruncă țipând tot felul de scuze.

– Scuze valabile, din câte aud eu.

– Nu suficient de valabile pentru a ignora riscul pe care și l-a asumat. Royce ar fi putut să îl aducă pe Selig acasă la fel de ușor, fără ajutorul ei. Dacă Kristen nu ar fi avut în momentul de față un soț care să îi spună asta, aș fi făcut-o eu.

Gemu când Brenna îi dădu un ghiont în coaste chiar înainte de a se urca peste el.

– Știi bine că nu e cazul să consideri femeile neajutorate, vikingule. Eu consider că Kristen a făcut ceea ce trebuia, același lucru pe care l-aș fi făcut și eu.

– Atunci poate că nu e singura care are nevoie să fie certată.

– Ți-aș recomanda să nu încerci.

Garrick reflectă atent la cuvintele ei. Când îl sfida astfel, îi trezea de fiecare dată instinctul de luptă. Dar nu vedea rostul de a-și înfuria soția pentru ceva lipsit de importanță practică.

– E bine atunci că nu ai fost aici să-i iei locul.

Și o sărută înainte ca ea să apuce să împingă cearta mai departe.

Capitolul 22

Erika se trezi înconjurată de voci ridicate și de lumina intensă a unei noi dimineți apăsându-se pe pleoapele ei grele. Vocile le recunoscu fără probleme – le aparțineau lui Selig și surorii lui. Însă îi fusese mai greu să recunoască același gen de strigăte, însoțite de bufnituri zgomotoase, când o treziseră cândva în toiul nopții.

Atât de mare fusese larma produsă încât se întrebase cu voce tare:

– Suntem invadați?

Nu se așteptase să primească un răspuns, dar îl primi, căci gălăgia îl trezise și pe Selig.

– Nu-ți face speranțe deșarte, fetișcano. E doar Royce fugind după sora mea. Cel mai probabil și-a amintit că i-a promis o bătaie.

Kristen avea să arunce acea bătaie tot în cârca Erikăi. Încă un motiv să o urască. Dar în acel moment părea să dea vina pe Selig – nu, nu acesta era motivul pentru care se certau.

– Lanțuri? țipă Kristen, plimbându-se agitată de la un capăt la celălalt al patului. Nu-mi vine să cred că ai face așa ceva! Și pentru ce? Nu pleacă nicăieri.

– Asta e sigur acum! replică el la fel de tare în apărarea sa, deși se crispă de durere.

Kristen nu observă câtă durere îi provoca atât de multă gălăgie. Continuă să o facă.

– La naiba, Selig, știi ce părere am despre ele!

– Ceea ce știu e că de câte ori ești furioasă pe Royce vii și te descarci pe mine, se plânse el. Poate mă scutești de data asta, Kris.

– Asta n-are nici o legătură cu țopârlanul ăla, insistă ea. De ce nu ai putut să aștepți până s-o duci în casa ta, ca eu să nu fiu nevoită să aflu?

– Nu am de gând să o pierd din cauza prejudecăților tale. Dacă nu ai fi fost obligată să porți și tu lanțuri, nu te-ai opune acum cu atâta vehemență.

– Dar am fost și mă opun. Dacă te îngrijorează atât de tare, încuie-o undeva. Dar descotorosește-te...

– Lanțurile vor rămâne.

– Selig!

– Renunță, spuse el neînduplecat. Nu mă poți face să mă răzgândesc în privința asta.

Ea lăsă să-i scape un oftat de frustrare, de-a dreptul exploziv.

– Aș vrea să te pot lovi!

Pe un ton calm acum, serios, Selig răspunse:

– Și eu aș vrea să poți.

Atitudinea ei se schimbă brusc, devenind plină de regret. Se aplecă asupra lui, își puse mâinile pe obrajii lui și își sprijini fruntea de a lui.

– Știu, spuse el simplu. Acum stai jos! M-ai amețit tot învârtindu-te atâta.

– Foarte amuzant. Începu din nou să se învârtă. Chiar foarte amuzant.

El ridică mult din sprâncene auzindu-i tonul sarcastic, care îl făcu să ghicească:

– Deci nu ai câștigat cearta de azi-noapte.

Kristen îi răspunse clătinând scurt din cap și făcând o grimasă. Selig ar fi râs dacă nu ar fi crezut că l-ar fi lovit, în ciuda hotărârii ei de a nu o face. Nu era prima dată când Royce îi administrase lui Kristen o bătaie la fund. Și de fiecare dată ea se răzbuna pe el, săptămâni întregi după aceea.

– Ar trebui să îl ierți, îi sugeră el. Și tata ți-ar fi făcut același lucru.

– O, taci odată! Începu să ridice din nou tonul. Eu te-am salvat, dar până și tu le iei partea.

– Drept să-ți spun, Kris, nu ai fost necesară pentru eliberarea mea. Am să-ți fiu pentru totdeauna recunoscător că ai venit când am avut nevoie de tine, însă Royce s-ar fi descurcat la fel de bine.

– Aveam de unde să știu asta? Kristen recursese din nou la țipete, iar Selig reîncepuse să se crispeze în fața lor. Dar am să-ți spun ceea ce știu. Dacă nu ți-ai fi pus în cap să pleci la drum într-o toană, pentru a ajuta un rege căruia nici măcar nu i-ai jurat credință, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

– Ei, asta este nedrept și o știi și tu. Ai fost de acord cu plecarea mea.

– Proasta de...

– Faptul că strigi îi provoacă durere, Lady Kristen.

Se uitară amândoi spre Erika, fiecare cu o altă măsură de uluire. Însă uluirea lor nu se putea compara cu a ei. Se întoarse spre perete pentru a-și ascunde fața care probabil devenise roșie ca o cireașă coaptă. Cum îi zburaseră cuvintele acelea de pe buze? Nu făcuse decât să le gândească. Și, în plus, pentru ea nu conta dacă Selig era din nou chinuit de dureri.

Kristen își drese vocea, aruncându-i o privire vinovată lui Selig.

– Cât de tare te doare?

El nu îi răspunse imediat. Încă se uita nedumerit la spatele țeapăn al Erikăi. Lua-o-ar Loki de fetișcană, cum îndrăznea să sară în apărarea lui?

– Selig?

– Întotdeauna e mai rău dimineața, spuse el absent.

– Și nu se îmbunătățește?

– Ba da – nu, îți jur că da, adăugă el, când îi văzu expresia sceptică. Doar mișcările bruște și zgomotele puternice fac uneori să pară că nu e așa – uneori. Nu întotdeauna. Dar poate că puțină liniște mi-ar prinde bine.

– Cu siguranță. Kristen devenise perfect grijulie acum, îndreptându-i pernele, mângâindu-l pe frunte. Odihnește-te până ți se pregătește mâncarea! Am s-o pun pe Edith să-ți aducă...

– Nu, nu ea. De fapt, dacă vrei să mă ajuți, ține-o ocupată cu alte sarcini. Ajung să mă istovesc prea tare când este ea prin preajmă.

Kristen chicoti.

– Bietul de tine! Nu te simți în stare de obișnuitele tale jocuri de seducție?

– Tachinatul nu intră la capitolul liniște, mormăi el.

– Presupun că nu. Oftă. Prea bine, am s-o țin pe fetișcană la distanță până o vei dori din nou. Eda e o opțiune bună?

– Eda ta va fi mai mult decât bine-venită.

Ușa se închise o clipă mai târziu. Erika nu se întoarse. Spera că Selig intenționa să își trateze prin somn durerea din acel moment. Spera că nu avea să o întrebe de ce spusese ceea ce spusese, fiindcă nu avea răspuns nici pentru ea însăși, cu atât mai puțin pentru el. Și în special spera că Selig avea să o ignore pur și simplu în ziua aceea. Se pricepea să o ignore – când nu îi acorda atenția lui completă.

– Ești căsătorită, Erika cea Crudă?

Se alese praful de speranțele ei.

– Nu așa mă cheamă și nu, nu sunt – deși voi fi curând.

Tonul ei îl sfidă să o contrazică. Pentru moment, nu se obosi să o facă.

– Cine este logodnicul tău?

– Nu știu. Fratele meu se ocupă. Acolo plecase.

– Nu ai vrut să ți-l alegi singură? întrebă el oarecum surprins.

– Nu conta pentru mine. Fratele meu mă iubește. Va alege înțelept pentru a încheia o alianță puternică. Nu mă aștept să fiu dezamăgită.

– Și totuși dezamăgită vei fi, căci de acum nu va mai fi nici o căsătorie, nu-i așa?

– Fiindcă tu crezi că nu îmi voi recăpăta niciodată libertatea? întrebă ea.

– Chiar dacă ți-ai recăpăta-o, cine te-ar crede că ai plecat de aici cu virtutea nepătată?

– Nu mă știe nimeni de mincinoasă, replică ea înțepată.

Selig răspunse pe un ton indiferent:

– Așa susțin majoritatea fecioarelor compromise care se pretind neatinse.

Erika se ridică în capul oaselor pentru a-l privi mânioasă.

– Și pun rămășag că tu ai compromis destule.

– Drept să-ți spun, fetișcano, fecioarele nu mă atrag câtuși de puțin. Sunt obositoare din cauza temerilor lor, stângace din cauza lipsei de experiență si isterice când dau de durere. Per ansamblu, destul de nesatisfăcătoare.

– Ca să știi asta ar fi trebuit să cunoști multe, spuse ea, pe un ton ce sublinia că tocmai își demonstrase punctul de vedere.

– Știu asta pentru că am auzit destule văicăreli de la bărbați proaspăt căsătoriți.

– Așa zici tu.

Cine ar putea fi o iscoadă mai bună pentru un saxon decât un celt, care ar trezi mai puține bănuieli dacă ar fi prins?

Nici măcar nu vorbesc limba lor.

Așa zici tu.

Remarca ei disprețuitoare îl făcuse să-și amintească acele cuvinte ale ei și neputința lui când fuseseră rostite. Erika își dădu seama după schimbarea bruscă a expresiei lui, de la impasibilă la amenințătoare.

– Exact așa zic. Pronunță fiecare cuvânt limpede și pe un ton de gheață. Îndrăznești să mă faci mincinos – din nou?

Erika decise să fie prudentă, spunând doar:

– Sunt sceptică din fire.

Selig nu fu câtuși de puțin împăcat.

– Ar fi bine să fii supusă din fire. Dacă nu ți-e o trăsătură înnăscută, poate și îți va fi cultivată.

Toate instinctele ei îi cereau să îl contrazică. Simțul de autoconservare o sfătui să se retragă pe jumătate.

– Trupul poate fi, desigur, forțat să se supună.

– Și crezi că mintea nu? Cât timp va rămâne mintea detașată când trupul nu poate să facă altceva decât să se târască?

Era un argument foarte bun, unul care o făcu să dea înapoi până la capăt. Să se târască? Se cutremură dezgustată. Selig zâmbi în sinea lui când Erika îi întoarse din nou spatele. Era prea ușor de înfrânt. Avea mândrie, dar nu era o mândrie încăpățânată precum cea cu care erau înzestrate femeile din familia lui. Se înșelase când crezuse că avea spiritul lui Kristen. Păcat! I-ar fi plăcut să o vadă în patru labe, cu părul ei superb revărsându-se în jurul ei.

Părul ei era absolut magnific despletit, auriu ca o coroană de flăcări, deosebit de bogat, acoperindu-i spatele până la ultimul centimetru de piele în momentul acela și răsfirându-se pe podea în dreptul șoldurilor ei. Fusese fascinat de el cu o zi în urmă, când ea și-l pieptănase în valuri atât de luxuriante – la fel cum fusese fascinat și de trupul ei când se ridicase goală în cada aceea.

Se tensionă când își aduse aminte. Crezuse în mod greșit că ura lui față de ea avea să-l facă indiferent la farmecele ei. Poate că așa ar fi fost dacă nu ar fi fost înzestrată atât de generos cu astfel de farmece. Sâni ampli și plini ridicându-se semeți, încoronați de sfârcuri roz coral, o talie îngustă și fermă, brațe și gât subțiri, șolduri perfecte pentru a fi prinse în mâini, picioare lungi, foarte lungi.

Era cu mult mai înaltă decât fetișcanele saxone cu care se obișnuise. Îi lipsiseră femeile care nu erau atât de fragile, femeile cu care un bărbat nu era nevoit să fie prudent la fiecare mângâiere. Erika nu avea forța solidă, bazată pe oase mari, a lui Kristen, însă trupul ei avea o fermitate compactă care făcea să nu i se poată aplica termenul de „delicat".

Chiar și fața ei, curățată de urmele de mizerie, era mai frumoasă decât și-o amintea el. Sprâncene blând arcuite, pomeți înalți,

un nas scurt și drept, și buze pline și ispititoare. Bărbia îi împiedica fața să fie prea frumoasă, având o proeminență puternică și arogantă, însă ochii de un azuriu-deschis te puteau face să uiți acest detaliu. Fusese pregătit să reziste oricărei ispite. Dar nu fusese pregătit pentru ochii fierbinți, pielea cremoasă lucind de apă și săpun, și mâinile ei mișcându-se atât de senzual peste propriile ei rotunjimi și adâncituri. Vulpoaica! Intenționat îi încinsese sângele. Dar chiar și știind acest lucru, fusese mistuit de o nevoie de a o poseda mai puternică decât orice poftă trupească din câte își aducea aminte. Dacă ar fi fost întreg și în deplinătatea forțelor sale, ar fi dat curs acelei nevoi și îl înfuria să știe acest lucru. Își spusese și lui însuși, și ei că nu avea să o atingă niciodată în felul acela, dar se bazase pe repulsie în acest scop. Nu se așteptase nici o clipă să simtă dorință.

Capitolul 23

Zilele se scurseră una după alta, înșirându-se fără incidente. Neliniștea Erikăi și prezența constantă a lui Selig făceau ca timpul să treacă rapid, cel puțin pentru ea. În scurtă vreme se instală o rutină. Ivarr venea în fiecare dimineață și din nou în fiecare noapte pentru a se ocupa de lanțul ei. Îl desprindea de pe perete, dar nu i-l dădea jos de la gât. Peste zi i se sugerase să și-l drapeze în jurul gâtului ca pe un lănțișor. Erika o făcu, având în vedere că astfel evita să se împiedice în el, și, spre surprinderea ei, constată că nici nu cântărea mai mult decât un lănțișor.

Kristen părea să urască acele lanțuri chiar mai mult decât ea. De încă două ori veni să se certe cu Selig, cerându-i să se descotorosească de ele, dar acesta nu se lăsă înduplecat.

Nu vei mai scăpa niciodată de ele.

Nu îi spunea acest lucru și surorii lui, însă Erika nu putea uita acele cuvinte și cât de deznădăjduită o făcuseră să se simtă. Mama lui făcuse și ea un comentariu despre lanțuri, nu la fel de aprins precum Kristen, ci doar mânată de curiozitate.

Selig îi spusese și ei același lucru.

Erika nu îi putea accepta edictul, nu fără a face un efort de a-l schimba. Buricele degetelor o dureau constant din cauza încercărilor ei de a se descotorosi măcar de lanțul care o țintuia de perete în fiecare noapte. Imediat ce durerea se mai atenua puțin, încerca din nou, dar nu reușea niciodată nimic în afară de a-și provoca din nou durere.

Chiar și ușurarea pe care o simți când află că avea să fie desprinsă de perete peste zi nu dură mult, căci în materie de libertate tot nu avea deloc. Eda sau Kristen treceau pe la ea peste zi pentru a o duce la closet dacă era cazul, însă acelea erau singurele momente în care i se permitea vreodată să părăsească dormitorul lui Selig și să se afle departe de prezența lui. Faptul că libertatea lui era chiar mai îngrădită de propria lui mamă nu era același lucru. Captivitatea lui în pat avea să se sfârșească de îndată ce își recăpăta forțele. A ei, însă, dacă ar fi fost după Selig, nu s-ar fi sfârșit.

Nu îl mai întrebă ce avea să se întâmple cu ea după ce se refăcea. Pe de o parte se bucura de amânare. Pe de alta, ar fi vrut ca așteptarea să se încheie, ca să aibă timp să își revină din torturile pe care i le pregătea Selig, oricare ar fi fost acestea, înainte să sosească fratele ei. Presupunând, desigur, că o cantitate suficientă de suferință provocată ei ar fi fost destul pentru a-l satisface pe Selig. Exista oricând și posibilitatea ca planul lui să se dovedească a fi unul de suferință infinită.

Își făcea griji în această privință. Își făcea griji și pentru Thurston și brațul lui rupt, întrebându-se cine avea să îl cocoloșească și să îl iubească acum că ea nu era acolo să o facă. Își făcea griji ca nu cumva Turgeis să încerce ceva drastic pentru a o salva și să sfârșească prin a fi capturat și el. Și își făcea griji că ar fi putut să rămână acolo luni întregi înainte ca Ragnar să afle măcar că fusese răpită.

Cel mai probabil se trimiseseră deja oameni care să îl caute, însă acesta nu pornise spre o destinație anume când plecase să caute o soție pentru el însuși și un soț pentru Erika. Drumul lui avea să includă, desigur, și o oprire la curtea regelui Guthrum. Însă Ragnar pomenise și de norvegienii din nordul îndepărtat și de mercienii care încă mai păstrau o oarecare putere în est.

Era într-adevăr posibil ca Ragnar să rămână plecat alte câteva luni bune.

Conversațiile cu Selig nu se încadrau în definiția ei pentru distracție. De regulă sfârșea furioasă sau și mai înspăimântată. Așa că nu începea niciodată conversații cu el. Dar uneori vorbea el cu ea, din pură plictiseală, iar în câteva astfel de ocazii Selig îi arătă cealaltă parte din el, acea parte pe care toate femeile care îl adorau o cunoșteau cât se poate de bine.

Individul putea fi într-adevăr fermecător. Putea fi amuzant. Putea să facă o femeie să se simtă specială. Și putea să o prindă pe Erika cu garda jos cu un anumit ton sau cu o anumită privire care îi făcea inima să bată mai tare. Selig era genul de bărbat care inspira fantezii, iar când se surprindea visând la el aproape îi venea să plângă, dar nu înainte de a-și imagina cum ar fi fost să simtă acele brațe strângând-o cu grijă infinită, să cunoască gustul acelei guri senzuale, să îi vadă ochii argintii plini de tandrețe și inundați de dorință numai și numai pentru ea.

Din fericire, el nu îi arăta suficient din cealaltă parte a lui cât să o facă să uite partea crudă pe care părea să o păstreze doar pentru ea.

După ce se scurse o săptămână întreagă, Selig începu să se dea jos din pat fără știrea mamei sale. Nu merse chiar atât de departe cât să iasă din cameră, dar se mișcă prin ea pentru a-și exersa mușchii. Și începu să o ia pe Erika de lanț, plimbând-o prin încăpere cu el, ca și cum ar fi ținut-o în lesă.

– Obișnuiește-te cu asta, se mulțumise el să îi spună văzând privirea ei întrebătoare prima dată când o făcuse.

– Cu ce anume?

El nu îi răspunsese, nici măcar când ea întrebase din nou. Erika își spuse că probabil se gândea că avea și ea nevoie de mișcare la fel de mult ca el. Ceea ce era, la drept vorbind, adevărat. Nu făcea decât să stea așezată în colțul ei, oră după oră, temându-se să folosească liber camera lui fără a-i cere permisiunea și detestând să îi ceară orice.

Ziua aceea fusese prima dată când stătuse în picioare lângă el și îi conștientizase pe deplin înălțimea de un metru nouăzeci și cinci. Îl mai văzuse și înainte stând în picioare, firește, dar

nu fusese lângă el în nici una dintre acele ocazii. Și a ști că era înalt nu era același lucru cu a constata exact cât de înalt. Nici ea nu era o femeie mică, cel puțin nu în comparație cu femeile saxone, fiind mult mai înaltă decât toate acestea. Aici doar Kristen era mai înaltă decât ea, cu doar câțiva centimetri, și totuși Selig era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt. Iar acum că începea să își recapete forțele, acea înălțime era destul de intimidantă.

Însă ziua pe care nu avea s-o uite fu cea în care Selig adormi, spre sfârșitul după-amiezii, și nu fu nimeni în cameră cu el să îi audă coșmarul, nimeni în afară de ea. Fusese și ea pe punctul de a ațipi, căci aerul era atât de cald și de înăbușitor, iar pe fereastră nu se strecura nici cea mai mică adiere care să o ușureze.

Geamătul plin de durere o făcu să caște larg ochii. Nu mai auzise nimic similar de când pornise spre sud. Știa adesea când pe Selig îl durea capul, deși el nu scotea niciodată vreun sunet. Faptul că acum gemu îi stârni Erikăi o oarecare alarmă ce o împinse să se apropie de pat înainte să-și dea seama ce făcea. Când se dumiri, se răsuci pe călcâie pentru a se întoarce în colț. Să-l ia Loki și să-l ducă naibii în regatul lui, ei nu i-ar fi păsat! Nu avea de gând să ridice nici măcar un deget să...

Murmurul șoptit o opri și o făcu să se întoarcă la pat. Nu îi luă decât o clipă să își dea seama că nu vorbea cu ea, că dormea și era în ghearele unui vis neplăcut care îl făcea să își clatine capul dintr-o parte într-alta ca pentru a nega ceva. Tresări când pumnul lui se izbi de pat. În curând avea să înceapă să se zvârcolească.

Decise să îl trezească atunci, înainte să apuce să se rănească. Și nu din cauză că așa ar fi fost decent să procedeze. Nici din cauză că nu îi plăcea să vadă pe nimeni suferind, nici măcar pe el. Ci pentru că o nouă rană i-ar fi prelungit captivitatea în camera aceea cu el. Nu avu nici un alt motiv când se aplecă peste pat să îl zgâlțâie de umăr.

Însă odată ajunsă mai aproape de el reuși să îi deslușească murmurul.

– Nu mai... nu mai râde. Încetează... trebuie.

Erika încremeni când își dădu seama că o visa pe ea. Selig îi promisese că nu avea să o mai audă râzând niciodată. Acesta era

scopul lui, să îi provoace atâta nefericire încât să nu mai cunoască niciodată nici un fel de bucurie. Dar probabil că în visul lui nu reușea să o facă, altfel nu ar fi fost atât de chinuit.

Acum fu tentantă să îl lase să viseze mai departe. Dar nu ar fi ajutat-o dacă totuși sfârșea prin a se răni. Prin urmare, cu inima strânsă și cu mai puțină grijă decât înainte, din cauza uriașei consternări pe care o simțea, îl zgâlțâi din nou și obținu rezultate – la care nu se așteptase.

Selig deschise ochii, privind orbește. Mâna lui se ridică spre ceafa ei. Și înainte ca Erika să apuce chiar să icnească, se trezi trasă spre el și sărutată.

Nu semăna cu nimic din ce mai trăise vreodată sau cu ce visase vreodată să trăiască, era atât de uluitor încât senzația i se revărsa limpede până în vârful degetelor de la picioare. Supărarea ei se risipise cu totul. Nu mai era loc pentru ea prin mulțimea de emoții care se întreceau care mai de care să îi atragă atenția. Buzele lui se mișcau cu finețe peste ale ei, îmbiind, trăgând, apăsând, apoi deschizând o cale de acces care să permită limbii lui să intre.

Fierbinte și umedă, mătăsoasă și stârnindu-i un nou iureș de senzații. Erika uită să mai respire. Uită și să se sprijine pe brațe și se prăbuși peste pieptul lui.

Acela fu, probabil, momentul în care Selig se dezmetici complet, căci brusc o îmbrânci de lângă el, iar Erika se rostogoli în spate până căzu din pat.

Selig se ridică în capul oaselor și îndreptă o privire mânioasă spre locul unde stătea ea, năucită, pe podea.

– Pe sacrul baros al lui Thor, ce, în numele creației, făceai?

– Eu! Se ridică rapid în picioare, atât de scandalizată încât de-abia putea vorbi. Eu n-am făcut decât să încerc să te trezesc. Aveai un coșmar – de fapt probabil era un vis frumos, doar că nu-ți plăcea ție.

El își trecu dosul palmei peste gură pentru a o insulta și mai tare.

– Nu îmi amintesc nici un vis.

Erika nu îi răspunse până nu se șterse și ea la gură pentru a alunga gustul lui. Apoi îi spuse pe un ton usturător:

– Păcat!

– Te avertizez, fetișcano...

– Nu te obosi, se răsti ea. Tu ești vinovatul de data asta, nu eu. Iar data viitoare când mă săruți cu forța să nu zici că nu te-am avertizat – îmi voi folosi dinții.

Chipul lui fu inundat de un torent fierbinte de sânge, atât era de furios și de insultat.

– Poți fi sigură că nu va exista o dată viitoare. Mai degrabă aș săruta un porc în fund.

Cuvintele lui făcură chipul Erikăi să se coloreze în aceeași nuanță ca al lui.

– Ai exprimat exact sentimentele mele.

Selig își aruncă la o parte pătura pentru a se da jos din pat. Erika era prea furioasă pentru a da înapoi de data aceasta. Își înfipse mâinile în șold și își împinse bărbia în față. Faptul că el purta pantaloni, cum o făcea mereu de când începuse să facă zilnic mișcare, cu câteva zile în urmă, fu o binecuvântare, dar nu ar fi dat înapoi nici dacă lucrurile ar fi stat altfel.

– Ce se petrece aici?

Erika nu avea să afle niciodată ce ar fi putut să se întâmple mai departe. Mai târziu, după ce se calmă, fu recunoscătoare pentru acest lucru. Însă în clipa aceea se întoarseră și ea, și Selig, și o văzură amândoi pe mama lui stând în pragul ușii deschise. Și nu părea deloc încântată.

Selig se întinse din nou pe perne.

– O mică diferență de opinii, mamă, spuse el oftând.

– Mică? Pufni în râs. Mai degrabă zgomotoasă. Dar mă bucur să văd că te poți mișca.

El se întoarse să se sprijine într-un cot. Privirea lui plină de speranță era aproape comică.

– Captivitatea mea s-a sfârșit, deci?

– Presupun că trebuie să se sfârșească. Nu părea prea încântată nici de această idee. Deși voi recunoaște că ți-ai recăpătat în mare măsură greutatea de dinainte. Chiar arăți normal.

Selig rânji.

– Ce anume mi-a oferit această păsuire de care tu nu prea te bucuri?

– Am primit de veste că într-o oră sosește regele. Royce crede că va dori să discute cu tine despre atacul asupra grupului pe care l-ai însoțit și care l-a făcut să rămână fără unul dintre ierarhi. Așa că dacă te simți suficient de bine să cobori în sala mare...

– Mă simțeam suficient de bine încă de săptămâna trecută.

– Nu au trecut nici două săptămâni cu totul, Selig. Dacă ar fi după mine...

– Știu, mamă, o întrerupse el din nou. Încă rânjea. Și voi întârzia nejustificat de mult cu îmbrăcatul, pentru a nu mă istovi. Poate ar trebui să pleci ca să mă pot apuca. Sunt sigur că o să-mi ia aproape toată ora până la sosirea lui Alfred.

Ea îi aruncă o privire sceptică, dar plecă oricum. Iar Selig numai că nu se năpusti în celălalt capăt al încăperii, la cufărul lui.

Erika plescăi din limbă.

– Ar trebui să-ți fie rușine, să o minți așa pe mama ta.

– De ce? îi aruncă el, *încă* rânjind, uitând complet de cearta dintre ei. Când știe foarte bine că voi ajunge jos în zece minute. În ciuda a ceea ce crezi tu, e aproape imposibil să o păcălești pe buna doamnă.

Capitolul 24

Selig estimase corect timpul scurt care avea să-i fie suficient să se gătească, însă pe când termină arăta ca și cum ar fi trebuit să îi ia ore întregi. Era, nu încăpea îndoială, absolut superb. Colanții cafenii din piele de căprioară erau legați în cruce cu șireturi din piele neagră; tunica albă, fără mâneci, era încinsă strâns la brâu cu o curea lată de piele, având o cataramă norvegiană ce reprezenta un cap de dragon.

Cizmele lui negre, din piele moale, erau tivite cu blană albă, la fel ca mantia scurtă prinsă pe umerii lui cu agrafe aurii. Peste bicepșii lui voluminoși se încolăceau brățări asortate, având și acestea câte un cap de dragon la un capăt și la celălalt, cu mici rubine scânteind drept ochi. Brățările îi veneau strâns, mărturie

a faptului că pusese la loc greutatea pierdută, atât pe brațele groase, cât și pe abdomenul care nu mai era acum scobit.

Pe discul de aur masiv din jurul gâtului avea gravată imaginea a trei lupi, din ce în ce mai mari, fiecare cu rubine drept ochi. Lanțul de aur care ținea închis colierul era mult mai gros decât lanțurile Erikăi și probabil de două ori mai greu.

Părul lui negru, des și lucios după baia făcută recent – Erika fusese nevoită să îndure o alta dintre băile lui chiar în dimineața aceea, deși își ținuse privirea ațintită pe perete, ca de obicei – i se legăna pe umeri la fiecare mișcare. Contrastul cu tunica albă era izbitor.

Erika nu se putu abține să nu se holbeze la el și își uită decizia de a nu vorbi cu el decât dacă era forțată.

– Lupii au o semnificație anume pentru familia ta? îl întrebă ea.

Selig nici măcar nu o privi în timp ce își puse un inel pe deget. Și acesta îi venea strâns, dovedind că se refăcuse, sau cel puțin își recăpătase forțele.

– Nu. Doar că am avut doi ca animale de companie în copilărie, replică el.

Erika nu găsi acest lucru prea bizar. Și ea adusese acasă un pui de lup când avea opt ani. Tatăl ei îi interzisese să îl păstreze.

– Atunci de ce sunt trei pe medalion?

– Cel de-al treilea le-a luat locul primilor doi după ce au fost răpuși de bătrânețe.

– Deci cel de-al treilea e încă în viață?

– Da, răspunse el și se apropie de ea. Acum descolăcește-ți lanțul, fetișcano!

Ea ghici ce intenționa să facă și protestă.

– Nu e nevoie să mă pironești de perete doar pentru că nu vei fi aici. Mai bine încuie ușa.

El îi zâmbi, acel zâmbet orbitor de frumos care o avertiza că nu avea să-i placă răspunsul lui.

– De când îți închipui că ai de ales, fetișcano?

Atitudinea lui se datora conflictului lor de mai devreme și nenorocitului de sărut. Erika era convinsă de acest lucru.

– Nu, te înșeli. Îi citi din nou gândurile sau expresiile. Ai să vii jos cu mine!

Era ultimul lucru pe care se așteptase să îl audă de la el.

– În sala mare?

– Da.

Un dram de libertate, chiar dacă era o situație provizorie. Era o răsplată, deci nu ar fi trebuit să aibă încredere în ea. Dar era prea încântată pentru a fi bănuitoare.

Își descolăci „lănțișorul" și îi întinse capătul lui Selig. Acesta nu îl luă, ci se întinse spre capătul de la gâtul ei. Greutatea dispăru într-o clipă și fără nici un efort din partea lui.

– Deci ți-ai recăpătat complet forțele, remarcă ea, cu vocea aproape sufocată de emoție.

– Nu complet, dar suficient, replică el, foarte vizibil încântat.

Iar în clipa următoare Erika se trezi din nou cu lanțul prins pe cătușa de la gât. Înțelese atunci că Selig nu făcuse decât să își testeze abilitatea de a deschide și de a închide singur zaua de fixare, ca Ivarr să nu mai fie nevoit să vină el să o facă în fiecare zi.

Dezamăgirea ei era palpabilă, făcând-o să nu observe aproape deloc când mâna lui alunecă pe lanț, împingând-o pe a ei deoparte, până ajunse la capăt, pe care și-l înfășură în jurul pumnului. Apoi ieși din încăpere, trăgând-o și pe ea în urma lui.

Erika nu se obosi să protesteze, cel puțin nu până nu ajunseră la scări. Când Selig începu să le coboare, ținând în continuare în mână lanțul ei, ea se dădu în spate, întinzându-l între ei.

– Poți să-mi dai drumul de lanț acum. Sunt...

El se întoarse și ridică o sprânceană spre ea.

– Nu te-am avertizat să te obișnuiești cu asta?

Ea se încruntă.

– Nu înțeleg.

– Credeai că vei avea parte de aceeași suferință pe care mi-ai provocat-o tu mie, Erika cea Crudă? Îi oferi din nou zâmbetul lui de avertizare. Nu, nu aș putea să-i fac așa ceva unei femei, nici măcar ție. Există alte soluții, cum ar fi suferința provocată de umilință și rușine. Smuci de lanț, iar ea coborî treptele împleticindu-se, aproape izbindu-se de el. Nu mai rămâne în urmă.

Nu avea să fie o tortură propriu-zisă, dar tot un fel de tortură. Deci acum își știa soarta, ceea ce intenționase el să facă de la bun început. Nu o răzbunare normală. Nimic atât de simplu pentru ea. Doar rușine și înjosire cu orice ocazie, până când din mândria ei nu ar mai fi rămas decât un cuvânt lipsit de conținut. Ar fi preferat să fie pedepsită prin durere fizică, însă nu i se dăduse de ales. Selig se hotărâse – nu, nu avea să se lase înfrântă de acest lucru. Putea să o forțeze să îndure umilințe, dar Erika nu intenționa să îi ofere pe tavă și mândria ei. Avea să și-o păstreze, cumva.

Selig continuă să coboare scările. Deși detesta să o facă, Erika rămase suficient de aproape de el cât să nu lase loc de îndoială în mintea nimănui că îl urma de bunăvoie, ceea ce îl făcea pe el să pară ridicol pentru că o ținea de „lesă".

Chiar și așa obrajii îi fură inundați de sânge, incontrolabil, de îndată ce deveniră vizibili în sala mare. Însă continuă să își țină capul sus. Și nu evită privirea nimănui, nici măcar a rudelor lui, care îl așteptau la un grup de mese de lângă un butoi uriaș de bere.

Lady Brenna îi studia cu o privire dezaprobatoare. Kristen era chiar mai crispată, chiar scandalizată. Lordul Royce era amuzat. Iar tatăl lui Selig nu trăda absolut nici o emoție. Rareori o făcea când se uita la ea.

Cât despre restul persoanelor aflate în sala cea mare, care se opriră din ceea ce făceau pentru a le urmări traversarea, Erika fu nevoită să se consoleze cu gândul că, fiind atât de aproape de splendoarea lui Selig, avea să fie aproape invizibilă, în special în hainele ponosite de servitoare care îi fuseseră date drept veșminte. Roba sură era cu câțiva centimetri prea scurtă, dezvăluind vizibil cătușele de la gleznele ei. Era totodată mult prea strâmtă pentru sânii ei mari, deși acest lucru era ascuns sub rochia maro pe care o purta la exterior și care era mult prea largă, încinsă cu o bucată de frânghie.

Selig o duse direct în zona de relaxare unde aștepta familia lui. Toți erau așezați în afară de Garrick care, cu un picior pus pe capătul unei bănci, stătea în picioare sprijinindu-și coatele pe coapsă. Selig, cu aerul firesc al cuiva care fusese acolo mai devreme, iar acum doar se întorcea – singur – se așeză pe banca din fața lor.

Neprimind instrucțiuni exacte, Erika rămase în picioare, cu un aer țeapăn, în spatele lui.

Kristen se ridică în clipa în care el se așeză, probabil pentru că privirea furioasă pe care o îndreptă asupra lui ar fi fost mult mai eficientă de la o înălțime superioară.

– Asta e intolerabil, Selig, începu ea.

– Nu mă întrebi cum mă simt, surioară?

Ea păru efectiv să înghită orice ar fi vrut să adauge, spunând în schimb printre dinții încleștați:

– Ți-a trecut durerea?

– În cea mai mare parte.

Mâinile ei se izbiră în masă când se aplecă în față.

– Atunci îți repet, asta e intolerabil și nu mă întreba *ce* anume, neghiob fără minte, fiindcă știi prea bine. Vrei să atragi atenția regelui asupra ei?

Singurul lui răspuns fu să ridice indiferent din umeri.

– Nu e ceva ieșit din comun să vezi un sclav în lanțuri.

Erika tresări la acele cuvinte și se întoarse într-o parte ca să nu mai audă nimic. Însă orice spuse Selig mai departe, o făcu în celtă, iar Kristen adoptă și ea limba lui. Cum Erika nu înțelegea nimic din aceasta, îi ignoră deocamdată.

– Un sclav bărbat, poate că nu, consimți Kristen. Dar ultima femeie care a fost ținută în lanțuri aici am fost chiar eu. Și chiar de s-ar întâmpla ca Alfred să nu o observe, ce ar împiedica-o pe ea să îi ceară ajutorul? Și să nu crezi că nu ar asculta o daneză. Ar asculta *îndeosebi* o daneză.

În momentul acela Royce intră entuziast în discuție. Deoarece Kristen nu îl iertase cu totul pentru bătaia la fund pe care i-o administrase și pentru că fusese tratat cu mai multă răceală decât putea tolera confortabil firea lui pasională, era cazul să îi țină partea în această problemă. Faptul că argumentul ei era valabil conta mai puțin.

– Are dreptate, îi spuse el cumnatului său. Se prea poate ca Alfred să îți ceară să o eliberezi pe domniță. Și nu e înțelept să refuzi un rege fără un motiv temeinic.

– Motivul meu ar fi temeinic, insistă Selig.

– Oricât ar părea de nedrept, regii nu consideră răzbunarea rezonabilă.

– În special când poate pune în pericol pacea regatelor lor, adăugă Kristen.

– Și nu le place să piardă soldați perfect capabili în numele unor războaie personale, adăugă și Royce, când au nevoie de oamenii aceia pentru propriile războaie.

Cearta continuă într-un ritm alert. Brenna nu simți nevoia să se implice. Nici Garrick, care profită de ocazie pentru a se apropia de Erika.

– Deci te-a transformat într-o sclavă de jucărie?

Cuvântul „jucărie" era chiar mai iritant decât termenul de „sclav" pentru Erika, căci descria exact ceea ce făcea Selig, tratând-o ca pe un animăluț, o jucărie destinată amuzamentului lui, o creatură nu violentă sau periculoasă, dar prea stupidă pentru a fi lăsată în libertate fără a fi ținută în lesă.

Era prima dată când tatăl lui Selig i se adresa direct, deși îl vizitase pe Selig în camera lui destul de frecvent. Erika se întrebă acum dacă era la fel de crud ca fiul lui, ținând să îi atragă atenția asupra poziției ei umilitoare. Expresia lui nu îi spuse nimic, rămânând indescifrabilă.

– Își închipuie că m-a făcut sclava lui.

Răspunsul ei îl făcu pe Garrick să râdă încet.

– Exact așa a reacționat și soția mea. Nici ea nu a recunoscut în ruptul capului că e a mea.

Erikăi nu îi veni să creadă. Atât mama, cât și fiica fuseseră la un moment dat sclavele bărbaților cu care se căsătoriseră apoi? Nici nu era de mirare că lui Selig îi venise această idee atât de firesc. Nu făcea decât să urmeze tradiția de familie.

Gândul îi dădu fiori, dar cel puțin ea nu avea să sfârșească precum mama și sora lui, căsătorită cu cel care o capturase. Șansele să se întâmple așa ceva erau la fel de mari ca șansele de a fi eliberată într-o oră. Zero.

– Însă în scurt timp ea a ajuns stăpână peste mine, înrobindu-mă trup și suflet, continuă Garrick să își amintească. Știi cum a făcut asta, fetișcano?

– Nu-mi pasă...

– Cu o voință de neîmblânzit și o mândrie care nu s-a lăsat frântă. Era ca o flamă pe un tărâm de gheață, cu o inimă de războinic – și îndemânare de războinic. Întâi mi-a câștigat admirația, apoi inima. Mândria ta se va frânge?

Erika își dori sincer ca Garrick să fi păstrat tăcerea în ceea ce o privea.

– Nu, spuse ea înțepată. Dar pentru mine, nu pentru a-l impresiona pe el.

– Furia ta e de înțeles.

– Furia nu e decât o părticică din ceea ce simt față de fiul vostru, îl informă ea.

Privirea lui deveni gânditoare.

– Este regretabilă această purtare a lui față de tine – și neobișnuită.

– Vreți să spuneți că nu le ia în robie pe toate femeile care pun să fie biciuit?

– Nu te obrăznici cu mine, copilă, o mustră el blând. Ce-am vrut să spun e că el în viața lui n-a rănit vreo femeie. Le adoră.

– În afară de mine.

– În afară de tine, consimți el.

Erika crezu că discuția se încheiase. În spatele ei cearta continua aprinsă. Însă Garrick nu plecă de lângă ea încă.

După câteva clipe de tăcere stânjenitoare, remarcă:

– Fiica mea îți susține cu multă îndârjire cauza.

Erika pufni în râs. Nu se putu abține.

– Fiica voastră nu ar ridica un deget să mă ajute. Pur și simplu detestă să vadă lanțurile alea.

– Nu fi atât de sigură de motivele lui Kristen! Purtarea lui Selig o nedumerește.

– Dar pe dumneavoastră nu?

– Nu întru totul.

– Sugerați că bărbații înțeleg răzbunarea mult mai bine decât femeile? Mă îndoiesc.

– Deci acum și tu tânjești să te răzbuni?

Erika fu surprinsă nu de întrebare, ci de răspunsul ei.

– Nu m-am gândit nici o clipă la răzbunare. Doar la libertate mă gândesc. Dar presupun că la un moment dat mă voi gândi și la răzbunare.

– Atunci să sperăm că îți vei recăpăta libertatea înainte de asta, spuse el.

Erika fu din nou surprinsă, mult mai tare.

– Nu sunteți de acord cu ceea ce face?

– Nu îi stă în fire să fie crud sau abuziv. Asta e ceea ce o nedumerește pe sora lui. Părerea mea e că va ajunge să regrete ceea ce face acum.

– Ați putea insista să înceteze.

El îi zâmbi, nu răutăcios.

– În caz că nu ai observat, Erika din Gronwood, fiul meu e la o vârstă la care nu mai e obligat să i se supună tatălui său. Nu pot să fac mai mult decât să îl sfătuiesc.

– O veți face?

– Nu în privința ta. Eu și soția mea am decis să nu intervenim deloc.

Încă o scurtă tresărire de speranță zdrobită complet. Cu un aer amar, Erika îi întoarse spatele pentru a înfrunta din nou restul familiei. Însă restul familiei nu mai era acolo. Nu mai rămăseseră decât Selig și Royce, iar Selig se răsucise pe banca lui pentru a o privi – și cel mai probabil auzise o bună parte din ceea ce se spusese.

Erika ridică milimetric bărbia în semn de sfidare, însă simți imediat la gât smucitura care o trăgea încet în față. Selig începuse să își înfășoare lanțul în jurul pumnului. Dacă ar fi continuat, ar fi forțat-o să se aplece din nou peste el. Nu merse chiar atât de departe, dar o aduse atât de aproape de el încât fu nevoit să ridice privirea spre ea. Însă nu păru să îl deranjeze acest lucru.

În spatele lui, pe masă, Erika observă că îi adusese cineva un taler de mâncare, deși nu era încă ora cinei. În ultimele două săptămâni individul primise suficientă mâncare cât să ajungă pentru o armată, iar femeile din casa aceea erau în continuare hotărâte să îl îngrașe și mai mult. Începu să se întrebe cât de masiv fusese cu adevărat înainte să fie rănit la cap.

– Poți sta la masă cu mine să mănânci dacă ești pregătită să îmi spui stăpâne.

Ochii ei se îndreptară din nou asupra lui și se îngustară.

– Nu te-aș numi așa.

El rânji pentru a-i arăta că înțelegea perfect la ce se referea.

– Atunci poți să mănânci din mâna mea, la picioarele mele.

Erika fu surprinsă că nu adăugă: „Ca un câine".

– Nu voi mânca deloc, mulțumesc.

– Eu cred că da. Mâncarea îți este necesară pentru a-ți păstra sănătatea, de care țin să te bucuri în continuare. Hainele, pe de altă parte, nu îți sunt.

Sângele i se scurse până la ultima picătură de pe chip. Ar fi fost în stare să o facă. Ar fi dezbrăcat-o în pielea goală în fața tuturor acelor oameni. Ce modalitate mai bună de a o umili și, în fond, era exact ceea ce se străduia să facă.

Însă dispoziția ei nu era foarte docilă în momentul acela, poate și fiindcă era convinsă că tot la așa ceva avea să se ajungă într-un final, indiferent ce ar fi făcut. Avea să aibă el grijă. Așa că acum sau mai târziu, ce mai conta?

– Fă cum dorești, spuse ea, afișând toată nonșalanța de care era în stare.

– Chiar așa am să fac, fetișcano, exact cum doresc.

Râse, observând cât era de încordată și pregătită sufletește pentru ceva chiar mai rău. Era mai mult decât satisfăcător să aibă o asemenea putere asupra ei. Plăcerea pe care o simțea era atât de intensă încât era aproape sexuală. Nu avea să renunțe la ea din cauza împotrivirii unui rege.

– Dar azi, continuă el, vei primi un răgaz până să-ți decizi propria soartă. Sora mea m-a convins că nu ar fi pentru binele meu să te prezint regelui saxon. Va trebui să așteptăm până pleacă el pentru a afla dacă îmi vei mânca din mână – sau îmi vei spune stăpâne.

Erika spera ca regele să își mute curtea la Wyndhurst și să rămână aici pe o durată nedeterminată. Ceea ce o aștepta odată ce pleca regele era intolerabil.

Capitolul 25

În următoarele două zile Erika fu lăsată singură în cea mai mare parte a timpului. Ceea ce nu o deranjă, chiar dacă mișcările ei erau limitate la colțul ei din camera lui Selig. Acesta nu doar încuiase ușa în ziua când o adusese înapoi sus, chiar înainte de sosirea regelui, ci o și pironise de perete. Nu era dispus să își asume nici un risc cât timp lipsea. Și la fel procedase în fiecare zi de atunci încolo.

Pe Erika o amuza gândul că el probabil o credea în stare să încerce să își frângă gâtul târându-se afară pe fereastră. Sau poate credea că ar fi încercat să se înece în cada cu apă murdară care rămăsese negolită din cauză că servitorii erau atât de ocupați cu oaspeții regali. Care oaspeți regali...

De trei ori veniseră femei să îi bată discret la ușă, femei saxone din câte auzise ea, fiecare căutându-l pe Selig, care probabil plecase pentru o clipă din sala mare pentru a le face să creadă că venise aici sus. Erika se întrebă de câte ori până atunci mai primise în camera lui doamne de la curte, din moment ce acestea trei o găsiseră fără greș. Și unde le primea acum, când camera lui era deja ocupată și fără îndoială la fel erau și toate celelalte camere?

Eda venea ca de obicei să îi aducă mâncare, iar acum și o oală de noapte, căci nu putea nici ea să desprindă lanțul de pe perete așa cum nu ar fi putut nici Erika, iar Selig rareori era de față să o facă el. Bătrâna servitoare nu o mai privea cu aerul de dezaprobare pe care i-l arătase la început. Privirea ei căpătase o expresie mai mult compătimitoare, ceea ce Erikăi nu prea îi plăcea.

Avea să fie eliberată din acel coșmar. Era doar o problemă de timp. Și cum ea nu ajunsese încă să își plângă de milă, nu voia să îi plângă nici altcineva.

În ziua anterioară, Eda îi povestise prietenoasă despre rege și curtenii acestuia, fără a se aștepta la un răspuns din partea Erikăi și fără a primi unul. Se pare că Alfred venise cu o suită puțin numeroasă, nu cu toată curtea, și se presupunea că avea să plece mai departe în câteva zile – ceea ce nu fu o veste plăcută pentru Erika.

Atunci însă, Eda nu povesti doar pentru a se auzi vorbind. Pentru prima dată pomeni de ceva personal și o surprinse pe Erika cu remarca ei.

– Nu îți poți imagina cât de mult îmi amintești de Kristen a mea – cu diferența că ea era o luptătoare.

Erika nu se putu abține să nu îi răspundă la așa ceva.

– În sensul că eu nu sunt?

– Tu nu te plângi de nimic, domniță. Îl lași pe derbedeu să-și facă de cap.

Erikăi nu îi veni să-și creadă urechilor.

– Nu văd cum aș putea să îl împiedic.

– Nu vezi? Stăpânul meu, lordul Royce, era un bărbat mult mai aspru. Și-a pierdut jumătate din familie într-un atac al vikingilor. Dar Kristen l-a îmbunat. Și l-a determinat să-i scoată lanțurile prin simplul fapt că a știut cât le detesta. Selig știe că tu le urăști, sau pur și simplu îl lași să creadă că nu-ți pasă?

Exact aceasta fusese abordarea Erikăi, însă se apără explicându-i:

– Selig își dorește să se răzbune pe mine. Ar fi încântat să știe că detest lanțurile.

Eda pufni în râs.

– Răzbunarea e ceva nou pentru tânărul ăsta. Mă îndoiesc că știe ce vrea. Dar cel cu care te lupți e un bărbat care iubește femeile. Trăiește ca să le ofere plăcere. A le răni e nefiresc pentru el. Dacă ar crede că te rănește cu adevărat, mă întreb cât timp ar continua să o facă.

După ce Eda plecă, Erika își petrecu mult timp reflectând la cuvintele ei. Chiar dacă pentru Selig era nefiresc să rănească o femeie, învăța rapid cum să o facă – nu, era nedrept să spună așa ceva. La drept vorbind, Erika nu fusese rănită de el nici măcar o dată. Cele câteva julituri pe care și le provocase singură nu se puneau la socoteală. Nici cele câteva bășici de pe tălpile ei, care sângeraseră și care ar fi putut fi prevenite dacă și-ar fi călcat pe mândrie suficient cât să își ceară pantofii. Iar palma pe care o primise peste obraz nu fusese vina lui, ba chiar el o împiedicase.

Singurul lucru prin care o rănise el era rușinea nespusă prin care trecea – și faptul că își pierduse libertatea, ceea ce,

într-adevăr, ar fi durut-o chiar tare dacă nu și-o recăpăta. Dar ce spunea acest lucru despre Selig? Avea Eda dreptate? Ar fi pus capăt eforturilor lui de răzbunare dacă ar fi crezut că o rănea cu adevărat? Dacă ar fi plâns, dacă ar fi scâncit și s-ar fi văitat...

Obrajii Erikăi se colorară în trandafiriu la simplul gând de a o face. Nu putea să facă astfel de lucruri – nu până când nu îi mai rămânea nici o altă speranță. Mândria ei pur și simplu nu ar fi cedat atât de mult.

Și încă mai avea speranță, fratele ei. Avea să plece din locul acesta și să nu îi mai vadă niciodată pe oamenii aceștia și să nu își mai amintească niciodată de umilințele pe care le îndurase aici, să nu mai...

Dar nu era complet adevărat. Cum ar fi putut să uite un bărbat precum Selig Haardrad, când și-l imagina atât de limpede în minte încât era ca și cum s-ar fi aflat în fața ei? Și îi era teamă că imaginea aceea nu avea să i se șteargă din amintire ani buni de-atunci încolo.

La începutul acelei după-amiezi i se alătură și bărbatul asupra căruia se îndreptaseră aproape toate gândurile ei din ultima vreme, afișând acel zâmbet de care Erika învățase să se teamă. Primul lucru pe care îl făcu fu să o desprindă de perete, însă nu îi dădu lanțul așa cum o făcea de obicei. În schimb îl folosi pentru a o trage în picioare.

– Ai noroc, fetișcano, spuse Selig pe un ton amuzat. Problema pe care o avem de lămurit noi doi nu mai trebuie să aștepte până la plecarea lui Alfred.

Erika gemu în sinea ei, înțelegând limpede la ce problemă se referea.

– De ce nu?

– Royce l-a invitat pe rege și curtenii acestuia la o partidă de vânătoare. Vor lipsi cel puțin câteva ore bune. Doar câțiva nobili au rămas acasă și majoritatea doamnelor.

– De ce nu te-ai dus și tu la vânătoare? Cumva te-ai obosit prea tare cu desfrâul din sala mare?

– Cât de plină de speranță pari, dar mă tem că va trebui să te dezamăgesc, replică el, străduindu-se să adopte un ton de scuză,

dar fără a reuși. Am preferat pur și simplu să îmi petrec timpul... cu tine.

– Sentimentul, desigur, nu e reciproc.

El râse. Era într-o dispoziție excelentă și nu-și mai încăpea în piele de nerăbdare. Iar ea știa exact ce aștepta. Nici măcar nu îi păsa ce răspuns avea să îi dea. Oricare dintre ele ar fi fost pe placul lui.

– Ai avut timp berechet să reflectezi la ultimatumul meu...

– Nu m-am gândit deloc, se grăbi ea să îl întrerupă, mințind.

Însă degeaba încerca să tragă de timp.

– Ce păcat, dar totuși deloc necesar, îi spuse el încântat. Nu ai de ce să stai prea mult pe gânduri ca să decizi dacă să îmi spui stăpâne sau nu. Dacă vrei să nu mai porți nimic în afară de lanțuri sau ba. Ce alegi, Erika cea Crudă?

– Nici una.

– Te gândești să mănânci din mâna mea, la picioarele mele? Nu îți mai ofer opțiunea asta acum. Poate o voi face altcândva, dar nu în momentul de față.

– Iar eu nu accept nimic din ceea ce îmi oferi.

– Din contră, eu zic că ți-ai exprimat cât se poate de clar alegerea.

Erika făcu un pas în spate, încercând să nege, însă lanțul nu îi permise să ajungă prea departe, iar Selig îl folosi pur și simplu pentru a o trage din nou spre el.

Ea ridică vocea, trădându-și spaima.

– Am spus că nu accept opțiunile tale ridicole.

El îi răspunse pe un ton care ar fi putut fi folosit în mod normal cu un copil greu de cap.

– Dar nu ți s-a oferit posibilitatea asta. Trebuie să te supui celor care ți-au fost date, și din moment ce ai decis deja în privința asta...

– Nu am decis!

– Atunci îmi cer iertare. Aș fi putut jura că nu am auzit apelativul de stăpân ieșind de pe buzele tale. Am să admit că m-am înșelat, dacă binevoiești să îl repeți acum.

Drept răspuns, buzele ei se strânseră atât de tare încât se albiră. Însă lui Selig nu îi displăcu să vadă acest lucru. Chiar dimpotrivă. Râse.

– Nu? O spuse el în locul ei. Atunci se pare că am avut dreptate prima dată. Ai decis să faci paradă de farmecele tale modeste, expunându-le tuturor. Sunt sigur că toți cei rămași în casă vor găsi spectacolul cât se poate de amuzant. Poți să-ți dai jos hainele acum.

Dacă încerca să îi dea impresia că presupusa ei „alegere" fusese cea mai proastă opțiune pentru ea, reușea admirabil. Erika detesta felul în care o manipula și faptul că găsea atâta plăcere în a o face. Însă de data aceasta nu avea să îi cedeze, nici grațios, nici altfel.

– Nu am de gând să amuz pe nimeni, spuse ea cu dârzenie, cu atât mai puțin pe tine. În caz că n-ai observat, prostovane, refuz să cooperez.

El păru surprins, ca și cum chiar nu se așteptase la refuzul ei. În mod cert nu era amuzat. Expresia lui bruscă de încruntare ar fi putut fi doar teatru, dar Erika se îndoia.

– Mă sfidezi în față?

Ea dădu din cap.

– Asta e ideea ta, nu a mea. Vrei să mă vezi fără haine, va trebui să mi le dai jos chiar tu. Dar să nu te aștepți să stau cuminte până o faci.

Selig își păstră expresia încruntată alte câteva momente, înainte de a o înlocui cu huruitul unui hohot grav.

– Probabil că oricum sunt mai îndemânatic decât tine la asta. Dar haide, tu ești dezavantajată așa, legată în lanțuri. Dă-mi mâinile și am să te descătușez.

Corectitudine? Din partea lui? Erika ar fi trebuit să fie imediat bănuitoare, chiar fu bănuitoare, însă ispita libertății se dovedi prea puternică pentru a o ignora. Iar Selig scosese deja o cheie pe care i-o întinse. Poate că, acum, când jocul blestemat devenise unul fizic, el își dorea să fie unul mai provocator. Oricum ar fi fost, era într-adevăr în avantajul ei să nu fie atât de stânjenită în mișcări.

Îi întinse încheieturile. Prea târziu își dădu seama că rochia și tunica nu i-ar fi putut fi dezbrăcate altfel decât prin tăiere dacă

nu ar fi avut cel puțin o încheietură liberă. Dar înainte să își smucească mâinile în spate, una dintre cătușe îi fusese deja desfăcută și îi atârna de cealaltă. Iar expresia lui Selig trăda exact ceea ce bănuise ea. Trucul funcționase și chiar fusese un truc.

Pentru a-și exprima recunoștința, încercă să îl lovească peste cap cu cercul de fier. Ca armă, cătușa era mai mult decât potrivită. Însă îndemânarea ei de a o folosi lăsa de dorit. Selig se feri în dreapta și îi prinse încheietura care încă purta cătușa, ducându-i mâna la spate.

Gestul lui, din păcate, o aduse suficient de aproape de el cât să o ajungă cu ușurință, iar în timp ce ea încercă să îl împingă cu mâna liberă, el își folosi propria mână liberă pentru a desface nodul frânghiei ce îi servea drept brâu. Ea nu reuși, dar el da, și înainte să îi dea drumul își încleștă pumnul pe materialul rochiei ei și i-o trase în sus. Rochia fiind atât de largă, materialul se ridică fără poticneli – până dădu peste brațele Erikăi, care refuzară să se ridice și ele.

Pentru o clipă avu impresia că poate îl învinsese, însă el nu insistă, mulțumindu-se să o lase îngropată și neputincioasă sub rochia care îi atârna acum peste cap, în timp ce el se ocupă de șiretul robei mai strâmte pe care o purta pe dedesubt. Acum că avea brațele imobilizate și fața acoperită de materialul rochiei, Erika țipă turbată și încercă să se smucească din mâinile lui. Un braț petrecut pe după talia ei o împiedică să o facă. Așa că se zbătu ca măcar să își elibereze brațele, pentru a putea să îl rănească oricât de puțin. Însă imediat ce se descotorosi de materialul care îi acoperea fața, începu roba să i se ridice.

Era enervant că nu reușea nimic, chiar dacă mâinile nu îi mai erau imobilizate. Încercă să își lipească din nou brațele pe lângă corp, însă Selig se mulțumi să se întindă și să o prindă de o încheietură, apoi de cealaltă, ridicându-i-le pe amândouă deasupra capului unde reuși să le țină suficient cât să-i poată trage roba și rochia peste cap, ceea ce și făcu. Pentru o clipă cătușa desfăcută se agăță în mâneca robei, însă fu suficientă o ultimă smucitură pentru a o desprinde.

Erika nu primise cămașă de corp ca parte a hainelor de sclavă, nici pantaloni sau ciorapi. Fusese atât de ușor să rămână goală.

Însă rușinea nu o cuprinse încă. Era copleșită de furie, iar cum lanțurile de la picioare o împiedicau să fugă, preferă să îl atace pe Selig.

Ceea ce se dovedi, desigur, o încercare sortită eșecului, având în vedere cât era de masiv. El nu îi simți pumnii, doar stătu acolo și ridică o sprânceană spre ea când încercă de două ori să îl lovească. Ea începu să se întrebe cum fusese posibil ca o lovitură la cap să îi provoace durere. Însă când dădu să îl izbească din nou cu arma reprezentată de cătușă, el încetă să se mai joace și puse rapid capăt eforturilor ei.

Erika se trezi din nou cu brațul sucit la spate, deși de data aceasta Selig nu avea nici un brâu de desfăcut. De data aceasta era apăsată cu forță la pieptul lui. Și având-o atât de aproape îi era foarte simplu să își coboare cealaltă mână peste brațul ei liber, de la umăr până la încheietură, indiferent cât se strădui ea să se scuture de el. Care braț sfârși și el răsucit la spatele ei.

Însă când cealaltă mână a lui se desprinse de pe încheietura ei pentru a aluneca lent până la lanțul încă prins de ea, Erika făcu ochii mari, căci își dădu seama ce intenționa să facă. Iar el o făcu, închizând din nou cătușa peste încheietura ei liberă, țăcănitul metalic al cătușii închizându-se făcând-o să se înfioare.

Selig îi dădu drumul apoi, însă lungimea lanțului de la spatele ei nu îi permitea să își aducă brațele în față mai mult decât până în lateralul trunchiului. Era expusă complet, neputând nici măcar să își ascundă sânii în spatele mâinilor. Așa intenționa să o poarte în fața unei săli pline de femei cărora le-ar fi făcut o deosebită plăcere să vadă o daneză înjosită în asemenea hal?

Mândria ei fu șocată pentru o clipă, suficient timp ca el să o tragă de „lesă" și s-o scoată din încăpere fără ca ea să protesteze. Nu că un protest ar fi ajutat-o la ceva și nici măcar nu se gândi să încerce odată ce oroarea față de cea mai recentă umilință suferită din partea lui mai păli puțin. Ceea ce rămase însă era o furie mai neagră decât orice altceva mai simțise vreodată.

Încă nu ajunseseră la scări când i-o comunică și lui.

– Canalie lașă! Porc jegos! Gunoi mincinos ce ești!

Selig deja se răsucise pe călcâie și se aplecase amenințător asupra ei înainte să apuce să rostească și ultimul cuvânt, iar chipul i se înroșise, căci i se ridicase sângele la cap din cauza mâniei.

– Treci în genunchi când mă insulți, îi porunci el cu un mârâit.

Fără nici o clipă de ezitare, Erika se lăsă în genunchi, se aplecă în față și își înfipse dinții în coapsa lui dreaptă. Selig urlă. Primul lui reflex fu să se aplece peste ea, dar înainte să dea curs celui de-al doilea, se dezechilibră. Se prinse de umerii ei pentru a-și opri căderea, însă nu reuși decât să o îmbrâncească în spate, sfârșind prin a se răsturna peste ea.

Erika se trezi cu răsuflarea tăiată pentru o clipă. Când și-o recăpătă, încercă să îl împingă de pe ea, dar își aduse aminte că mâinile nu îi mai erau disponibile în acest scop, fiindu-i țintuite la podea sub șolduri. Se folosi de ce altceva îi rămăsese, umerii și șoldurile. Ceea ce se dovedi a fi o greșeală.

Observă în cele din urmă că Selig nu schița nici un gest de a se mișca, fixând-o pur și simplu cu privirea. Poate că simplul fapt de a fi întins peste o femeie goală nu i-ar fi ațâțat poftele, însă eforturile ei de a se descotorosi de el o făcuseră. Erika văzu acest lucru în expresia înăbușitoare a ochilor lui cenușii și în ceea ce simți întărindu-se lângă punctul de întâlnire al coapselor ei.

Panicată, apucă să îi strige:

– Adu-ți aminte că mă urăști!

Chiar înainte ca gura lui să se închidă peste a ei.

Se pare că încă ura lui nu avea să intervină de data asta. Acum era vorba de dorință fizică elementară, dominând oricare alte emoții. Iar Erika reuși să priceapă cu atât mai limpede când o parte din aceeași dorință îi întunecă și ei gândirea.

Bărbatul pur și simplu era mai mult decât expert când era vorba de sărutat. Lingea, mușca mărunt, sugea, iar limba lui explora. Iar pentru o fată care nu știa mai nimic despre așa ceva, Erika fu copleșită de un asemenea nivel de experiență. Și nici nu se mulțumi doar să o sărute. Poate că ar fi reușit să își vină în fire altfel – dar nu, trecuse de punctul în care ar mai fi putut să se amăgească, iar ceea ce îi făcea Selig avea darul de a agrava și mai mult problema.

Acesta avea acces deplin la cele mai intime părți ale trupului ei și, părând mânate de voință proprie, mâinile lui erau atrase de unele dintre ele. Ambele lui mâini se strecurară între trupurile lor, apăsându-se peste sânii ei.

Ambele îi strânseră, ambele îi frământară, ambele îi găsiră sfârcurile și le dezmierdară până se întăriră. Erika simți limpede șocul până în vârful degetelor de la picioare. Gemu sub gura lui. Propriul lui geamăt fu și mai tare.

Nici unul din ei nu auzi pașii persoanei care se apropie de ei, însă tonul sec fu cât se poate de clar.

– Presupun că ai să-mi spui că atâta amar de timp cât ai petrecut în pat în ultimele câteva săptămâni te-a făcut să vrei să-l eviți.

Când Selig gemu din nou, nu mai avea nici o legătură cu pasiunea.

– Mamă, du-te... de aici!

Răspunsul ei fu chiar mai sec.

– Vrei să spui că nu îți dorești public? Eu, una, nu mi-aș fi dat seama.

– Mamă!

Rugămintea lui fu întâmpinată cu un sunet de dezgust, apoi pașii ei se îndepărtară.

Selig oftă și își sprijini fruntea de cea a Erikăi. Îi luă o clipă să-și dea seama că se relaxase lângă ea; atunci se încordă și se lăsă pe spate. Ea era deja la fel de țeapănă ca podeaua de sub ea. În mod ironic, în momentul acela chipul lui era la fel de roșu de stânjenea-lă ca al ei. Dar ea nu reuși să găsească nici dreptate, nici umor în acea constatare.

– Nu te-a văzut, îi spuse el, dintr-un motiv pe care nu-l putea pricepe.

– Și ce dacă m-ar fi văzut? răspunse Erika amar. Tu ești cel care s-ar rușina de asta. Rușinea mea a existat de dinainte să apară ea.

Selig o privi mânios pentru o clipă înainte de a sări în picioare, trăgând-o și pe ea sus cu cercul de fier de la gâtul ei. Nu îi luă lanțul care îi atârna între sâni decât pentru a i-l drapa o dată în jurul gâtului ca ea să nu se împiedice în el.

– Dacă mușți un bărbat de picior ți-o cauți cu lumânarea, îi spuse el crispat.

– Forțează-mă din nou să îngenunchez și voi încerca să muș dintr-o altă parte a trupului tău.

Chipul lui se încinse și mai tare, și la fel și furia lui.

– Ai fost ca o cățea în călduri, îi aminti el.

– Iar tu ai dorit o femeie pe care susții că o urăști! îi aruncă ea la rândul ei.

Nu era cel mai înțelept lucru pe care ar fi putut să îl facă, să îl atâțe cu propria lui rușine. Degetul lui se strecură din nou prin cătușa de la gâtul ei pentru a o ridica până când nasurile aproape li se atingeau.

Pe un ton grav, amenințător, îi spuse.

– Chiar te disprețuiesc, fetișcano, să nu te îndoiești nici o clipă. Te disprețuiesc și pe tine, și gheața ce-ți curge prin vene. Apoi îi zâmbi răutăcios. Doar că devine un torent fierbinte atunci când te atinge un bărbat, nu-i așa?

Erika ar fi trebuit să fie recunoscătoare că se mulțumise să îi arunce același reproș. Dar era în continuare prea furioasă pentru a fi recunoscătoare – sau pentru a da înapoi.

– Cel puțin eu nu îmi găsesc scuze, nici nu dau vina pe altcineva.

Selig îi dădu drumul, îmbrâncind-o ușor, și spuse cu un șuierat cu greu controlat.

– Întoarce-te în camera mea, fetișcano! O voi trimite pe Eda să te ajute. Vizita ta în sala cea mare poate să rămână pentru o altă zi.

– Când mama ta nu va fi sigură că eu eram cea cu care te împreunai?

Nu așteptă să vadă dacă *acea* săgeată își atinsese ținta. Și, la drept vorbind, chiar îl lăsă acolo clocotind – și încă atât de excitat, încât devenise deja dureros. Selig rămase acolo câteva minute bune, încercând să își recapete cât de cât calmul. Dar nu reuși. Și în final nu spre scări se îndreptă.

Ajunse în pragul ușii deschise – Erika nu o putuse închide după ea când intrase – și o văzu așezată în colțul ei, cu fruntea aplecată pe genunchii ridicați la piept, astfel încât părul să îi îmbrace ca o mantie cea mai mare parte din goliciune. Vederea poziției ei atât de deznădăjduite îl afectă în asemenea măsură încât dădu cu piciorul în cadrul ușii, apoi înjură sălbatic fiindcă era încălțat

cu cizme din piele moale. Cum îndrăznea să-l facă să îi fie milă de ea chiar în timp ce îi erau atâtate poftele carnale?

Reușise să îi atragă atenția. Nu văzu lacrimi în ochii albastru-deschis pe care îi îndreptă spre el, dar nici focul mâniei ei nu mai ardea în ei pentru a-l întreține pe al lui. Doar nefericire văzu, sau i se păru că vede, și nu fusese niciodată capabil să vadă această emoție la femei fără a-și dori să le salveze cumva. Plecă înainte să facă vreo prostie, cum ar fi fost să o aline pe aceasta de față.

Capitolul 26

Fusese prea optimist când sperase că mama lui avea să păstreze doar pentru ea ceea ce văzuse în holul de la etaj. La scurt timp după ce bărbații se întorseseră de la vânătoare, tatăl lui Selig îl privea ridicând din sprânceană și clătinând din cap, iar Royce îi râdea în față când li se întâlneau privirile.

Cel puțin era sigur că nu știau din cauza cui își pierduse capul, ceea ce ar fi făcut rușinea lui cu mult mai profundă. Dar era sigur că propriul lui trup o ascunsese pe Erika de privirea mamei lui.

Era timpul să se mute în propria lui casă și nu fiindcă avea nevoie de mai multă intimitate. Pur și simplu Wyndhurst era prea aglomerat în momentul acela, iar el se refăcuse suficient cât să aibă în mod cert nevoie de o femeie. Ceea ce se întâmplase cu daneza era o dovadă grăitoare. Dar cum restul familiei lui venise în vizită, nu mai exista nici o cameră goală în care un bărbat să se poată deda la jocuri carnale fără a fi deranjat – nici măcar propria lui cameră.

Ar fi putut, desigur, să își mute prizoniera altundeva pentru o vreme. Nu exista un motiv anume pentru care ar fi trebuit ținută în camera lui, în afară de faptul că acolo voia el să o știe – și, dintr-un motiv de neînțeles, dormea liniștit când o avea pe aproape. Nici măcar reapariția poftelor lui carnale nu era mai importantă decât acest lucru.

Însă putea da vina pentru acea reapariție pe ceea ce se întâmplase cu daneza și pe faptul că nu mai avusese o femeie de când

plecase spre Anglia de Est. Dar ce ar fi putut explica insistența lui de a o dezbrăca în pielea goală când ultima dată când o văzuse astfel fusese o avertizare să nu o mai facă din nou?

Știuse că la așa ceva avea să se ajungă. Știuse că mândria ei nu avea să îi permită să rostească numele „stăpâne". Și știuse ce efect ar fi avut asupra lui să o vadă din nou astfel. În mod cert ar fi fost o răzbunare excelentă – dacă nu l-ar fi afectat personal.

Atunci de ce o făcuse, de ce o așteptase cu nerăbdare, de ce îi plăcuse mai mult decât ar fi fost cazul? La urma urmei, cu atât de multe domnițe frumoase din anturajul regelui care ar fi putut să îi stârnească interesul, de ce îi fusese atât de greu să stea departe de camera lui în ultimele câteva zile?

În mod evident povestea cu răzbunarea îi consuma prea mult din energie. Începea să devină obsedat de aceasta – și de ea. Dar găsea o asemenea plăcere în a o avea pe Erika din Gronwood în puterea lui, în a o avea la dispoziție pentru a o chinui, în a-i vedea ochii scânteind de o furie neputincioasă. Ceea ce se întâmplase în sala mare nu avea nici o legătură cu toate acestea. Ceea ce se întâmplase acolo nu ar fi trebuit să se întâmple și nu avea să se întâmple din nou.

Trebuia să se întoarcă în propria lui casă, unde avea alte lucruri care să îi ocupe mintea – sclavii cei noi care trebuiau pregătiți, sistemele de apărare pe care trebuia să înceapă să le construiască, acum că locuința era gata. Urma să îi anunțe pe toți a doua zi și să reziste obiecțiilor care aveau să fie ridicate de toate femeile din familia lui – cumva.

Și exact așa ar fi procedat dacă nu s-ar fi întâmplat ca în după-amiaza aceea să sosească Ragnar Haraldsson.

Royce primi imediat de veste despre armata daneză care începuse să se strângă în fața porților lui. Din nefericire, bărbatul care le adusese informația fusese într-o oarecare măsură înspăimântat și pur și simplu le împărtășise vestea pe nerăsuflate, astfel încât doar cei aflați în apropiere îl auziseră. Iar la masa lui Royce nu se afla decât Kristen în momentul acela – precum și regele.

Alfred se ridică brusc când auzi. Royce fu nevoit să îl liniștească în grabă.

– Nu pentru dumneavoastră au venit, nobile domn. Ne așteptam să se întâmple. Au venit după domnița pe care soția mea a luat-o prizonieră pentru fratele ei.

– Pentru fratele ei? Alfred își îndreptă privirea spre locul unde se afla Selig, la celălalt capăt al sălii mari, întreținut de o mulțime de femei care se întreceau să îi capteze atenția. Derbedeul acela chipeș care le-a sedus pe toate femeile de la curtea mea?

Royce nu reuși prea bine să își înăbușe rânjetul. Alfred nu avea decât câțiva ani mai mult decât Selig, ceea ce însemna că era suficient de tânăr să aprecieze femeile – și ușor invidios pe genul de succes cu care era obișnuit Selig.

– Mă îndoiesc că a ajuns chiar la toate, comentă Royce sec.

– Eu n-aș pune rămășag pe asta, spuse Kristen în barbă, pentru a nu atrage atenția.

Își închipuia că soțul ei nu avea să fie prea încântat de ea în momentul acela pentru că atrăsese acea nouă dilemă pe capul lor.

Alfred era doar derutat.

– Ce motiv rezonabil ar putea avea pentru a cere să îi fie capturată o femeie, când oricine are ochi în cap vede limpede că femeile îi cad la picioare cu nemiluita? Chiar atât de frumoasă e ea?

Royce văzu că acea posibilitate stârnise curiozitatea lui Alfred și se grăbi să îl lămurească:

– Nu e mai drăguță decât o fată obișnuită. Nu a fost luată prizonieră pentru ceea ce credeți, ci din răzbunare.

Royce îi explică pe scurt circumstanțele așa cum le știa el. Kristen se relaxă într-o oarecare măsură, căci Royce nu o făcu să pară prea neghioabă și iresponsabilă pentru rolul pe care îl jucase, cel puțin nu la fel de mult cum o făcuse Royce să se simtă atunci când discutaseră problema între ei.

La încheierea poveștii, Royce spuse:

– O să vă rog să mă scuzați acum, nobile domn, mă duc să văd ce se poate face pentru a-i trimite pe acești danezi înapoi acasă.

– Sper pentru binele tău că ai suficient argint la dispoziție, îl avertiză Alfred. E primul lucru pe care îl cer ticăloșii ăștia lacomi.

Alfred vorbea în cunoștință de cauză. Golise cuferele regale de suficiente ori pentru a achita răscumpărările exorbitante care i se ceruseră în trecut pentru a-i face pe danezi să plece din Wessex.

Însă Royce nu avea de gând să își golească propriile rezerve pentru cumnatul lui. Dacă era cazul să se plătească vreo răscumpărare, n-avea decât să o plătească Selig.

Încă nu ajunsese la intrarea în sala mare când observă că soția lui îl urmase îndeaproape. Fără a se opri sau a-i arunca vreo privire, o întrebă:

– Și tu unde îți închipui că mergi?

Kristen veni lângă el, dar se feri să-l privească.

– Te însoțesc, firește.

– Ba nu, n-ai s-o faci.

Răspunsul categoric o făcu să îl smucească de braț pentru a putea să îi atragă atenția.

– Tu nu vorbești daneza, Royce. Și nici nu îți dorești să vorbești direct cu un danez, chiar dacă ai putea. Ai prefera să scoți sabia. Fac eu pe tălmaciul pentru tine. Măcar atâta pot să fac.

El ridică din sprânceană la ultima ei observație.

– Recunoști într-un sfârșit că poate ai făcut o greșeală?

– Dacă nu o capturam eu atunci când am făcut-o, Selig s-ar fi dus înapoi după ea mai târziu. Oricum ar fi fost, ar fi sfârșit prin a pune mâna pe ea, sau și-ar fi pierdut viața încercând. Nu, nu îmi regret propriile acțiuni. E mai bine să o avem aici, în spatele acestor ziduri, pentru a fi în avantaj.

Royce își încrucișă brațele pe piept într-una dintre pozițiile lui mai arogante.

– În avantaj? Când suntem pe punctul de a fi asediați?

Ea îi rânji.

– Îți închipui că nu știu că te-ai pregătit deja pentru posibilitatea asta? Și că, dacă se dovedește necesar, putem oricând să o amenințăm cu moartea pe domniță, pentru a-i face să plece. În trecut a funcționat.

– Cu niște soldați simpli, da. Dar un astfel de bluf s-ar putea să nu țină cu fratele ei.

– Nu era o amenințare goală nici atunci.

– Fiindcă erai turbată de furie la momentul respectiv, îi aminti el. Dar acum nu ai mai ucide-o, la fel cum nu aș face-o nici eu – la fel cum nu ar face-o nici Selig.

Kristen ridică din umeri, recunoscând acest lucru.

– Ce-ar fi să aflăm cu ce fel de om avem de-a face înainte să discutăm despre opțiunile noastre? Ragnar Haraldsson s-ar putea dovedi a fi un mare idiot, n-avem de unde să știm, și să se lase cumpărat ușor cu doar câteva monede sau promisiuni. În fond, s-a năpustit în Wessex însoțit de o întreagă armată. Dacă asta nu e o măgărie...

– O măgărie sau un semn de hotărâre mortală – exact așa cum ai fost și tu când te-ai dus cu o armată în Anglia de Est.

Kristen roși când i se aminti tăios *acel* lucru. Dar își continuară drumul prin curtea interioară și urcară scările ce duceau la pasarela de lemn construită de-a lungul zidurilor de piatră. Căpitanul gărzilor deja mobilizase soldații pe parapet, și toate armele erau pregătite să tragă. Însă nu era decât o formalitate, fiindcă era prea puțin probabil să se dea o bătălie în ziua aceea. Se apropia apusul. Era posibil ca până și negocierile inițiale să fie amânate pentru a doua zi.

Danezii își instalau cu îndrăzneală tabăra imediat dincolo de raza de acțiune a armelor de pe parapet. Din câte putea vedea Kristen, veniseră pregătiți pentru orice eventualitate, iar ea estima că erau în jur de o sută cincizeci de oameni, cu tot atâția cai. Royce ar fi putut să îi depășească numeric, cel puțin în materie de soldați. Însă nu toți ar fi fost războinici cu experiență așa cum erau, fără îndoială, acești danezi.

Orice s-ar fi întâmplat, nu putea lăsa să se ajungă la luptă. Dacă trebuia să îl bată la cap pe Selig până accepta să o elibereze pe femeie, avea să o facă. Desigur, intenționa să îi ia apărarea cât de mult reușea. Nu avea să renunțe nici ea la prizonieră decât dacă era absolut necesar.

Își plimbă privirea peste rândurile din față pentru a vedea dacă putea să îl identifice printre vikingii masivi pe cel care era fratele Erikăi. Ochii i se opriră asupra lui Turgeis, inconfundabil printre ceilalți.

– Văd că umbra ei e încă prin preajmă, remarcă ea, fără a fi cu adevărat surprinsă de constatare.

– Ce anume?

– Așa îl numește ea pe uriașul acela, Turgeis Trei Metri, care nu se îndepărtează niciodată prea mult de ea. I-l arătă în mijlocul rândului. Uită-te acolo!

Royce se uită.

– Impresionant.

Kristen pufni în râs, amintindu-și cum arăta bărbatul când stăteai pe sol lângă el.

– Nu ai mai crede la fel dacă ar trebui să te lupți cu el.

– Deci care dintre ei e fratele?

– Poate că acela care se ceartă cu Turgeis. Cine altcineva ar îndrăzni?

Royce chicoti. Kristen se bucură că putea găsi ceva amuzant în întreaga situație, fiindcă ea nu găsea.

Capitolul 27

Trei bărbați porniră călare spre poarta închisă. Turgeis Trei Metri era unul dintre ei. Vederea toporului său gigantic, petrecut peste spate, îi dădu fiori lui Kristen. Nu ar fi avut nevoie de un berbec de asediu. Își imagina că toporul acela ar fi fost suficient pentru a le face țăndări poarta de lemn dacă ar fi fost mânuit de uriaș.

Decise că Ragnar era cel din mijloc, deși coiful pe care îl purta o împiedica să îi vadă trăsăturile. Era un bărbat masiv și temeinic călit în luptă, dar constată încântată că fratele ei era mult mai mare. Selig ar fi putut să îl înfrângă cu ușurință – dacă ar fi fost în deplinătatea forțelor sale. Din nefericire, chiar dacă se purta normal din nou, acest lucru nu însemna că era pregătit pentru o luptă pe viață și pe moarte.

Caii se opriră. Doi dintre bărbați își scoaseră coifurile, băgându-le sub brațele groase. Turgeis nici nu purtase unul, nici cămașă de zale, precum însoțitorii lui.

– Sunt Ragnar Haraldsson.

Kristen îl identificase corect. Un bărbat chipeș, cu părul auriu scânteind vag roșcat și cu ochii albastru azur – exact ca sora lui.

– Știm cine ești, îi strigă ea de pe parapet. Eu sunt Kristen din Wyndhurst.

– Da, și noi știm cine ești, doamnă.

Tonul lui trăda furie acum, adresată doar ei, și părea recent stârnită. Kristen se întrebă dacă lui Turgeis trebuia să îi mulțumească pentru aceasta și decise că da. Cel mai probabil acesta îi relatase ceea ce se întâmplase în fața porților domeniului Gronwood, cuvânt cu cuvânt și faptă cu faptă, în condițiile în care înainte de a ajunge acolo Ragnar probabil nu aflase decât o versiune sumară, istorisită de cei rămași acasă.

– Mai e în viață sora mea?

Întrebarea poate că ar fi surprins-o cu câteva clipe în urmă, dar acum nu. Și poate că Turgeis le făcuse o favoare convingându-l pe stăpânul său că era și ea la fel de însetată de sânge ca orice bărbat. În mod cert nu le-ar fi stricat ca el să creadă acest lucru dacă se ajungea la amenințări.

– Sora ta se bucură de o sănătate înfloritoare – deocamdată.

Slavă Domnului că Royce nu o putea înțelege, căci ar fi înșfăcat-o de ceafă și ar fi zgâlțâit-o bine auzind cuvintele care fuseseră, de fapt, o amenințare subtilă. Ragnar, pe de altă parte, părea să nici nu se fi așteptat la altceva.

Acesta se mulțumi să spună.

– Vreau să o văd.

– Dacă ești dispus să vii singur, poți intra pe poarta noastră. Dacă nu, va trebui să mă crezi pe cuvânt că nu a suferit nimic aici.

Ragnar nu fu deloc mulțumit de răspuns.

– Unde e soțul tău, ca să pot vorbi cu el?

– Domnul meu Royce stă lângă mine. Vorbește-i dacă știi saxona. Dacă nu, va trebui să vorbești prin mine.

Acest răspuns îi plăcu și mai puțin.

– Știi de ce am venit, doamnă. Nu aveai nici un drept să o răpești pe sora mea.

Ea ridică vocea pentru a ajunge la același nivel cu al lui.

– Drept? Vrei să vorbim despre drepturi? În primul rând, fratele meu era în misiune, trimis de regele Alfred la regele tău. A fost rănit grav pe drum și a venit la voi la Gronwood căutând ajutor.

Acolo a fost acuzat că ar fi fost iscoadă. Când le-a spus adevărul, nu a fost crezut. Și a fost biciuit. Chinuit de o febră violentă și având deja dureri cumplite, a fost biciuit. Are dreptul să ceară răzbunare pentru acest lucru, iar sora ta va da socoteală în fața lui.

– Știu de la omul ei, Turgeis, că bătaia cu biciul a fost poruncită într-un moment de mânie, fiindcă acest Selig a insultat-o. Tot de la el știu și că era pe punctul de a-și retrage porunca, dar în clipa aceea fiul meu și-a rupt mâna și i-a distras atenția asupra lui. A făcut o greșeală, dar fratele tău a greșit primul, tratând-o ca pe o fetișcană oarecare în loc să îi acorde respectul cuvenit unei fiice de nobil. Nu o voi lăsa să sufere pentru o greșeală.

Kristen aflase de la Royce despre „momentul de mânie" despre care se presupunea că îi atrăsese lui Selig pedeapsa prin biciuire. Dar trebuia să creadă că pedeapsa nu ar fi fost dusă la îndeplinire dacă nu s-ar fi întâmplat ca atenția Erikăi să fie distrasă de altceva? Când ar fi fost de-ajuns câteva cuvinte, aruncate oricărui servitor întâlnit întâmplător, pentru a pune capăt sau a amâna un ordin? Nu credea așa ceva.

Iar relatarea lui Ragnar nu explica râsul domniței, pe care Selig și-l amintea limpede. Cât se amuzase să îl vadă suferind. Fără îndoială fusese martoră la întreaga scenă, ceea ce însemna că fie Ragnar fusese greșit informat de către Turgeis, fie mințea și el pentru a-și salva sora. Kristen nu îl putea învinovăți pentru acest lucru, căci și ea ar fi procedat la fel. Doar că nu avea să funcționeze pentru că ea cunoștea mai multe detalii decât el.

Drept răsplată pentru efortul lui, îi oferi un vag zâmbet încordat pe care Ragnar n-avea decât să îl interpreteze cum dorea el.

– Când fratele meu va considera că sora ta și-a plătit întreaga datorie față de el, atunci va fi trimisă acasă.

– Dacă nu vrea decât bani...

– Nu va accepta bani.

Se lăsă o tăcere îndelungată, timp în care Ragnar reflectă la implicațiile răspunsului ei.

– A violat-o?

– Dacă nu mai e fecioară, e doar isprava ei și nu avem noi nici o vină.

– Vrei să spui că nu e?

– Vreau să spun că nu am găsit nici un motiv de a o întreba dacă mai e sau nu, deci cum aș putea să știu? Dar nu va pleca de aici fără permisiunea lui, iar el nu e pregătit să i-o acorde.

Calul lui Ragnar se cabră, simțindu-i furia și frustrarea.

– Doamnă, asta e inacceptabil. Trimite-l afară! Îl provoc acum.

– Încă nu s-a refăcut suficient cât să accepte vreo provocare. Dar eu sunt cea care a răpit-o pentru el, îi aminti Kristen. Vrei să te lupți cu mine?

– Tu ai să-mi plătești răscumpărare pentru îndrăzneala ta. Iar cel pentru care ai răpit-o va plăti cu viața.

– Dacă e dispus să se lupte cu tine odată ce se pune pe picioare, așa să fie. Dar asta nu o să se întâmple prea curând. Mai bine te-ai întoarce...

– Am să mă lupt cu el acum, spuse Selig din spatele ei.

Kristen se răsuci pe călcâie pentru a-l împiedica să urce ultimele câteva trepte până la platformă, blestemându-l în sinea ei pe oricine fusese cel care îl informase de sosirea danezilor. Și nu se feri de cuvinte.

– Ți-ai recăpătat complet forțele?

– Suficient din ele...

– Dar nu în întregime. Și nu-mi spune că nu mai suferi de dureri de cap, fiindcă știu că nu e așa.

– Aici nu e loc de dezbatere, insistă Selig.

– Da, în privința asta ai dreptate. Nu vei accepta provocarea individului decât dacă e dispus să aștepte până te refaci complet.

El îi înțelese grija și o aprecie, dar în situația de față nu putea accepta să intervină.

– Kris, nu ai nici un cuvânt de spus în treaba asta, așa că dă-te la o parte!

Când ea nu o făcu, Selig se aplecă în față, o luă de mână și o ridică peste umărul lui pentru a putea să urce ultimele câteva trepte și să o pună deoparte. Apoi se întoarse imediat pentru a coborî privirea spre danezi – și începu să blesteme când dădu cu ochii de Ragnar Haraldsson.

Ragnar putea acum să îl vadă și el pe Selig și îi strigă.

– Hei, tu!

Selig le întoarse spatele danezilor pentru a privi casa. Încă mai înjura în barbă când observă fereastra de la camera lui și o văzu pe Erika stând acolo, într-un punct din care putea să vadă cel puțin jumătate din armata care venise după ea. Nu o țintuise din nou de perete. Ar fi trebuit să o facă.

– S-ar părea că te cunoaște, spuse Royce încet de lângă el.

Din vocea lui Selig răzbătu limpede exasperarea.

– Chiar mă cunoaște. El e danezul care mi-a salvat viața când m-a luat drept unul dintre soldații din oastea daneză pe care saxonii tăi au reușit în cele din urmă să o alunge.

– Țin minte cât de amuzat ai fost după aceea, deși cu nimic mai puțin recunoscător, replică Royce, doar pentru a adăuga ceea ce gândeau acum atât el, cât și Kristen. Dacă îi ești îndatorat omului, poți să îl răsplătești dându-i înapoi sora.

– Nu! spuse Selig cu emfază și începu să coboare din nou scările. Îi sunt dator lui, nu ei. Și am să-l răsplătesc refuzând să mă lupt cu el. Apoi înjură din nou. Pe colții lui Thor, de ce trebuia să fie tocmai fratele ei?

– Splendid, bombăni Royce, întorcându-se spre soția lui, care încă își urmărea din ochi fratele, ușor derutată de ironia la care nu se așteptase nici unul dintre ei. Deci acum ne aflăm în impas.

– Poate că nu, spuse ea și se aplecă din nou peste parapet pentru a-i spune lui Ragnar, care aștepta. Selig e la fel de surprins cum probabil ești și tu, lord Ragnar, că ați ajuns să vă reîntâlniți astfel. Recunoaște că îți e îndatorat și, din această cauză, nu se va lupta cu tine.

– Din înșelăciune nu se poate naște nici o datorie, negă Ragnar furios. Nu l-aș fi ajutat niciodată dacă aș fi știut că mi-e inamic. Acum fie îmi acceptă provocarea, fie o eliberează pe sora mea.

Kristen fu puternic stânjenită de răspunsul pe care era nevoită să îl dea solicitării lui. Întreaga ei familie avea motive pentru a-i fi recunoscătoare bărbatului acesta, indiferent dacă el își dorea sau nu acea recunoștință. Și nu așa ar fi trebuit să i-o arate. Era puternic tentată să îi dea una peste cap iubitului ei frate.

– Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă, și fu complet sinceră. Selig încă intenționează să o păstreze – deocamdată.

– Iar eu nu voi pleca de aici fără ea. Dacă vreți să fiți asediați, veți fi.

Și, smucindu-și calul, se întoarse la soldații lui.

Expresia lui Kristen era de consternare pură.

– Observă că a plecat înainte să apuc să formulez și eu vreo amenințare.

Royce se încruntă spre ea.

– Ce amenințare?

Ea oftă.

– Nu mai contează acum.

– Atunci cu ce ne-a amenințat el?

– Ai avut dreptate, ne aflăm într-un impas. Refuză să plece fără Erika.

– Deci vom fi asediați avându-l pe regele Wessexului în spatele acestor ziduri?

– Pe Dumnezeu îndurător, gemu ea. Am uitat de el.

Capitolul 28

Lui Kristen îi reveni sarcina de a împărtăși celorlalți membri ai familiei lor ce se petrecuse sus pe zid, având în vedere că Royce nu auzise întreaga tărășenie. Din păcate, regele Alfred, aflat de față, auzi și el. Pe de altă parte ar fi fost aproape imposibil să îl excludă, căci era implicat din simplul motiv că nu putea pleca de la Wyndhurst până nu se rezolva dilema.

În cea mai mare parte Alfred nu interveni în discuțiile despre ce ar fi trebuit să se facă. Opțiunile erau puține din moment ce Selig o refuza cu îndârjire pe cea mai evidentă dintre ele, și fusese atât de categoric în această privință, încât își ieșise din fire și plecase furios.

Ultimele lui cuvinte pe această temă fură:

– Voi accepta orice decizie, câtă vreme nu include pierderea prizonierei mele. Sunt dispus chiar și să mă lupt cu uriașul Turgeis în loc de fratele ei.

Nimeni nu era dispus să le ofere danezilor *acea* opțiune. Cea mai simplă alegere ar fi fost să aștepte sfârșitul asediului, dacă nu ar fi fost și Alfred captiv alături de toți ceilalți. Bărbații înclinau spre agresiune, femeile, spre soluții pașnice. Nimeni nu se gândi să recurgă la a amenința viața Erikăi câtă vreme nu știau cum ar fi putut reacționa fratele ei.

Într-un final, Alfred fu cel care sugeră cea mai logică soluție, una la care familia lui Selig nu s-ar fi gândit niciodată de capul ei. Și pe care o întâmpinară cu diverse grade de scepticism.

Royce pur și simplu râse.

Garrick își drese vocea pentru a spune:

– Nu mi-aș dori asta pentru fiul meu, dar încăpățânarea lui de a păstra fata nu e deloc rezonabilă.

– Nu contează, insistă Kristen. Selig nu va accepta niciodată. Mai degrabă ar ieși pe poartă și s-ar lăsa ucis. Și cine o să-i sugereze așa ceva?

– O voi face eu, se oferi Royce.

Kristen pufni disprețuitoare.

– Tu n-ai reușit să te oprești din râs suficient timp.

– Nu, sunt sigur că mânia care se va dezlănțui în el va fi suficientă să-mi redea seriozitatea – dacă nu o să-mi răspundă pur și simplu cu un pumn.

Și spunând acestea izbucni din nou în râs.

Kristen îl privi mânioasă acum.

– Vrei te rog să îmi spui ce ți se pare atât de amuzant în asta?

– Ironia, spuse el printre chicote. Incredibila ironie.

Brenna nu spusese nimic până în momentul acela. Garrick, observând acest lucru, se aplecă spre ea pentru a o întreba încet:

– Tu de ce nu-ți smulgi părul din cap și nu tuni și fulgeri?

Brenna ridică din umeri.

– Pentru că nu cred că o să-l deranjeze atât de tare – într-un final.

Garrick ridică o sprânceană în semn de întrebare.

– Mi-ai ascuns ceva ce ar trebui să știu?

Ea îl privi cu o expresie perfect nevinovată.

– Știi și tu ce știu și eu. Pretinde că o detestă și totuși o găsește atrăgătoare. Din câte știu și fiica noastră și ginerele nostru au avut aceeași problemă la un moment dat.

– Circumstanțele lor au fost o idee diferite, iubirea mea. Royce nu căuta să se răzbune.

– Iar Selig are un stil ciudat de a o face, replică Brenna.

El clătină din cap spre ea.

– Ești mult prea romantică dacă îți închipui că purtarea lui neobișnuită are un sens mai profund decât ceea ce se vede.

– Crezi? Selig va fi furios când i se va sugera asta, nu mă îndoiesc. Dar să vedem cât va protesta până să se lase înduplecat.

– Nu crezi că asta îl va forța mai degrabă să renunțe la ea?

– Să zicem că aș fi surprinsă dacă ar face-o.

Garrick nu era la fel de sigur, dar recomandă să meargă toți să îl caute pe Selig pentru a-i spune ce decizie se luase, având în vedere că avea să fie nevoie de un efort comun pentru a lupta împotriva încăpățânării lui, într-un fel sau altul. Și în continuare avea de ales între două opțiuni. Ironia care îl amuzase atât de tare pe Royce era că Selig refuzase să o elibereze pe daneză, dar alternativa era să rămână a lui pentru totdeauna.

Îl găsiră în atelierul fierarului, dându-i acestuia instrucțiuni exacte în privința sabiei pe care voia să i-o confecționeze pentru a o înlocui pe cea pierdută în timpul ambuscadei tâlharilor. Când îi văzu venind în număr atât de mare, știu că nu avea să-i placă motivul pentru care se adunaseră toți pe capul lui. Și avu dreptate.

– Să mă căsătoresc cu ea? V-ați pierdut toți mințile!

În momentul acela Royce fu cel care reuși să pară cel mai rezonabil.

– Alfred vrea să încheie alianțe prin căsătorie. Știai asta, te-ai implicat și tu în efortul lui. Nu e surprinzător că a sugerat asta.

– Și nu e surprinzător că eu îl voi refuza, îi aruncă Selig tăios.

– Spune-mi că nu o găsești măcar puțin atrăgătoare, spuse Brenna.

El își dădu seama atunci, fără urmă de îndoială, că într-adevăr o văzuse pe Erika sub el pe coridor, goală, și pur și simplu se mulțumise să țină acest detaliu doar pentru ea. Îi spuse înțepat:

– Asta nu are nici o relevanță. Să mă căsătoresc cu o femeie care mă urăște? Asta vă doriți pentru mine?

Kristen fu cea care îi răspunse, pe un ton scandalizat:

– Cu siguranță nu. Ne așteptăm să îți vii în fire și să o dai înapoi fratelui ei, fiindcă se pare că trebuie să faci ori una, ori alta.

Iar Garrick spuse pe un ton cât se poate de calm:

– Nu putem fi răspunzători de a-l ține pe regele saxon captiv între aceste ziduri. Ar fi trebuit să plece mâine. Iar dacă lăsăm asediul să continue, s-ar putea ca fratele fetei să se sature la un moment dat de așteptare și să ne atace, ajungând astfel, fără să știe, să îl atace pe regele Wessexului. Îți dorești responsabilitatea de a reporni războiul între acești saxoni și danezi, fiule?

Cum se făcea că tații știau întotdeauna cum să îți arunce atâta vinovăție în cârcă încât să nu mai ai cum să-ți croiești drum dincolo de ea? Și erau de partea lui? Poate ar fi putut să își lase onoarea deoparte și să se lupte totuși cu Ragnar Haraldsson – nu, nu putea. Avea să fie nevoit să renunțe la domniță. Nu avea de gând să ia de soție o femeie pe care o disprețuia.

Alfred apăru în ușă chiar în momentul acela, înalt, blond – și cu un aer regal.

– Văd că l-ați găsit, spuse el, fără a se adresa cuiva anume, apoi ochii lui albaștri se ațintiră asupra lui Selig. Care este răspunsul tău?

Selig ar fi putut să se certe oricât cu familia lui, dar, ca majoritatea bărbaților, îi venea extrem de greu să i se opună unui rege, chiar și unui rege saxon căruia nu îi jurase credință.

– Am să mă căsătoresc cu ea.

Alfred nici nu se așteptase la un alt răspuns.

– Excelent. Atunci tot ce mai rămâne de hotărât acum e dacă să îl invităm și pe fratele domniței la ceremonie sau să îl informăm odată ce fapta s-a săvârșit.

Royce sugeră:

– Dacă vrem să evităm un atac imediat, după.

Iar Kristen își reveni din șoc suficient cât să remarce:

– Cel mai probabil ne va ataca oricum. Îți închipui că nu va ști că a fost forțată?

Cuvântul acela îl răni usturător pe Selig. Oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată ar fi fost încântată dacă ar fi cerut-o de soție. Oricare alta în afară de aceasta...

– Nu va fi forțată, spuse el încordat, dar își dădu seama că era o minciună și se corectă, sau cel puțin se va căsători cu mine de bunăvoie și îl va convinge și pe fratele ei de acest lucru.

Mama lui fu cea care ridică o sprânceană spre el.

– Cum vei reuși acest miracol dacă ea chiar te urăște așa cum susții tu?

El îi aruncă o privire iritată. La drept vorbind, nu părea să-i fie câtuși de puțin milă de el, ba chiar părea aproape amuzată. Dacă era cineva căruia i se forța mâna, el era acela, și propria lui mamă ar fi trebuit să fie măcar puțin mâhnită din această cauză.

– Mă ocup eu, se mulțumi el să spună.

– Atunci ar fi bine să-i dai bătaie cât mai repede, spuse Brenna. Dacă vrei să faci treaba asta, ar trebui făcută în seara asta, ca fratele să poată fi informat mâine-dimineață. Va trebui să știe că a existat o noapte a nunții care s-a consumat, ca să nu își închipuie că poate anula căsătoria.

O noapte a nunții? Gândul îl făcu să se încingă – și să se înfioare. O noapte a nunții cu ea – nu, nu avea să existe așa ceva. Când nu avea ispita sub ochi, nu o dorea. Răzbunarea era tot ce își dorea de la ea, tot ce își dorise vreodată – și avea să se bucure de ea în continuare.

Capitolul 29

Pe când ajunse în camera lui, Selig era atât de furios încât cu greu mai reușea să se stăpânească. Se vedea pe fiecare trăsătură a chipului lui frumos și era o furie lipsită de direcție. Ar fi vrut să dea vina pe Erika, pe soartă, chiar și pe el însuși, dar mânia lui turbată refuza să se oprească asupra unei singure persoane sau a unui singur lucru anume – era pur și simplu prezentă. Și era însoțită de cea mai bizară euforie pe care o simțise vreodată. Dacă

nu ar fi știut că nu era cazul, ar fi crezut că era bucurie pură, ceea ce, desigur, nu putea fi.

Îmbrăcată doar în robă, Erika stătea în picioare în fața ferestrei, de unde putea vedea cel puțin jumătate din armată instalată în fața porților. Selig nu se îndoia că stătea acolo de la sosirea danezilor. Nu își dezlipi privirea de la fereastră nici măcar cât să vadă cine intrase în încăpere, deși știa că îl auzise, o văzuse tensionându-se, apoi forțându-se să se relaxeze.

Traversă încăperea, se opri în spatele ei și îi privi și el pe danezi în lumina focurilor lor de tabără. Erau impresionanți. Erau mânați de o hotărâre mortală – sau cel puțin fratele ei era, iar el se afla, aparent, în fruntea trupelor.

Erika se încordase din nou simțind apropierea lui Selig, iar de data aceasta nu se mai relaxă. Nici nu fu nevoit să spună nimic ca ea să știe că el era, dar tot nu se întoarse să se convingă. Cum nu o făcu, nici nu știu nimic de furia care îl mistuia, și poate că nu ar fi spus ceea ce spuse acum dacă ar fi văzut-o.

Vocea îi era slăbită, istovită.

– S-a sfârșit. Acum sunt dispusă chiar și să-mi cer iertare.

Selig fu uluit să constate că propriul lui ton era măsurat.

– Pentru că nu ai inimă?

– Pentru că m-am lăsat provocată de insultele tale să poruncesc acea biciuire.

Tonul lui deveni mai tăios acum, deși cu nimic mai puțin curios.

– Cum anume te-am insultat?

Erika avu nevoie de câteva clipe până să poată rosti cuvintele:

– Te-ai invitat în patul meu.

El nu își mai aducea aminte, dar nu l-ar fi surprins să fie adevărat. Îi stătea în fire să curteze orice femeie, iar ea era una dintre cele mai frumoase. Ar fi trebuit să fie ceva în neregulă cu el ca să nu încerce să o farmece – dar chiar fusese ceva în neregulă cu el. Și nu putea decât să blesteme nenorocita aceea de febră care îi încețoșase atât de tare memoria.

– Majoritatea femeilor ar considera asta un compliment, spuse el.

Nu era o afirmație arogantă, doar una bazată pe experiențele lui de viață.

– Înseamnă că eu sunt probabil foarte diferită de majoritatea femeilor.

Selig ar fi putut să îi dea dreptate din tot sufletul. În viața lui nu mai cunoscuse vreo femeie care să îi dea în asemenea hal peste cap toate emoțiile. Ba o disprețuia, ba, o clipă mai târziu, se trezea dorindu-și să își îngroape mâinile în părul ei și să îi devoreze gura. Și se disprețuia pentru acea slăbiciune a trupului pe care ea i-o provoca atât de ușor.

Dacă ar fi fost oricare altă femeie, s-ar fi sprijinit de ea. Gura lui ar fi fost pe gâtul ei, degustând-o, mâinile lui pe sânii ei, trezindu-i la viață ca pe doi boboci proaspăt deschiși.

Pornirile senzuale pe care și le cultivase toată viața erau atât de adânc înrădăcinate în el încât era nevoit să facă un efort constant și conștient de a-și ține mâinile departe de ea când ea era atât de aproape de el. Dar nici nu se dădu în spate pentru a-și ușura efortul.

Ar fi trebuit să o facă, dar nu o făcu.

– Ai fi putut să îți păstrezi scuzele doar pentru tine, fetișcano, îi spuse el acum. Tot nu vei pleca de aici.

Ea se răsuci pe călcâie.

– Dar fratele meu...

– Nu a reușit să ajungă la o înțelegere cu sora mea, așa că a decis să ne încercuiască. Cum am avut timp din belșug să ne pregătim pentru asta, cine crezi că va rezista mai mult sau cine va fi primul care își va pierde răbdarea și va ataca?

Ei nu îi veni să creadă.

– Ai fi în stare să pornești un război pentru asta?

– Eu nu.

– Ba cu siguranță tu da! se răsti ea. Lasă-mă să plec acasă! Am suferit de-ajuns...

– Cum anume ai suferit? Ai urme rămase de pe urma bătăilor cu biciul? Te doare ceva de la muncile la care ai fost supusă?

Erika fu suficient de exasperată cât să țipe la el.

– Sufăr din cauza prezenței tale!

Culoarea din obrajii lui se intensifică la acele cuvinte, iar Erika observă într-un sfârșit și mânia turbată ce îl stăpânea și pe care ea i-o stârnea și mai mult. Fu străbătută de un fior de teamă. Se dădu în spate, dar se ciocni de pervazul ferestrei deschise. Preț de o clipă foarte scurtă se gândi să sară. Însă mâna lui se răsuci în lanțul înfășurat în jurul gâtului ei și îi răpi această opțiune.

– Deci nu poți îndura să mă vezi, fetișcano? Erika nu avea de gând să îi răspundă în momentul acela. Atunci e ghinionul tău că regele Alfred a fost de față pentru a ne sugera soluții pentru rezolvarea acestei probleme, iar una îi place în mod deosebit. Regele dorește să ne căsătorim.

Erika icni atât de tare încât se înecă. El o lovi peste spate. Ea se feri rapid din calea mâinii lui, înainte să îi disloce ceva. Sfârși prin a-l privi mânioasă.

– Asta n-a fost amuzant, spuse ea.

– Mă vezi că râd?

Nu râdea. Dimpotrivă, clocotea de furie și nici măcar nu mai încerca să și-o stăpânească. Erika scânci aproape disperată.

– Dar nu vorbeai serios!

– Cum să nu? Nu e sănătos să ignori un rege.

– Înseamnă că acum ai probleme pentru că ai făcut-o?

– Crezi că l-am refuzat? Râse amar, aspru. Nu, fetișcano, nu sunt atât de neghiob.

Erika făcu ochii mari. Șocul o făcu să șoptească întretăiat cuvintele.

– Ai fi dispus să te căsătorești cu mine?

– Da.

Ea clătină din cap.

– Mai bine biciuiește-mă. Termină cu asta, apoi eliberează-mă.

– Ai ajuns în sfârșit să mă implori?

– Ba n-o fac, scrâșni ea. E evident că nu ți-a ajuns răzbunarea, altfel m-ai elibera. Îți ofer o alternativă la nebunia asta.

– Nebunie? Nu, eu nu cred, căci tocmai mi-a dat prin minte că luându-te de soție te voi avea la mână pentru tot restul vieții, nu doar pentru o scurtă perioadă de timp. Ce răzbunare mai bună?

– Dar ți-ai distruge și viața ta!

– Cum anume? Viața mea nu se va schimba doar pentru că m-am căsătorit. Îmi voi vedea în continuare de ale mele.

Cu alte cuvinte fidelitatea nu avea să intre în discuție, nu că s-ar fi așteptat la așa ceva din partea oricărui soț. Dar s-ar fi așteptat la respect, discreție, o oarecare bunătate și blândețe, iar Selig nu i-ar fi oferit nimic din toate acestea. Viața lui nu s-ar fi schimbat, dar a ei da, iadul din prezent devenind unul și mai negru, în care umilințele ar fi fost permanente, nu temporare.

Selig îi dăduse drumul pentru a o plesni peste spate. Acum Erika se îndepărtă de el pentru a-i spune:

– Tu îți vei continua viața așa cum ai făcut-o și fără soție – sau cel puțin fără soția aceasta.

– Ierarhul regelui ne așteaptă jos chiar în momentul ăsta.

– Regele saxon nu e și regele meu, îi aminti ea. Eu nu tremur la gândul de a-i stârni mânia.

– În prezent te afli pe domeniul lui.

– Nu fiindcă mi s-ar fi dat de ales.

Selig scrâșni din dinți. Se pripise când declarase că Erika avea să accepte cu dragă inimă căsătoria. Încrederea lui arogantă se dovedea acum nejustificată. Erika refuza. Avea să fie nevoit să o convingă cumva, să găsească un lucru care ei să i se pară mai detestabil, ceva cu adevărat respingător, ceva ce chiar și lui să i se pară oribil. Și, din fericire, era suficient de furios cât să o facă să creadă.

– Preferi durerea în locul căsătoriei cu mine? Se apropie de ea și de data aceasta o prinse de braț, în loc de a o apuca de lanț. Prea bine, vino cu mine!

Erika își simți inima făcându-i-se cât un purice când Selig o târî afară din încăpere.

– Unde?

El nu se opri să îi explice, hotărârea lui răzbătând din fiecare pas. Iar vocea lui fu absolut de gheață.

– Te duc în grajd, unde vei fi pironită pe pământ, goală pușcă, pusă la dispoziția oricărui bărbat care te va găsi acolo. Îmi închipui că se va strânge o mulțime considerabilă, cât ai zice pește, iar mulțimea aceea va tot crește, în loc să se risipească.

De-abia ajunseseră în capul scărilor când Erika icni.

– Mă dau bătută!

Ceea ce îl făcu pe Selig să îi dea drumul imediat. Erika se întoarse în grabă în camera lui, dorindu-și să se poată ascunde, știind că nu putea. Ar fi fost în stare să o facă. Gândul i se tot învârtea prin minte, făcând-o să tremure de groaza lui.

– Ei bine?

Se întoarse să îl înfrunte. Stătea cu mâinile sprijinite de o parte și de cealaltă a cadrului ușii. Ochii îi erau de un cenușiu furtunos, înghețat. Cum era posibil ca un bărbat atât de chipeș să aibă un suflet atât de diabolic?

Îndrăzni să negocieze.

– Am să mă căsătoresc cu tine câtă vreme nu mă atingi după aceea.

Selig era suficient de furios pentru a-i răspunde.

– Bucuros voi accepta asta – dar am și eu o condiție. Nimeni nu are voie să afle că ai rămas neatinsă – în special fratele tău.

Ea dădu scurt din cap. Nici răutăciosul Loki nu ar fi putut să le găsească un pact mai bun. Însă Selig nu terminase. Erika crezuse cealaltă amenințare și i se făcea greață de cât de rapid o crezuse. Dar era bine că nu menționase și faptul că îi datora recunoștință fratelui ei, altfel nu ar fi crezut și ceea ce se pregătea să adauge.

Veni din nou în fața ei, strecurându-și un deget prin inelul de pe cătușa de la gâtul ei, formând un pumn care îi ridică bărbia.

– Forțele mi-au revenit, fetișcano. Dacă nu vrei să îți vezi fratele plătind oricum cu viața, nu îți vei plânge soarta în fața lui când ți se va permite să îl vezi. Ba chiar îi vei spune cât ești de fericită că te-ai căsătorit cu mine.

Ea gemu auzind ce lucru imposibil îi cerea.

– Nu mă va crede.

– Atunci trebuie să găsești o cale de a-l convinge.

– Trebuie să fi fost răpit la naștere dintre fiii lui Loki, spuse ea amar.

Faptul că progeniturile lui Loki erau cu toții cunoscuți drept monștri făcea din comentariul ei o insultă gravă. Dar Selig se mulțumi să râdă acum că obținuse ceea ce dorea de la ea.

Erika își spuse că avea să găsească răgaz mai târziu să se gândească la ce ar fi putut să-i spună fratelui ei, dar în momentul

acela Selig o scoase din nou din cameră. Pentru a o duce la altar. Unde să devină mireasa lui, încă legată cu blestematele lui de lanțuri. Spera că avea să poată trece peste întregul episod fără să plângă.

Capitolul 30

Episcopul fu nevoit să mai aștepte o vreme apariția lor, căci mama lui Selig se ivi în capul scărilor înainte să ajungă ei la palier. Iar după ce îl întrebă pe Selig dacă Erika accepta de bunăvoie sacrificiul – deși nu folosi exact aceste cuvinte –, Lady Brenna își ieși din minți de furie. Episcopului îi luă o clipă să se dumirească de ce.

– Nu tolerez așa ceva! îi spuse ea fiului ei, deși lanțurile Erikăi erau obiectul privirii ei atât de otrăvite. Dă-i-le jos! Ce faci mai departe te privește, dar ai obținut consimțământul ei pentru nunta asta. Și tu ți-ai dat acordul. Nu va veni în fața episcopului în lanțuri, cum nu o vei face nici tu.

Selig nu i se împotrivi, deși nici mult nu îi lipsi, la cât era de iritat. Însă cu o expresie de consternare și destul de multă rușine că fusese mustrat atât de tăios, se mulțumi să trântească cheia în mâna mamei lui și se îndepărtă cu pași mari pentru a le aștepta jos.

– Mulțumesc, spuse Erika cu glasul pierit.

Brenna îi aruncă o privire iritată înainte de a începe să îi descheie cătușele.

– Nu-mi mulțumi. Cel mai probabil le vei primi înapoi. Ți-aș sugera să înveți repede cum să te descurci cu fiul meu. Te va ajuta la propria ta fericire – și la a lui.

Erika nu se aștepta să mai cunoască vreodată fericirea, dar se abținu să o spună.

– Nu sunt tocmai dornică să mă căsătoresc cu el, spuse în schimb.

Brenna oftă.

– Nimeni nu crede că ai fi, copilă. Dar indiferent ce mijloace a folosit pentru a te face să accepți această nuntă, fii recunoscătoare. S-ar fi ajuns în cele din urmă la vărsare de sânge fără ea.

În clipa aceea Erika nu avea nici un chef să facă pe martira pentru a salva numeroase vieți. Dacă printre ele nu s-ar fi aflat și cea a fratelui ei... Nu, uitase de ceea ce ar fi putut să se întâmple în grajd, ceea ce o înspăimântase atât de tare încât prefera acum să devină soția unui bărbat care o ura.

– Gata, spuse Brenna, ridicându-se după ce îi dădu jos și ultimele cătușe. I le întinse pe toate trei Erikăi. Pune-le deoparte până mă duc să îți aduc o rochie. Fiica mea a sugerat una dintre ale ei, fiindcă ești mai apropiată de înălțimea ei decât de cea a oricăreia dintre celelalte femei de aici.

Un alt șoc, faptul că Kristen făcuse ceva drăguț pentru ea, și care se adăugase atitudinii lui Lady Brenna de a-i lua apărarea împotriva fiului ei în problema lanțurilor. Era din cauza nunții și a faptului că, oricât de puțin agreată ar fi fost, urma totuși să devină în curând membră a familiei lor. Însă nu se aștepta ca bunătatea lor să se prelungească și dincolo de ziua aceea.

Brenna chiar o lăsă acolo singură, pornind pe coridor spre camera fiicei ei. Iar Erika își ținu lanțurile în pumn. În momentul acela se bucura de mai multă libertate decât cunoscuse vreodată aici, mai multă libertate decât avea probabil să i se mai ofere vreodată. Și totuși era înconjurată de ziduri de piatră care o separau de fratele ei. Eliberarea de lanțuri nu însemna că putea fugi de soarta ei. Era la fel de prizonieră a sorții cum fusese și cât timp încă le purtase.

Se întoarse în camera lui Selig, făcând pași mari pentru că putea. Însă nu se duse la cufărul lui pentru a pune lanțurile înăuntru. Se duse direct la fereastră și le aruncă afară. Și zâmbi cu adevărat încântată pentru prima dată de când fusese răpită din propria casă.

– Asta îți va veni de minune, cred.

Erika se întoarse și o văzu pe Brenna cu o robă cu mâneci lungi drapată peste un braț, într-o nuanță de un albastru atât de deschis, încât era aproape la fel ca ochii ei. Iar peste celălalt braț avea o rochie fără mâneci, albastru-închis, din catifeaua rară preferată

de regi. Aceasta era tivită cu un șnur împletit gros, argintiu, care se întindea de-a lungul despicăturilor laterale și de-a curmezișul corsajului cu decolteu adânc. Brenna îi adusese și o parură diafană în aceeași nuanță de albastru-deschis, cu o bentiță de argint bătut cu safire care să i-o fixeze pe cap. Brâul era lat, din brocart de mătase, brodat și acesta cu șnurul împletit cu argintiu.

– Sunt prea frumoase, șopti Erika recunoscătoare.

– Nu și pentru ocazia asta. Trebuie să păstrăm aparențele, în ciuda circumstanțelor. Și l-am auzit pe regele saxon spunând că te va conduce personal la mirele tău.

De ce nu, dacă oricum el era responsabil pentru această farsă? Însă Erika nu dădu glas acelui gând. Se îmbrăcă rapid, îndemnată de Brenna și, surprinzător, ajutată de aceasta. Mama lui Selig chiar îi pieptănă părul și îi aranjă voalul transparent, ciupind-o de obraji pentru a le da puțină culoare.

Erika ar fi vrut să îi mulțumească doamnei din nou și o făcu într-o manieră ciudată spunând:

– Mi-aș fi dorit să fi crescut un fiu mai puțin răzbunător.

Brenna chiar îi zâmbi.

– Nu am crescut nici un fiu răzbunător. Când îți vei da seama singură de asta, această bătălie dintre tine și Selig se va sfârși.

Erika nu pricepu nimic din cuvintele ei, dar în ziua aceea oricum nu pricepea nimic, și în special de ce era dispus Selig să o ia de soție când, în realitate, era probabil ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl facă.

Ajunse să fie și mai recunoscătoare pentru veșmintele fine pe care i le alesese Brenna când observă doamnele de la curte, bogat dichisite, care aveau să fie martore la nuntă. Iar Selig ar fi pus-o să poarte acele haine urâte și lălâi de servitoare – și lanțurile peste ele. Umilința ei ar fi fost extremă dacă nu ar fi intervenit mama și sora lui. Ceea ce, fără îndoială, fusese și intenția lui.

Când fu condusă la el, Selig nu păru deranjat să o vadă îmbrăcată astfel. Fu surprins, în mod cert, înainte de a se ascunde în spatele unei expresii indescifrabile.

Selig o aștepta, în toată splendoarea, pe treptele micuței capele care se afla în curtea interioară. Acolo avea să aibă loc ceremonia, permițându-le tuturor să audă cuvintele solemne intonate

de episcop, care stătea lângă Selig. Iar regele Wessexului fu într-adevăr cel care o escortă.

Alfred fu o surpriză pentru ea, la fel și singura lui observație.

– Ești invidiată de absolut toate femeile aflate aici de față, Lady Erika.

Cuvintele fuseseră rostite în daneză. Erika nu era surprinsă să descopere că îi vorbea limba, la cât de mult contact avusese cu danezii în cea mai mare parte a vieții lui. Ceea ce o surprinse, însă, era vârsta lui, căci nu părea mai bătrân decât Selig. Și nici nu purta o ținută mai fină decât a celorlalți curteni. La drept vorbind, Erika nici nu ar fi știut cine era dacă nu ar fi auzit pe altcineva adresându-i-se pe nume.

Cât despre observația lui, orice răspuns i-ar fi dat ea nu ar fi făcut decât să îi rușineze pe amândoi, căci nu avea o dispoziție prea îndurătoare în momentul acela. Așa că nu spuse nimic și păstră doar pentru ea gândul că bucuroasă ar fi lăsat-o pe oricare dintre femeile de acolo să îi ia locul. Invidie? Ele nu îl cunoșteau pe Selig Haardrad așa cum îl cunoștea ea. Ele îi cunoșteau doar partea fermecătoare, pe care nu putea nega că o văzuse și ea, deși nu se și bucurase de ea, în timp ce ea cunoștea doar cruzimile de care era capabil.

Iar acest lucru nu avea să se schimbe doar pentru că de acum încolo avea să o numească soție. Această titulatură avea pur și simplu să îi ofere mai multe ocazii de a o face nefericită.

Ceremonia se sfârși mult prea rapid. La drept vorbind, nu se scursese mai mult de o oră din clipa în care Selig îi spusese că aveau să se căsătorească și până deveniseră, oficial, soț și soție. Și nu își dădu seama decât după aceea că nu i se lăsase răgaz să reflecteze cu adevărat la ceea ce consimțise să facă. Dacă nu ar fi fost atât de grăbită, poate că ar fi făcut-o.

Dar fapta se săvârșise. Avea un soț acum. Iar dacă examina acest gând prea atent, probabil avea să izbucnească într-un plâns isteric.

Banchetul care urmă fu tot o farsă din punctul de vedere al Erikăi. Ea nu avea nimic de sărbătorit, și nici Selig nu avea, și totuși îndurară întreaga masă, unul lângă altul, acceptând glumele vesele și comentariile grosolane care însoțeau de regulă o nuntă.

La drept vorbind toată lumea se simțea bine, mai puțin cuplul de tineri căsătoriți.

Chiar și familia lui Selig era bine dispusă, ceea ce Erikăi i se păru ciudat, căci ajunsese să înțeleagă că țineau toți la el enorm de mult. Era din cauza atmosferei, probabil, își spuse ea, și a faptului că Selig nu arăta nici pe departe la fel de mohorât ca ea. Oare chiar își puteau închipui că el era mulțumit de deznodământul acelei zile și se bucurau pentru el? În mod evident Selig nu făcea decât să păstreze aparențele de dragul lor.

Selig mai dădu pe gât o stacană de bere. Renunțase să mai încerce să țină pasul cu furtuna de emoții contradictorii din sufletul lui. Și renunțase să mai încerce să își ignore *soția*.

Erika nu ar fi trebuit să îi stea alături la masă până nu accepta să îl numească stăpân, și totuși stătea. Dar avea să îi spună soț de acum încolo și nu erau amândouă numele același lucru, stăpân sau soț? Ar fi trebuit să fie, dar *ea* nu ar fi gândit niciodată astfel.

Ar fi putut să aibă orice femeie pe care și-ar fi dorit-o – pe oricare în afară de aceasta. Și totuși pe aceasta o avea. În mod categoric era a lui acum. Doar că nu știa ce să facă mai departe cu ea, acum că se transformase din sclavă în soție.

Chiar își dăduse consimțământul să nu se atingă niciodată de propria lui soție? Dar nu își dăduse consimțământul să își lase deoparte răzbunarea. Aceasta avea să continue. Nu acesta era motivul pentru care se căsătorise cu ea?

Blestematele de emoții erau complet ilogice în ziua aceea. Erika era superbă și nefericită, iar lui îi venea greu să își ia ochii de la ea. Însă cu cât arăta ea mai deznădăjduită, cu atât se enerva el mai tare. Era ziua nunții ei. Miresele ar fi trebuit să fie fericite în ziua nunții. Mireasa lui ar fi trebuit să fie cea mai fericită dintre toate. Nu îngâmfarea îl făcea să gândească astfel, ci experiența lui cu femeile și reacția lor față de el. Însă Erika refuza chiar și să se prefacă fericită, măcar de ochii oaspeților lor.

În cele din urmă îi spuse tăios:

– Asta nu e o înmormântare. Dacă te simți atât de prost, n-ai decât să te întorci în camera mea și la locul tău.

Erika roși, chiar dacă nu îl auzise nimeni altcineva spunând acele cuvinte. Și chiar dacă l-ar fi auzit întâmplător, doar câțiva oameni știau că „locul ei" era un colț pe podea. Ar fi trebuit

să fie ușurată să afle că în continuare acolo avea să doarmă. Selig își respecta partea de înțelegere. Atunci de ce se simțea jenată – și nu era sigură cum altcumva?

Era o minciună. Știa cum altcumva se simțea. Dar pe bunul Odin, cum era posibil să se simtă dezamăgită? Ea fusese cea care insistase să nu o atingă – deși o făcuse din alte motive decât cele evidente. Pur și simplu îi era teamă de pasiunea pe care i-o arătase el și care îi plăcea prea mult.

Probabil vei ajunge să îl iubești.

Cuvintele *surorii* lui nu încetaseră nici o clipă să o bântuie. Și de acest lucru îi era teamă, căci nu îi dăduse suficiente motive să îl urască pe deplin. Se străduia, dar umilințele pe care i le administra erau făcute pe loc și în scurt timp uitate.

În viața lui n-a rănit vreo femeie.

Era adevărată, deci, această afirmație a tatălui său? Iar dacă era, ceea ce amenințase azi Selig să îi facă fusese o minciună. Nu ar fi fost în stare.

Acceptă bucuroasă permisiunea lui de a pleca din sala mare. Avea nevoie să fie departe de prezența lui tulburătoare pentru a putea să gândească mai limpede. Faptul că o lăsă să plece neînsoțită fu o revelație. Chiar dacă mariajul nu o ajutase la nimic altceva, se pare că măcar îi redase o parte din libertate. Și scăpase de blestematele de lanțuri...

Blestematele de lanțuri reapăruseră pe patul lui Selig când intră în camera lui, recuperate de cineva care știa exact cui îi aparțineau – lui – ei. Selig probabil nici măcar nu știa că își permisese acel act de sfidare.

Lanțurile zburară din nou pe fereastră, iar Erika simți aceeași plăcere în a le arunca și de data aceasta. Bine ar fi fost dacă ar fi putut găsi aceeași plăcere și în a dormi pe podea în noaptea nunții ei.

Capitolul 31

Ragnar o făcu pe Kristen să aștepte aproape o oră cățărată pe zid înainte de a răspunde solicitării ei de a discuta din nou.

Această lipsă de politețe era prerogativa unei poziții superioare, pe care Ragnar credea că încă o ocupa. Singurul motiv pentru care Kristen nu își ieși din fire sau nu plecă pur și simplu fu plăcerea de care avea să se bucure în momentul în care avea să îi scoată din cap această idee.

Royce se dovedi mai puțin răbdător. Acesta plecă și se întoarse de trei ori în intervalul de o oră cât așteptară și aproape o târî pe Kristen jos de pe zid a patra oară când se îndepărtă furios, atât era de iritat de fratele Erikăi.

Mama ei nu se obosi să li se alăture pe parapet, având în vedere că nu vorbea daneza. Însă tatăl ei stătu lângă ea și ar fi putut să vorbească personal cu Ragnar, deși refuză, știind cu câtă nerăbdare aștepta Kristen momentul de data aceasta.

Iar Selig, nătângul, era fără îndoială încă în pat, după ce cu o seară în urmă băuse până căzuse sub masă. Ar fi fost un miracol să fi putut consuma căsătoria după ce Royce și Ivarr îl căraseră până la pat. Dar Ragnar nu avea să afle acest lucru. Pe când termina Kristen cu el, avea să fie convins că sora lui devenise cu adevărat mireasă și trecuse prin patul lui Selig, astfel că nu ar mai fi avut la îndemână nici o soluție pentru a anula căsătoria. Asta, desigur, dacă se obosea să își facă apariția.

Mai întâi veni Turgeis, singur, pentru a-i spune că, dacă nu avea nimic nou de adăugat la ceea ce se discutase cu o seară în urmă, Ragnar nu intenționa să își mai piardă vremea vorbind din nou cu ea. Păru jenat să transmită acel mesaj. Dar Kristen nu trădă nimic din furia pe care ar fi trebuit să i-o arate. Deși o simțea puternic, nu și-o trădă.

În schimb îi răspunse cu aceeași monedă, spunând:

– Singurul care s-ar putea să aibă ceva de repetat este stăpânul tău, lordul Ragnar. Singurul lucru pe care am eu să îl discut este sora lui – și noua ei situație.

Mai adăugă și că era dispusă să aștepte doar alte cinci minute și nici o clipă în plus, iar dacă Ragnar nu se prezenta până atunci, atunci *el* avea să fie nevoit să aștepte o altă zi pentru a afla ce se petrecuse cu Erika de ultima dată când vorbiseră.

Lui Kristen i se făcu milă de calul lui Turgeis, nevoit să îndure o asemenea greutate la o asemenea viteză. Însă acesta se întoarse

în tabără galopând nebunește, iar Ragnar se întoarse cu el în mai puțin de cinci minute.

– Înțeleg acum de ce îl numești gigant pe Turgeis Trei Metri, dar ar fi trebuit să-ți fie milă de el, spuse Garrick de lângă ea. Nu a făcut decât să repete ceea ce i s-a poruncit să spună.

– Și?

– Și e un bărbat măcinat de teamă pentru domnița lui și care nu are deloc control asupra a ceea ce se întâmplă aici.

– L-am văzut pe Turgeis frângându-i gâtul unui bărbat cu o ușoară răsucire a mâinilor, replică Kristen. Nu știu de ce, asta nu îmi inspiră milă.

Garrick rânji auzindu-i tonul amuzat.

– Și totuși nu el e cel pe care ești nervoasă.

– E drept. Oftă. Presupun că aș putea să-mi cer scuze de la el după. Adică dacă voi mai îndrăzni vreodată să mă apropii de el. Am încercat o dată și nu mi-ar plăcea să repet experiența. Chiar și aici pe parapet, văzându-l pe el jos, la sol, mi se pare destul de aproape...

Nu își termină fraza, căci sosise Ragnar. Acesta nu se mai apropie la fel de mult de data aceasta, astfel că aveau să fie nevoiți amândoi să strige. Iar el nu părea câtuși de puțin tulburat de mesajul pe care i-l transmisese Kristen prin Turgeis. Dimpotrivă, arăta încrezător și arogat, convins că se afla în avantaj.

– Ce ai de spus, Lady Kristen? îi strigă Ragnar. Și spune-o repede!

Ea într-adevăr spuse ceva, câteva blesteme bine alese pe care Ragnar n-ar fi vrut să le audă. Tatăl ei îi atrase atenția asupra a ceea ce era deja evident.

– Șoptești.

– Știu.

Ragnar nu putea să audă nimic din toate acestea de la distanța pe care și-o alesese.

– Vorbește mai tare, doamnă!

Ea își puse mâinile căuș la gură ca pentru a striga, apoi șopti din nou – pentru urechile tatălui ei.

– Dacă el își închipuie că am să-mi forțez vocea doar pentru că el poate vorbi mai tare și nu îl deranjează să ridice tonul, va constata că se înșală.

Garrick fu nevoit să își pună și el mâna peste gură pentru a-și ascunde chicotele. La picioarele lor, Ragnar stătea cu o mână la ureche, dar tot nu reușea să audă ce spunea Kristen. Încercă încă de două ori să continue discuțiile, dar deși îi vedea buzele mișcându-se, la urechile lui nu ajungea nici un sunet.

Pierzându-și în cele din urmă răbdarea, dădu pinteni calului de luptă și veni în față, până sub zid, pentru a întreba:

– *Acum* mă auzi, Lady Kristen?

Ea se aplecă ușor în față peste zid, pentru a se asigura că Ragnar îi vedea zâmbetul.

– Cu siguranță, lord Ragnar. Și a fost frumos din partea ta să vii. În fond, circumstanțele s-au schimbat într-o oarecare măsură de când am vorbit ultima dată.

– M-am gândit eu că s-ar putea să se schimbe. Aroganța lui o irită. Sora mea e pregătită de plecare?

Zâmbetul lui Kristen rămase neschimbat.

– Nu, dar acum poți să vii tu înăuntru în deplină siguranță și o să fii bine primit.

– Și de ce ar fi oferta mai tentantă acum decât ultima dată când am refuzat-o?

– Pentru că acum suntem rude – prin căsătorie.

Lui Ragnar îi luă două secunde bune să priceapă la ce se referea și să explodeze.

– Ce ați făcut? Dacă ați căsătorit-o cu forța cu el...

– Chiar dimpotrivă, interveni ea, păstrându-și tonul agreabil. Mie Erika mi s-a părut cât se poate de dornică. Dar nu e nevoie să mă crezi pe cuvânt. Poți să o întrebi personal.

– Unde e?

– Probabil încă în pat. Ragnar roși violent la aceste cuvinte. Kristen îi puse sare pe rană. Am uitat să îți spun ieri că sora ta și fratele meu s-au îndrăgostit unul de celălalt?

– Mi-ai pomenit doar de răzbunarea lui.

– Și nu ești de acord că a fost o răzbunare excelentă, să o facă să se îndrăgostească de el? Din păcate a căzut în propria lui capcană.

– Minți!

– De fapt chiar ieri s-a întâmplat, cu puțin înainte de sosirea ta, ca propria mea mamă să îi surprindă – ei bine, să spunem că nici unul dintre ei nu țipa după ajutor.

– Nici unul? Vrei să cred că fratele tău ar avea ceva împotrivă să...!

Nu reuși să își ducă la bun sfârșit exclamația. Era în momentul acela atât de exasperat de o furie neputincioasă, încât îi venea să își smulgă tot părul din cap și să o strangulеze pe Lady Kristen.

– Poți discuta cu sora ta ce și cum, lord Ragnar. Asta însă nu va schimba faptul că acum face parte din familia mea, e propria mea cumnată. A făcut nunta seara trecută, cu mult fast și solemnitate. Banchetul s-a întins până târziu în noapte. Nu cumva s-a auzit până la voi?

El o fixă cu o privire atât de mânioasă, ca și cum ar fi vrut să o taie în bucățele.

– Erika nu s-ar căsători fără permisiunea mea, scrâșni el.

– Nu a avut nevoie de permisiunea ta câtă vreme a avut-o pe cea a unui rege – ba chiar acesta a rugat-o insistent.

Chipul lui Ragnar se coloră succesiv în mai multe nuanțe de roșu; apoi, cât se poate de brusc, toată culoarea i se scurse de pe chip când înțelese implicațiile ultimei ei afirmații.

– Regele saxon se află între zidurile voastre și nu mi-ai zis nimic?

Kristen se mulțumi să ridice din umeri.

– Prezența lui aici nu avea nici o legătură cu problema noastră.

Nu avea nici o legătură? Îl încolțise într-un asediu pe regele Wessexului. Dacă vestea ajungea la urechile lui Guthrum, Ragnar avea să îi cunoască mânia, iar vinovată era vulpoaica șireată din fața lui.

Kristen interpretă corect expresia de pe chipul lui și adăugă:

– Alfred avea de gând să părăsească Wyndhurst astăzi. Cum cei doi regi ai noștri sunt în prezent în relații foarte bune, voi

presupune că și tu vei dori să eviți să îl implici și mai tare în povestea asta și îl vei lăsa să plece liniștit.

– Cu siguranță, se grăbi Ragnar să spună, vizibil ușurat. Poate pleca oricând.

– Poate vei dori să îl asiguri personal de acest lucru când vei pofti înăuntru. Și presupun că trebuie să repet că acum o poți face fără teamă, dată fiind noua noastră relație. Însă dacă ești în continuare neîncrezător, fratele meu mai mic, Thorall, s-a oferit să meargă să aștepte în tabăra ta cât te afli aici să îți vizitezi sora. M-aș fi oferit chiar eu să-ți fiu ostatică, dar soțul meu e un bărbat gelos. Nu mi-ar da voie să merg printre atâția vikingi. Deci ce spui, Ragnar Haraldsson?

– Deschide-ți porțile, doamnă!

Capitolul 32

– Spune-mi cum te-a forțat.

Acestea fură primele cuvinte ale lui Ragnar pentru Erika după ce aproape o lăsă fără suflare în îmbrățișarea strânsă în care se prinseră reciproc. Ale ei fuseseră:

– Cred că de data asta nu ar fi trebuit să mă lași singură acasă.

Pe de altă parte, în momentul acela fusese atât de aproape de a izbucni în lacrimi încât căutase să spună ceva care ar fi putut să-l facă să râdă. Nu îi ieșise.

Li se oferise intimitate în micuța capelă. Erika i se alăturase acolo deîndată ce fusese informată de prezența lui. Dar nu apucase să se gândească la ceea ce avea să îi spună. Fusese în schimb atât de cufundată în gânduri despre soțul ei încât chiar uitase că era posibil să ajungă să discute cu Ragnar în ziua aceea.

Lacrimile îi rămâseseră aproape de suprafață și cel mai probabil tot acolo aveau să rămână, căci era atât de fericită să îl vadă pe Ragnar. Începuse să creadă că nu avea să îl mai vadă vreodată. Dar în același timp era încercată și de confuzie și nici măcar nu putea să discute cu el despre aceasta. Și mai era și îngrijorarea lui, atât

de evidentă, și conștiința faptului că trebuia să îl mintă. Nu mai fusese niciodată nevoită să îl mintă.

Îl conduse la una dintre strane pentru a-l așeza lângă ea și îi luă mâinile într-ale ei înainte de a-i spune cu toată convingerea pe care reuși să o mimeze:

– Nu am fost forțată.

– Erika...

– Nu, ascultă-mă! M-am gândit la multe lucruri, inclusiv la faptul că îți doreai o alianță puternică pentru mine, iar aceasta exact asta e. Cumnatul lui e un lord războinic din părțile astea și prieten cu regele saxon. Tatăl lui e un bogat prinț negustor. Unchiul lui e un nobil influent în Norvegia, și el însuși e stăpân peste o armată numeroasă, fiecare dintre oamenii lui fiind războinici vikingi. Ca partener de alianță, frățioare, nu ai fi putut spera la nimic mai bun.

– Dar nu te-aș fi sacrificat pentru asta.

– Știu și nu simt că m-am sacrificat. Ragnar, dacă nu aș fi vrut să mă căsătoresc cu el, aș fi refuzat.

Pe buna Freya, de ce păreau atât de verosimile cuvintele ei? Și de ce Ragnar nu se mulțumi să o creadă pur și simplu, în loc să pară atât de bănuitor? Află motivul.

– Turgeis mi-a spus tot ce s-a întâmplat. Bărbatul ăsta te-a răpit pentru a-ți face rău.

– Dar nu a făcut-o niciodată, iar eu... Își plecă fruntea, sperând că el avea să creadă că era doar rușinată să o recunoască. Eu am ajuns să țin la el.

– De ce?

Întrebarea atât de directă o luă prin surprindere. Aproape izbucni în râs. Rânji. O femeie nu i-ar fi pus niciodată întrebarea aceea.

Îi răspunse întrebându-l:

– Tu nu l-ai cunoscut?

– Să îl cunosc? mârâi Ragnar. I-am salvat viața nenorocită în ultimul război.

Expresia ei îi arătă că nu-i venea să creadă și pe bună dreptate.

– Cum e posibil așa ceva? A luptat alături de danezi?

– A fost în tabăra saxonilor, spuse Ragnar dezgustat. Purta coif, iar de pe buze i se rostogoleau cuvinte în daneză. Am presupus

greșit. Chiar și când i-am văzut părul negru după ce îl târâsem de pe câmpul de luptă și îi bandajasem rănile, tot danez l-am crezut. Iar el m-a lăsat s-o cred. Nu am aflat că nu e așa decât ieri, când l-am revăzut.

Ieri. Selig știuse cu o zi în urmă că fratele ei era cel căruia îi datora viața și totuși îl amenințase? Fusese și aceea o amenințare goală?

Îi stătea pe limbă să îi spună acest lucru, dar îi trecu prin minte că poate ceea ce fusese doar o amenințare goală cu o zi în urmă nu mai era la fel și acum. În fond, exista o diferență foarte mare între a renunța la o prizonieră și a renunța la o soție. Dacă fratele ei insista să se lupte cu el și dacă ar fi știut adevărul, Selig l-ar fi înfruntat. Și detesta să recunoască, dar Ragnar, chiar și la cei un metru optzeci ai lui, era un bărbat mult mai mic. O confruntare între Ragnar și Selig ar fi fost ca o confruntare între Selig și Turgeis. Deznodămintele erau aproape garantate. În continuare trebuia să mintă.

Ragnar îi ridică bărbia în palmă pentru a-i atrage din nou atenția asupra lui.

– Ce legătură există între faptul că l-am cunoscut deja și constatarea că ai ajuns să îi la el, Erika?

– Trebuie să recunoști că e un bărbat foarte arătos. Îmi vine greu să-mi iau ochii de la el când e prin preajmă. Ceea ce era perfect adevărat și fu probabil motivul pentru care obrajii ei se colorară într-un roșu scânteietor când adăugă: Atracția pe care o exercită asupra mea e foarte puternică.

Din păcate și acest lucru era adevărat.

– Vrei să spui că te-ai căsătorit cu el pentru cât e de chipeș?

Erika detesta să se bage singură în grupul femeilor superficiale pe care nu le interesa decât frumusețea, dar poate că Ragnar ar fi acceptat mai ușor această explicație pentru o „afecțiune" atât de bruscă. Așa că se mulțumi să insiste pur și simplu asupra acestui argument, pentru a putea să fie sinceră în această privință.

– Frumusețea lui a fost punctul din care a pornit atracția, pe care am simțit-o încă de prima dată când l-am văzut la Gronwood. Și din acest motiv am fost atât de zdruncinată, încât mi-am ieșit din fire și am poruncit să fie biciuit. Nu-ți poți imagina cât de tare

am ajuns apoi să regret acest lucru. Ceea ce era cu atât mai adevărat. Acum, tu ți-ai găsit o soție?

Ragnar se încruntă când ea încercă să schimbe subiectul și, fluturând din mână, abătu discuția:

– Nu mă pot gândi la asta acum.

– Dar eu trebuie să mă gândesc la altceva decât la asta. Ți-ai găsit?

El se năpusti imediat asupra ei.

– Deci ești mâhnită?

– Mă mâhnește mâhnirea ta, insistă ea, și brusc cuvintele i se revărsară de pe buze fără dificultate. Știu că nu ai venit până aici așteptându-te să mă găsești căsătorită, și încă de bunăvoie, dar Ragnar, pur și simplu nu m-am putut abține să nu mă îndrăgostesc de bărbatul ăsta. Am încercat să mă opun. Selig a încercat și el. Își dorea atât de mult să mă urască. Iar asta m-a făcut să îl privesc cu duioșie, faptul că încerca atât de îndârjit, dar nu reușea. Își dorea să se răzbune, da. Acesta e motivul pentru care am fost răpită. Dar a descoperit că nu e capabil să își îndeplinească răzbunarea asupra unei femei. Îți poți imagina cât de frustrant a fost pentru el să sfârșească prin a se îndrăgosti de mine?

Pentru o clipă Ragnar își imagină și îi veni să izbucnească în râs. Odată cu râsul veni și ușurarea, acum că spusese ceva ce părea rezonabil – și părea destul de tipic pentru ea.

Chiar și așa, simți nevoia să o întreb:

– Ești sigură că nu remușcările te motivează?

Erika încetase să mai simtă remușcări din ziua în care Selig o legase cu nenorocitele de lanțuri, dar nu putea să-i spună fratelui ei acest lucru. Ceea ce încă regreta era faptul că îi dăduse lui Selig un motiv să o disprețuiască, căci se părea că nu avea să fie iertată niciodată.

Așa că minți din nou.

– Am fost iertată, deci nu mai există remușcări care să mă tulbure.

Ochii lui îi scrutară intens chipul preț de o clipă prelungă, apoi oftă.

– Chiar îmi ceri să te las aici cu el?

Acesta fu răspunsul pe care îi veni cel mai greu să îl rostească. Își dorea atât de tare să se întoarcă acasă. Își dorea ca viața ei să revină la normal. Era sătulă de furie și de confuzie, și de a se simți atrasă de un bărbat pe care nu îndrăznea să îl iubească.

– Da, spuse ea, și își jură în sinea ei că avea să fie ultima minciună pe care i-o mai spunea vreodată.

Capitolul 33

Selig se trezi la cel de-al treilea zgâlțâit. Și imediat ridică mâinile la tâmple.

– Pe colții lui Thor, iar m-a izbit cineva în cap? gemu el.

– De data asta singurul vinovat ești tu – și berea mea excelentă.

– Tu ești acolo, Kris?

– Ce-ar fi să deschizi ochii și să vezi singur? îl întrebă ea.

– Aș prefera să nu. Simt prea multă lumină chiar și cu ei închiși.

Kristen clătină din cap spre el. Și îi spuse pe un ton puternic amuzat:

– Deci la asta te-a împins căsătoria?

El gemu din nou.

– Cum am putut să uit?

Deschise ochii acum, foarte puțin, însă nu doar pentru a-și privi sora. Capul lui se întoarse direct spre colțul în care se afla de obicei Erika. Faptul că era gol nu îi stârni – încă – spaima.

– Ea unde e?

– Discută cu fratele ei în capelă.

El făcu ochii mari și o privi acuzator pe Kristen.

– Și nu m-a trezit nimeni?

Dădu să se ridice în capul oaselor, dar ceva îl trase în jos. Lanțurile Erikăi, înfășurate în jurul gâtului lui. Nu-și amintea decât vag că unul dintre servitori îi spusese că le găsise în curte. Selig și le atârnase în jurul gâtului din lipsa unui alt loc în care să le pună, nefiind dispus la momentul acela să se apropie de camera lui.

– Nu te-a trezit nimeni fiindcă nu a fost nevoie de tine, îi explică Kristen. Dacă e să îl convingă pe fratele ei că nu ești ticălosul

mizerabil care a ținut-o legată în lanțuri aproape lipită de el, nu poate s-o facă în prezența ta, cu tine atât de aproape încât să o intimidezi.

Selig ignoră partea cu lanțurile, mulțumindu-se să bombăne:

– Eu nu o intimidez.

– Fratele ei nu așa ar vedea lucrurile.

Selig aruncă deoparte lanțurile și încercă din nou să se ridice în capul oaselor. Nu se putea mișca atât de rapid cum ar fi vrut, nu când durerea provocată de excesul din seara precedentă era aproape la fel de chinuitoare ca în acea primă dimineață când se trezise după lovitura la cap. Însă ceea ce simțea nu putea fi descris decât ca panică.

– Ai pus cel puțin o iscoadă să asculte ce îi spune? vru el să știe.

Kristen ridică brusc din sprâncene.

– Când doar tu, eu și tata putem vorbi limba lor? Poate că *pe tine* nu te-ar deranja să-i ceri tatălui nostru să facă pe iscoada pentru tine, dar eu nu aș fi atât de îndrăzneață.

– Ar fi trebuit să te ocupi personal de asta.

– Eu? exclamă ea. Eu mi-am făcut treaba, stârnindu-i individului o furie reală și intensă care ar trebui să-l facă să îi placă de tine prin contrast.

El îi aruncă o privire mânioasă. Kristen nu mai avea mult până să râdă de el. Și singurul efort pe care îl făcu pentru a-l ajuta fu să meargă să îi aducă pieptenele. Nu avea de gând să încerce nici măcar să își schimbe hainele în care adormise.

Când tocmai era pe punctul de a ieși pe ușă, ea îndrăzni să îl întrebe:

– Încă o mai urăști?

El se opri o clipă pentru a-i arunca o privire peste umăr.

– De ce mă întrebi asta din nou?

Kristen ridică din umeri.

– Pentru că te-ai căsătorit cu ea. Asta înseamnă să mergi cam prea departe cu răzbunarea, după părerea mea.

– Nu te băga în asta, Kris!

Ea plescăi.

– Bucuroasă, imediat ce mă descotorosesc de un neghiob arogant din casa mea.

Selig se crispă.

– Nu sunt arogant.

– Mă referem la fratele ei, nătângule, nu la al meu.

Selig îi găsi încă singuri în capelă, așezați unul lângă celălalt, vorbind prea încet ca el să-i poată auzi, chiar dacă trase cu urechea o vreme sperând să prindă ceva. Brațul lui Ragnar era petrecut pe după umărul ei. Capul Erikăi se sprijinea de al lui. Era vorba de fratele ei. Și totuși Selig simți impulsul să îi desprindă brațul de pe ea.

– Sper că v-ați bucurat de reîntâlnire?

Erika se întoarse când îi auzi vocea. Ragnar se ridică brusc în picioare. Expresia lui nu trăda nimic, astfel că Selig nu putea ști ce i se spusese. Expresia ei era neliniștită, ceea ce ar fi putut însemna orice, inclusiv că încă se temea pentru fratele ei.

Selig trecuse pe la fierar cât să își ia în primire sabia cea nouă. Iar acum o purta la brâu, deși fără armură, căci încă era îmbrăcat în hainele în care făcuse nunta. Erika era și ea încă în hainele ei fine. Cum nu ținea minte cum ajunsese în pat noaptea trecută, nu ținea minte nici să fi observat dacă Erika se aflase în camera lui în momentul acela, cu atât mai puțin dacă se dezbrăcase de haine sau dormise în ele la fel cum făcuse el.

Ragnar, desigur, intrase în Wyndhurst înarmat până în dinți, deși stânga fu mâna pe care o sprijini relaxat pe mânerul sabiei când se apropie de Selig, indicând că nu intenționa să o folosească. O circumstanță care ar fi putut să se schimbe în orice clipă.

Ragnar se opri la jumătate de metru de el. Pe neașteptate, îl surprinse pe Selig trăgându-i un pumn. Erika sări în picioare, strigând:

– Nu...

Dar se opri când văzu că Selig aproape nu se clintise în urma loviturii. De fapt, doar fața i se întorsese într-o parte, iar pe chip i se citea un amuzament subtil când își îndreptă din nou privirea asupra lui Ragnar.

Spre cinstea lui Ragnar, acesta se arătă mai degrabă iritat decât speriat că efectul pumnului fusese atât de neînsemnat.

Erika, însă, fu absolut înnebunită, căci era sigură că nu avea nici un fel de putere asupra soțului ei și astfel nu ar fi avut nici o șansă să îl convingă să nu răspundă cu aceeași monedă. Dar nu apucă să încerce.

– Asta a fost pentru grijile pe care le-am îndurat din cauza ta, îi spuse Ragnar lui Selig pe un ton sec.

– Ah, replică Selig, ca și cum ar fi fost perfect logic. Își duse degetele la obraz înainte de a adăuga: Înseamnă că nu dorești să te lupți cu mine?

– Nu în momentul de față, deși îmi rezerv dreptul de a mă răzgândi pe viitor.

– Desigur.

Zâmbetul lui Selig îl aduse pe Ragnar din nou în pragul mâniei.

– Să-ți fie clar, Haardrad! Nu cred prea mult din povestea Erikăi, însă este dorința ei sinceră să rămână cu tine. Nu îmi place, dar îi voi îndeplini dorința. Însă am să-l las pe omul ei Turgeis cu ea. Dacă își va veni vreodată în fire și va dori să se întoarcă acasă, el o va aduce, și Odin să te aibă în pază dacă vei încerca să îl împiedici.

Cuvintele lui făcură să se risipească amuzamentul lui Selig, înlocuindu-l cu un sentiment cât se poate de nefamiliar – posesivitate.

– *Asta* e casa ei acum. Nu va dori să plece din Wessex.

Fu rândul lui Ragnar să zâmbească și nu foarte plăcut.

– Nici de lângă tine? Și pufni în râs. E îndrăgostită de chipul tău, omul, dar e nevoie de mai mult de atât pentru a întreține iubirea – dacă există așa ceva. Adu-o la Gronwood peste șase luni și vom vedea dacă ceea ce simte pentru tine are șanse să dureze în timp. Dacă da, cu mare plăcere te voi numi frate.

Selig nu avea de gând să-și facă griji pentru ceea ce ar fi putut sau nu să se întâmple peste șase luni. Ragnar era pe punctul de a ceda, avea să plece de acolo fără sora lui. Selig reușise să salveze situația fără a-l ucide pe individ, sau mai degrabă Erika reușise. Ar fi dat orice să afle exact ce îi spusese fratelui ei, în afară de faptul că îl găsea chipeș. Și chiar așa era? Nu ar fi trebuit să fie atât de încântat să audă acest lucru, dar era.

Ragnar se întoarse și văzu că Erika venise până în spatele lui. O îmbrățișă acum, iar Selig simți din nou impulsul ridicol de a-i despărți cu forța.

Pe un ton de mâhnire profundă, Erika își întrebă fratele:

– Nu ai să pleci încă, așa-i?

– Nu, Rika, o asigură el. Dar trebuie să îmi informez oamenii despre ceea ce s-a petrecut. Nu vom pleca până mâine, așa că mă voi întoarce să stau până atunci cu tine.

Promisiunea lui o făcu să se simtă suficient de ușurată cât să reușească chiar să zâmbească.

– Iar tu trebuie să-mi dai detalii despre frumoasa moștenitoare care a refuzat căsătoria cu tine.

– Ea a refuzat, dar tatăl ei nu. Însă acum stau pe gânduri în privința ofertei. Thurston are nevoie de o mamă care să îi acorde toată grija pe care i-ai acordat-o tu. Dar vom vorbi despre asta mai târziu.

O asigurase deja că Thurston era bine, iar brațul i se vindeca rapid. Menționase și că tâlhăriile care făcuseră prăpăd la Gronwood încetaseră brusc odată cu moartea lui Wulnoth. Se pare că Turgeis îl scăpase de bătaia de cap de a-l mai spânzura pe individ, iar Erika nu fu foarte surprinsă să afle că Wulnoth fusese răspunzător de hoții. Așa se explica de ce un bărbat atât de dornic să găsească victime nu identificase un făptaș pentru această fărădelege.

Ragnar se întoarse să plece și îl surprinse pe Selig holbându-se la Erika ca fermecat de zâmbetul ei – care dispăru în clipa în care îl observă privind-o. Ragnar se încruntă și îi spuse lui Selig la plecare:

– Eu și Erika avem același tată cu încă o duzină de alți frați, dar ea e singura dintre ei născută din aceeași mamă ca mine. În afară de fiul meu, ea e singura familie pe care o recunosc și mi-e foarte dragă. Te-ai căsătorit cu ea fără consimțământul meu. Dacă o rănești, am să-ți iau înapoi viața pe care am salvat-o.

Selig nu îi răspunse nimic. Nu îi plăceau ultimatumurile la fel cum nu îi plăceau nici amenințările subtile. Amenințărilor fățișe le răspundea de regulă imediat și cu aceeași monedă. Dar pentru fratele ei trebuia să facă o excepție. Și-ar fi dorit să nu înțeleagă atât de bine sentimentele celuilalt bărbat, dar le înțelegea.

Dădu scurt din cap, iar Ragnar plecă. Se scurse o clipă până când Selig își îndreptă din nou privirile spre Erika. Nu îi plăcu expresia circumspectă din ochii ei.

Apoi îl izbi adevărul, însoțit de o doză considerabilă de uluire și ușurare.

– Chiar l-ai mințit?

Prudența dispăru brusc, fiind înlocuită de ceva ce aducea a iritare.

– Te îndoiai că o voi face? Am avut o înțelegere. Tu ți-ai respectat partea, așa că nu puteam să fac nici eu altfel.

Când Erika pomeni de „înțelegere", Selig simți și el o oarecare iritare. Dar înainte să apuce să reacționeze, mai apăru cineva lângă ei.

Erika îl văzu primul și se lumină la față de încântare.

– Turgeis! Ragnar nu a menționat că ești...

Își termină fraza cu un icnet când Turgeis se întinse după Selig pentru a-l întoarce spre el. Pumnul lui Ragnar nu îl clintise pe Selig. Pumnul lui Turgeis îl trânti pe spate, făcându-l să-și piardă cunoștința.

– Nu! țipă Erika, și se aruncă în genunchi lângă Selig. Nu poți să îl rănești, Turgeis!

El îi răspunse cu un mârâit.

– De ce nu pot?

– A suferit destul din cauza noastră.

– Și tu n-ai suferit din cauza lui?

– Absolut deloc.

El o ridică în picioare.

– Nu mă minți și pe mine așa cum l-ai mințit pe fratele tău.

Ea roși.

– În privința asta nu te mint. Sincer, Turgeis. Singurul lucru pe care mi l-a făcut a fost să încerce să mă umilească și m-a amenințat cu lucruri care nu s-au mai transformat în realitate.

– E în continuare hotărât să se răzbune.

– Poate, recunoscu ea. Dar nu poți să intervii. E soțul meu.

– De soți te poți descotorosi.

– Nici măcar să nu te gândești la asta!

Selig gemu în clipa aceea. Erika se aplecă din nou asupra lui. Dură o clipă până când privirea lui se ațintă asupra ei.

– Cred că îl cunoști pe prietenul meu Turgeis, spuse ea ezitant.

Selig își mută privirea dincolo de ea, asupra gigantului care stătea în picioare în spatele ei.

– Și tu m-ai lovit tot pentru grijile prin care te-am făcut să treci, sau noi n-am terminat încă?

– Stăpâna mea spune că am terminat – deocamdată.

Selig coborî din nou privirea spre Erika.

– A fost înțelept din partea ta să-i ceri să înceteze. Familia mea nu ar reacționa prea bine dacă aș ieși de aici stâlcit în bătaie, și nici eu.

Erika rânji și aruncă o privire peste umăr.

– Vezi, Turgeis? Sunt doar amenințări.

Atât Turgeis, cât și Selig se mulțumiră să mormăie ceva drept răspuns.

Capitolul 34

Ragnar ceru să vadă casa lui Selig și fu dus acolo în după-amiaza aceea, după plecarea regelui. Erika fu chinuită teribil de emoții cât lipsiră, căci nu fusese invitată să îi însoțească și plecaseră înainte ca ea să-și ia inima în dinți și să se invite singură. Și se duseseră singuri, ceea ce intensifica și mai mult neliniștea ei.

Rămase în sala mare, din moment ce nu îi spusese nimeni că nu avea voie. Dar singurii care i se adresară cât de puțin fură părinții lui Selig, iar ei nu îi spuseră decât câteva cuvinte. Restul persoanelor din încăpere nu îi adresară nimic altceva în afară de priviri ostile. Îndrăznise să se mărite cu Selig al lor. Nu aveau să o ierte pentru acest lucru.

În momentul acela îi păsa prea puțin. Nu se putea gândi decât la fratele ei și la soțul ei ucigându-se reciproc, fără a fi nimeni prin preajmă să încerce să îi împiedice.

Ar fi putut să se întâmple orice, dar, uimitor, nu se întâmplă nimic. Ragnar și Selig se întoarseră înainte de lăsarea întunericului, ambii fără răni, iar Ragnar în mod cert mai bine dispus decât atunci când plecase.

Nu avu decât cuvinte de laudă în privința casei lui Selig – din punctul de vedere al unui bărbat.

– Are câteva sclave foarte *ascultătoare*, de care poate că o soție ar vrea să se descotorosească, dar în afară de asta cred că o să-ți meargă bine acolo.

Accentul pe care îl puse pe cuvântul acela îi spuse că Ragnar, cel puțin, fusese „ascultat", ceea ce ar fi explicat starea lui de spirit relaxată. Fratele ei era întotdeauna neobișnuit de calm după o tăvăleală. Căută aceleași semne și la soțul ei, dar acesta nu era cu nimic diferit față de cum fusese când îl văzuse mai devreme, în mijlocul unei mulțimi de oameni, având mereu la îndemână un zâmbet pentru toate femeile și pregătit în orice clipă să râdă, chiar și de el însuși.

Nu că ar fi deranjat-o dacă s-ar fi servit din vreuna dintre acele femei ascultătoare. Putea și avea să facă orice îi poftea inima, așa cum făceau toți bărbații, iar ea nu avea voie să spună nimic, nu doar din cauza relației lor neobișnuite, ci și fiindcă soțiile rareori interveneau asupra faptelor soților lor. O soție se putea considera norocoasă dacă nu ajungea să doarmă sub același acoperiș cu una sau mai multe dintre ibovnicele soțului ei.

Erika nu avea de gând să încalce tradiția și să se plângă dacă se dovedea că nu se număra printre norocoase. Ar fi trebuit să îi pese ca să facă așa ceva, să își iubească sincer soțul și să se aștepte la mai mult din partea lui. Nici unul dintre aceste lucruri nu era probabil să se întâmple.

În timp ce dispoziția fratelui ei se îmbunătățise, devenind agreabilă, cea a Erikăi se înrăutățise până în punctul în care aproape clocotea de furie. De vină era ziua aceea și minciunile pe care le rostise, chiar și îngrijorarea prin care trecuse. Cu siguranță nu ar fi putut da vina pe posibila infidelitate a lui Selig.

– E amuzant și are un simț al umorului foarte dezvoltat, Rika, îi spuse Ragnar înainte de a se așeza la masă. Pe de altă parte, sunt convins că ai descoperit și singură asta.

În mod cert nu o descoperise și cel mai probabil nici nu avea să o facă. Selig? Amuzant? Cam la fel de amuzant ca un lup cu spume la gură.

Turgeis se dusese să își petreacă după-amiaza în tabăra lui Ragnar, însă se întoarse la masa de seară. Așa cum obișnuia, se așeză lângă servitori la o altă masă. Locurile din jurul lui rămaseră goale, bărbații casei temându-se să se apropie de el. Chiar și servitorii erau extrem de temători când îl serveau. Se produseră două accidente din cauza degetelor tremurătoare.

Observând acest lucru, Erika îl adăugă pe lista mărunțișurilor ce o enervau. Prietenul ei nu le dăduse acestor saxoni nici un motiv să se teamă de el, dar ei îl vedeau cât era de mare și nu îi interesa să știe nimic altceva. Nu ajută, desigur, nici faptul că îndreptă o mulțime de priviri mânioase spre Selig, iar privirile mânioase ale lui Turgeis arătau cu adevărat înspăimântătoare. Pe Selig nu păreau să îl deranjeze, însă, deci nu ar fi trebuit să deranjeze pe nimeni altcineva.

Însă îi aminti Erikăi de o concluzie la care ajunsese în trecut și care îi stârnise îngrijorarea. Turgeis era un om singur. Locuitorii din Gronwood ajunseseră să îl accepte, ceea ce însemna că îl ignorau. Nimeni nu încercase să îi devină prieten.

Erika era, la drept vorbind, singura lui prietenă, ceea ce era cu adevărat trist. Încercase mai demult să repare situația. Îi dăduse lui Turgeis un paj, însă băiatul fugise. Îi încredințase sarcini alături de alți bărbați de vârsta lui, însă nu se alesese nimic din acel efort. Încercase chiar și să capteze interesul femeilor din Gronwood, atrăgându-le atenția asupra lui, însă acestea fie păruseră oripilate de idee, fie o respinseseră râzând. Avea aproape douăzeci de ani. Ar fi trebuit să aibă și el soție și familie.

Nutrea o mică speranță că lucrurile aveau să stea altfel aici, în Wessex, printre oameni noi, inclusiv norvegieni ca ea. Chiar și femeile de aici erau obișnuite deja cu Selig și Royce, și înălțimea lor ieșită din comun, iar Turgeis era doar cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât aceștia. Însă din ceea ce văzuse până atunci, acea speranță era firavă.

La masă, Erika era așezată între fratele și soțul ei. De ochii lui Ragnar, Selig își petrecea destul de des brațul peste umerii ei,

într-un gest de afecțiune maritală. Ba chiar la un moment dat se aplecă spre ea și o sărută pe gât, stârnindu-i tot felul de reacții plăcute în corp – ceea ce ea nu aprecie deloc. Oricum nu avea de gând să ducă mai departe acele senzații pe care i le trezea cu atâta nepăsare.

Erika fu ignorată în cea mai mare parte a timpului, cei doi bărbați discutând în jurul ei niște subiecte care pe ea nu o interesau deloc sau conversând cu alte persoane de la masă. Și familia lui Selig îl făcu pe Ragnar să se simtă bine-venit, lucru pentru care le fu recunoscătoare. Ar fi putut fi o masă extrem de inconfortabilă pentru amândoi, dar Ragnar se simțea bine. La fel și Selig, la drept vorbind. Râdea mult. Și nu se înecă în bere, cum o făcuse cu o seară în urmă. Doar Erika și-ar fi dorit să fie altundeva, deși, de dragul fratelui ei, purtarea ei nu arăta acest lucru.

Când putu în sfârșit să se retragă fără a atrage prea multă atenție, fu surprinsă să îl audă pe Selig scuzându-se pentru a o însoți. Ba mai mult, brațul lui se încolăci în jurul taliei ei la ieșirea din sala mare, din nou, pentru ochii lui Ragnar, dar gestul fusese făcut oricum, iar ea îi simți dureros de intens atingerea, degetele lui răsfirate larg pe marginea coastelor ei, ținând-o strâns lipită de el. Și nici nu îi dădu drumul când ajunseră pe coridorul de la etaj, scăpând de sub privirile celorlalți, deși ea făcu un efort subtil de a se desprinde de el.

– Trebuie să recunoști, fetișcano, asta mi se dovedește aproape la fel de eficient ca ținutul în lesă, îi spuse el, deschizând ușa camerei lui – a camerei lor acum.

Erika reuși atunci să se smulgă de lângă el. După acel comentariu, probabil l-ar fi atacat cu unghiile dacă ar fi făcut-o să priveasca astfel lucrurile. Și i-ar fi dat o replică usturătoare dacă atenția nu i-ar fi fost distrasă de hainele de pe pat, care o făcură să meargă glonț la acesta.

Selig o urmă îndeaproape, deși nu o mai atinse de data aceasta.

– Sora mea e generoasă, spuse el.

Și chiar era. Pe pat se aflau trei rochii cu robe asortate și nici una dintre acestea nu ar fi putut fi considerată potrivită pentru a fi donată din milă.

– Generozitatea ei e față de tine, nu față de mine, răspunse ea pe un ton ușor amar.

– Cum așa?

– Ca să nu fi făcut de rușine având o soție îmbrăcată în zdrențe, desigur.

– Și cum m-ar face asta de rușine, fetișcano?

Erika auzi râsul din tonul lui. Se întoarse și îl văzu și în ochii lui cenușii.

– Deci m-am înșelat. Ridică din umeri. Cum nici pentru mine nu contează, poți să i le dai înapoi surorii tale. Fratele meu îmi va trimite propriile mele haine, dar dacă preferi să nu le port nici pe acelea, poți să le ții undeva sub lacăt sau poți să le dai altcuiva.

– Sau să le arunc pe fereastră, așa cum ai făcut tu cu un obiect care îmi aparținea mie? o întrebă el.

Erika căută imediat din priviri lanțurile la care se referise Selig, sperând să nu le vadă. Le găsi aruncate grămadă în colțul ei, iar vederea lor o scoase din sărite.

– Refuz să le mai port, spuse ea încet, dar nu mai puțin furios.

– Dacă vreau eu să le porți, ai s-o faci.

– Atunci ai să te alegi cu o bătaie, îi făgădui ea.

Selig chiar izbucni în râs.

– Știm amândoi cum s-ar sfârși așa ceva, nu?

Ea îi susținu privirea, arcuind o sprânceană.

– A, da? Nu mă referem la mine însumi, Selig, ci la Turgeis. Își va pierde mințile să mă vadă legată cu lanțuri.

Amuzamentul lui se stinse pe loc.

– Uriașul ăla blestemat...

– Va rămâne cu mine dacă nu vrei să pierzi tot ceea ce ai obținut azi. Fratele meu ți-a salvat viața. Eu i-am salvat-o lui Turgeis. Dar, spre deosebire de tine, el și-a propus ca tot restul vieții să mă răsplătească pentru fapta mea.

– Eu mi-am plătit datoria față de fratele tău, mârâi el. Am refuzat să mă lupt cu el.

– Deznodământul înfruntării nu ar fi fost garantat, deci asta nu e nici pe departe suficient.

El o privi mânios pentru o clipă; apoi îi spuse, vorbind foarte încet:

– Când îmi stârnești mânia, riști să îmi stârnești și pasiunea. Dacă nu vrei să o cunoști din nou pe cea de-a doua, îți sugerez să nu mai spui nimic.

Îi întoarse spatele, ignorând-o. Întrebarea ei veni pe neașteptate, pe un ton ridicat – și fără nici o legătură:

– Te-ai destrăbălat cu sclavele tale azi, la fel ca fratele meu?

El se întoarse din nou spre ea, fixând-o cu o privire neîncrezătoare timp de două secunde prelungi. Apoi amuzamentul lui se întoarse întreit și îi oferi zâmbetul pe care îl detesta.

– Și să stric iluzia că suntem recent îndrăgostiți? În nici un caz. Destrăbălarea mea va trebui să aștepte până după ce pleacă fratele tău.

Erika îi întoarse spatele și porni cu pași mari spre colțul ei, hotărâtă să îl ignore. Nu-i venea să creadă că îi pusese o asemenea întrebare. Doar pentru că el pomenise de pasiune, ceea ce îi amintise de gândurile ei de mai devreme despre tendințele lui spre infidelitate...

Era copleșită de rușine. Păruse geloasă! Iar chipeșul ticălos fusese amuzat!

Se gândi să îi ofere o explicație. Cu siguranță ar fi putut găsi vreo justificare pentru curiozitatea ei, alta decât gelozia. *Nu era* geloasă.

– Nu sunt geloasă! țipă ea spre peretele din fața ei.

– Sunt ușurat să aud asta, spuse Selig din spatele ei, chiar înainte de a arunca peste ea toate rochiile lui Kristen. Fă ceva cu astea. Poți să le porți sau nu, dar nu îi vor fi date înapoi surorii mele până nu vei avea propriile haine cu care să le înlocuiești. S-ar simți jignită să își vadă generozitatea călcată în picioare.

– Și asta ar trebui să mă influențeze? îi aruncă ea.

– Înțelegerea noastră e foarte fragilă, fetișcano. Eu nu aș mai pune-o la încercare în seara asta dacă aș fi în locul tău.

Erika nu mai scoase nici un cuvânt.

Capitolul 35

Numele ei era Lida. Fusese răpită din satul ei cu cinci ani în urmă, pentru că poporul ei slav era unul de crescători de cai, nu de războinici. Nu avuseseră nici o șansă în raidul care îi decimase satul, iar ea nu fusese singura femeie luată pe sus de un răpitor fără nume și chip. Ea, personal, fusese vândută în vest și trecuse prin mâinile a trei proprietari până la moartea ultimului dintre aceștia, când ea sfârșise în târgul de sclavi din Hedeby, pe gâtul peninsulei Iutlanda.

Învățase multe în anii ei de sclavie, descoperise că avea puteri ce depășeau cu mult dreptul de proprietate și învățase cum să le folosească în avantajul ei. Era aproape prea ușor, căci Lida nu era doar superbă, cu ochii ei negri ca fructele de porumbar și pletele negre, lungi și cârlionțate, ci era și o întruchipare a senzualității. Senzualitatea era trăsătura ce o definea. I se revărsa din fiecare mișcare, din fiecare privire. Știa cum să îi împingă pe bărbați în pragul nebuniei în dorința lor de a o avea, și odată ce se întâmpla acest lucru, îi transforma în sclavii ei. Era în asemenea măsură o parte din ea încât nici măcar nu trebuia să facă un efort conștient pentru a seduce. Era firesc. Era inevitabil. Încă nu cunoscuse nici un bărbat care să nu-și dorească să o facă a lui.

Chiar dacă statutul ei era de sclavă, nu trecuse niciodată prin mizeriile și muncile grele asociate acestei situații. Era mult prea deșteaptă pentru așa ceva și mult prea leneșă pentru a munci la orice altceva în afară de eforturile necesare pentru a ajunge în poziția de favorită.

Fiecare dintre proprietarii ei de până atunci cedase farmecelor ei, oferindu-i puteri chiar mai presus de cele acordate propriilor lor soții, care se văzuseră neputincioase în a o da la o parte. Se bucurase de rochii fine și bijuterii după pofta inimii, avusese servitori la dispoziție, propriii sclavi atunci când și-i dorise. Nu, sclavia nu era deloc o povară pentru Lida. Era, la drept vorbind, o viață ideală. Singurul lucru care o deranja era că pierdea totul și trebuia să o ia de la zero de fiecare dată când se întâmpla ca proprietarul

ei să moară, ceea ce se și întâmplase cu toți cei trei bărbați care o cumpăraseră în trecut.

O singură dată suferise consecințe, în cazul primului ei proprietar, a cărui soție își recăpătase puterea odată cu moartea acestuia și poruncise ca Lida să fie aproape omorâtă în bătaie înainte de a fi luată pe sus și dusă din nou la târgul de sclavi. Lida luase măsuri ca acest lucru să nu se întâmple și a doua oară, cerându-i noului ei proprietar să își alunge soția. Dar așa era mai puțin distractiv. Îi plăcea atât de mult să facă pe regina în fața unei soții umile. Astfel că la cel de-al treilea proprietar descoperise că era ușor să își asigure din timp protecția.

Nu își dorea să fie eliberată și nu ceruse niciodată așa ceva. Libertatea nu îi oferea nici un fel de protecție, iar ei îi plăcea să se bucure de protecție și atenție. Și nu-și dorea nici un soț doar al ei. Soțiile aveau prea multe sarcini, în timp ce Lida se bucura să nu aibă nici una. Tot lor le revenea povara oribilă de a aduce pe lume copii, o activitate în care Lida nu voia să fie implicată nicicum. Era mult mai plăcut să uzurpe puterile unei soții, fără responsabilitățile asociate. Iar Lida era perfect convinsă că și aici, în Wessex, avea să ajungă în poziția privilegiată cu care se obișnuise.

Singura ei concurență nu era deloc un pericol pentru ea, din punctul ei de vedere, fiind alcătuită doar din celelalte două sclave care o însoțiseră pe corabie până aici. Golda era o femeie solidă, cu un aer de matroană și care nu se remarca prin nimic în afară de faptul că știa să țină o casă, acesta fiind și scopul pentru care fusese cumpărată. Avea un păr castaniu complet neinteresant, deși ochii ei, cea mai frumoasă trăsătură a ei, erau de culoarea stejarului auriu. Dar se iroseau pe un chip care de-abia dacă putea fi considerat agreabil – mai puțin când zâmbea. Atunci când zâmbea era de-a dreptul frumoasă. Dar avea cel puțin treizeci de ani, era obișnuită cu munca grea și nu ar fi știut cum să seducă un bărbat nici dacă ar fi încercat.

Magge, pe de altă parte, era o scoțiancă desfrânată, cu părul roșcat, căreia îi plăceau bărbații și care avea tendința să râdă fără un motiv temeinic, găsind oricând și oriunde un motiv să se amuze. Era frumoasă într-un fel strident, cu un colorit atât de intens,

dar nu s-ar fi putut compara nici o clipă cu frumusețea senzuală a Lidei.

Lida încurajase o relație cu vikingul Ivarr până descoperise că acesta nu o cumpărase pentru el, ci pentru un altul. Fusese dezamăgită, căci Ivarr era cel mai chipeș dintre bărbații pe care își propusese vreodată să îi seducă. Sau cel puțin fusese dezamăgită până cu o zi în urmă.

Primul ei contact cu noul ei stăpân fusese un șoc. Nu știuse că bărbații puteau fi atât de chipeși precum Selig Haardrad, nici în cele mai îndrăznețe visuri ale ei nu își imaginase vreodată un bărbat ca acest viking. Un alt șoc fu că acesta abia dacă îi aruncă o privire vag interesată, preferând să-și petreacă timpul cu Golda, discutând despre responsabilitățile care aveau să-i fie încredințate – și autoritatea necesară. Lida se gudurase pe lângă Ivarr pentru a-l convinge să îi ofere poziția de supraveghetoare peste servitori, iar el o făcuse, deși o avertizase că avea să fie doar provizorie, căci decizia finală nu îi aparținea lui. Cu o zi în urmă Selig aruncase o singură privire spre cele trei sclave noi și luase imediat decizia.

Lida nu se simțea descurajată, doar iritată. Încă de când sosise evitase să muncească prea mult, delegându-le altora sarcinile ei. Până reușea să îl facă pe Selig să îi redea autoritatea pe care i-o răpise atât de neglijent, avea să se afle sub supravegherea Goldei.

Fără autoritate, Golda era sfioasă ca un mieluțel; având-o, se transforma într-un veritabil dragon. Dar cel puțin nu era un dragon răzbunător. Nu o pedepsi pe Lida pentru munca suplimentară pe care fusese nevoită să o facă sub autoritatea Lidei. Pur și simplu împărți munca în mod egal, ceea ce era, desigur, inacceptabil pentru Lida, care detesta munca de jos de orice fel.

Era doar un obstacol temporar, își spuse ea, care avea să se rezolve de îndată ce ajungea în patul stăpânului ei. Și bazându-se pe experiența ei estima că acest lucru avea să se întâmple aproape imediat ce acesta se muta înapoi în casa lui.

Deja li se dăduse de veste că Selig și proaspăta lui soție aveau să se instaleze acolo chiar în ziua aceea. Așadar Lida nu avea să fie nevoită să aștepte prea mult până să obțină tot ceea ce își dorea. Iar unul dintre aspectele pe care avea să insiste urma să fie

un număr mai mare de servitoare, așa cum era obișnuită. Servitori bărbați existau destui, dar cu doar trei femei, sau mai exact două, inevitabil ar fi primit și Lida câte ceva de făcut. Așa ceva era pur și simplu inacceptabil.

Faptul că Selig era proaspăt căsătorit nu o îngrijora deloc pe Lida, căci fusese deja informată că o disprețuia pe domnița respectivă și că se căsătorise cu ea doar la insistențele regelui saxon. Dar chiar dacă ar fi fost îndrăgostit de ea, Lida tot nu și-ar fi făcut griji. Își cunoștea propriile farmece, știa cât erau de puternice, iar încrederea ei nu se clintise nici o clipă.

Și totuși exista un risc când era vorba de un bărbat precum Selig Haardrad, riscul de a ajunge și ea la fel de înrobită de el cum ar fi fost el de ea. Lida rămăsese întotdeauna detașată în relațiile ei cu bărbații, păstrându-și mereu emoțiile sub control. Dar pentru un astfel de bărbat, era un risc pe care cu dragă inimă și l-ar fi asumat.

Capitolul 36

Selig scoase armăsarul din grajd. Nu era calul lui, ci unul împrumutat de la Royce, propriul lui cal de luptă favorit aflându-se acum în mâinile tâlharilor, la fel și sabia la care ținuse atât de mult. Cât timp stătuse în pat pentru a se reface se gândise adesea să pornească în căutarea celor care îl atacaseră, dacă nu pentru a-i face una cu pământul pe toți, măcar pentru a-și recupera ceea ce era a lui. Încă se mai gândea la această posibilitate. Poate după ce se instala în propria lui casă...

Nu își alesese cel mai bun moment pentru a pleca de la Wyndhurst, având în vedere că în curtea interioară era o forfotă mai mare decât de obicei, stârnită de sosirea unor noi vizitatori. Royce și Kristen erau ocupați cu un grup de bărbați pe care Selig nu îi recunoscu, însă nu îi știuse nici pe jumătate dintre bărbații din suita regelui. Frații lui ignorau toată agitația, preocupați să încerce arme în colțul de sud, spectacol care atrăsese o mică mulțime de privitori, inclusiv tatăl lor. Mama lui discuta cu Turgeis Trei

Metri, care stătea la circa patru metri și jumătate de Erika, nu departe – umbra ei, așa auzise că era numit. Se întrebă ce ar fi putut găsi mama lui interesant de discutat cu uriașul. Arăta ca un copil stând lângă el, dar câtuși de puțin temătoare.

Erika îl aștepta în fața casei, unde o lăsase. Cu doar câteva ore în urmă își luase la revedere de la fratele ei. Selig se gândise că poate avea să plângă după aceea, așa că o dusese imediat înapoi sus în camera lor să își strângă lucrurile odată cu ale lui, crezând că poate avea să îi distragă atenția. Ce neghiobie din partea lui!

Atenția lui fusese răsplătită cu replica usturătoare că nu avea lucruri pe care să și le strângă. El se răzbunase culegând lanțurile ei de pe podea și băgându-le în cufărul lui. Iar de atunci Erika îi tot aruncase priviri ucigătoare, ceea ce lui i se părea teribil de amuzant.

Kristen îi făcu semn cu mâna și se apropie. Era toată numai un zâmbet, ceea ce îi spuse că fie era încântată că, într-un sfârșit, casa ei avea să revină la o oarecare normalitate acum că Selig se muta în propria lui casă, fie pusese la cale vreo poznă pentru a-l hărțui.

– Fiul meu se va plânge zgomotos dacă nu îl aștepți până se întoarce, îi spuse ea. Ambii copii, precum și tânăra Meghan, fuseseră trimiși la vărul lui Royce, Alden, ca măsură de precauție, anticipându-se sosirea lui Ragnar. Ar trebui să ajungă în scurt timp.

– Nu fac decât să schimb locul unde voi dormi, îi aminti el. Având toată familia aici, firește că voi veni călare în fiecare zi, sau cel puțin tot a doua zi.

– Cu soția ta?

El se încruntă, refuzând să îi răspundă. Glumele lui Kristen nu erau la fel de ușor de îndurat când subiectul lor era o femeie anume și nu doar femeile în general. Cel mai ușor era să le ignore.

În acest scop, remarcă:

– Credeam că întreaga suită a regelui a plecat cu el.

Kristen îi urmări privirea spre grupul de străini pe care încă îi întreținea Royce.

– Ăia sunt nou-sosiți care au treabă cu Alfred. Au fost îndreptați spre noi, acum noi i-am îndreptat în altă direcție.

Ochii lui se opriră îngustându-se asupra unuia dintre bărbați.

– Cel din mijloc îmi pare oarecum cunoscut. A mai fost pe aici?

– Lord Durwyn? Poate că a mai fost pe aici mai demult, având în vedere că Royce pare într-adevăr să îl cunoască, dar nu de când trăiesc eu aici.

Selig decise să îl ignore. Simplul fapt de a-l privi pe bărbat îi stârnea o durere de cap puternică și crezuse că scăpase de ele pentru o vreme.

Își continuă drumul spre partea din față a casei, unde îl aștepta Erika, iar Kristen își potrivi pasul cu al lui. Și gândurile ei își schimbară direcția.

– Ce o supără pe soția ta de te privește atât de posomorâtă? Nu vrea să plece de la Wyndhurst?

Selig își recăpătă umorul.

– Nu, doar că o deranjează că luăm și lanțurile ei – au! Kristen îi dăduse un pumn în umăr. Ei, de ce m-ai lovit?

– Pentru că ai zâmbit în timp ce ai spus asta, bombăni Kristen. Știi ce părere am...

– Pe bunul Odin, o întrerupse el. Nu începe din nou, surioară! Nu le poartă acum, așa-i?

– Ceea ce nu înseamnă că nu o vei forța să le poarte din nou, nu-i așa?

– Întâmplarea face ca...

Nu apucă să își ducă la bun sfârșit fraza, căci atenția amândurora fu distrasă de agitația ce izbucni din nou la poartă odată cu sosirea copiilor și a însoțitorilor lor. Tânărul Alfred fu primul care sări din șaua poneiului său și porni în fugă spre tatăl lui, apoi spre bunicul lui, apoi traversă fulgerător curtea pentru a se arunca în brațele lui Selig. Mama lui fu ultima pe care o salută, dar înțelese că ajunsese la o vârstă la care bărbații aveau întâietate.

Selig râse în tot acest timp, apoi și mai cu poftă când apăru și Thora, adusă de doica ei, iar Selig fu cel spre care se întinse fetița, nu Kristen. El nu îi putu rezista îngerașului, firește, și o trase în brațele lui.

Nu pentru prima dată, își dori să fi avut și el o fiică exact așa. Însă tresări puternic când gândul îl făcu să își îndrepte privirea asupra Erikăi. O soție, a cărei principală datorie față de soț și biserică era de a aduce prunci pe lume. Dar nu și soția lui, care

era la fel de păgână în credințe ca el, și care îi smulsese promisiunea că nu avea să se atingă de ea. Din această înțelegere nu avea să se nască nici un copil.

– Poate că e mai bine că pleci.

Lui Selig îi luă o clipă să își înăbușe iritarea stârnită de acele gânduri și să înțeleagă la ce se referise sora lui.

– Ei, nu fi geloasă, Kris! Îi rânji. Cel mai probabil soția lui Alden a sufocat-o pe Thora cu atât de multă afecțiune încât nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu femei, nici măcar cu mame.

– La tine nu am observat niciodată problema asta.

– Ce noroc pe capul meu!

Ea râse atunci, pentru că expresia lui fusese atât de intenționat libidinoasă. Nu se schimbase deloc fratele ei doar pentru că acum avea o soție. Se întrebă dacă acest lucru avea să fie o problemă pentru Erika. Știa sigur că pentru ea ar fi fost.

Timp de câteva minute Selig o ținu ocupată pe Thora jucându-se de-a pupicii zgomotoși, făcând-o să chicotească și să țipe de încântare, apoi o dădu din nou în mâinile mamei sale. După care îi făcu semn Erikăi să vină la el. Ea veni, însă încet, și îi ignoră invitația de a urca în șaua calului lui.

– Merg cu Turgeis, spuse ea înțepată.

Tonul ei îi impuse și lui unul similar.

– Ai să vii cu mine.

– Nu mai erau și alți cai?

– Nu am simțit nevoia să împrumut mai mulți când drumul e scurt. Sau poate ai prefera să mergi pe jos – din nou?

Ochii ei scânteiară când își aminti.

– Ceea ce aș prefera ar fi să nu te mai...

– Ei, copii, gata cu certurile, spuse Brenna, venind în spatele lor. Îi dați un exemplu negativ nepoatei mele.

Cu aceste cuvinte Brenna o luă pe Thora de la Kristen și intră în casă cu ea. Roșie la față pentru că fusese mustrată, Erika urcă în șa. La fel de roșu, Selig făcu la fel. Nici unul nu mai scoase un cuvânt, iar Selig se mulțumi doar să își salute sora din cap înainte de a porni spre poartă. Turgeis, desigur, îi urmă îndeaproape.

Erika regretă să se afle atât de aproape de Selig. Așa cum se întâmpla adesea, avea efecte ciudate asupra simțurilor ei, lucruri pe care ar fi preferat să nu le simtă, mai ales că nu reușea să-și scoată

din minte scena cu Selig și copilașul acela. Copilașul lui. Nu încăpea îndoială în această privință, iar Lady Brenna îi confirmase bănuiala prin comentariul ei despre faptul că ea îi era bunică.

Pe când apăru la orizont noua lor casă, Erika deja nu mai era în stare să își țină în frâu întrebările. Chiar și așa, începu pe un ton ezitant:

– Asta nu e prima ta căsătorie, nu-i așa?

– Ba da.

– Atunci cine e mama copilului tău?

– Ce copil?

– Fetița.

– Te referi la Thora? Da, firește că da. Chicoti. *Chiar* seamănă mult cu mine, nu-i așa?

– Exact, răspunse Erika aproape mârâind.

El îi aruncă o privire peste umăr, cu ochii încă sclipind de amuzament.

– Dacă îți închipui că ți se va cere să o crești, stai liniștită! Mama ei se descurcă excelent la capitolul ăsta.

– Și, repet, cine e mama ei?

– Sora mea.

Kristen? Dacă asemănarea dintre Selig și fetiță nu ar fi fost atât de puternică, și-ar fi dat seama și singură de acest lucru.

Primul ei impuls fu să râdă și să îl lovească și dădu să le facă pe amândouă până își aminti că nu avea această libertate cu el. Ticălosul nu făcuse decât să o tachineze, dar ea nu putea să îi răspundă cu aceeași monedă. Se trezi brusc dorindu-și să fi putut să o facă, iar gândul o ului. Căsnicia aceasta nu se dovedea a fi așa cum și-o imaginase ea. Și trebuia să ia măsuri în privința acelor ridicole izbucniri de gelozie care pe el îl amuzau atât de tare. Cum putea fi geloasă când nici măcar nu îi plăcea individul?

Capitolul 37

Ragnar avusese dreptate. Erika nu fu dezamăgită de casa care avea să fie a ei. Era poate pe jumătate cât Wyndhurst, ceea

ce o făcea destul de mare, dar păstra aceeași structură, fiind ridicată pe două niveluri, ceea ce asigura suficiente camere de dormit. Spre deosebire de Wyndhurst, avea o bucătărie care fusese construită afară, chiar lângă casă, pentru a elimina o bună parte din fumul din interior, cel puțin pe timpul verii. Existau și alte anexe pe care avea să le descopere mai târziu, inclusiv un dormitor separat pentru acei soldați care îl urmaseră pe Selig, dar nu apucaseră încă să își construiască propriile case.

Lipsa sistemelor de apărare era îngrozitoare, zidurile exterioare de lemn fiind abia începute, dar înțelegea că acele clădiri nu fuseseră decât recent terminate. Structurile exterioare de apărare din lemn aveau să poată fi finalizate în scurt timp, la cât de mulți servitori observase. Și îl auzise pe tatăl lui Selig menționând că intenționa ca la un moment dat zidurile de lemn să fie înlocuite cu altele de piatră, precum cele ale lui Royce, chiar dacă nu în viitorul apropiat.

Erau, într-adevăr, mulți servitori prin preajmă, și toți erau bărbați. Cele câteva femei se aflau în casă, dar când Erika dădu pentru prima dată ochii cu ele și-ar fi dorit totuși să nu fi fost atât de numeroase.

Pe Golda știu că avea să o placă. Femeia mai în vârstă se prezentă și pe ea, și pe celelalte două și îi ținu Erikăi un discurs lung despre ce se realizase de la sosirea ei și ce considera ea că ar mai fi fost de făcut. Nu era nimic lingușitor în atitudinea femeii, ci mai degrabă o sinceritate îndrăzneață care arăta că era obișnuită să dea ordine, și totuși era complet respectuoasă în purtare.

Magge, pe de altă parte, părea o fată bună la suflet, poate puțin prea bună la suflet. Zâmbetul de pe buzele ei nu pălea niciodată. Și alesese în mod înțelept să nu se uite direct la Selig cât se afla în prezența Erikăi. Dacă fata îl cunoștea în mod intim, nu voia ca și soția lui să o știe.

Lida, desigur, era fără îndoială cea despre care Ragnar spusese că ar fi putut stârni dorința Erikăi de a se descotorosi de ea și pe bună dreptate. Fata era incredibil de frumoasă, dar, mai mult de atât, farmecul ei sexual era extrem de vizibil. Chiar și hainele ei erau revelatoare, o rochie despicată în față și strânsă la spate într-un V larg și o tunică de corp care era atât de decoltată încât

sânii fetei amenințau să se reverse din ea. Dar mai mult de atât, ochii ei erau extrem de grăitori și transmiteau o invitație fățișă, iar din clipa în care intraseră Erika și Selig, ochii Lidei nu se desprinseseră de pe el decât pentru a arunca o scurtă privire disprețuitoare înspre Erika.

Spre meritul lui, Selig nu o băga deloc în seamă pe fată – ceea ce nu însemna absolut nimic din punctul de vedere al Erikăi. Ivarr îl așteptase acolo pentru a-l întâmpina, iar Selig se duse să discute cu prietenul lui, lăsând-o pe Erika singură să le cunoască pe femeile din ceea ce era, teoretic, casa ei.

Problema era că se îndoia că avea să aibă un cuvânt prea greu de spus în casa aceea. Exista chiar și posibilitatea de a fi obligată să poarte din nou nenorocitele de lanțuri, ceea ce le-ar fi arătat servitorilor cât se poate de limpede cât de puțină autoritate avea. Dar până se întâmpla acel lucru, sau până spunea soțul ei altfel, avea să se poarte ca și cum ar fi fost o căsnicie normală, iar ei i-ar fi revenit toate responsabilitățile inerente unei căsnicii.

– Ei, hai, jos cu cizmele alea pline de noroi, strigă Golda pe neașteptate. Curăță-le sau dă-le jos, dar să nu te prind călcând cu mizeria aia peste stuful proaspăt pus de mine.

Erika se întoarse să vadă cine era vinovatul și fu ușor șocată să constate că singurul care tocmai intrase în casă venind de afară fusese Turgeis. Acesta întârziase fiindcă le dusese caii la grajd și cel mai probabil din grajd culesese pe cizme mizeria care stârnise protestele Goldei.

Turgeis se mulțumi să îi arunce Goldei o privire aspră, apoi făcu exact ceea ce i se ceruse. Ceea ce i se păru uluitor Erikăi fu faptul că Golda nu se arătase câtuși de puțin intimidată de el, ba chiar îndrăznise să îl ia de sus; din câte ținea ea minte, nimeni în afară de ea nu îi mai dăduse vreodată ordine lui Turgeis.

Selig fusese și el martor la întreaga scenă și era gata să izbucnească în râs când privirea lui se opri asupra Erikăi și decise să își păstreze amuzamentul doar pentru sine, hotărând că ei nu i-ar fi plăcut să îl vadă râzând de mustrarea încasată de prietenul ei. Nu era prea sigur ce anume îl făcea să țină cont de sentimentele ei în această privință, deși poate că o explicație era vagul sentiment de remușcare legat de ceea ce aproape făcuse.

Intenționase să o elibereze pe una dintre femei pentru a face din ea chelăreasa casei, dându-i autoritate asupra celorlalte, și chiar o făcuse. Acum avea o soție care putea să supravegheze servitorii, dar acestei soții nu intenționase să îi acorde nici un fel de autoritate, sau cel puțin așa fusese planul lui inițial. Acum se simțea stingherit de ideea de a-i refuza drepturile care i se cuveneau. Așa că decise să nu spună nimic în această privință și să vadă dacă Erika avea să preia frâiele gospodăriei fără permisiunea lui. Golda în mod cert exact la așa ceva se aștepta.

Dacă în continuare își dorea răzbunare, iar acum nu prea se mai gândea la acest lucru, putea să o continue la un nivel mai personal. Adevărul era că pe măsură ce se scurgea tot mai mult timp din căsnicia aceasta, Selig reușea tot mai puțin să își păstreze furia. În schimb începuse să se facă din nou simțită buna lui dispoziție, din abundență, ajungând chiar să îl amuze manifestările de furie ale Erikăi, și se distra mai mult tachinând-o cu ceea ce ar fi putut să-i facă decât făcând efectiv acele lucruri.

Privind-o în timp ce urca scările, însoțită de una dintre femei, se bucură că nu montase scările în spatele unui perete, ceea ce le-ar fi făcut să nu fie vizibile din sala mare. Fusta i se ridica în mers, dezgolindu-i gleznele subțiri și o dată sau de două ori și o bucată din picioarele frumos sculptate pe care nu lipsise mult să le aibă încolăcite în jurul șoldurilor lui. Era o femeie fulgerător de pasională, ale cărei flăcări puteau fi ușor aprinse de atingerea unui bărbat. Câți alți bărbați în afară de el descoperiseră acest lucru? Gândul îl scoase din minți de furie.

– Din răzbunare te-ai căsătorit cu ea sau pur și simplu o dorești?

Selig se întoarse la întrebarea pusă în glumă de Ivarr, stârnită de faptul că Selig nu reușise să-și ia ochii de la ea. Se simți stingherit să fie surprins holbându-se la propria lui soție, cu atât mai mult cu cât nu putea să îi răspundă nicicum prietenului său. Pur și simplu nu mai știa.

– Nu îți place de soțul tău?

Erika încremeni auzind întrebarea, care o făcu să-și smulgă ochii de la patul uriaș. Avea să afle că, precum multe alte obiecte de mobilier, fusese adus recent din Hedeby. Însă patul, potrivit

pentru un nobil de rang înalt, nu era singurul lucru care îi arăta că fusese adusă în camera lui Selig. Tot aici se afla și cufărul lui, cel care fusese adus dinainte de unul dintre servitorii de la Wyndhurst, cel în care se aflau laolaltă hainele lui și ale ei – și blestematele acelea de lanțuri.

Golda îi ceruse lui Magge să o conducă în camera ei. Lida o întrerupsese, oferindu-se să o facă ea. Nici una dintre celelalte două femei nu protestase. Nici Erika nu găsise nimic ciudat în gestul ei, deși ar fi trebuit să o facă. O femeie precum Lida nu făcea niciodată nimic fără un motiv ascuns, iar motivul Lidei putea fi ghicit. Erika nu avea chef să îi ofere satisfacție.

– Întrebarea ta e impertinentă, se mulțumi ea să spună, hotărâtă să nu mai adauge nimic.

– E evident că nu, continuă Lida neînfricată, pe un ton aproape de tors. E limpede ca lumina zilei. Și știm că a fost forțat să se însoare cu tine.

– A fost forțat! Dacă a fost cineva...

Erika se întrerupse brusc, furioasă acum că mușcase momeala în ciuda hotărârii ei de a nu o face. Nu avea de gând să discute despre soțul ei cu femeia aceasta. Dar brusc îi trecu prin minte o altă posibilă explicație pentru îndrăzneala Lidei.

– Fratele meu, Ragnar, a trecut ieri pe aici. L-ai cunoscut?

– Nu. Mă păstrez pentru Selig.

Erika deveni roșie la față. Se înșelase în cea de-a doua privință. În prima avusese perfectă dreptate și nu prea avea cum să ia măsuri câtă vreme propria ei poziție era atât de nesigură.

Chiar și așa, ea era stăpâna casei pentru moment.

– Tu trebuie să îl numești *stăpânul* Selig.

Lida râse și nu se putu abține să nu se umfle puțin în pene.

– Vei descoperi, doamnă, că pot să îl numesc oricum și nu o să se supere. Vei afla și că își va petrece toate nopțile cu mine.

A-i spune așa ceva în față soției stăpânului casei garanta o pedeapsă sau alta doar dacă nu era adevărat.

– Dispari din ochii mei!

Lida se mulțumi să zâmbească și porni țopăind spre ușă. Acolo se opri pentru a arunca o privire peste umăr, nu Erikăi, ci întregii camere. Expresia ei era categoric posesivă.

– Bucură-te de camera asta o vreme, dar ține minte că poate să devină a mea oricând voi dori. Orice îi voi cere soțului tău, el îmi va da. Să nu te îndoiești de asta.

Erika nu se îndoia. Iar acum știa cum avea de gând să o umilească Selig și mai mult.

Capitolul 38

Selig se străduia să își respecte partea lui din înțelegere, chiar se străduia, dar devenea din ce în ce mai dificil cu fiecare zi ce se scurgea. Renunțase la camera lui în favoarea Erikăi, știind că nu mai putea să doarmă lângă ea și să nu o atingă. Dar începuse să se sature să caute alte locuri în care să doarmă.

Iar blestemata aceea de fetișcană, Lida, devenea deja enervantă, urmărindu-l peste tot și mângâindu-l la orice ocazie, când el nu făcuse decât să îi zâmbească o singură dată, așa cum le zâmbea tuturor femeilor. Fusese efectiv nevoit să îi spună în față că nu era interesat. Și era adevărat, deși acest lucru nu puse capăt eforturilor ei, căci alese să nu îl creadă. Însă îndrăzneala ei senzuală îi amintea prea mult de el însuși.

Era frumoasă, fără îndoială, chiar excepțional de frumoasă, dar Selig cunoscuse atât de multe femei superbe încât frumusețea nu mai conta în ochii lui. Și chiar dacă avea nevoie disperată de o femeie, sau cel puțin era ceea ce tot încerca să îi transmită corpul lui, părul Lidei nu era auriu ca sărutat de soare, iar vocea ei nu îi amintea de țările nordice și de casă – nu era femeia pe care o dorea.

Și ești cel mai mare neghiob să îți dorești propria soție când întâmplarea face ca aceasta să fie Erika cea Crudă.

Nu mai ținea minte exact ziua când încetase să se mai mintă singur că nu o dorea. Ce altceva mai simțea nu putea fi examinat îndeaproape, căci furia era încă prezentă și se făcea simțită în cele mai neașteptate momente, în special când reflecta posomorât la un viitor alături de o femeie care nu era capabilă de nici o trăire tandră. Își dorea, deci, trăiri tandre din partea ei? Cu siguranță

nu. S-ar fi mulțumit doar cu trupul ei. Atunci de ce atunci când ea îl ignora, cum făcuse de când o adusese în casa lui, atitudinea ei îi stârnea o asemenea frustrare?

După ce se scursese o săptămână, Selig ajunse la concluzia că avea să fie nevoit să încalce pur și simplu cu obrăznicie înțelegerea pe care o făcuseră. Cu restul problemelor putea să-și bată capul după aceea, dar aceasta de față trebuia eliminată.

Așteptă până ce toată lumea din casă se retrase la culcare, sperând că Erika ar fi ezitat să ridice tonul la el și astfel să trezească servitorii. Golda primise una dintre camerele de la etaj, iar Turgeis, o alta. Însă îl găsi pe Turgeis dormind pe o saltea în fața ușii dincolo de care se afla soția lui.

Selig nu mai urcase la etaj în săptămâna aceea pentru a ști dacă acesta era sau nu un aranjament tipic. Se înfurie pur și simplu să constate că în noaptea aceea avea să fie nevoit să treacă de uriaș pentru a ajunge la soția lui. Nu îi trecu nici o clipă prin minte să se întoarcă și să lase totul baltă.

Îl îmbrânci pe Turgeis cu cizma pentru a-l trezi.

– Dacă îți închipui că mă vei putea ține departe de soția mea...

– Stai calm, omule, îl întrerupse Turgeis, apoi se ridică în capul oaselor. Sunt aici pentru a o proteja, așa cum am făcut dintotdeauna. Dacă ar dormi soțul ei cu ea, atunci ar putea s-o protejeze el, iar eu aș putea să mă retrag în propriul pat.

Selig fu amuzat de reproșul lui fățiș.

– Și de cine anume o protejezi?

– Oricine care ar vrea să-i facă rău. Oricine.

Selig roși când înțelese la ce se referea.

– Eu nu i-am făcut rău niciodată.

– Așa susține și ea, dar există și altfel de rău decât cel fizic, replică Turgeis, apoi ridică din umeri. Mama ta mi-a cerut să-ți las timp, spunând că nu e totul chiar așa cum pare între tine și doamna mea. Dar Erika nu e fericită aici. Dacă poți schimba asta, fă-o și încă repede. Altfel...

Lăsă amenințarea nerostită, ca Selig să o poată interpreta oricum ar fi dorit. Dar în același timp își strânse salteaua de paie și se retrase într-o altă cameră de pe coridor.

Selig îl privi îndepărtându-se cu o oarecare iritare. Deci se putea avea încredere în el? Se îndoia. Dacă Erika își chema uriașul, Turgeis ar fi venit în fugă, iar Selig descoperise deja pe propria piele de ce erau capabili pumnii individului.

Fără a mai sta să reflecteze, intră în cameră, așteptându-se să fie nevoit să își trezească soția. Însă vocile celor doi bărbați îi tulburaseră somnul. Era ridicată în capul oaselor în pat, purtând o tunică de corp pentru a-și salva pudoarea, așa cum făcuse în fiecare noapte pe care o petrecuseră la Wyndhurst. Selig își spuse că avea să îi poruncească să i se confecționeze câteva cămăși de noapte confortabile. Nu, era un gând stupid. Ar fi preferat să doarmă fără nimic pe ea, exact ca el.

Ea păru surprinsă de apariția lui.

– Ce cauți aici?

– Nu e asta camera mea?

– Eu nu am observat să fie. Tonul ei sec îl irită, însă indiferența care îi urmă se dovedi mult mai neplăcută. Dar dacă dorești să o folosești astfel, îmi voi găsi, firește, un alt loc unde să dorm.

– Nu, tot aici vei dormi și tu.

Ea reflectă la cuvintele lui pentru o clipă, înainte ca expresia ei să devină îndărătnică.

– Atunci n-ai decât să folosești tu podeaua de data asta. Eu m-am obișnuit cu patul.

Ceea ce aduse un zâmbet pe buzele lui Selig. Erika nu înțelegea încă de ce venise. Îi făcu plăcere să îi explice.

– Iar eu nu am apucat încă să încerc patul. Îl vom împărți.

Făcu un pas spre pat. Erika dădu la o parte pătura și sări din pat pe cealaltă parte.

– În ce sens îl vom „împărți"? vru ea să știe.

– Tu vei dormi pe o parte, eu voi dormi pe cealaltă și ocazional vom ajunge amândoi în mijlocul patului – împreună.

Ea nu pricepu imediat sensul cuvintelor lui, dar când o făcu, icni.

– Ba nu, n-o să facem asta!

– Te-ai căsătorit cu mine, îi aminti el.

– Cu o înțelegere la care am ajuns de comun acord, îi aminti Erika la rândul ei.

– Acea înțelegere a fost îndeplinită în întregime.

Ea icni din nou.

– Eu mi-am făcut partea, dar tu nu. Ești în stare să îți calci cuvântul dat?

Selig oftă exasperat. Decizia de a trece cu obrăznicie peste înțelegerea lor se dovedea greu de aplicat în fața unei asemenea tenacități îndârjite.

– Adu-ți aminte propriile tale cuvinte, fetișcano. Mi-ai cerut să nu te ating după aceea. Nu ai spus să nu te mai ating *niciodată* după nuntă. După aceea se referea strict la ziua de după nuntă, și nici o zi în plus, și totuși eu ți-am acordat mult mai mult de atât. Dar gata!

Erika era din ce în ce mai înspăimântată, iar tonul ei reflectă acest lucru.

– Îmi sucești cuvintele pentru a fi pe placul tău!

– Nu, pur și simplu le interpretez diferit.

– Faci asta mânat tot de răzbunare. Recunoaște-o!

Vocea lui deveni blândă, expresia lui senzuală.

– Fac asta fiindcă te doresc, Erika, crudă sau nu. Putem construi măcar atât între noi.

– Crezi că dacă facem dragoste se va schimba ceva între noi? Uiți de ce mă aflu aici?

Selig se străduia să o facă, dar nu îl lăsa ea. Nu îi spuse acest lucru însă, pur și simplu nu îi răspunse deloc la întrebare.

– Turgeis susține că nu ești fericită.

– Ah, acum înțeleg. Părerea ta solemnă este că făcând dragoste cu tine voi fi fericită.

El rânji în ciuda tonului ei batjocoritor.

– Nu vei fi *ne*fericită, fetișcano!

Erika se temea că avea dreptate, și tocmai aici era problema. Fusese furioasă pe el toată săptămâna pentru că făcuse paradă de ibovnica lui chiar sub nasul ei. Iar acum el se aștepta să uite de toate acestea, să se întindă pe pat și să își facă datoria de soție în fața soțului ei? În nici un caz.

Își petrecuse fiecare noapte imaginându-și-l cu desfrânata de Lida și așteptând în fiecare dimineață să i se poruncească să se mute din camera aceea ca el s-o poată împărți cu o alta. Faptul

că nu fusese mutată încă nu însemna nimic. Putea să se întâmple oricând. Sau poate că acum se gândea să își împartă camera cu amândouă.

Deja văzu roșu în fața ochilor înainte să-și ducă la bun sfârșit gândurile.

– Nu sunt interesată, așa că întoarce-te la celelalte femei ale tale.

– Nu am cunoscut nici o altă femeie de când ne-am căsătorit.

Mai degrabă de când se întâlniseră prima dată, dar așa ceva ar fi părut prea absurd venind de la el, chiar era absurd, mai ales că avusese ocazii din belșug. Doar că nu profitase de ele – din cauza ei.

– Chiar te aștepți să cred asta, pufni ea disprețuitoare, când de fiecare dată când întorc capul fetișcana aia brunetă numai nu-ți sare în poală? Ha!

Se lovi de disprețul ei acum, ceea ce îl făcu să roșească, știind prea bine că nu era vinovat.

– Nu m-am culcat niciodată cu Lida. Întreab-o – sau mai bine nu, se corectă el. S-ar putea să mintă. Va trebui să mă crezi pur și simplu pe cuvânt.

– Ha!

Acel al doilea „Ha!" îl înfurie suficient cât să spună:

– Întâmplarea face ca nici celelalte fetișcane să nu fie disponibile în seara asta. Nu e o perioadă bună a lunii pentru una, iar cealaltă e deja ocupată în noaptea asta.

– Atunci abține-te, răcni ea la el. Nu te poți lipsi măcar o blestemată de noapte?

Selig nu intenționase să i-o mărturisească, dar îi zbură pur și simplu de pe buze:

– Din moment ce m-am lipsit de asta noapte de noapte de când te-am cunoscut pe tine, nu, nu mă mai pot abține nici măcar o noapte. Sunt soțul tău, că îți place sau nu. În noaptea asta vei fi soția mea din toate punctele de vedere. Așa că treci în pat, fetișcano, și așteaptă-mă. *Nu* mă face să te duc eu pe sus.

Niciodată nu posedase o femeie cu mânie și nu avea de gând să înceapă acum. Nu îi stătea în fire să fie altfel decât tandru

cu o femeie, dar cu Erika nu își putea asuma nici un risc. Trebuia ca mai întâi să își calmeze nervii.

Oftă și se duse la una dintre cele două ferestre care inundau încăperea cu lumină în timpul zilei. În fața uneia dintre acestea se afla un scăunel, iar el își sprijini un picior pe el. Oare Erika stătea adesea așezată acolo, visând îndurerată la viața pe care o lăsase în urma ei?

Tăcerea deveni mai grea în spatele lui. Erika nu se urcase în pat.

După încă o vreme, Selig spuse:

– Ăsta poate fi un nou început, dacă vrei și tu.

Ea nu îi răspunse, dar Selig auzi patul scârțâind sub greutatea ei. Se întoarse și o văzu așezată acolo, cu ochii ațintiți asupra lui. Sub privirile lui, Erika se întinse pe perne. El inspiră șuierat. Inima începu să îi bată într-un ritm nebunesc și nou. Trupul i se întări și se umplu de pasiunea momentului.

Se apropie de pat cu pași nesiguri, temându-se că înțelesese greșit gesturile ei. Dar ea îl aștepta, nu se clinti. Chiar și așa, Selig se simți neliniștit, mai neliniștit decât fusese vreodată, chiar și cu prima lui femeie, cu atâtea veacuri în urmă. Nu știa de ce acel moment anume era atât de important, știa doar că nu voia să o înspăimânte cu sentimentele care îl copleșeau.

Ar fi trebuit să stingă lumânarea de lângă pat, dar nu o făcu. Voia să și vadă, nu doar să simtă, trupul care îl bântuise în atât de multe dintre visele lui. Era atât de voluptuos sculptată soția lui. Iar când se întinse lângă ea în pat și o strânse în brațe, îi simți fiecare curbă lipită de trupul lui și cunoscu extazul.

O vreme nu făcu altceva decât să o țină în brațe. Simțea o nevoie intensă să o posede sălbatic, era ceva complet nou pentru el, dar și-o ținea sub control, se ruga să reușească să și-o țină. Îi era teamă să vorbească; cuvintele nu fuseseră niciodată blânde între ei. Însă fără cuvinte nu știa dacă ea stătea în brațele lui cuprinsă de resentimente, supunându-i-se pur și simplu, sau chiar își dorea, cu adevărat, un nou început. Putea să se poarte ca și cum ar fi fost valabilă cea de-a doua explicație.

Erika nu știu ce să creadă când Selig nu făcu decât să o țină în brațe. Îi lăsa prea mult timp să se răzgândească. Nu ar fi trebuit

să îi cedeze astfel. Era o nebunie să spere că ar fi putut ieși ceva mai bun din căsnicia lor când era atât de multă îndârjire între ei.

Însă furia lui ajunsese la ea. Dacă nu ar fi strigat la ea, nu l-ar fi crezut. Dar îl credea, iar abstinența lui îndelungată conta enorm asupra propriilor ei sentimente.

Acel „te doresc" o afectase mai puternic decât își dăduse ea seama. Propria ei furie o mascase, o împiedicase să preia controlul. Dar de îndată ce furia ei se risipise în fața mărturisirii lui, devenise neputincioasă în fața acelor sentimente.

Îl dorea și ea. Nimic mai simplu. Nu voia ca el să-și împartă nopțile cu o altă femeie, voia să-l aibă în patul ei. În calitate de soție a lui, avea dreptul de a se bucura de el acolo, avea dreptul să îi cunoască trupul, avea dreptul să îi cunoască pasiunea, avea dreptul să îi nască pruncii. Pe buna Freya, își dorea toate aceste drepturi.

Nu avea nici un motiv să se răzgândească.

El începu atât de lent, atingând-o, și atât de atent, încât ea de-abia îl simți la început. Mâna lui alunecă peste lateralul trunchiului ei, peste spatele ei, peste șoldul ei, unde o strânse ușor. Îi ridică piciorul și îl îndoi peste el, pentru a putea să-l mângâie pe toată lungimea acestuia fără a-și dezlipi obrazul de pe sânii ei. Îi exploră picioarele, gleznele, pielea din spatele genunchilor, ceea ce o făcu să se înfioare. O rostogoli peste el pentru a avea acces deplin la fundul ei, pe care îl frământă, apăsând-o mai ferm cu osul pubisului peste al lui.

Mâinile lui se mișcară în părul ei, răsfirându-i-l, mirosindu-i-l. Degetele lui îi mângâiară obrajii precum cea mai blândă șoaptă, îi dezmierdară buzele, desenară cercuri în jurul urechilor ei, și trecură cu finețe peste gâtul ei, stârnindu-i noi fiori. Nici o părticică din ea nu scăpă neobservată – brațe, umeri, mâini –, iar când o întoarse din nou pe spate, sânii ei se bucurară de descoperire deplină, înflorind, împlinindu-se și smulgându-i primul geamăt, toate acestea fără a se dezbrăca nici unul dintre ei, toate acestea fără ca el să o fi sărutat.

Dar când descoperi pentru prima dată gustul buzelor lui peste ale ei, controlul ei se făcu țăndări. Grija pe care i-o arătase, trezirea lentă la viață a simțurilor ei, toate se reuniră într-o explozie

de dorință fierbinte, căreia el îi răspunse la fel de intens, apoi o depășì. Se dovedi a fi un sărut de posedare violentă, iar ea se bucură de el din ambele perspective, răpind și în același timp cedând, limbile cucerindu-le senzual gurile, aprinzând flăcări în toate simțurile ei. Nu voia ca sărutul să se sfârșească și totuși da. Voia să cunoască și restul, detesta să renunțe la orice parte din momentul prezent. Selig o tulburase din prima clipă, iar acum înțelegea de ce. Trupul ei știuse de la bun început.

Roba îi zbură de pe corp dintr-o singură smucitură rapidă. Cu hainele lui dură mai mult, dar Erika continuă să îl atingă, reuși să îi mângâie trupul pe măsură ce fu dezgolit. Atingerea ei în anumite locuri îi smulgea gemete, făcându-l să se oprească pentru a o săruta din nou. Pe ea nu o deranjă acea amânare. Să-i descopere trupul era o revelație. Era masiv și tare, iar mușchii îi ieșeau puternic în relief. Așa fusese și înainte ca aproape să moară de foame? Erika era sigură că da, căci trupul lui era perfect în toate modurile posibile.

Când își dezvălui bărbăția, atât de umflată de dorință, ea simți o teamă de fecioară. Dar nu și-o trădă. Teama exista, dar propria ei dorință era acum mai intensă.

El se lipi din nou de ea, de data aceasta cu o fierbințeală dogoritoare peste tot unde trupurile li se atingeau. Ea se deschise pentru el, însă doar mâna lui i se strecură între coapse. Și blând, foarte blând, îi cunoscu ea atingerea acolo, răcorind ceea ce tot el încinsese.

Apoi o scoase din minți luând-o complet de la capăt.

Până ajunse să își împreuneze trupul cu al ei, Erika era deja cu mințile rătăcite de dorința de a-l avea. Simți o durere de o clipă, atât de măruntă încât se risipi chiar înainte să o observe. Însă el observă. Erika văzu surprinderea din ochii lui, chiar dacă de pentru scurtă vreme. Și o sărută adânc, ținând-o nemișcată în tot acest timp, astfel că, atunci când începu într-un final să se miște în ea, nu îi mai provocă decât plăcere cu fiecare legănare a șoldurilor lui.

Cumva dură o veșnicie și totuși se sfârși prea repede. Iar culmea pe care se înălțară fu magnifică, extazul inundându-le toate simțurile, lăsând doar uluire oarbă în urma sa.

Pentru prima dată, nu o deranjă zâmbetul lui senzual. Pentru prima dată, avu impresia că la fel zâmbea și ea.

Capitolul 39

Ora era târzie, însă Erika nu reușea nicidecum să adoarmă. Nu visase niciodată că ar fi putut să stea în pat lângă soțul ei și să se simtă confortabil, cu atât mai puțin în largul ei, dar iată că așa se simțea. Să fi fost un nou început? Cu siguranță așa părea.

Nici Selig nu dormea. Avea un braț petrecut peste talia ei, ținând-o lângă el și lăsându-și din când în când mâna să îi alunece într-o mângâiere exploratoare. Nu spusese nimic. Nici ea. Știau amândoi că, dacă ar fi vorbit, ar fi stricat dispoziția agreabilă de care se bucurau amândoi.

Din câte știuse ea, Selig încă o ura. Chiar i-o spusese. Faptul că o dorea schimba acest lucru? Nu era o întrebare pe care să o poată înfrunta. Dar dacă el își dorea cu adevărat un nou început, dacă acelea nu fuseseră doar cuvinte goale în gura lui, menite să o facă să se supună, atunci era cel puțin un lucru pe care trebuia neapărat să îl afle. Și totuși amâna să îl întrebe, dorindu-și să savureze atmosfera plăcută cât de mult putea. Așteptă, la drept vorbind, până avu impresia că Selig era pe punctul de a adormi.

Atunci îi spuse ezitant:

– Chiar m-ai fi legat goală în grajdul ăla?

Selig se ridică brusc în capul oaselor, trecându-și ambele mâini prin păr într-un gest ofensat.

– Pe colții lui Thor, se plânse el. Dacă în tot acest timp nu ai făcut decât să stai să reflectezi la asta, cred că o să te bat.

Era uluitor cât de diferit era totul acum că trăiseră împreună acele momente de pasiune. Datorită lor, Erika nu îi luă în serios amenințarea. Ba chiar fu amuzată de aerul lui morocănos.

– Dar la ce ar fi trebuit să reflectez? îl întrebă ea cu un aer perfect inocent.

El îi aruncă o privire bănuitoare înainte de a se întoarce să se aplece peste ea.

– Să-ți amintesc?

Ea ridică o mână pentru a-l ține în frâu.

– Nu, nu se va dovedi necesar. Și nu îmi vei evita întrebarea.

Selig oftă.

– Nu i-aș face așa ceva nici unei femei, nici măcar ție.

Era exact ceea ce sperase ea să audă, dar oricum îi stârni furia.

– Un alt vicleșug?

– Spune-i cum dorești, a funcționat și am evitat un război. Dar tot aș vrea să îmi cer iertare pentru asta, am vrut s-o fac încă de când mi-au zburat cuvintele de pe buze. Am vorbit la mânie...

– Nu mai spune nimic, altfel voi muri de surprindere.

El se încruntă spre ea.

– Sugerezi că mă consideri incapabil de a-mi cere scuze atunci când e cazul?

– De la mine, da.

– Ție nu îți datorez alte scuze.

Erika se trânti pe pernă și îi întoarse spatele. Selig se întinse și făcu și el la fel. Erika deja clocotea de furie. La fel și el. Se alesese praful de noul lor început.

Când Erika coborî în sala mare în dimineața următoare, era pregătită să își ceară ea scuze. Noaptea trecută stricase ceea ce până în momentul acela fusese o experiență incredibil de frumoasă, sau cel puțin pentru ea așa fusese. Întrebarea ei ar fi putut fi amânată pe altă dată. Ba chiar obținuse răspunsul pe care și-l dorise, și totuși lăsase ca mânia să-i știrbească din farmecul momentului.

Prefera să existe ostilitate între ei? Selig probabil că așa credea. Nu era prea sigură nici ea. Cu o zi în urmă se lăsase dominată de pasiune, își permisese să ignore tot ceea ce se petrecuse între ei, preferând să creadă că fusese ceva prea puțin important. Dar Selig o disprețuise, poate că încă o făcea. Își dorise să se răzbune pe ea și nu apucase să o facă efectiv. Oare chiar credea sincer că Selig ar fi putut uita toate acestea și tot ceea ce suferise din cauza ei? Totodată, cum ar fi putut ea să uite de lanțuri, de umilințe și, cel mai grav, de faptul că fusese prinsă în cursa unei căsnicii printr-un vicleșug?

Poate că, fără știrea ei, Selig se lăsase și el mânat de pasiune cu o noapte în urmă, exact cum făcuse și ea, iar acum regreta că venise la ea. Chiar și așa, îi era totuși datoare cu o scuză, cel puțin pentru noaptea trecută. Cât despre un nou început, nu credea că ar fi fost posibil. Așa cum se întâmplase și cu o noapte în urmă, trecutul avea să iasă de fiecare dată la suprafață, stând în calea oricăror progrese pe care ar fi putut să le facă.

Pe de altă parte, căsătoria ei se consumase acum. I se dezvăluise unul dintre avantajele căsătoriei și încă unul extrem de plăcut. Ceea ce îi stârnea o nouă dilemă. Să accepte acest avantaj neașteptat – singurul, din punctul ei de vedere – și să spere că aveau să apară și copii din această activitate? În fond situația ei nu se deosebea prea mult de cea a majorității femeilor, căsătorite cu bărbați aleși pe criterii de oportunitate și care nu erau niciodată cu adevărat fericite în căsnicie. Era în stare să uite că ar fi putut să obțină mult mai mult dintr-o căsnicie dacă nu ar fi fost forțată să încheie această căsătorie?

Singurul ei refugiu ar fi fost să își țină resentimentele doar pentru ea și să îi refuze lui Selig drepturile maritale – dacă el ar fi tolerat așa ceva. Presupunând, desigur, că nu regreta atât de amarnic ceea ce se întâmplase încât să nu mai vină niciodată la ea. Și, la drept vorbind, de ce ar fi trebuit să o facă dacă avea oricum la dispoziție femei precum Lida?

Poate că totuși nu avea să își ceară iertare.

Turgeis o așteptase în camera lui, lăsând ușa deschisă ca să o poată auzi, și își ocupase timpul ascuțindu-și armele. Acum coborî după ea în sala mare, mulțumindu-se să o salute cu un mormăit. Tipic pentru el, dar Erika se așteptase la ceva mai mult din partea lui în dimineața aceea, având în vedere că știa că Selig venise la ea noaptea trecută, la fel cum știa că nu venise în toate celelalte nopți.

Sala mare era aproape goală, atât de târziu se făcuse – dormise prea mult. Ca de obicei, Turgeis se duse la o altă masă pentru a lua micul dejun. Erika, preferând să aibă companie azi, chiar dacă mută, încălcă obiceiul și se duse lângă el.

– N-ar trebui, fu tot ce spuse el.

Ea îl ignoră. Golda, care îl auzise și ea, nu o făcu.

– Ea e stăpâna casei, spuse ea pe un ton tăios de mustrare. Poate face orice dorește.

Ceea ce nu era complet adevărat, deși părea foarte tentant în urechile Erikăi. Turgeis nu spuse nimic, doar se încruntă spre femeie până când aceasta se îndepărtă.

Erika își ascunse un zâmbet în spatele mâinii. Observase că Golda părea să facă din Turgeis ținta reproșurilor și a zeflemelelor ei, și judecând după expresia lui Turgeis începea să se simtă cât se poate de iritat. Faptul că nu îi răspundea niciodată nimic în apărarea lui ținea pur și simplu de stilul lui.

Surprinse privirea Erikăi asupra lui și mormăi:

– Femeia aia e o zgripțuroaică.

Ea își dezvălui rânjetul acum, tachinându-l.

– Poate că doar te place din moment ce îți acordă atâta atenție.

El roși la sugestia ei. Nu credea că își mai văzuse prietenul roșind vreodată. Iar privirea lui o căută din nou pe Golda și o fixă cu o expresie oarecum diferită de data aceasta. Erika făcu și ea ochii mari. Nu voise decât să-l tachineze, dar dacă avusese dreptate?

Se uită și ea din nou la Golda și se întrebă dacă ar fi trebuit să încerce, încă o dată, să discute cu o femeie pentru Turgeis. Nu, avea destule probleme ale ei. Iar atitudinea Goldei nu era prea încurajatoare. În plus, putea și Turgeis să ia măsuri dacă era interesat.

Când aproape își terminaseră masa, îl întrebă:

– Știi unde e Selig în dimineața asta?

– Lucrează la zid.

Ar fi trebuit să ghicească. Dacă Selig nu era plecat în vizită la Wyndhurst, atunci lucra la sistemele de apărare de aici, ceea ce făcuse toată săptămâna.

Erika fusese informată că banchetul pe care îl plănuise Selig pentru a sărbători finalizarea casei avea să fie amânat acum până se termina zidul exterior. Având în vedere viteza cu care se înălța zidul respectiv, era posibil ca banchetul să aibă loc cândva săptămâna viitoare.

Ea nu aștepta nerăbdătoare evenimentul, nefiind prea sigură de rolul ei în el, și în mod cert neavând nimic ce ar fi dorit

să sărbătorească. Dar tot restul lumii îl aștepta, ceea ce îi motiva atât pe servitori, cât și pe războinici să termine zidul cât mai repede; la drept vorbind, toată lumea lucra la el, chiar și Turgeis, cât timp Erika rămânea afară ca el să o poată vedea.

Ea nu o făcea prea des, cel puțin nu atunci când se afla și Selig acolo, din simplul motiv că vremea era atât de caldă, încât până la amiază bărbații ajungeau să rămână goi de la brâu în sus. Și nu conta că avea zeci de piepturi goale sub ochi – vederea pieptului dezgolit al lui Selig o tulbura întotdeauna. Nici nu era de mirare că îi cedase atât de ușor în noaptea precedentă. Fusese pregătită de dinainte, chiar dacă nu-și dăduse seama.

Însă era încă suficient de devreme cât să nu se aștepte să vadă vreo bucată de piele dezgolită, așa că putea ieși în siguranță să își caute soțul și, în funcție de cum avea să reacționeze acesta la vederea ei, să îi ceară să discute între patru ochi pentru a-i prezenta scuzele ei că își ieșise din fire noaptea trecută. Însă dacă regretul acestuia avea să fie vizibil, Erika nu urma să-i spună nimic. Și astfel s-ar fi sfârșit totul, iar ziua aceea nu ar fi fost cu nimic diferită de ziua anterioară, când crezuse că Selig își împărțea patul cu Lida și ar fi fost în stare să îl ucidă cu zâmbetul pe buze pe ticălosul ei soț infidel.

Așteptă până termină și Turgeis de mâncat, știind că avea să o urmeze afară, ceea ce el, într-adevăr, făcu. Iar Selig se dovedi ușor de găsit, căci nu lucra efectiv la zid, cu restul bărbaților, ci la poartă, care tocmai era asamblată în mijlocul curții, sub supravegherea constructorului șef pe care i-l împrumutase Royce. Însă mai era cineva acolo care îl ajuta, dacă ceea ce făcea Lida putea fi considerat ajutor.

Selig, aplecat peste cadrul porții cu ciocanul în mână, nu părea să o bage deloc în seamă pe femeie, și totuși, cum ar fi putut să nu o facă? Aceasta era aplecată peste el, sprijinindu-se efectiv de șoldurile și spatele lui pentru a-i ajunge la umeri, pe care aparent îi masa. Însă Erikăi îi lăsă impresia că nu făcea decât să îl mângâie – atât cu trupul, cât și cu mâinile.

Să fi fost martoră la așa ceva cu o zi în urmă, Erika s-ar fi răsucit pur și simplu pe călcâie și s-ar fi întors în casă, păstrându-și sentimentele doar pentru ea, chiar dacă s-ar fi sufocat de indignare.

Însă după noaptea trecută nu mai avea chef să păstreze tăcerea. Individul o mințise pentru a o face să lase garda jos. O singură femeie nu era suficientă pentru el – nici măcar o duzină nu erau suficiente. Trebuia să se culce și cu soția lui și să mintă pentru a ajunge în patul ei.

Nu se putu abține. Țipă cât o țineau rărunchii, făcând capetele să se întoarcă brusc și munca să înceteze peste tot. Apoi își ridică fustele și fugi în casă, nu pentru a se retrage, ci pentru a găsi o armă. Avea de gând să îl castreze pe ticălosul cu care era căsătorită, apoi s-o țintuiască pe ibovnica lui de grindă, spânzurată în propriul păr.

– Erika!

Ea nu se opri, deși i se păru că Selig pornise după ea. Fu sigură de acest lucru când el o strigă din nou, de mult mai aproape, și deși ea tocmai intrase în casă, își dădu seama că nu avea cum să ajungă sus, la colecția de arme a lui Turgeis, înainte să o ajungă Selig din urmă. Naiba să le ia de picioare lungi! Avea nevoie de o armă aflată la îndemână, dar nu era nimic în toată sala mare potrivit pentru a-l ține la distanță. Toate mesele fuseseră golite deja, mai puțin cea la care mâncaseră ea și Turgeis.

Ocoli masa aceea acum, pentru a o pune între ei doi, și înșfăcă tot ce-i veni la mână. Aruncă spre el cu ce mai rămăsese de la masă, ambele boluri de lemn cu resturi de terci în ele, câteva bucățele răzlețe de pâine și brânză, lingurile, solnița – toate zburară prin aer spre capul lui Selig. Dacă ar fi putut ridica banca de la pământ, ar fi aruncat-o și pe aceea.

El reuși să se ferească sau să pareze majoritatea proiectilelor ei, mai puțin de sarea fină, care sfârși prin a-l acoperi din cap până în picioare cu cristale brune-cenușii. Se asortau bine cu cele câteva pete de terci de pe obrazul lui. Arăta caraghios, dar ea era prea furioasă pentru a aprecia acest lucru. De vină era expresia lui, de om căruia nu-i venea să creadă ceea ce tocmai făcuse. O credea nebună.

Și i-o și spuse, ba chiar i-o țipă.

– Ești nebună, femeie!

– Sunt? îi țipă ea drept răspuns.

Începuse să caute în jurul ei ce altceva ar fi putut arunca. Selig sări peste masă înainte ca ea să apuce să și găsească și începu să o zgâlțâie. O parte din sare i se scutură de pe umeri, dar restul rămase pe el.

Din apropierea lor răsună un huruit grav.

– N-o zgâlțâi.

Se întoarseră amândoi și îl văzură pe Turgeis stând acolo cu brațele încrucișate, perfect pregătit să intervină. Expresia lui era extrem de serioasă.

Selig îl întrebă:

– Vezi ce mi-a făcut?

Turgeis nu ar fi avut cum să nu vadă, dar insistă:

– N-o zgâlțâi!

Selig mârâi exasperat, însă își luă mâinile de pe Erika. În momentul acela ea încercă să îi dea un pumn, dar nu reuși să îl nimerească decât în partea de sus a brațului. Nu îl răni cu nimic, ci pur și simplu mai scutură din sare.

– Pe toți zeii din ceruri, ce te-a apucat, fetișcano? tună Selig.

– Ești un mincinos, vikingule! îi spuse ea. Un mincinos mârșav. Și un afemeiat. Ar trebui să ai optzeci de ani ca să fii atât de libidinos.

Selig nu știa în privința a ce credea ea că mințise, dar partea cu afemeiatul îi era destul de limpede și îl făcu din nou să nu-și creadă urechilor.

– Ești geloasă?

– Sunt scârbită, îl corectă ea.

– Ești geloasă, insistă el, și brusc începu să rânjească.

Ea îl împunse cu un deget în piept.

– Nu mă interesează câte femei servești, dar nu mă vei include și pe mine printre ele, ca apoi să te întorci la ele. Asta nu e gelozie. E ceva ce nu voi tolera în calitate de soție a ta.

Dacă ar fi gândit limpede, și-ar fi dat seama că încălca prerogativele statutului ei. Soțiile nu dictau nimic; ele erau cele cărora li se dicta. Dar întâmplarea făcea ca Selig să provină dintr-o familie în care femeile erau faimoase pentru atitudinea lor autoritară. Nu îl ofensă, nici măcar nu îl enervă manifestarea ei de furie. Ba chiar

fu încântat să o vadă cerându-și drepturile, din cauza motivului pentru care o făcea. Era geloasă.

Continuă să îi rânjească în față. Nu se putea abține.

– Din moment ce nu ești geloasă, doar scârbită, îmi dai voie să te întreb ce anume ți-a stârnit... scârba?

– Deci încerci să faci și pe retardatul, nu doar pe măscăriciul? Nu sunt oarbă!

– Ah, ea.

– Da, ea. Câtă vreme ea locuiește sub acest acoperiș, eu voi locui sub cel al fratelui meu.

– Nu, asta nu e o opțiune.

– Atunci descotorosește-te de ea!

Întâmplarea făcea ca Selig să fi hotărât deja să o facă. Lida era în mod cert o pacoste din cauza că refuza să accepte că nu era interesat. Dar acum se prefăcu a reflecta la această posibilitate pentru prima dată.

– Nu e o idee rea. Am să-i întreb pe oamenii mei dacă ar vrea vreunul să o ia pe Lida de soție. Apoi se răzgândi. Nu, a fost scumpă. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei va fi dispus să îmi plătească prețul ei.

– Atunci scade-i prețul.

Selig își spuse din nou că soția lui era nebună, sau cel puțin așa spunea expresia de pe chipul lui.

– Și să încasez o pierdere doar din cauză că tu ești geloasă?

– Nu... sunt... geloasă!

– Ți-l plătesc eu.

Cuvintele fuseseră rostite de Ivarr. Acesta se străduia să nu râdă, se străduia sincer. Restul mulțimii care se strânsese cu el nu era nici pe departe la fel de diplomată. Zâmbeau, chicoteau, se sufocau de râs, se plesneau peste spate. Thorolf râdea cu atâta poftă, încât se așezase pe podea.

Erika nu era amuzată. Chiar dacă obținuse ceea ce își dorise, exact ceea ce își dorise, se întâmplase o zi prea târziu din punctul ei de vedere. I se demonstrase deja că soțul ei nu avea să-i fie niciodată fidel. Lui subiectul i se părea caraghios. Dar ei nu.

Se furișă din sala mare în timp ce Selig și Ivarr se târguiau pe prețul Lidei. Erika o surprinse pe Lida înainte de a urca scările.

Fata urmărea cu atenție tot ceea ce se petrecea, încântată să se afle atât de mult în centrul atenției. Nu era nici speriată, nici dezamăgită că avea să fie vândută altcuiva.

Însă Erika își dădu seama, cu disperare, că propria ei reacție ar fi fost foarte diferită dacă s-ar fi aflat în locul Lidei. Erika ar fi fost devastată dacă Selig s-ar fi descotorosit de ea. Pe buna Freya, fusese oare atât de neghioabă cât să se îndrăgostească de propriul ei soț, așa cum o avertizase sora lui că era posibil să se întâmple?

Capitolul 40

Selig așteptă până când soarele apusese aproape de tot înainte de a merge să își caute soția. O găsi în bucătărie, supraveghind ultimele pregătiri pentru masa de seară. Trecuse și el pe acolo mai devreme, luând cele necesare pentru o cină în doi, bucate pe care le pusese deoparte în coburii calului său.

Fusese nevoit totodată să îi explice lui Turgeis ce avea de gând să facă, ca uriașul să nu îi urmeze. Nu obținuse aprobarea lui chiar din toată inima, dar Turgeis păruse să considere că, atâta timp cât Erika era cu Selig, era în siguranță.

Deși incidentul se întâmplase în dimineața aceea, Selig încă era acoperit de un strat fin de sare. Nu se spălase de ea din două motive. Îi plăcea ca sarea să îi amintească de ceea ce făcuse soția lui. Și voia un pretext pe care să îl poată folosi împotriva ei, pentru a o convinge să vină să înoate cu el. Pretextul avea să i se dovedească necesar. Singura dată când o mai văzuse în ziua aceea Erika îi aruncase o privire menită să îl facă să încremenească. Nu se calmase încă.

Și nu părea cu nimic mai docilă nici acum. Însă un alt lucru care îl avantaja era că, după ce petrecuse ceva timp în bucătărie, Erika părea să fie la fel de încinsă ca el, deși nu ar fi avut cum să fie și la fel de lipicioasă. Însă căldura avea să îi vină în ajutor, sau cel puțin ar fi trebuit să îi vină. Desigur, la cum își cunoștea soția, era conștient că putea lăsa ca un detaliu precum propria mânie să se pună de-a curmezișul preferințelor ei personale.

Poate că până la urmă nici nu avea să i-o ceară, ci doar să o ducă la lac și să o arunce în el. Puteau discuta după aceea dacă i-ar fi plăcut să înoate.

Firea lui jucăușă înclina, desigur, spre cea de-a doua opțiune, iar pentru a o duce la îndeplinire își întipări pe chip o expresie severă, pentru a o debusola pe Erika și, spera el, pentru a o împiedica să se certe cu el.

Îi făcu semn să iasă și, de îndată ce trecură pragul ușii, îi spuse:

– Vino cu mine!

Apoi porni spre locul unde îi aștepta calul lui.

Ea nu se clinti mai departe.

– Unde?

Selig fu nevoit să se întoarcă după ea, iar de data aceasta o prinse de brat pentru a o trage în față.

– Mergem la o scurtă plimbare călare, se mulțumi el să îi spună.

Ea continuă să își târască picioarele.

– Dar masa...

– Poate să aștepte. O urcă în șa. Erika deja îl privea mânioasă, astfel că, după ce se instală și el în șa, se înduplecă să îi spună. N-o să-ți displacă plimbarea asta, Erika. E ceva ce m-am gândit să îți împărtășesc și ție și vei descoperi că e plăcut dacă ești dispusă să te relaxezi.

Ea nu spuse nimic, iar drumul până la micul lac se dovedi într-adevăr scurt. Pe când ajunseră acolo, Selig decise că nu era o idee bună să o arunce pur și simplu în apă. Descălecă și o ajută și pe ea să coboare. Amurgul se lăsase pe deplin peste ei, lăsându-le doar atâta lumină cât să vadă florile sălbatice larg deschise și cât de calm era întregul peisaj. Alesese seara pentru a o aduce aici; astfel pudoarea ei ar fi fost mai puțin tulburată dacă reușea cu adevărat să o convingă să intre în apă cu el.

– Sora mea adoră locul ăsta și vine aici adesea cu Royce, îi spuse el. La drept vorbind, și părinții mei vin frecvent aici să înoate când sunt în vizită la noi.

Erika nu prea reușea să și-i închipuie pe părinții lui înotând în lacul acela, dar faptul că Selig i-o spusese o făcu să se simtă puțin mai în largul ei.

– Noi ce căutăm aici?

El rânji înainte de a-i răspunde.

– Am să mă spăl de roadele mâniei tale. Observă că n-am să te pun s-o faci tu pentru mine, deși aș avea tot dreptul să o fac. Poate ți-ar plăcea și ție să înoți puțin, după o zi atât de caldă.

Nu așteptă răspunsul ei, ci îi întoarse spatele și sări în apă, cu tot cu hainele de pe el. Erika fu suficient de surprinsă cât să își lase deoparte bănuielile pentru o clipă. Selig reapăru la suprafață râzând și scuturându-și apa din păr, proiectând picăturile chiar până unde se afla ea pe mal. Era ca un copil jucăuș în apă, iar când știu că Selig nu o putea vedea, zâmbi de giumbușlucurile lui.

Apa părea într-adevăr delicios de ispititoare, dar ea, desigur, nu avea de gând să înoate cu el. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să ierte și să uite, și nu intenționa să facă această greșeală din nou. Nu avea de gând nici măcar să îi mulțumească pentru că-și vânduse ibovnica, căci nu se descotorosise cu adevărat de fată. Lida avea să fie în continuare prin preajmă, chiar dacă de-acum avea să îi aparțină lui Ivarr. Dar cine zicea că Selig nu ar fi continuat să se servească de ea cu binecuvântarea prietenului său? Și dacă așa ar fi stat lucrurile, ceea ce făcuse nu fusese mai mult decât un gest gol, iar ea nu obținuse nimic făcându-se de râs pe subiectul acesta – în afară de a-și amuza soțul.

O pusese pe gânduri și acea reacție, amuzamentul lui, dar nu reușise să o priceapă. Orice alt bărbat ar fi fost furios din cauza a ceea ce făcuse ea azi, mai ales că o făcuse în fața soldaților lui. Poate că un alt bărbat ar fi bătut-o pe loc. Desigur, Selig nu ar fi putut s-o facă în prezența lui Turgeis, care l-ar fi împiedicat. Însă ar fi putut să o pedepsească prin ceva mai mărunt, și chiar și Turgeis ar fi fost nevoit să tragă linie atunci când greșeala i-ar fi aparținut *ei*.

O parte din mânia ce încă o mistuia era defensivă exact din acest motiv. Nu ar fi trebuit să îl atace și să îl ocărească într-un mod public. Fusese o greșeală din partea ei, cu atât mai mult cu cât o făcuse dintr-un motiv atât de stupid. Nici nu era de mirare că prietenii lui se distraseră atât de copios. Soții *nu erau niciodată* fideli. De ce ar fi fost Selig diferit? Dar tot nu se putea dumiri de ce îl amuza atât de tare „gelozia" ei.

Încă avea privirile ațintite asupra lui când Selig începu să-și dea jos hainele. Tunica, șireturile încrucișate, colanții, cizmele,

toate fură aruncate pe mal lângă ea. Era destul de întuneric, iar el era destul de adânc băgat în apă, ca ea să nu simtă nevoia să își ferească privirea – încă. Dar de la bun început se așteptase la așa ceva. Când era vorba de Selig, nu se putea abține să nu fie bănuitoare în privința fiecărui gest al lui și în special în privința încercărilor lui de a-și folosi acel farmec intens asupra ei. Și a zâmbetelor lui. Zâmbetele lui trebuiau să îi trezească cele mai puternice suspiciuni.

Naiba să-l ia de viking! De ce trebuia să fie atât de diferit de alți bărbați? De ce trebuia să fie atât de ispititor?

Nu îi stă în fire să rănească femeile.

Nu, doar pe cele care erau suficient de neghioabe să îl iubească.

– Nu îmi place să înot singur, îi strigă el pe neașteptate, pe un ton rugător.

– Atunci ai adus femeia greșită cu tine, îi strigă ea în replică.

– Ba am adus-o pe cea bună.

Răspunsul lui stârni în ea o căldură radiantă pe care refuză să o recunoască. Acum, că era conștientă de sentimentele ei, se temea că avea să-i fie cu atât mai greu să reziste în fața farmecului lui. Însă trebuia să o facă. Era genul de bărbat născut să seducă femei. Nimic din ceea ce spunea el nu putea fi luat în serios.

Se retrase să își caute un loc unde să poată sta confortabil printre flori. Selig încercă încă o dată să o facă să intre în apă, apoi renunță. Însă zăbovi nefiresc de mult cu „spălatul", iar ei începu să i se facă tot mai cald privindu-l.

În cele din urmă îl întrebă:

– Nu ne vor aștepta cu cina până ne întoarcem?

– Nu în seara asta, fiindcă vom mânca aici, răspunse el. Dacă ți-e foame, poți să începi fără mine. Vei găsi mâncarea în coburii mei.

Îi stătea pe limbă să se certe cu el. Nu voia să mai rămână acolo. Locul era prea... romantic, briza caldă, parfumul florilor plutind greu în aer, apa izbindu-se lenește de mal. Și atât de intim. Mult prea intim.

Se duse după mâncare doar pentru a-și distrage atenția, iar vinul pe care îl găsi îl începu imediat. Însă acesta nu-i calmă neliniștea, așa cum sperase ea, sau, mai exact, i-o calmă prea mult,

căci nici nu îi trecu prin minte să își ferească privirea când Selig ieși din apă ceva mai târziu.

Deja răsărise luna și era foarte luminoasă. Înainte să bea vinul, Erika ar fi considerat acest lucru regretabil, dar acum nu se putea gândi decât la ce priveliște superbă și păgână era soțul ei ieșind din apă, un adevărat dar al zeilor. Fu lovită de impulsul foarte bizar de a întinde mâna și de a-l atinge, doar pentru a se convinge că era real. Apoi impulsul de a-l atinge din alte motive.

Sări în picioare când își dădu seama ce se petrecea cu ea. Ținea strâns în mână burduful cu vin, ca pe o armă, deși nici măcar nu știuse că se afla la ea. Selig nu spusese nici un cuvânt, nu o atinsese, și totuși o sedusese.

Se răsuci pe călcâie pentru a nu-l vedea. Și nu găsi nimic altceva de spus în afară de:

– Te vei îmbolnăvi, purtând hainele alea ude.

– Mi-am adus altele curate.

– Atunci îmbracă-te cu ele.

– E prima dată pe ziua de azi când m-am bucurat de puțină răcoare, îi răspunse el. Vrei să îmi răpești asta când nu e nimeni aici să mă vadă în afară de tine, iar tu îmi cunoști deja trupul, îmbrăcat sau nu?

Când punea astfel problema, ar fi fost nerezonabil din partea ei să o facă.

– Da, răspunse ea oricum.

Hohotul lui de râs trădă o bună dispoziție profundă și o încântare obraznică. Însă imediat ce se opri, mâinile lui se răsfirară pe sânii ei, trăgând-o la pieptul lui ud. Ea icni mut. Simțurile îi fură copleșite de o vâltoare de senzații.

– De ce ți-e teamă, micuță daneză? auzi ea șoptit la ureche. De ceea ce mă faci să simt, sau de ceea ce te fac eu să simți?

„De ambele!" țipă mintea ei, dar ea era deja dincolo de cuvinte. Una din mâinile lui rămase pe sânii ei, dar cealaltă îi alunecă peste abdomen și își croi cumva drum între picioarele ei, chiar dacă atât roba, cât și rochia ei îi stăteau în cale. Iar gura lui se lipi strâns pe gâtul ei și începu să urce încet...

De pe cealaltă parte a lacului, Royce se retrase de pe mal și își duse un deget la buze pentru a-i face semn soției lui să tacă. Buze care îi erau lățite într-un rânjet.

– E bine că i-am văzut calul, îi șopti el lui Kristen, care, la cererea lui, rămăsese în urmă cu propriii lor cai. Nu cred că fratele tău s-ar bucura dacă i-am ține companie în momentul ăsta.

– Vrei să zici...?

– Exact.

– Deci ai avut dreptate. Nu poate nici măcar să urască o femeie cu toată sinceritatea.

El râse auzindu-i tonul posomorât.

– N-am zis că e cu soția lui.

– Nici nu era nevoie, după ce-a venit Thorolf să ne povestească tărășenia de azi – și reacția lui Selig la întreaga treabă. După părerea mea, fratele meu *nu știe* ce vrea.

– În momentul de față aș zice că știe.

La celălalt capăt al lacului, Brenna era cea amuzată, și Garrick cel supărat că nu avea să se poată răcori în lac, sau cel puțin nu în noaptea aceea. Spre deosebire de Royce și Kristen, care se aflaseră în satul Wyndhurst și se gândiseră să înoate puțin înainte de a se întoarce acasă, Garrick și Brenna veniseră direct de acasă. Astfel că se apropiaseră de lac din direcții diferite, ceea ce explica de ce nu se întâlniseră. Însă ambele perechi văzuseră calul lui Selig.

Ajutând-o pe Brenna să urce înapoi în șa, Garrick se întrebă cu voce tare:

– Crezi că s-ar putea să termine repede și mai bine așteptăm?

– Dacă seamănă cât de puțin cu tine, iubitule...

– Lasă! Și să nu te aud cu „ți-am spus eu". Aș fi preferat să aflu pe o altă cale că e mai încântat de soția lui decât ne-a dat nouă de înțeles.

Brenna se mulțumi să râdă.

Capitolul 41

Visul îl trezi pe Selig, făcându-l să se ridice brusc în capul oaselor, ceea ce o deranjă pe Erika. Nu era prima dată când avea visul acela, dar era prima dată când și-l amintea atât de limpede.

Chiar și durerea lui de cap reapăruse, ca și cum ar fi încasat din nou lovitura.

– Ce e? întrebă Erika somnoroasă.

– Mi-am adus aminte unde l-am mai văzut pe lordul Durwyn.

– Pe cine?

El dădu la o parte așternuturile pentru a se ridica din pat.

– Trebuie să vorbesc cu familia mea, se mulțumi el să spună.

Erika făcu ochii mari.

– E toiul nopții, remarcă ea.

Selig începuse deja să se îmbrace.

– Nu e ceva care să mai poată aștepta.

Ea îl privi îndată cu ochii îngustați.

– Nu ai nevoie de o scuză pentru a pleca din pat. Pleacă și gata!

Cuvintele ei și tonul lor sarcastic îl făcură să îi acorde întreaga lui atenție, căci ar fi trebuit să fie greu de cap să nu priceapă ce își imagina.

– Ești cea mai bănuitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Cu tine am motive temeinice să fiu, îi replică ea.

– Nu, n-ai nici un motiv să fii. În ciuda a ceea ce crezi tu, soțioară dragă, *nu* obișnuiesc să mint. Dacă îți spun că nu mă interesează Lida și nici măcar nu am pus vreodată mâna pe ea decât pentru a o da jos de pe mine, poți să mă crezi. Dacă îți spun și că am avut atâtea femei încât efectiv nu aș avea cum să le enumăr pe toate, și în privința asta poți să mă crezi. Atunci de ce aș nega că aș fi avut-o și pe ea printre atâtea alte femei?

– Fiindcă pe ea *ai avut-o după* ce te-ai căsătorit!

El îi aruncă o privire prelungă, exasperată, apoi îi spuse:

– Îmbracă-te.

– De ce?

– Pentru că ai să vii cu mine. Și îți spun de pe acum, mă gândesc serios să te pun din nou în lesă și să te țin lângă mine de dimineața până seara. Atunci, pe Thor, nu mă vei acuza în continuare de ceva ce nu am făcut.

Reflectând la ultima lui amenințare, și la faptul că fusese exprimată cu o îndârjire considerabilă, Erika decise să nu se mai certe cu el în privința acestui subiect și nici să nu i se împotrivească

în a-l însoți. Se îmbrăcă, și încă în grabă, apoi se întâlni cu el în curtea interioară aproape complet închisă. Nu mai avu decât o singură observație când îl văzu ducând de căpăstru un singur cal.

– Am fost în grajdul tău, Selig. Știu că sunt o mulțime de cai disponibili. Mie nu mi se va permite niciodată să călăresc unul?

Întrebarea ei îi smulse în sfârșit un zâmbet plin de sine.

– Sunt un libidinos, ai uitat? Libidinoșii preferă să țină o femeie ghemuită lângă ei de fiecare dată când li se oferă ocazia.

– Eu nu stau ghemuită, pufni ea, deși mai degrabă îi venea să râdă.

Fratele ei avusese totuși dreptate în privința lui, descoperea ea acum. Când Selig nu urmărea să se răzbune, putea fi foarte amuzant și o companie foarte agreabilă. Și începuse să își folosească simțul umorului împotriva ei, la el cum folosea și acele zâmbete senzuale.

Făcuse dragoste cu ea la lac. Apoi făcuse dragoste cu ea din nou, când venise în pat cu ea în noaptea aceea. În mod evident era în continuare hotărât să construiască acel nou început – sau pur și simplu se bucura de noutatea oferită de o femeie pe care nu o mai avusese până atunci. Exista și o posibilitate chiar mai neagră, ca totul să se dovedească a fi fost doar o altă formă de răzbunare pentru el, că voia să o facă să îl iubească fiindcă astfel ar fi obținut o nouă armă cu care să o rănească odată ce era sigur de sentimentele ei.

Indiferent care ar fi fost motivația lui, ea era hotărâtă să îi reziste cu fermitate, pentru propria ei protecție. Nu avea să permită sentimentelor ei să devină mai profunde decât erau deja. Și avea de gând să încerce, cu disperare, să ignore acele sentimente pe care le descoperise deja. Spera că Selig avea să se sature să tot fie nevoit să se roage de ea de fiecare dată când voia să ajungă în patul ei. Și spera că nu avea să-și iasă din nou din minți de furie când el urma să renunțe în final și să apeleze la alte femei.

Mai erau câteva ore până la ivirea zorilor când ajunseră la Wyndhurst. Selig apucase să se răzgândească în privința deciziei de a-și trezi întreaga familie. Doar Royce fu chemat și îl așteptară în vechea cameră a lui Selig, ca servitorii care dormeau în sala

mare să nu fie deranjați de discuția lor. Deja li se aprinseseră mai multe lumânări până li se alătură și Royce.

– Ai decis că îți place mai mult aici? fură primele lui cuvinte, rostite pe un ton sec.

De data aceasta Selig nu îi răspunse cu o vorbă de duh.

– Regret că te-am trezit, dar am considerat că poate vei dori să iei imediat măsuri în privința a ceea ce am să îți spun.

Expresia lui Royce deveni imediat serioasă.

– Atunci spune-mi!

– În ziua când m-am mutat la casa mea, am observat aici un bărbat care îmi părea familiar, dar nu reușeam să îmi amintesc unde sau când era posibil să-l mai fi întâlnit. Kristen m-a informat că e vorba de lordul Durwyn, dar numele nu îmi spunea nimic.

Royce dădu din cap.

– Nu locuiește în apropiere, dar îl cunosc de mulți ani. În trecut Durwyn și soția lui urmau suita regală, până când ea a murit, acum vreo șapte sau opt ani. Durwyn s-a retras pe moșia lui după aceea, deși și-a lăsat fiul la curte în locul lui. Din câte țin eu minte, fiul lui, Edred, a murit în ultima bătălie împotriva danezilor, cea în care ai fost rănit și tu. Edred semăna mult cu tatăl lui. Poate că pe el ți-l aminteai.

– Nu, pe bărbatul mai în vârstă, și doar recent l-am văzut. Royce, asta a fost în ziua atacului. L-am văzut pe lordul Durwyn sfârtecându-l cu sabia pe episcopul pe care îl însoțeam, chiar înainte să încasez lovitura la cap.

– Trebuie să te fi înșelat.

– Nu, am visat atacul în noaptea asta. Ceea ce m-a făcut să-mi amintesc limpede ziua aia, precum și rolul jucat de Durwyn în toată tărășenia. El a fost singurul de acolo pe care *chiar* l-am văzut bine în ziua aia. Țin minte chiar că am observat că era îmbrăcat mai fin decât ar fi trebuit să fie un tâlhar.

Royce își trecu agitat mâna prin părul de culoare închisă.

– Pe Dumnezeu îndurător, știi ce sugerează asta?

– Da. Ce s-a întâmplat în ziua aia nu a fost un atac al tâlharilor asupra unui grup de călători luați prin surprindere. Ci a fost un atac plănuit asupra *mesagerilor regelui*, gândit să pună capăt misiunii noastre. Ceea ce vreau să aflu de la tine este dacă să îl informez pe rege de toate astea înainte sau după ce îl omor pe individ?

Buzele lui Royce se curbară într-un zâmbet în ciuda naturii grave a subiectului.

– Mă îndoiesc că vei avea ocazia. Alfred va dori să se ocupe personal de această problemă. Dar poți fi sigur că, dacă ai dreptate, Durwyn va atârna în streang.

– Aproape am murit, Royce, iar durerea care m-a chinuit neîncetat săptămâni la rând nu o voi uita niciodată. Vreau satisfacția de a-l provoca la luptă pe bărbatul răspunzător de asta.

– Da, și la fel își va dori și tatăl tău, și mama ta, și soția mea. Tu, prietene, s-ar putea să fii nevoit să stai la rând dacă ar fi să rezolvați problema în stil viking. Dar trăiești în Wessex, iar Alfred chiar are legi stricte, așa că e mai bine să îl lași pe el să se ocupe. În fond, fărădelegea i-a adus atingere lui.

Selig răspunse doar cu un mormăit, nu tocmai unul de consimțământ, dar Royce alese să îl interpreteze astfel și continuă:

– Acum, eu știu în ce direcție a luat-o Alfred. La drept vorbind, intenționa să treacă din nou pe aici pe drumul de întoarcere la moșia regală din Chippenham, dar nu cred că asta ar trebui să aștepte până atunci. Voi merge acum să îi trimit un mesager.

Selig dădu din cap. Urgența care îl adusese aici se risipise pe moment, chiar dacă nu fusese lăsată complet deoparte. Îl înfuria însă gândul că problema ar fi putut fi rezolvată deja dacă l-ar fi recunoscut pe lordul Durwyn în ziua când îl văzuse la Wyndhurst. Dar tot ce ținea de perioada aceea oribilă îi pălea tot mai mult din memorie, în afară de durere și de rolul jucat de Erika în aceasta, iar el și-ar fi dorit să pălească și acele detalii.

Royce se opri în ușă pentru a-i spune:

– Mai bine rămâi aici până se lămurește povestea asta. Alfred se mișcă repede uneori, alteori nu. E puțin probabil, dar s-ar putea să ajungă totuși mâine și va dori să te vadă imediat.

– În regulă.

– Atunci du-te înapoi la culcare! Eu așa intenționez să fac, după ce trimit mesagerul.

Erika așteptase răbdătoare ca ei doi să își încheie discuția, deși ea nu înțelesese nici un cuvințel. Ar fi deranjat-o dacă ar fi fost exclusă intenționat, dar nu fusese cazul, căci Royce și Selig nu puteau comunica decât în celtă. Dar decise pe loc că, dacă Selig nu intenționa să învețe anglo-saxona pentru a pune capăt

acelei dificultăți, avea să învețe ea celta, și probabil mai rapid decât el, căci deprindea ușor limbile noi.

– Acum plecăm? îl întrebă ea, atrăgându-i în sfârșit atenția asupra ei.

El păru pentru o clipă surprins de prezența ei acolo.

– Nu, vom rămâne aici până la sosirea regelui.

Ea ridică din sprâncene.

– Ai de gând să te bagi în treburile regelui?

Selig își dădu seama atunci că nu îi spusese cu adevărat de ce veniseră acolo în toiul nopții. Era uluitor că nu încercase să smulgă de la el toate detaliile. Mama și sora lui așa ar fi făcut și în continuare aveau să o facă, imediat ce aflau ce se petrecea.

Îi explică pe scurt, încheind:

– Vom dormi aici câteva zile. Apoi brusc rânji, plimbându-și privirea prin camera pe care o împărțiseră înainte să se căsătorească. Vrei pe podea sau pe pat?

Ea se posomorî imediat.

– Nu-i amuzant.

– Ba ți se va părea amuzant dacă alegi podeaua și vom ajunge să facem dragoste pe jos.

Erika căscă larg gura, apoi o închise cu un plescăit dezaprobator.

– Presupun că te referi la ziua de mâine?

Rânjetul lui deveni și mai larg.

– De fapt, dacă tot ai pomenit de asta...

Ea icni, mai mult de surpriză.

– Dar în nici un caz nu poți să... deja ai... de două ori.

Nici măcar nu încercă să își ducă propoziția la bun sfârșit când Selig izbucni în râs – și porni spre ea.

– Chiar așa, Erika – zâmbetul lui senzual se făcu pe deplin stăpân pe chipul lui acum –, cât de puțin îți cunoști soțul!

Dar învăța și, pe buna Freya, uneori era cât se poate de plăcut.

Capitolul 42

Patrula de pază de la Wyndhurst aduse dinainte vestea apropiatei sosiri a regelui spre sfârșitul după-amiezii următoare,

dându-i lui Royce ocazia de a încăleca și de a-i ieși în întâmpinare. Se duse singur, căci o discuție din șa era mai ușoară între doi oameni decât între trei sau patru, și voia să își facă o idee despre gândurile lui Alfred în această privință înainte ca regele să stea de vorbă cu Selig. Deși simplul fapt că regele venise atât de repede, lăsându-și în urmă suita, însoțit doar de un grup mic de gărzi, era cât se poate de grăitor.

– Sperasem că următoarea noastră întâlnire va fi lipsită de incidente, începu Alfred.

Royce se crispă.

– Familia soției mele are într-adevăr grijă să nu ajungem să ne plictisim.

Alfred zâmbi scurt la acea replică spirituală, apoi trecu direct la subiect.

– E o acuzație gravă cea pe care o face cumnatul tău. Desigur, lordului Durwyn i se va permite să își înfrunte acuzatorul.

– El neagă, deci?

– Încă nu a fost informat, recunoscu Alfred. Am considerat că e mai bine să mă ocup de îndată de această problemă și nu voiam să îi trezesc bănuielile chemându-l să mă însoțească înaintea suitei mele. Un element-surpriză ne-ar ajuta în toată tărășenia asta, ca el să nu apuce să-și ticluiască vreo apărare, dacă într-adevăr nu are una, și ar fi bine ca acela care îl pune în fața faptelor sale să fie chiar cumnatul tău.

– O va face bucuros, dar e posibil ca în același timp să îl și provoace pe Durwyn la luptă.

– Nu, trebuie să împiedici asta.

Royce se așteptase ca Alfred să îi ceară acest lucru. Dar a sta în calea unui viking hotărât să se răzbune era ceva aproape imposibil, după cum descoperise pe propria piele.

Alfred, însă, consideră subiectul încheiat și trecu la următorul.

– Am încercat să mă dumiresc de ce ar face Durwyn așa ceva. El urăște danezii, desigur, aproape la fel de mult ca tine. I-au răpit viața unicului său copil. Dar nu cred că ăsta poate fi singurul motiv.

– Sunt de acord, replică Royce. Acest atac nu a fost împotriva danezilor, ci împotriva voastră – sau mai degrabă a planului vostru de a întări pacea.

– Exact, spuse Alfred. Și dacă reflectezi la natura acelui plan, poate vei deslușI un motiv logic pentru intervenția lui Durwyn.

Royce se încruntă.

– Știi ceva ce eu nu știu?

– Ceva ce mi-aș fi dorit să îmi fi amintit mai demult, faptul că una dintre moștenitoarele a căror mână o oferisem e o vecină de-a lui Durwyn, exact fata cu care s-ar fi căsătorit fiul lui, Edred, dacă băiatul nu ar fi murit înainte să apuce să o facă.

Susținându-l pe Alfred, Royce spuse:

– Lordul Durwyn nu vă cunoaște la fel de bine cum i-a cunoscut pe frații voștri. Cel mai probabil a presupus că veți pune importanța păcii mai presus de interesele unui singur lord.

– S-ar fi înșelat, căci căsătoria dintre un danez și acea fată anume ar fi dus în cele din urmă la bătălii pe față, cu vecini precum Durwyn. Cum, atunci, aș fi putut întări pacea? Nu, ar fi trebuit să vină la mine și să-mi spună ce îl macină. Există și alte tinere moștenitoare care ar fi putut să-i ia locul acesteia. În schimb, el a decis să rezolve personal problema și a recurs de-a dreptul la crimă – presupunând că nu s-a înșelat cumnatul tău.

– Da, presupunând asta.

Alfred oftă.

– Mă tem că nu se înșală, iar asta e o poveste urâtă care nu-mi face nici o plăcere. Pot doar să presupun că Durwyn se află la curte acum, pentru a afla când intenționam să trimit o nouă solie, ca să îi poată ataca și pe aceștia. Am fost chiar informat că s-a prezentat la curte însoțit de un grup numeros de bărbați, dar pentru că nu mi i-a prezentat niciodată, nu mi-am mai bătut capul cu asta – până acum.

– Cât de numeros?

– Suficienți cât să poată ataca un grup mic și să aibă garanția că nu vor exista supraviețuitori. Și nici nu călătoresc direct cu noi, dar întotdeauna își așază tabăra în apropiere. Am devenit neglijent nebănuind că e posibil să am vipere atât de aproape de propriul cuib.

– Cum ați fi putut să știți?

Alfred nu se arătă la fel de indulgent față cu propria persoană.

– Asta nu e o scuză. Cum atât de mulți au avut de suferit din cauza danezilor, Durwyn nu poate fi singurul care să nu își dorească pacea. Dar în cazul lui vom afla cu certitudine mâine, când va sosi cu restul curții – sau în cel mai rău caz o zi mai târziu. La drept vorbind, nu mă aștept să sosească toți deodată. Cum a reușit soția ta să meargă până în Anglia de Est și să se întoarcă atât de rapid e ceva ce nu îmi pot închipui. Suita mea ar fi avut nevoie de mult mai mult timp, de cinci, poate chiar de zece ori mai mult timp.

Acele ultime cuvinte mai relaxate îi făcură pe amândoi să se liniștească și nu se mai discută nimic legat de acel subiect în ziua respectivă, în afară de interogatoriul la care fu supus Selig. Alfred ținu însă să îi repete lui Selig că, dacă Durwyn era găsit vinovat în urma confruntării, atunci pedepsirea lui era o prerogativă regală, deși se înduplecă suficient cât să spună:

– Dacă se ajunge să fie cuvântul tău împotriva cuvântului lui, fără nici o dovadă concretă, nu mi s-ar părea nimic în neregulă dacă te-aș auzi provocându-l la luptă.

Astfel îl făcu și pe Selig să se liniștească în privința problemei.

Cât timp bărbații discutară despre ale lor, Kristen se pregăti pentru întoarcerea suitei regale, iar Erika, neavând nimic cu ce să își ocupe timpul, așa cum ar fi avut în propria casă, se oferi să o ajute. Ceea ce se dovedi a fi o greșeală. Era prima dată când încerca efectiv să discute cu sora lui Selig, de la călătoria lor împreună până la Wyndhurst, și descoperi rapid că nu se schimbase nimic.

Când Kristen îi împrumutase câteva dintre hainele ei, o făcuse, așa cum crezuse și Erika, nu de dragul ei, ci al lui Selig. Ea, personal, era cu greu tolerată. La drept vorbind, atitudinea lui Kristen față de ea reflecta atitudinea celorlalte femei, o ostilitate pură, dar dintr-un alt motiv.

Erika, însă, nu mai era dispusă să accepte circumstanțele cu la fel de multă docilitate ca înainte. Până atunci remușcările o împiedicaseră să riposteze, dar scăpase de sentimentul de vinovăție. Nu mai avea de gând să accepte să fie singura vinovată și, în plus, devenise soția lui Selig între timp. Și toți jucaseră un rol în acest deznodământ.

Astfel că nu ezită să înfrunte răceala extremă a cumnatei ei când reuși într-un final să rămână singură cu ea în afumătorie. Nici măcar nu o luă pe ocolite, întrebând-o fățiș:

– Dacă în continuare mă urăști, de ce nu te-ai opus căsătoriei?

Kristen fu luată prin surprindere, dar chiar și așa îi răspunse pe un ton înțepat, și nici ea nu-și alese prea atent cuvintele.

– Nu te... urăsc efectiv. Dar mă îndoiesc că voi putea ierta vreodată ceea ce ai făcut. Poate că Selig va reuși, în timp, pentru că așa e firea lui, cel puțin în ceea ce privește femeile. Dar eu nu pot.

– Te-ai gândit vreodată că, dacă fratele meu s-ar fi aflat la Gronwood în momentul respectiv, Selig cel mai probabil ar fi fost spânzurat, în loc de a fi biciuit? M-am săturat să mă simt vinovată pentru ceva ce a fost provocat de insultele lui. Pe buna Freya, chiar i-am sugerat scuzele pe care ar fi putut să le folosească pentru ca eu să îl pot elibera, dar el le-a ignorat, insistând asupra unui adevăr care era cât se poate de dubios și care a avut darul de a-l face să pară și mai vinovat. Și să nu-mi spui din nou că era purul adevăr, pentru că ceea ce susținea el era imposibil de crezut la momentul respectiv.

– Ai terminat? o întrebă Kristen pe un ton de gheață.

Erika oftă.

– Desigur, și ca de obicei ceea ce spun eu nu contează deloc.

– Poate pentru că nu la bătaia cu biciul m-am referit, aia nici măcar nu mai e o problemă, acum că Selig s-a vindecat de urmele ei. Ceea ce mi se pare de neiertat e că ai fost atât de răzbunătoare cât să râzi de suferința lui.

– *Ce* anume am făcut?

– Nu încerca să negi, Erika. Mi-a pomenit de asta de mai multe ori. Iar Kristen îi repetă cuvintele cu o furie tot mai crescândă: „O amuza să mă vadă suferind. Râsul ei nu îl voi uita niciodată".

Erika icni.

– Asta e o minciună! Nu am râs nici o dată cât timp a fost interogat. Întreabă-l pe Turgeis. El a fost de față.

– Eu n-am pomenit nimic de atunci când a fost interogat. La bătaia cu biciul s-a referit Selig.

– Dar eu nici măcar n-am fost prezentă în momentele alea! strigă Erika. Dacă aș mai fi fost acolo, nu ar mai fi fost biciuit. Dacă

nu s-ar fi întâmplat ca nepotul meu să-și rupă mâna, aș fi oprit la timp pedeapsa. Dar atenția mi-a fost distrasă altundeva. Și nu l-am mai văzut din nou pe fratele tău decât când l-ai văzut și tu.

– Asta a încercat să-mi spună și fratele tău, dar vă închipuiți că v-aș crede pe voi mai degrabă decât pe Selig? Dacă tu susții că nu așa s-a întâmplat, atunci discută cu el, dar nu încerca să mă convingi pe mine...

– La ce bun? o întrerupse Erika, pradă și ea unei mânii tot mai aprinse. Nu crede nimic din ce îi spun, la fel cum nu cred nici eu nimic din ce spune el, la fel cum nu mă crezi nici tu. Apoi adăugă pe un ton de sarcasm usturător: Dar îți mulțumesc că mi-ai spus asta. Nu știam că sunt atât de... răzbunătoare.

Știind că spusese mai mult decât ar fi vrut, Erika se întoarse în sala mare, lăsând-o pe Kristen enervată, dar cufundată în gânduri. Unul dintre ei mințea și, desigur, nu putea fi decât Erika. Dar, blestemată să fie, cum se făcea că reușea să pară atât de convingătoare – și nevinovată?

Poate că Kristen ar fi alungat cu totul acest subiect din minte dacă nu s-ar fi lovit de el a doua zi, când Selig i se plânse în față de soția sa. Aparent Erika nu îi pomenise nimic despre discuția pe care o purtase cu Kristen, ceea ce nu o împiedicase pe Erika să rămână furioasă, suficient cât să îl facă pe Selig să plătească – fără ca el să știe de ce.

Ieșind furtunos din camera lui, unde nu reușise să smulgă de la soția lui nici cel mai mic cuvânt care să îi explice atitudinea ei țâfnoasă, aproape se ciocni de Kristen pe coridor și își descărcă nervii și confuzia pe ea, întrebând-o:

– Cum e posibil să stea supărată pe mine atâta timp, pentru o singură insultă măruntă, când eu deja am iertat-o pentru ceea ce mi-a făcut și care a fost ceva mult mai grav?

– Ei i-ai spus asta? vru Kristen să știe.

– Ce anume?

– Că o ierți.

Întrebarea îl enervă.

– I-am arătat. I-am cerut să ne acordăm un nou început. Trebuie neapărat să rostesc cuvintele când cel mai probabil îmi va da în cap cu ele? Ea încă mă urăște. Nu-i pasă că eu nu o mai urăsc.

– Dar *asta* când s-a întâmplat?

– Ce anume?

– Când ai încetat să o mai urăști?

El flutură din mână, preferând să o ignore, și continuară să traverseze coridorul.

– Ce relevanță are când?

Oftând, Kristen îl duse direct la butoaiele de bere și, turnând câte o halbă zdravănă pentru amândoi, îl așeză la cea mai apropiată masă.

– Spune-mi!

Expresia lui deveni ursuză.

– Ce anume să-ți spun? Refuză să-mi vorbească.

Kristen nu se putu abține să nu rânjească.

– Unii soți ar considera asta un beneficiu.

– Păstrează-ți glumele pentru altă dată, Kris. Nu am chef de ele.

– Văd și eu. Ce nu pricep e cum puteți voi doi să fiți căsătoriți și să nu discutați lucrurile care sunt de maximă importanță pentru fiecare dintre voi – decât cu alți oameni. Apoi o văzu pe Erika coborând scările și, observându-i, cotind spre ei. Însă în loc să îl avertizeze pe Selig, întrebă intenționat: Te-ar interesa să știi că ea nu-și amintește să fi râs vreodată de tine, nici măcar pentru o clipă, cât te-ai aflat la Gronwood?

El pufni disprețuitor.

– O înțeleg că neagă. E femeie, în fond, și ce femeie nu ar încerca să nege o purtare atât de rușinoasă?

Erika se oprise la auzul cuvintelor lui, dar Kristen fu prea dezgustată de comentariul lui pentru a se opri acum.

– Cu o asemenea atitudine, nici nu-i de mirare că refuză să discute cu tine despre asta. Și totuși râsul ei a fost, de fapt, cel care te-a înfuriat atât de tare încât să îți dorești să te răzbuni. Așa că povestește-mi din nou ce îți amintești din el.

Selig o privi posomorât.

– Încerc să uit. Dar ce îmi amintesc acum e ceea ce ea pretinde că a fost o insultă și de fapt nu a fost insultă, sau nu a fost intenționată. Aveam nevoie de ajutor. Aș fi vrut să fii tu acolo, dar nu erai. Ea era. Mă durea capul. Vedeam în ceață. Gândurile mele se risipeau în toate direcțiile. Ba știam cine era ea și de ce eram

pironit de un zid, ba nu mai știam. I-am spus că am nevoie de un pat, al ei dacă și-ar fi dorit. Nu era o insultă. E ceea ce și-au dorit dintotdeauna femeile de la mine, iar eu nu am făcut decât să îi ofer același lucru. Era tot ce aveam de oferit în momentul acela.

Kristen nu se așteptase să vadă expresia îndurerată de pe chipul cumnatei ei, nici să o vadă răsucindu-se pe călcâie și luând-o la goană ca și cum nenorocitele de bârne ar fi stat să cadă peste ea. Se simțea mizerabil pentru cursa în care îi prinsese, chiar dacă sperase că o confruntare avea să pună capăt minciunilor, indiferent care dintre ei ar fi fost cel care mințea.

Decise să nu îi spună lui Selig ce făcuse. Era oricum destul de rău că știa Erika.

Capitolul 43

Erika ar fi ieșit în fugă pe poartă pentru a pleca de la Wyndhurst, dar tocmai începuse să sosească suita regelui și era prea aglomerat în momentul acela pentru a putea să-și croiască drum. Se lipi în schimb de zid, evitând să le stea în cale. Sprijinită de pietrele reci, închise strâns ochii, încercând să țină la distanță gălăgia. Era atât de aproape de a izbucni în lacrimi încât fu nevoită să facă tot ce îi stătea în putere pentru a nu le lăsa să se reverse. Vinovăția revenise și îi sfâșia sufletul.

Nu intenționase să o insulte – așa știuse el să plătească pentru ajutorul primit. Oare Selig chiar se folosea ca mijloc de plată? Femeile îl învățaseră să o facă? Ah, pe buna Freya, nu era decât o greșeală; febra lui și rana de la cap îl făcuseră să se poarte astfel. Cum de nu își dăduse seama? De ce nu putuse să îl ajute, în loc să-și iasă din fire și să îl rănească și mai mult?

Și de ce credea că ea râsese de suferința lui? Căci chiar credea acest lucru. Își aminti cuvintele lui: „Intenționez să am grijă să nu mai râzi niciodată." Își spusese, la vremea aceea, că amenințarea lui era una cu greutate, și chiar fusese. Să se fi datorat și aceasta tot febrei? Își imaginase râsul ei, iar acum credea că ceea ce își amintea era adevărat? *Erika cea Crudă*. O credea, deci cum putea

suporta să o atingă, crezând asta despre ea? Și câtă vreme el o credea, cum putea ea să-l convingă că nu era adevărat.

– Tu, de colo! Fu smulsă brusc din gândurile ei. Cine e celtul acela care stă lângă regele Alfred?

Tonul lui fusese poruncitor. Și la fel era și expresia bărbatului. Făcea parte din suita regelui, având alți doi bărbați lângă el, și toți trei așteptau răspunsul ei. Iar acum erau atât de mulți oameni, cai și căruțe cu bagaje în fața ei, încât fu nevoită să se ridice pe vârfuri pentru a vedea la cine se refereau.

Dar ar fi trebuit să-și dea seama după faptul că fusese descris drept „celt".

– E soțul meu, Selig Binecuvântatul, și e doar pe jumătate celt. Cealaltă jumătate e viking pur.

– Sunteți amândoi danezi?

Tonul lui trăda scârbă, ca și cum ar fi fost cel mai negru blestem. Dar Erika era prea năucită pentru a-i păsa.

– El e norvegian, spuse ea, desprinzându-se de zi. Eu sunt singura daneză de aici.

Răspunse grosolăniei lor cu la fel de multă lipsă de politețe, întorcându-le spatele, dar uită imediat de ei. Trebuia să scape de mulțimea aceea pentru a decide ce să facă mai departe. Dar cum Selig se afla în curte și fără îndoială ar fi observat-o oriunde ar fi mers... Până la urmă își croi totuși drum pe poartă.

Lordul Durwyn o privi plecând cu ochii îngustați.

– Nu-mi place asta, spuse el, întorcându-se spre unul dintre bărbații care îl însoțeau. Caută-l pe Ogden și cere-i să o urmărească. Poate să mai ia un om cu el, dar să n-o scape din priviri. Spune-i că Aldwin îi va da de veste dacă e cazul să facă mai mult de atât.

Primul bărbat se îndepărtă, plecând în căutarea celorlalți trei care intraseră în Wyndhurst alături de Durwyn. Aldwin, care rămăsese lângă el, îl întrebă:

– Ce anume bănuiești, stăpâne?

– Nu îl recunoști pe vikingul cu păr negru de lângă Alfred? Ar trebui, având în vedere că luna trecută l-ai abandonat pe câmp crezându-l mort. Ogden îi poartă sabia chiar și în momentul de față.

– Unul dintre solii regelui? icni Aldwin. Nu – un frate geamăn, poate?

– Când Alfred și-a întrerupt brusc ce avea de făcut în vest pentru a veni aici și acum stă de vorbă cu un bărbat care ar trebui să fie mort? Nu prea cred.

– Atunci trebuie să plecăm...

– Nu fi neghiob! Dacă urmează să fiu acuzat, trebuie să o știu. Dacă se va ajunge la asta, vikingul ăla va fi cel care o va face. Așa că nu te lăsa văzut în compania mea, nici nu veni lângă mine decât dacă te chem eu, căci ție îți va reveni sarcina să o răpești pe femeie și să o folosești împotriva lui, pentru a-l face să-și retragă acuzațiile. Știi unde să o ascunzi?

– Cu siguranță.

Durwyn dădu din cap.

– Am impresia că vom afla exact ce și cum de îndată ce îmi voi face apariția, așa că stai prin preajmă să auzi ce se petrece. Poți decide și singur dacă femeia trebuie răpită. Ești capabil de asta, sper?

– Da.

– Bun. Atunci hai să aflăm acum! Durwyn dădu să plece, dar se întoarse să mai adauge ceva, aproape ca și cum ar fi uitat. Și, Aldwin, dacă nu părăsesc Wyndhurst până la, să zicem, sfârșitul după-amiezii, ucide-o pe soție.

Apoi Durwyn își croi drum prin mulțime, nu pentru a se duce la rege, ci pentru a se face vizibil. După cum se așteptase, atât Alfred, cât și vikingul porniră spre el de îndată ce îl observară. Nu era îngrijorat, însă. Avea să fie cuvântul lui împotriva cuvântului celuilalt bărbat, iar celălalt bărbat era *un viking*. În fond cine ar fi putut lua de bun cuvântul unui viking?

Totul se desfășură exact cum anticipase el, cu diferența că lordul Royce fu nevoit să traducă pentru celălalt bărbat, deoarece acesta nu vorbea saxona, iar Durwyn nu se obosi să admită că vorbea el celta. Însă acest detaliu nu făcea decât să sporească mult confuzia, ceea ce îl favoriza, astfel că nu îi displăcu.

Așa cum se și așteptase, Durwyn fu acuzat exact de fărădelegea pe care o comisese. Firește că o neagă. Scepticismul urmat de o furie scandalizată pe care reuși să le mimeze ar fi fost demne

de aplauze, iar expresia încruntată a lui Alfred arăta clar că nu știa pe cine să creadă. În fond, nu exista nici o dovadă.

Ceea ce nu anticipase, însă, fu lovitura cu dosul palmei pe care i-o dădu brunetul iute la mânie și, chiar înainte să apuce să se ridice din locul unde îl aruncase lovitura, îl auzi pe Royce explicându-i.

– L-ai făcut mincinos prin refuzul tău de a recunoaște, lord Durwyn. Pentru aceasta te provoacă la luptă.

– Asta e strigător la cer! Nu mi se poate cere să mă lupt cu un păgân blestemat...

– Cel la care te referi este cumnatul meu, așa că ai grijă cum îl numești, altfel imediat după el te voi provoca și eu la luptă. Și sincer, nobile domn, tind să îl cred, mai ales că știu că aveai motive temeinice să împiedici un danez să o ia de soție pe fata care ar fi trebuit să fie soția fiului tău. A fost o neghiobie din partea ta să nu îți prezinți obiecțiile în fața lui Alfred.

– Și aș fi făcut-o dacă aș fi știut măcar că se pregătește așa ceva. Dar n-am știut, pe cuvânt! N-am știut nimic din toate astea până recent, când m-am întors la curte.

– Așa zici tu. El susține altceva. Dar acum ai fost provocat la luptă, deci nu prea mai contează cine spune adevărul, așa-i? Deci accepți sau îl lași să te ucidă pe loc, cum zaci acolo? Și te asigur că nu va ezita să o facă.

Durwyn se grăbi să se ridice în picioare și spuse tremurător:

– Accept – dar mai întâi am nevoie de timp să îmi revin de pe drum. Nu mai sunt tânăr.

Royce auzi limpede hohotele de râs, două la număr, și știu fără a privi că proveniseră de la Turgeis și Garrick, amândoi bărbați mai bătrâni decât Durwyn, care nu avea nici patruzeci de ani încă. Roșeața care inundă chipul lui Durwyn le arătă că auzise și el. Însă Alfred era cel care trebuia să ia decizia finală.

– La trei ore de acum, domnii mei. Lordul Durwyn poate să se odihnească între timp, să ia masa, să își ascută armele. Ceea ce nu poate să facă este să părăsească Wyndhurst fără permisiunea mea. Și nu se va accepta răscumpărare în bani în locul provocării la luptă. Dacă nu primesc o mărturisire până atunci, lupta va avea loc așa cum a fost anunțată și acceptată.

Capitolul 44

– Doamna mea, trebuie să vii cu mine!

Erika se întoarse de la lacul în care arunca pietre și văzu un soldat scund, cu părul de culoare închisă, în partea de sus a malului. Nu îl recunoscu, însă la Wyndhurst erau atât de mulți soldați, încât din vedere nu i-ar fi recunoscut decât pe cei care o însoțiseră în călătoria ei din Anglia de Est.

– Tu cine ești?

– Ogden, doamna mea. Soțul tău a înaintat o provocare și dorește să discute cu tine înainte să lupte. Și-a pus oamenii să te caute peste...

– Cu cine se va lupta? Cu acel lord Durwyn care s-a dat drept tâlhar?

Urcă malul înclinat prea rapid pentru a observa expresia posacă și privirea mânioasă a bărbatului.

– Da, lordul Durwyn, răspunse acesta înțepat. Va trebui să vii în șa cu mine. Trebuie să mergem repede.

Repede? Inima ei deja gonea. Ar fi fost în stare să alerge până înapoi la Wyndhurst dacă s-ar fi dovedit necesar. Și, la drept vorbind, chiar trecu în fugă pe lângă Ogden, oprindu-se la caii care așteptau. Aceștia erau ținuți de un al doilea bărbat. Iar un al treilea deja galopa sălbatic înapoi spre Wyndhurst, evident pentru a-i informa pe restul că fusese găsită.

– Hai, grăbiți-vă! se răsti ea la cei doi care fuseseră lăsați să o însoțească, încercând să urce în șaua unuia dintre cai fără a fi ajutată.

Fu ridicată în șa înainte să apuce să urce singură, iar Ogden se instală în spatele ei. Porniră la drum imediat, într-un galop pe măsura sentimentului ei de urgență. Era înnebunită de spaimă. *De ce* ar fi vrut Selig să discute cu ea înainte de a se lupta? Credea că era posibil să nu supraviețuiască? Avea să-i spună lucruri pe care ea tânjea să le audă, dar pe care urma să le audă prea târziu?

La cât de repede mergeau, Erika își dădu seama după doar câteva minute că nu se îndreptau spre Wyndhurst.

– Unde se va da lupta, dacă nu la conac? se întoarse ea să îl întrebe pe Ogden.

– Aproape am ajuns, fu singurul lui răspuns.

De-abia rostise aceste cuvinte, că Erika și văzu tabăra în depărtare. Nu se obosi să se întrebe de ce tocmai acest loc de la marginea pădurii fusese ales pentru luptă. Avea să afle în câteva minute și, într-adevăr, după încă un minut dădură buzna în tabără, păstrându-și viteza până în ultima clipă.

Erika fu efectiv aruncată din șa, atât de brusc se oprise calul, apoi se trezi azvârlită la pământ, la propriu, și prinsă la limită de către unul dintre bărbații aflați jos. Când își recăpătă echilibrul, dădu să își mustre însoțitorul, dar nu apucă, ordinele acestuia răsunând primele:

– Legați-o și aruncați-o în groapă. Sper că ați avut timp s-o terminați?

– E aproape gata, răspunse bărbatul care o prinsese pe Erika și care încă o ținea în brațe.

– Atunci e suficient, spuse Ogden. E femeie, nu e nevoie să fie băgată la fel de adânc ca alții și nu putem să ne asumăm riscul să treacă cineva pe aici și s-o găsească. Ocupă-te de asta imediat!

Erika încercă să se smucească din strânsoarea bărbatului din spatele ei, dar acesta era un individ solid și prea puternic. Strânsoarea lui nu făcu decât să se întărească într-o încleștare dureroasă.

– Ce înseamnă asta? vru ea să știe, ridicând o privire mânioasă spre Ogden. M-ai mințit?

– Doar în privința celui care m-a trimis. Stăpânul meu lordul Durwyn a fost într-adevăr provocat la luptă, iar dacă soțul tău nu se va lăsa convins să dea înapoi de dragul tău, tu vei plăti cu viața.

– Atât de laș e stăpânul tău, prin urmare, încât se teme de o luptă corp la corp?

– Glumești, doamnă. Mi s-a spus că soțul tău e aproape uriaș și mai e și un viking fioros pe deasupra. Orice bărbat ar fi un neghiob să îl înfrunte în luptă.

Era uluitor că putea simți mândrie la auzul acelor cuvinte, chiar în timp ce era năpădită de o furie neputincioasă. Faptul

că ajunsese acolo era vina ei, pentru că pornise spre propria casă în dimineața aceea fără a trece pe la Turgeis prin cameră să îi spună, pentru că plecase de la Wyndhurst singură, pentru că fusese suficient de naivă să îi urmeze de bunăvoie pe răpitorii ei, ba chiar îi îndemnase să se grăbească – pentru ca aceștia să o poată arunca într-o temniță. O temniță! Pe Odin îndurătorul, îi era teamă că temnița lor nu avea să semene deloc cu cea de la Gronwood, ci avea să fie efectiv o groapă în pământ.

Acum că terminase ce avea de spus, Ogden se îndepărtă, pornind înapoi spre Wyndhurst, presupuse ea, pentru a-i spune lașului său stăpân că fusese capturată așa cum poruncise el. Iar Erika fu târâtă până la capătul lizierei, unde, la câțiva metri dincolo de linia copacilor, doi bărbați turnau pământ într-o ladă de lemn, pe care un alt bărbat aștepta să o ducă în pădure pentru a-l arunca, astfel încât să nu lase nici o urmă că acolo se săpase o groapă.

Temnița din pământ avea un metru lungime cu jumătate de metru lățime. Lângă aceasta se afla o scândură de lemn de aceleași dimensiuni, iar deasupra iarba care fusese cu grijă îndepărtată de deasupra gropii ca odată ce era pusă la loc să nu se mai vadă deloc sau aproape deloc că sub aceasta se afla o groapă – sau cineva în ea.

– Ai auzit?

– Da, răspunse unul dintre cei care săpaseră, cel care stătea cufundat până la șolduri în pământ.

– Atunci ieși de-acolo, îi spuse bărbatul care o ținea pe Erika, apoi strigă tare peste umăr. Am nevoie de niște frânghie aici și ceva pe post de căluș.

Erika făcu un efort să nu tremure. Aveau de gând să o arunce în groapa aceea. Erau cel puțin douăzeci de bărbați în tabără. Nu avea cum să scape. Și era posibil să moară în groapa aceea dacă nu venea nimeni să o elibereze.

– Săpați gropi peste tot unde vă așezați tabăra?

O spuse pentru a fi sarcastică, pentru a-și distrage gândurile de la teama tot mai intensă, dar cel care o ținea îi luă întrebarea în serios.

– Întotdeauna. Am constatat că sunt foarte utile și nu sunt niciodată descoperite.

– Dar cum puteți săpa atât de rapid? Stăpânul vostru abia azi-dimineață a ajuns.

– Am început săptămâna trecută, când ne-am oprit aici pentru scurtă vreme cât timp lordul Durwyn l-a căutat pe rege la conacul vostru. Atunci nu am avut timp să o terminăm.

– Așa că ați terminat-o acum. Înseamnă că răpiți oameni oriunde mergeți?

El clătină din cap.

– Uneori e necesar să ne ascundem, unul sau mai mulți dintre noi. Cu gropile astea un om poate să dispară complet, în toiul zilei, fără ca urmăritorii lui să găsească vreo urmă sau vreun indiciu.

– Ah, deci ați devenit și tâlhari, și ucigași sub oblăduirea bravului vostru stăpân, îl batjocori ea. Acum înțeleg de ce vă sunt necesare aceste gropi.

Disprețul ei usturător îl înfurie pe bărbat, care strigă spre cel care venise în spatele lui să îi aducă obiectele cerute.

– Pune-i căluș.

Erika fu legată rapid și eficient. Reuși să scoată o jumătate de țipăt înainte ca unul dintre ei să îi îndese în gură o bucată de cârpă, legându-i-o la spate. Apoi fu împinsă la pământ, cu genunchii strânși la piept, și fu înfășurată strâns cu o bucată de frânghie care să o țină în acea poziție ghemuită. Nici măcar nu ar fi fost necesar să îi lege mâinile separat, frânghia încolăcindu-se în jurul ei de atâtea ori încât îi ținea brațele strâns lipite pe lângă corp, dar încheieturile îi fură oricum legate la spate, pur și simplu pentru a-i spori disconfortul, fără îndoială. Și încercaseră să nege că făcuseră la fel și altădată, cu alte victime? Erau niște bădărani lași, cu toții.

Însă din clipa în care fu aruncată în groapă, iar aceasta fu acoperită, ascunzând orice urmă din lumina zilei, Erika nu se mai gândi la oamenii lui Durwyn. Era întuneric beznă. Aerul era atât de sufocat de mirosul de pământ proaspăt săpat încât de-abia putea respira. Și era frig. Cine ar fi crezut că un spațiu atât de strâmt putea fi atât de friguros? Sau de vină să fi fost propriul ei sânge, înghețând de teamă?

Cât timp avea să treacă? Cu siguranță dacă exista o provocare la luptă, confruntarea avea să se desfășoare imediat. Dar voiau

ca Selig să renunțe. O țineau prizonieră pentru a-i forța mâna, dar ce șanse aveau să reușească? În mod cert nu exista nici o garanție că Selig avea să se lase înduplecat. Răzbunarea pe care nu fusese în stare să o obțină de la ea și-o dorea cu multă ardoare de la lordul Durwyn. Erika își dăduse seama de acest lucru când Selig îi povestise de Durwyn. Deci ce ar fi făcut un bărbat care nu își iubea soția? Și-ar fi salvat onoarea mai întâi, apoi s-ar fi mulțumit să spere că reușea să își găsească soția înainte ca aceasta să fie ucisă?

Îi era atât de teamă că exact așa avea să procedeze Selig încât se considera deja ca moartă. Și nici nu ar mai fi fost nevoie să facă nimeni nimic pentru a duce la îndeplinire amenințarea lui Durwyn. De ce s-ar fi obosit să o târască afară din groapă doar pentru a-i tăia beregata? A o lăsa acolo fără șanse de a scăpa și fără speranța de a fi vreodată găsită era o metodă la fel de eficientă și mult mai crudă. Această groapă avea să fie mormântul ei și urma să moară știind acest lucru.

Capitolul 45

– Cum adică nu o găsiți nicăieri? întrebă Selig, ridicându-se de unde stătea într-o rână lângă perete, fixându-l cu privirea pe Durwyn, aflat la capătul îndepărtat al sălii mari, și savurând așteptarea înfruntării ce se apropia. Omul nu mai avea de trăit decât câteva ore. Unde ai căutat-o?

– Peste tot.

Expresia de îngrijorare care trecu, oricât de fulgerător, pe chipul lui Turgeis fu ceea ce stârni fiorul de spaimă care explodă în Selig pe neașteptate.

– Dar tu unde mama naibii erai? vru el să știe. Tu ești umbra ei! Mă aștept să știi întotdeauna unde e atunci când eu nu știu!

– Nu m-a anunțat că pleacă din camera ei. Nu am văzut-o deloc în dimineața asta.

Tonul ridicat al lui Selig îi aduse lângă el pe Royce și pe Kristen. Kristen își întrebă fratele:

– Ai văzut-o de când a coborât? Când Selig clătină din cap, ea adăugă: Eu da, pentru scurtă vreme. Se îndrepta spre curtea interioară. Apoi îl întrebă pe Turgeis: Ai căutat-o în casa lui Selig? E posibil să fi mers acolo.

– Nu ar pleca de la Wyndhurst singură, insistă Turgeis. Nu e atât de neghioabă.

– Dacă era... mâhnită... poate că nu s-a gândit să fie prudentă, replică Kristen pe un ton ezitant.

– Ce motive ar fi avut să fie mâhnită? întrebă Turgeis, pe un ton pe jumătate mârâit.

– Ea e *mereu* mâhnită, răspunse Selig înaintea lui Kristen, ușurat acum că ghiciseră pe unde se afla Erika. De ce nu ar fi fost și azi? Apoi se întoarse spre Royce. Vrei, te rog, să trimiți pe cineva să verifice dacă s-a dus acasă? Nu voi putea să mă concentrez la lupta cu Durwyn dacă nu știu că e în siguranță.

– Vrei să îți fie adusă înapoi aici?

– Dacă a plecat devreme, s-ar putea să nici nu știe că mă pregătesc de luptă. Poate să i se spună, dar va fi decizia ei dacă dorește să se întoarcă să mă vadă. Nu aș forța-o să privească dacă nu ar fi deloc interesată...

– Pe Dumnezeu îndurător, scutește-ne de atâta autocompătimire, interveni Royce, râzând acum. Știi foarte bine că soția ta ar vrea să fie de față.

Conștiința lui Kristen nu îi permise să mai păstreze tăcerea. Deschise gura să mărturisească de ce plecase cel mai probabil Erika, și ce rol jucase ea în plecarea ei, dar nu mai apucă să o facă. Unul dintre servitori începu să îl strige pe Royce, gonind spre ei, iar când ajunse, înspăimântat și cu răsuflarea tăiată, ceea ce avu acesta de spus făcu mărturisirea irelevantă – pentru moment.

Doar Selig nu înțelese ce i se comunică lui Royce și vru să știe.

– Ce-i? întrebă, văzând atâtea fețe grave întorcându-se spre el.

Royce îi răspunse.

– Mesajul care mi-a fost adus e pentru tine și nu o să-ți placă.

– Spune-mi-l!

– Vei pretinde că te-ai înșelat acuzându-l pe lordul Durwyn, altfel nu ai să-ți mai vezi niciodată soția. Iar regele nu are voie să afle de toate acestea, altfel nu ai să-ți mai vezi niciodată soția.

Selig îl ridică pe servitor în aer cu o mână.

– Cine ți-a comunicat mesajul?

Royce fu nevoit să repete întrebarea în saxonă, iar după ce ascultă răspunsul înspăimântat al bărbatului, i-l spuse lui Selig.

– Lasă-l jos, omule! Nu a văzut cine a fost. Cineva s-a apropiat de el din spate, i-a spus exact ce să îți zică, apoi l-a îmbrâncit în mulțime. Când s-a întors, erau prea mulți bărbați prin preajmă pentru a putea să-și dea seama care dintre ei îi vorbise.

– Dar știu *cine a trimis* mesajul, spuse Selig, și porni să traverseze sala mare cu un aer de hotărâre mortală.

Royce porni după el și îl prinse de braț, dar fu împins deoparte. Durwyn îl văzu venind și sări în picioare, dar în zadar. Selig se năpusti asupra lui și îl strânse de gât. Fu nevoie de cinci bărbați pentru a-l smulge de pe Durwyn și chiar și atunci îi dădu drumul doar cât să se descotorosească de cei care îl imobilizau, ceea ce reuși foarte rapid.

Fu nevoie să intervină tatăl lui, care se puse în fața lui și îl împinse în spate când se aruncă asupra lui Durwyn pentru a doua oară.

– Ești nebun? vru Garrick să știe. Ce s-a întâmplat cu tine de nu poți aștepta să-i curmi viața așa cum se cuvine?

– A răpit-o pe Erika, răspunse Selig furios. Și amenință să-i ia viața dacă nu îmi retrag provocarea și nu susțin că m-am înșelat acuzându-l.

– Dar el nu a părăsit această casă, remarcă Garrick.

– Nici nu trebuie să o facă. Are destui oameni care să o facă în locul lui.

În clipa aceea Durwyn se dezmetici suficient cât să strige:

– De ce mă mai acuză păgânul acum?

Selig nu îl înțelese, însă Garrick da și se întoarse furios spre el.

– Ar fi trebuit să îți asumi riscul de a te lupta cu fiul meu, căci ți-ai demonstrat vinovăția răpind-o pe soția lui ca să-i poți forța mâna. Iar dacă el își va retrage provocarea din această cauză, ține cont că acum te așteaptă una din partea mea.

Durwyn nu spuse nimic la început, fiind ocupat să se holbeze îngrozit la regele Alfred, care se afla suficient de aproape pentru a fi auzit fiecare cuvânt. Apoi țipă:

– E o minciună! Totul! Dacă cineva a răpit-o pe soția vikingului, nu a făcut-o la porunca mea!

În momentul acela Royce îl trase pe Selig deoparte și îl împinse spre partea din față a sălii mari.

– Nu vei obține nimic de la el, îi șuieră acesta. Ticălosul va muri jurând că e nevinovat. Dar a fost o neghiobie din partea ta să îl ataci, dovedindu-i vinovăția. Ar fi trebuit mai întâi să închizi porțile. Oricine ar fi cel care îl ajută a avut de-acum destule șanse să plece – și să îi ducă la îndeplinire amenințarea.

Selig porni în fugă spre ușă înainte ca Royce să termine de vorbit, deși Royce ținu pasul cu el. Se opriră amândoi, însă, când ajunseră în curte și văzură porțile deja închise, păzite de Turgeis care aștepta în fața lor, având pregătiți atât propriul cal, cât și pe cel al lui Selig.

– Cel puțin cineva a gândit cu mintea, și nu cu inima, spuse Royce amar. Dă-i drumul! Mie o să-mi ia câteva minute să îmi răsfir oamenii într-un cerc suficient de larg ca să poată striga de la unul la altul de îndată ce o găsesc – și ca să mă asigur că doar oamenii mei pleacă.

Nu mai era cazul de o asemenea grabă nemaipomenită acum că acoliții lui Durwyn erau închiși între ziduri, doar pentru a o elibera pe Erika cât mai repede. Ceea ce fu un motiv suficient pentru Selig să se ducă în cea mai mare viteză.

Își găsi totuși o clipă pentru a-i mulțumi lui Turgeis când ajunse la el.

Uriașul se mulțumi să răspundă:

– Erai prea copleșit de emoție pentru a te gândi la asta. Ți-a spus nobilul domn unde se află?

– Nu, răspunse Selig cu amărăciune. Dar oamenii lui și-au făcut tabăra undeva prin apropiere. Asta știam deja. Royce își strânge oamenii ca să pornească o căutare largă. Acela care va găsi primul tabăra îi va striga și pe ceilalți.

– Ei pot să strige, dar eu n-am s-o fac, spuse Turgeis în timp ce încălecară amândoi. Eu am să mă ocup personal de problemă.

– Atunci te însoțesc.

Capitolul 46

Tabăra era ușor de văzut din depărtare. Nu se străduiseră deloc să o ascundă, deși se afla în apropierea unei păduri pe care ar fi putut s-o folosească. Era primul loc în care îi împinsese logica să caute, la vest de Wyndhurst, în direcția din care venise suita regelui.

Turgeis o văzu primul și porni în galop spre ea. Selig, atât de nerăbdător să o salveze pe Erika și să o știe din nou în siguranță, îl depăși. Din nefericire, la cum se năpustiră amândoi în tabără, impresia clară pe care o lăsară fu de atac, și nici unul dintre bărbați nu se risipi sau nu încercă să fugă, ci scoase arma și se aruncă în luptă. Erau douăzeci la doi. Oamenii lui Durwyn considerară că superioritatea lor numerică le garanta victoria, în ciuda dimensiunilor uriașe ale vikingilor. Prin urmare îi atacară cu toții.

Ceea ce îi forță pe Selig și pe Turgeis să împartă doar lovituri cauzatoare de moarte, fără a rata nici o dată, fapt neanticipat de adversari, dar care se dovedi singura cale prin care puteau învinge. Selig ar fi vrut să nu îi ucidă pe toți, dar părea că avea să fie nevoit să o facă. Încercă să o găsească pe Erika în tabără, dar nu apucă să vadă nimic mai departe de următoarea lovitură a sabiei sale. Și totuși până nu se asigurau că era acolo și nu fusese dusă altundeva, cineva trebuia să rămână în viață pentru a răspunde la întrebări odată ce se termina baia de sânge, dar grămada de cadavre creștea întruna.

Selig îi strigă lui Turgeis, care era atacat la rândul său de mulți dușmani din toate părțile.

– Lasă cel puțin unul în viață ca să ne spună unde a fost dusă.

– Ocupă-te tu de asta, îi strigă Turgeis drept răspuns. Sabia mea lacomă de sânge nu face răni care să se poată vindeca.

La scurt timp după aceea, Selig îi sfârtecă pe doi dintre cei trei bărbați care se năpustiseră asupra lui dintr-o singură lovitură norocoasă de sabie.

Cel de-al treilea bărbat, dându-și seama că acum era singur, începu să dea înapoi, cu o expresie de teroare în ochi.

– Spune-mi unde se află femeia și vei scăpa cu viață, îi promise Selig.

Individul nu înțelese nimic din cuvintele lui, se întoarse să fugă, dar se împiedică într-unul dintre camarazii lui doborâți și căzu cu fața în jos. Selig se mișcă rapid să îl înhațe, pregătit să îi stoarcă informația prin bătaie dacă se dovedea necesar, însă bărbatul nu se mai ridică. Când Selig îl răsturnă pe spate văzu că avea o ghioagă cu țepi înfiptă în frunte. Acesta nu avea să mai răspundă la nici o întrebare.

Selig își îndreptă imediat privirea spre Turgeis, dar uriașul își terminase deja porția de atacatori și tocmai își ștergea toporul gigantic pe unul dintre cadavrele ce zăceau lângă el. Atunci Selig își trecu în grabă ochii peste întreaga suprafață, cu inima bătându-i mai violent decât în timpul bătăliei, dar nu o văzu nicăieri pe Erika. Nu mai era nimeni acolo. Nu era nici măcar vreo căruță în care să fi putut fi ascunsă.

Gemu și începu să caute printre cadavre pe cineva încă în viață, strigându-i lui Turgeis să facă același lucru. Câteva minute mai târziu abandonă orice speranță și se lăsă să cadă în genunchi, cu noduri de teamă și furie zvârcolindu-i-se în stomac. Prea multă ură, prea multă dorință, acum prea multă teamă. Tot ceea ce simțea pentru femeia aceasta era dus la extrem, iar acum știa și de ce; acum, când poate că era prea târziu.

– Ce au făcut cu tine? strigă el către ceruri.

Erika îl auzise. Deja țipase de mai multe ori. Eforturile ei de a se elibera din frânghii făcuseră să-i cadă pământ peste cap și umeri. Acum simțea insecte târându-se pe ea, de ce fel or fi fost nu știa nici ea, dar deja rămăsese fără glas tot țipând îngrozită. Și totuși țipă din nou, țipă cu toată forța ce îi mai rămăsese. Dar chiar și așa, sunetul firav pe care reușea să îl scoată de-abia trecea de căluș și nu reușea să se strecoare prin scândura de lemn, dincolo de iarba de deasupra capului ei. Selig era acolo, venise după ea, și totuși nu o auzea.

– Vino, spuse Turgeis, ajutându-l pe Selig să se ridice în picioare. Aici nu mai avem nimic de făcut.

– Unde să vin? mârâi Selig amar. Eram atât de sigur că va fi aici. Acum unde s-o mai căutăm?

– Lordul Durwyn nu-ți va spune nimic, dar el nu a rămas singur la Wyndhurst. Încă mai trebuie să îl găsim pe mesagerul lui, și am să-i smulg răspunsurile cu cleștele dacă va fi nevoie.

Se întoarseră la Wyndhurst galopând la fel de sălbatic. Royce le ieși în întâmpinare, iar Selig îl informă:

– Am găsit tabăra, dar ea nu era acolo, așa că lasă-ți oamenii să continue căutarea o vreme.

– Și tu unde mergi?

– Mă tem că o căutăm zadarnic. Va trebui să ni se spună unde a fost dusă.

– Durwyn va refuza, insistă Royce. Singura lui speranță e să-și susțină nevinovăția până în pânzele albe.

– Dar mesagerul lui va ști, spuse Selig. Iar mesagerul lui se află în continuare la Wyndhurst. Turgeis intenționează să-i smulgă răspunsurile cu forța.

– Dacă îl asmuți pe Turgeis asupra lui, omul va muri de spaimă, prezise Royce, și doar pe jumătate în glumă.

Selig îi traduse acele cuvinte și lui Turgeis. Uriașul se mulțumi să mormăie. Însă expresia lui Selig se înăspri când adăugă către Royce:

– *Voi obține* răspunsurile într-un fel sau altul. Și am să te rog să-mi stai aproape, să vorbești în locul meu. Aș ști deja unde se află Erika dacă aș fi reușit să mă fac înțeles în fața ultimului dintre oamenii lui Durwyn când i-am promis acestuia libertatea. În schimb, el a încercat să fugă și a murit oricum, dar accidental.

Când ajunseră la Wyndhurst și intrară în curte o găsiră de două ori mai aglomerată decât fusese în dimineața aceea. Nu departe de casă, Durwyn aștepta în picioare străjuit de doi soldați. Când Selig porni călare spre ei, cei doi își duseră mâinile la săbii în semn de avertizare.

– S-ar părea că acum Alfred e convins de vinovăția lui. Trebuie să-l lași pe rege să îl pedepsească, Selig, îi spuse Royce.

– N-are decât s-o facă el câtă vreme îmi primesc răspunsul de altundeva. Ce se petrece aici?

Cum Royce habar nu avea, își strigă soția. Aceasta nu era departe și veni în fugă.

– Ați găsit-o? întrebă ea întâi.

– Nu, dar ce se întâmplă aici?

Kristen se grăbi să îi explice.

– Dacă Durwyn avea complici aici, Alfred vrea să pună mâna și pe ei, însă aceștia refuză să se predea. Așa că fiecare trebuie să își treacă în revistă propriii oameni, iar cei care se află sub comanda cuiva vor fi separați de restul. Cei care rămân nerevendicați ar face bine să aibă un motiv temeinic pentru a se afla în suita regelui și să îl poată și dovedi.

– Cât o să mai dureze asta?

– De-abia a început. Cei care sunt în regulă vor fi mutați acolo. Arătă spre capătul îndepărtat al curții. Pe oamenii noștri deja am început să îi trimit acolo, unul câte unul. Acum că ești și tu aici poți să mă ajuți.

– S-ar putea să nu se dovedească necesar, spuse Royce, plimbându-și privirea prin mulțime, apoi, brusc, îi făcu semn lui Selig. Uite, bărbatul ăla cu pieptar de piele! Dacă nu mă înșel, îl însoțea pe lordul Durwyn când s-a oprit pe aici săptămâna trecută. Lasă-mă o clipă și s-ar putea să îi găsesc și pe restul!

Selig îți ațintă privirea asupra bărbatului, apoi făcu ochii mari.

– Poartă chiar sabia mea!

– O dovadă categorică. Porniră spre bărbat. Vrei să-l interoghezi sau mai întâi îi tai câte ceva?

– Poți să te oferi să-i cruți viața, răspunse Selig. Dacă mi-o dă înapoi pe Erika, nu va trebui să sângereze deloc. Ba poate chiar și să păstreze sabia mea.

Royce rânji. Nu se putu abține, după un comentariu atât de grăitor.

– Când ai început s-o iubești?

– Doar Odin știe, oftă Selig.

Ogden era deja copleșit de teroare, împins de gărzi tot mai aproape de linia de separare. Regele venise personal să își identifice servitorii, nobilii și doamnele. Iar acei nobili și acele doamne trebuiau, la rândul lor, să își identifice propriii servitori și slugi. Oricine rămânea nerevendicat era considerat trădător, iar un tâlhar ghinionist fusese deja luat pe sus de gărzile regelui.

Teama îl împiedică să gândească limpede și să găsească o explicație logică pentru prezența lui acolo, una care să poată

fi verificată. Tocmai aici era problema, iar blestemata de Lady Kristen sugerase să se ceară și o dovadă, ca nimeni să nu poată scăpa basma curată doar ticluind o minciună convingătoare.

Apoi observă că se întorsese și vikingul, însoțit de lordul Royce, iar teroarea i se transformă în panică în momentul în care îi văzu ațintindu-și privirile asupra lui, apoi pornind spre el. Acesta avea să fie sfârșitul, deci. Urma să moară – nu, mai întâi avea să termine ceea ce începuse săptămâna trecută. Dacă și-ar fi făcut bine treaba de prima dată nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate acestea. Vikingul ar fi trebuit să moară cu toți ceilalți. Avea să se ocupe de el acum.

Ogden așteptă până când Selig ajunse aproape de el înainte de a scoate sabia și de a-l ataca – cu propria lui sabie. Ce ironie pentru viking să moară răpus de propria lamă! Dar Selig reuși să evite prima lovitură a lui Ogden și scoase la rândul lui sabia. Ogden lovi din nou și din nou, dar nu făcu decât să izbească lama celuilalt de fiecare dată.

– Renunță, omule, îi strigă lordul Royce. Spune-i unde se află soția lui și te va lăsa să pleci.

Ogden nu se opri din atac, deși îi strigă în replică:

– Minți! Dacă nu mă ucide el, va pune regele să fiu executat. Crezi că aș ajuta o blestemată de daneză când urmează oricum să mor? Nu o veți găsi niciodată, deși e chiar sub nasul vostru.

Și râse – chiar înainte ca mânerul sabiei lui Selig să îl izbească în cap.

Ogden se prăbuși, pierzându-și cunoștința. Royce îi luă sabia și i-o dădu lui Selig.

– Asta a fost cea mai înțeleaptă manevră a ta, spuse el. Căci era hotărât să te lase să îl ucizi și fără a-ți spune unde se află Erika. Îl vom lua din nou la întrebări după ce își va veni în fire, deși mă îndoiesc că vom smulge mai mult de atât de la el.

– Mai mult? întrebă Kristen, când ea și Turgeis li se alăturară.

– A spus că nu o vom găsi niciodată, deși e chiar sub nasul nostru. În cuvintele astea se ascunde un indiciu, dacă vom reuși să-l deslușim.

– Chiar sub nasul nostru ar însemna exact aici sau undeva atât de aproape încât să ne împiedicăm în ea, replică Kristen. Și totuși

i-am pus deja pe servitori să caute peste tot prin containere, lăzi, cufere, chiar și butoaie, orice suficient de mare cât să poată fi îndesat un om înăuntru. Nu a fost ascunsă între zidurile astea?

– Ce spune? îl întrebă Turgeis pe Selig.

Selig îi repetă, împărtășindu-i și indiciul pe care îl aveau acum – și se hotărî pe loc că avea să învețe saxona oricât i-ar fi fost de greu. Sora lui rânji de exasperarea lui, căci doar Royce era exclus din conversație acum că trecuseră la norvegiană.

– Dacă eliminăm Wyndhurst, atunci nu ne mai rămâne decât zona din imediata vecinătate, remarcă Kristen. Unde se afla tabăra lor?

– Lângă o pădure.

– Atunci poate că au descoperit o peșteră sau un tunel.

– Sau o groapă pentru prizonieri, adăugă Turgeis.

Selig se încruntă la acea sugestie, amintindu-și:

– Temnița voastră era o cocioabă cu patru pereți.

– La început a fost doar o groapă săpată în pământ. Există așa ceva în zonă? întrebă Turgeis.

– Nu din câte știu eu, răspunse Selig.

– Ar fi putut să sape chiar ei una? se întrebă Kristen cu voce tare.

Atât Selig, cât și Turgeis se holbară pentru o clipă la ea, nevenindu-le să-și creadă urechilor, apoi brusc o luară amândoi la fugă spre caii lor.

Capitolul 47

Groapa nu fu ușor de găsit. Le luă o oră să mute cadavrele deoparte, apoi verificară tot terenul centimetru cu centimetru. Turgeis fu cel care o descoperi și dădu la o parte plafonul de iarbă, dar Selig fu cel hotărât să o scoată pe Erika din groapă. Aceasta nu era conștientă, nu ar fi putut să îl ajute nici dacă ar fi fost, însă starea în care o găsi îl înspăimântă de moarte. Nu putea să ajungă suficient de adânc până la ea cât să o prindă de trup, nu numai de cap, dar nici nu era loc suficient în groapă cât să coboare pur și simplu

după ea. Într-un final Turgeis îl coborî ținându-l de picioare, apoi îi trase pe amândoi sus, dintr-o singură mișcare, ceea ce, din fericire, se dovedi o sarcină ușoară pentru el.

Erika se trezi înainte de a fi întinsă pe pământ, risipindu-le cele mai negre temeri. Selig tăie cu pumnalul o parte din frânghiile ce o țineau legată, apoi o trase cu forță în brațe, aproape zdrobind-o la pieptul lui.

– Slavă zeilor că trăiești! Ești bine? Dacă te-au rănit, am să-i ucid din nou, pe fiecare dintre ei. Ah, scumpa mea, te iubesc atât de mult! În viața mea nu am fost mai înspăimântat! Și dacă mai pleci vreodată de capul tău așa cum ai făcut-o acum, îți jur c-am să te leg din nou cu lanțuri.

Din spatele lor Turgeis își drese vocea.

– S-ar putea să îți și răspundă dacă termini de tăiat legăturile și îi scoți călușul.

Selig râse. Era aproape beat de ușurare. Iar Erika tot încerca să îi spună ceva prin căluș, părea oarecum grăbită să o facă.

Îi tăie și ultimele două legături. Brațele ei erau înțepenite, dar tot reuși să le ridice pentru a-și smulge călușul, apoi începu imediat să smucească de haine.

– Ajută-mă, icni ea, dă-le jos!

– Ce anume?

– Rochiile! Colcăie de gângănii!

Isteria ei i se transmise și lui și, cum făceau eforturi comune, hainele ei nu zburaseră niciodată mai rapid. Și deși Selig nu văzu mai mult de două insecte pe ea, Erika începu să își dea palme și să se frece peste tot. El o ajută, deși mult mai blând, alinându-i pielea cu mâinile lui, astâmpărându-i spaima prin calmul vocii lui, în timp ce îi șoptea nimicuri fără sens pentru a o liniști.

– Părul meu, țipă ea, iar el începu meticulos să i-l examineze, centimetru cu centimetru, până îi spuse sigur pe el că toate gângăniile fuseseră îndepărtate.

Atunci ea se prăbuși în brațele lui, strângându-l, mulțumindu-i, plângând, și brusc Selig deveni prea conștient de goliciunea ei și de faptul că nu erau singuri. Își îndreptă atenția spre Turgeis, dar uriașul nu îi băga în seamă, le întorsese spatele și stătea așezat pe pământ, făcând calm cu hainele Erikăi exact ceea

ce făcuse Selig cu părul ei, examinându-le centimetru cu centimetru, pe dinăuntru și pe dinafară, până când fu îndepărtată și ultima insectă. Imaginea era atât de caraghioasă, cu înfricoșătorul viking stând acolo și culegând gângănii din rochiile unei doamne, încât lui Selig îi veni să râdă. Dar nu o făcu. În ziua aceea Turgeis îi câștigase prietenia pentru tot restul vieții.

De-abia după ce se îmbrăcă la loc se gândi Erika cum o salvaseră și le împărtăși concluzia trasă în privința modului cum reușiseră ei să o găsească.

– Ai retras provocarea pentru mine? îl întrebă ea uluită pe Selig.

El fu nevoit să recunoască cu regret:

– Aș fi făcut-o dacă nu mi-aș fi pierdut mințile de furie.

– L-a atacat pe lordul Durwyn cu mâinile goale, adăugă Turgeis.

– Și nu a fost trimis nimeni să mă ucidă?

– Turgeis a închis imediat porțile ca să nu poată pleca nimeni.

Ea se duse la uriaș și îl îmbrățișă.

– Pot să mă bazez întotdeauna pe tine, prietene!

– Întotdeauna.

– Nu vei fi supărat pe mine prea mult timp, nu-i așa, pentru că am plecat fără tine?

– Nu prea mult timp.

Selig îi despărți cu grijă și o trase posesiv pe Erika înapoi în brațele lui. Ea ridică o sprânceană spre el.

El îi explică, chiar dacă evaziv:

– Trebuie să ne întoarcem la Wyndhurst.

Turgeis se mulțumi să râdă, un sunet grav, tunător. Selig îi aruncă o privire acră. Dar se întoarseră la Wyndhurst apoi, și chiar dacă aveau atâția cai în plus, Selig tot insistă să urce în șa cu el. Erika nu protestă de data aceasta. Se îndoia că avea să mai protesteze vreodată.

Întreaga familie a lui Selig le ieși în întâmpinare imediat ce intrară pe poartă. Curtea se golise de oameni sau cel puțin revenise la normal, având în vedere că Royce reușise să îi identifice și pe ceilalți acoliți ai lui Durwyn, iar aceștia erau toți legați cu lanțuri de stâlpul infamiei.

– Deci acela e lordul Durwyn? întrebă Erika, ațintindu-și privirea în acea direcție.

– Îl cunoști?

– Te-a văzut cu Alfred și m-a întrebat cine ești, dar el nu s-a prezentat, iar eu eram prea mâhnită pentru a mă întreba de ce era curios.

Selig se încruntă, amintindu-și.

– Va trebui să discutăm despre mâhnirea asta a ta care te-a făcut să te porți atât de nesocotit.

– O, vom discuta, îi promise ea, doar că fără a părea câtuși de puțin deranjată că îi amintise. Dar cum m-ai găsit, dacă nu ți s-a spus unde să mă cauți?

– Kristen s-a dumirit.

Erika își privi cumnata și îi zâmbi. Pentru prima dată, Kristen îi zâmbi și ea. O scuză mută oferită și acceptată. Nu erau încă prietene, dar acum exista posibilitatea ca la un moment dat să devină.

Apoi Selig îi surprinse pe toți spunând:

– Am venit întâi aici ca să vă convingeți că Erika e teafără, dar acum am s-o duc acasă. O să-mi ia o vreme să depășesc faptul că a fost cât pe ce să o pierd. Până atunci n-am s-o scap din priviri, și probabil n-o să ne mai vedeți o vreme. La drept vorbind, cum eu trebuie să mă refac după o zi atât de chinuitoare, mă îndoiesc că vom mai ieși din camera mea cel puțin o săptămână.

În timp ce rostea aceste cuvinte avea un rânjet de-a dreptul scandalos, iar Erika roși până în vârful urechilor. Garrick și Royce râseră cu poftă. Brenna îl tachină:

– Poate ar trebui să vă însoțesc ca să mă asigur că ai parte de îngrijire adecvată până te refaci.

– Nu și dacă vrei să îmi păstrez mințile întregi, mamă.

Urmară alte câteva glume care făcură obrajii Erikăi să se încingă și mai tare, dar apoi toți se întoarseră la tihna și liniștea propriilor case. Doar că se alese praful de liniștea lor când păși în sala mare cu Turgeis, iar Golda se năpusti de îndată asupra lui:

– Iar ești plin de mizerie, și încă mânjit cu sânge de data asta, îl luă Golda peste picior. Nu reușești nicidecum să rămâi curat, vikingule? Sau o faci doar pentru a mă enerva?

Turgeis nu spuse nimic, ca de obicei, dar de data aceasta nici nu o ignoră pe Golda. Nici pe departe. Porni cu pași grei spre ea, o ridică pe umăr, și, ignorând relaxat faptul că acum cără o femeie care țipa și îl izbea în spate, urcă scările spre camera lui.

– Ar trebui să iau măsuri în privința asta? o întrebă Selig pe Erika.

Erika închise gura, care îi stătuse larg căscată. Faptul că Selig o întrebase serios o făcu să-i vină să râdă.

– Nu, cred că ar fi mai bine să nu ne băgăm. Nu știu ce intenționează să îi facă, dar sunt sigură că nu o va răni.

Selig rânji.

– Ah. Deci așa se procedează.

– Nu am spus asta.

– Nici nu a fost nevoie să o spui, replică el. Și nu mi s-ar părea nimic în neregulă dacă ai vrea și tu să mă porți astfel.

Un singur chicot îi scăpă de pe buze înainte să și-l înăbușe, dar râsul continuă să îi sclipească în ochi.

– Dacă mă va apuca vreodată cheful, o să țin minte că am permisiunea ta.

El oftă dramatic, exprimându-și dezamăgirea.

– Atunci presupun că deocamdată va trebui s-o fac eu.

Se aplecă spre ea, iar Erika se trezi în aer, instalată ferm pe umărul lui. Ea nici nu țipă, nici nu îl izbi cu pumnii în timp ce el începu să urce scările cu ea, mulțumindu-se să-i spună:

– Asta chiar nu era necesar.

Selig spuse în timp ce o mângâia blând pe fund:

– Dar îmi face plăcere.

Și ei îi făcea plăcere, la drept vorbind, prin urmare nu mai spuse nimic. Era ceva foarte... romantic... în a fi dusă pe sus până la pat, chiar dacă era purtată pe umărul soțului ei și nu cuibărită în brațele lui. Când trecură pe lângă camera lui Turgeis auziră râsete atât de bărbat, cât și de femeie. Erika nu spuse nimic, dar zâmbi în sinea ei foarte încântată pentru prietenul ei.

Ajunși în camera lor, când Selig lăsă jos, începu imediat să îi demonstreze ce avea de gând să facă. Erika uită pe moment de tot, savurând gustul și atingerea trupului lui apăsându-se pe toată lungimea trupului ei, și îi răspunse la sărut din tot sufletul.

Dar când Selig încercă să îi ridice rochia, ea își puse o mână peste a lui pentru a-l împiedica.

Selig ridică interogativ o sprânceană, dar Erika devenise șovăielnică. Trebuia să discute cu el despre impresia lui greșită și, cumva, să îl convingă că se înșelase. Dar ceea ce o interesa cel mai mult erau cuvintele pe care era sigură că le auzise de la el după ce o scosese din groapa aceea.

Nu era absolut convinsă că le spusese. Fusese prea agitată în momentul respectiv, din cauza blestematelor de gângănii, și nu fusese atentă. Dar o singură întrebare ar fi lămurit problema.

Așa că îl întrebă:

– Nu cumva azi mi-ai... spus că mă iubești?

– Ți-am spus? Nu mai țin minte.

– Atunci poate că mă înșel.

Degetul lui coborî mângâietor pe obrazul ei.

– Poate că încerci să mă faci să ți-o spun din nou.

Ea îi răspunse ușor înțepată:

– Dacă nu e așa, atunci în mod cert nu vreau s-o aud.

– Și dacă e?

– Dacă o să continui să mă tachinezi cu asta, mârâi ea, nu o să mai conteze dacă e da sau nu. O să...

– Arunci cu niște sare în mine?

Erika izbucni în râs. Individul era pur și simplu imposibil, nu putea fi serios nici măcar în privința a ceva atât de important pentru ea. Nu observă când Selig încremeni, auzindu-i râsul, însă îi văzu încruntarea confuză, care puse brusc capăt amuzamentului ei.

– Ce e?

– Nu e la fel, râsul tău! Nu e așa cum mi-l amintesc. Vreau să te aud râzând din nou!

Ea înțelese. Până la urmă tot aveau să discute și despre cealaltă problemă, indiferent dacă voia ea sau nu.

– Nu pot să râd la comandă, dar...

Din senin, Selig își încleștă mâinile pe umerii ei.

– Te rog, Erika, nu înțelegi!

– Ba da. Nu e la fel pentru că nu m-ai mai auzit râzând niciodată. Febra ta, Selig, te a determinat să îți imaginezi râsul meu. Dar

nu am fost de față când ai fost biciuit. Aveam de gând să împiedic bătaia, dar am fost chemată altundeva. Întreabă-l pe Turgeis!

Îi văzu expresia năucită de durere chiar înainte ca Selig să se lase în genunchi și să își încolăcească brațele în jurul picioarelor ei. Gemu când își îngropă fața în pântecul ei, iar sunetul îi sfâșie inima Erikăi.

– Nu, ridică-te, îl imploră ea. Nu ești tu vinovat pentru ceea ce te-a făcut febra să crezi.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu am știut niciodată că asta crezi. Abia ieri mi-a zis sora ta.

– Dar cum mă vei putea ierta vreodată pentru ceea ce am încercat să îți fac?

Erika nu se putu abține să nu zâmbească.

– Ai încercat, Selig. Nu ai reușit niciodată să-ți duci la bun sfârșit răzbunarea. Pur și simplu nu ai fost în stare să mă rănești.

– Te-am legat cu lanțuri!

– Propriile mele remușcări m-au determinat să accept, altfel poți fi sigur că aș fi protestat mai mult decât am făcut-o.

– Am încercat să te umilesc.

– Ei bine, da, asta ai reușit, iar pentru asta îți voi da voie să te revanșezi.

– Voi face orice. Doar spune-mi!

– Nu, spune-mi tu. Mă iubești?

– Atât de mult încât mă înspăimântă.

Erika se simți gâtuită de emoție, atât de multă bucurie îi stârni acele cuvinte. Iar cum Selig refuză să se ridice, hotărât ca de data asta să se lase el cuprins de propriile remușcări, se lăsă și ea în genunchi pentru a-i prinde fața în mâini.

– Ești cel mai blând bărbat din câți am cunoscut vreodată. Ai vrut să mă urăști, dar nu ai fost în stare. Ai vrut să mă rănești, dar nu ai fost în stare. Ar trebui să-mi fie milă de tine că te înfrânge propria ta fire, dar nu pot decât să mă bucur, căci mi-a oferit un bărbat cu adevărat remarcabil pe care să-l iubesc. Și chiar te iubesc, Selig. Așa că nu-mi mai cere niciodată să te iert. Eu sunt cea care trebuie să-ți cer iertare.

El rânji brusc, apoi râse și o strânse în brațe până când ea țipă s-o lase să respire.

– Noi doi facem o pereche pe cinste, având atâtea motive de remușcare. Și totuși în momentul ăsta sunt prea fericit pentru a simți vreun regret. Crezi că acum am putea s-o luăm de la început?

Când ea încuviință, el râse din nou, iar de data aceasta râsul său se dovedi molipsitor. Dacă nu cumva se înșela, și era sigură că nu, Erika avea să aibă parte de foarte mult râs în viața ei de acum înainte și de mai multă iubire decât sperase vreodată.